

Giới thiệu Khuynh Vũ Luyến Ái

Câu chuyện Khuynh Vũ Luyến Ái là truyện ngôn tình sắc với tình yêu trải qua vạn kiếp luân hồi chỉ vì một sai lầm trong quá khứ...

“Huynh đã chắc chắn với những gì mình làm chứ?” Bạch y nam tử lên tiếng hỏi vị nam nhân đang đứng trong góc tối.

“Ta chưa bao giờ hối hận.”

“Ta vẫn không hiểu vì sao huynh lại chấp nhận hy sinh như vậy?” Bạch y nam tử hỏi.

“Không có lý do.”

“Đại ca...” Bạch y nam tử lên tiếng gọi.

“Người không cần lo lắng, ta nhất định sẽ làm hết sức mình để mọi chuyện đi đúng với quỹ đạo đã được định sẵn.”

“...” Bạch y nam tử đứng lặng người mang đầy suy tư...

Mang nhiều nét đặc trưng của huyền huyền hay, tựa truyện online không chỉ mở ra một câu chuyện mới, mà còn là con gió lạ so với những tác phẩm hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Vận Mệnh Bắt Đầu Xoay Chuyển (1).

“Ta cứ nghĩ rằng nam nhân mới lãnh khốc vô tình. Nhưng ta sai rồi... người lãnh khốc vô tình nhất trên thế gian này chính là nàng. Vì chúng sinh thiên hạ, vì thế gian sinh sôi mà nàng có thể hướng thẳng mũi kiếm vào ta, có thể từ bỏ mạng sống của mình bảo vệ chúng sinh. Vậy nàng có từng nghĩ đến việc nếu như ta chết đi thì sao...?”

Linh Yên đại lục là một lục địa vô cùng lớn và có bảy đế quốc lớn cùng một vài tiểu quốc nhỏ. Trong đó có ba đế quốc hùng mạnh nằm ở phía đông Linh Yên đại lục nắm toàn bộ nền kinh tế của đại lục, ba đế quốc đó là Long Hoả quốc, Vũ Thần quốc và Mộc Liên quốc.

Nhiều năm về trước trong thất quốc có một lời đồn đại về bảy đại ác ma giết người không ghê tay, người ta gọi bảy đại ác ma đó là Thất đại diêm vương. Họ giết người không cần biết lý do, giết để vui giết để thỏa mãn cơn khát máu của mình, già trẻ lớn bé đứng sai đều giết.

Mười năm trước, vô lâm tam quốc tận diệt đều do một tay Thất đại diêm vương gây ra. Bây giờ hễ nhắc đến bốn chữ ‘Thất đại diêm vương’ không ai là không kính sợ bọn họ.

Sau sự kiện tận diệt vô lâm, năm năm sau đột nhiên tam quốc xuất hiện bốn gia tộc nắm toàn bộ quyền kinh thương, đó là Bạch, Vương, Dương, Lục. Có rất nhiều gia tộc khác đều muốn giành lại quyền kinh thương nhưng đều bị một thế lực lớn ngầm ngầm triệt hạ hết và cũng từ đó không ai dám chống lại Tứ đại gia tộc này.

Người đứng đầu Bạch gia tộc chính là Bạch Tiên, đồng thời cũng là người đứng đầu Tứ đại gia tộc, ông nắm giữ toàn bộ kiến thức y thuật và độc thuật thiên hạ đệ nhất và cả Bạch Huyền Môn y viện khắp tam quốc. Sở hữu những vị đại phu danh tiếng, tài giỏi bậc nhất thiên hạ nhưng có những căn bệnh nan y chỉ có Bạch tiên mới có thể chữa trị. Đáng tiếc ông đã hạ một đạo lệnh “Không phải người thân trong Tứ đại gia tộc, không có đại lễ ta sẽ không thi y cứu người”.

Dương gia tộc, người đứng đầu là Dương Hồ, nắm trong tay các tiêu cực thương hành lớn nhất tam quốc và các tiền trang lớn nhất tam quốc.

Vương gia tộc, người đứng đầu là Vương Chí, nắm trong tay các phường thêu phường dệt bậc nhất thiên hạ.

Lục gia tộc, người đứng đầu là Lục Ngự, nắm trong tay các cửa hàng phòng tứ bảo và cửa hàng ngọc thạch lớn nhất tam quốc.

“Bẩm lão gia! Phu nhân đã hạ sinh một tiểu thiếu gia!!!” Một nha hoàn hầu hạ trong phòng sinh chạy ra bẩm báo với một mỹ nam nhân vận trường bào bạch y đang đứng lặng người bên ngoài phòng.

Bạch y mỹ nam nhân chẳng nói một câu nào, chỉ đợi bà đỡ mang tiểu oa nhi ra cho ông xem mặt. Nhìn tiểu hài tử vừa chào đời được bọc trong vải đỏ, mẩy kiểng nhướng lên, khoé miệng khê giờ cao thành một nụ cười tươi nhưng không để cho ai biết được ông đang cười. Ông lạnh nhạt buông ra hai từ “Bạch Vũ.”

Từ y nam nhân đứng gần đó sau khi nghe bạch y mỹ nam nhân buông hai chữ như tên của tiểu nam oa vừa chào đời khê nhú mẩy, nụ cười tựa tiểu phi tiểu lãnh ngạo lên tiếng hỏi “Vì sao huynh lại đặt tên như vậy? Không phải nên cùng Mặc Nghiễm chọn tên rồi đặt sao?”

“Nàng ấy sẽ không ý kiến.” Bạch y mỹ nam nhân lắc đầu bá đạo nói, rồi đưa tiểu nam oa cho bà đỡ đem vào trong phòng. Để tiểu nam oa được uống những dòng sữa đầu tiên của chính mẫu thân mình. Đây là điều quan trọng nhất cho sức khỏe của oa nhi sau này.

“Sao huynh lại khẳng định đại tỷ sẽ không ý kiến.” Lam y nam nhân cười cợt nhả hỏi.

“...” Bạch y mỹ nam nhân im lặng không nói thêm gì rồi lạnh lùng bỏ đi, để lại ba mỹ nam nhân đứng nhìn nhau. Rốt cuộc là huynh ấy đang suy tính cái gì?

Bạch y mỹ nam nhân, Bạch Tiên đi thẳng đến từ đường, nơi thờ cúng các vị tổ tiên của tứ đại gia tộc Bạch, Dương, Vương, Lục. Trên bàn thờ tổ tông có năm bài vị: Bạch Thấu, Bạch Từ Liên, Bạch Từ Hoà, Độc Cô Vô Định và Lãnh Huyết Vô Tình, ngoài năm bài vị đó ra không còn bài vị nào khác, không có những bài vị của họ Dương, Vương, Lục.

Bạch Tiên nhìn về phía bài vị Độc Cô Vô Định mà cười lạnh “Phụ thân! Là Bạch Vũ phải không? Hắn rất giống ngài, có một đôi mắt màu đỏ rực như những ngọn lửa, ngũ quan đều toả ra khí chất thiên tiên, hẳn thực sự sẽ là hoạ thủy khiến vạn người mê luyến, hoạ thủy lãnh khốc vô tình nhất thiên hạ. Ta nhất định sẽ nuôi dạy hắn thật tốt giống như ngài đã nuôi dạy ta vậy, ta nhất định sẽ không để hắn chịu uỷ khuất nào cho đến ngày đó...” Dứt lời, ông ngăm nhìn những bài vị một lúc rất lâu rồi rời khỏi nơi đó.

Trong bóng tối, có hai bóng đen mờ ảo lấp ló, một bóng đen cười khúc khích nói “Bánh xe vận mệnh đã bắt đầu xoay chuyển, rất nhanh sẽ kết thúc vòng quay luân hồi vạn kiếp này.” Bóng đen còn lại chỉ biết im lặng lắng nghe bóng đen kia nói, ánh mắt thẳng trầm đầy phức tạp.

--- Năm năm sau ---

“Bạch Vũ thắng!”

Trên võ đài một thân bạch y tiểu nam hài năm tuổi, Bạch Vũ, ánh mắt lãnh khốc nhìn kẻ bại trận đang nằm dài trên võ đài, Vương Thoại Kỳ đầy khinh miệt. Chẳng phải y rất mạnh mẽ nói trong vòng năm chiêu thức là có thể đánh bại được hắn sao? Giờ thì sao, chỉ mới ba chiêu đã nằm bại trận dưới tay hắn, vậy mà còn muốn hắn gọi y một tiếng đại ca sao? Cứ tiếp tục nằm mơ tiếp đi!

Vương Thoại Kỳ xanh mặt trước vẻ ngoài lãnh khốc của Bạch Vũ, y không ngờ tới việc nhìn bề ngoài hắn trông có vẻ rất thư sinh yếu ớt nhưng khi xuất chiêu lại có thể nhẫn tâm không lưu tình như vậy. Rốt cuộc Bạch đại bá đã dạy dỗ hắn thành người như thế nào vậy? Vương Chí cũng xám mặt khi xem trận đấu của hai tiểu nam hài này, ông quay qua nhìn Bạch Tiên đang vẫn ngồi im lặng từ đầu trận đến cuối trận, nửa điểm cũng không hề biểu hiện một tí cảm xúc nào.

Đột nhiên Bạch Vũ cảm thấy tim mình nhói đau vô cùng, hắn lấy tay đặt lên ngực mình rồi nắm chặt lại. Tại sao đột nhiên tim lại nhói đau như vậy? Con đau cứ quặn từng hồi khiến hắn ngã quỵ trên võ đài, ánh mắt mờ mờ ảo ảo, mồ hôi tuôn ra như suối. Tất cả mọi người nhìn thấy biểu hiện khác thường của hắn cũng lập tức chạy tới, chỉ có Bạch Tiên vẫn đứng đung như chuyện này không có gì đáng lo ngại. Ông bấm đốt tay của mình, khoé miệng khê giờ cao, vận mệnh đã đến rồi... rồi ông đứng dậy đi lên võ đài, ôm lấy thân thể nhỏ bé của nhi tử mình, ở bên tai hắn mà thì thầm “Vận mệnh đã đến rồi!” Lời ông vừa nói khiến lãnh mẫu của Bạch Vũ loé sáng một tia dị thường nhìn chăm chăm vào ông rồi nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn trở lại như đang ngủ say. Tất cả mọi người cả kinh trước sự việc kỳ lạ này, mới một phút trước hắn còn đau quằn quại nhưng khi được phụ thân của mình ôm vào lòng liền ngủ say. Đây rốt cuộc là sao?

Lúc này ở phủ thừa tướng, tại kinh thành Thần Long thuộc Long Hoả quốc. Tất cả mọi người hồi hả ra vào một căn phòng đang phát ra những tiếng thét chói tai. Nha hoàn cứ tấp nập chạy ra chạy vào trong phòng, bên ngoài một bóng dáng mỹ nam nhân vận trường bào màu đen đứng lặng người nhìn kẻ ra người vào nhưng nửa điểm lo lắng cũng không hiện rõ trên khuôn mặt của ông. Cho đến khi tiếng khóc đầu tiên vang lên và người bên trong cất giọng vui mừng “Là tiểu thiếu gia!” nhưng rồi tiếng thét chói tai lại vang lên lần áp sự vui mừng kia. Một canh giờ sau tiếng khóc thứ hai vang lên và người bên trong lại nói vọng ra với niềm vui mừng “Là tiểu nữ hài!”

Nghe đến đó, hắc y mỹ nam nhân lập tức chạy vào bên trong phòng sanh mặc cho những lời can ngăn để tìm tiểu nữ oa nhi vừa chào đời nhìn ngắm. Tiểu nữ oa nhi được bọc trong tấm vải đỏ rất cẩn thận, ông giật mình khi nhìn thấy đôi mắt một bên màu xanh biếc như biển cả một bên màu tím yêu mị, rồi quay nhìn tiểu nam oa bên cạnh cũng có đôi mắt màu xanh tím y hệt như nàng. Ông ôm lấy cả hai oa nhi vào lòng, miệng lẩm bẩm cái gì đó rồi hai đôi mắt của hai tiểu oa nhi lập tức chuyển thành màu đen. Quay sang mỹ phụ nhân đang nằm thờ đốc trên giường, bà nhủ chặt mảy rồi khê gạt đầu vươn tay như muốn ôm lấy hai tiểu oa nhi trong lòng ông.

Như hiểu được ý của bà, ông đem hai tiểu oa nhi tới bên cạnh bà và sau đó bà liền cho hai tiểu oa nhi uống những dòng sữa mẫu tử đầu tiên trong đời trước khi để chúng rời xa mình. Lệ không ngừng lăn dài chảy xuống đôi gò má tái nhợt vì kiệt sức kia, nước mắt hoà cùng mồ hôi vất vả khiến lòng ông quặn đau từng cơn, nhưng tất cả đều đã được định trước, ông không thể nào thay đổi được vận mệnh của mình... “A Ly! Đã đến lúc phải đem hai tiểu

oa nhi đi rồi.” ông gắng giọng rặn ra từng chữ, cổ kim nén cảm giác đau đớn trong lòng mình.

Mỹ phụ nhân tên A Ly nhìn ra ngoài cửa sổ đã có những hắc y nhân chờ sẵn để đem con của bọn họ rồi đi đến một nơi rất xa để tránh tai hoạ sắp ập đến với bọn họ. Nhìn hai tiểu oa nhi vừa chào đời không lâu mà bà đau đớn tột cùng, tại sao số phận lại nghiệt ngã như thế? Tại sao lại bắt bọn họ phải chịu tai kiếp như vậy?

“Thanh ca... thiệp... muốn đặt tên cho cả hai tiểu oa nhi...” bà yếu ớt nói rồi ngược mắt nhìn ông như cầu khẩn. Ông không nói gì, chỉ khẽ gật đầu để bà tùy ý muốn làm gì thì làm, dù sao cả hai tiểu oa nhi đều cần một cái tên để sau này khi chúng biết được sự thật còn biết được cội nguồn của mình. Bà nhìn hai tiểu oa nhi trong tay bằng ánh mắt trìu mến và yêu thương nói “Lang và Linh... Lang con sói nhanh nhẹn sắc bén, Linh lung huyền ảo...” Nói rồi bà đưa hai tiểu oa nhi cho ông và quay mặt đi không dám nhìn thêm một chút nữa.

Hắc y mỹ nam nhân đưa hai tiểu oa nhi cho những hắc y nhân bên ngoài rồi lập tức quay người đi. Ông không muốn nhìn thấy cảnh tượng người khác mang hài tử của mình đi. Đây chính là chuyện vô cùng thống khổ nhưng ông không thể dừng việc này lại được, vì gia tộc và vì tương lai của hài tử mình, nhất định ông phải đặt cược vào ván cờ lần này. Những hắc y nhân sau khi tiếp nhận hai tiểu oa nhi thì liền rời đi nhanh chóng, để lại đôi phu phụ ôm nhau khóc nức nở. Sau đó ông liền hạ lệnh cho tất cả mọi người trong phủ rằng phu nhân của mình hạ sinh hai tiểu nam hài nhưng vì mệnh yếu nên cả đều đã chết khi vừa chào đời, tin tức này lập tức được lan ra bên ngoài...

Tại hoàng cung Long Hoả quốc lúc này cũng đang có một thai phụ đang lâm bồn, tiếng hét chói tai vang khắp cả một cung điện nhưng tuyệt nhiên bên ngoài lại không hề có bóng dáng một nam nhân nào chờ sẵn. Trong phòng chỉ có duy nhất một bà đỡ và vài cái cung nữ lo việc sinh nở cho thai phụ, cuối cùng hai tiếng khóc chói tai cũng vang lên để chấm dứt tiếng hét kinh khủng kia.

Cung nữ ôm hai tiểu oa nhi vừa chào đời ra bên ngoài đang có những hắc y nhân chờ sẵn, cô đưa hai tiểu oa nhi của thai phụ kia cho một hắc y nhân trong số họ rồi tiếp nhận hai tiểu oa nhi khác đem vào trong phòng. Những hắc y nhân sau khi tiếp nhận hai tiểu oa nhi của thai phụ kia liền rời đi ngay lập tức để tránh bị phát hiện.

Thai phụ nhìn hai tiểu oa nhi vừa được cung nữ mang vào nhưng chỉ ôm bế một mình tiểu nam oa, còn tiểu nữ oa lập tức bảo cung nữ đem ra giếng vớt xuống đó. Cung nữ cả kinh nhìn bà nhưng thay vì làm theo lời bà ta, cô lại đem tiểu nữ oa nhi đến Khôn Tĩnh điện nơi có một vị mỹ phụ nhân đang ngồi chờ đợi kết quả.

“Bẩm hoàng hậu nương nương! Trịnh quý phi muốn đem tiểu nữ oa thả xuống giếng.” Cung nữ bẩm báo lại ý của thai phụ họ Trịnh kia cho vị mỹ phụ nhân.

Mỹ phụ nhân nhíu chặt mày phượng, hồ đồ không ăn thịt con nhưng ả tiện nhân họ Trịnh kia lại vô tình vứt bỏ cốt nhục do mình sinh ra sao? Tiếp nhận tiểu nữ oa, mỹ phụ nhân ôm nàng vào lòng mà đau lòng thay. Số phận của nàng thật trớ trêu, vừa chào đời liền bị vứt bỏ một cách thương tiếc như thế. Nếu nàng đã không có được tình mẫu tử vậy thì hãy để bà thay thế mẫu thân nàng chăm sóc cho nàng vậy.

“Đã bẩm báo với hoàng thượng chưa?” Mỹ phụ nhân hỏi.

“Đã bẩm báo rồi.” Cung nữ đáp.

“Ừ! Người lui xuống đi, nếu có động tĩnh gì thì hãy đến báo lại với ta.” Mỹ phụ nhân cho cô lui xuống.

“Dạ nương nương.”

Đội cung nữ lui xuống, mỹ phụ nhân vừa ôm tiểu nữ oa vừa xoa cái bụng đang to dần của mình mà khẽ cười thầm “Hàn nhi! Sau này con nhất định phải bảo vệ nàng, tuyệt đối không được ức hiếp nàng đâu đó.” như nghe thấy được lời bà, thai nhi trong bụng đập mạnh vài cái như hưởng ứng lời bà nói...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Vận Mệnh Bắt Đầu Xoay Chuyển (2).

“Nàng là người hữu tình nhất thiên hạ nhưng cũng là người vô tình nhất tam giới, nàng tha phụ bản thân mình, phụ tình yêu của chúng ta, chứ tuyệt đối không muốn phụ chúng sinh tam giới...”

Linh Yên đại lục, năm Lưu Vận thứ mười, đương triều thừa tướng Long Hoả quốc cầu kết với ngoại bang có ý định tạo phản cho nên bị xử trăm cả gia tộc trừ hoàng hậu có công tổ giác loạn thần tặc tử. Tin tức này lập tức lan đi khắp Linh Yên đại lục, lan đến cả Đông Liêm thành thuộc Mộc Liên Quốc, nơi mà Tứ đại gia tộc cư ngụ.

Bạch Tiên sau khi nghe báo cáo từ ám vệ ở kinh thành, lãnh mâu liền khép lại, mày kiếm không chau lại, biểu hiện cũng chỉ có một là lãnh băng không có cảm xúc. Tất cả mọi người nhìn vào ông không biết ông đang vui hay là đang buồn nhưng họ biết tin tức này chính là ngàn mũi dao đâm xuyên vào tim

họ.

Đứng dậy rời khỏi đó, Bạch Tiên bước chân nặng trĩu đến từ đường gia tộc rồi đóng khoá chặt cửa lại, ông tựa mình vào cánh cửa rồi trượt dần xuống đến khi ngồi phịch xuống nền đất lạnh giá. Bó gối úp mặt vào đầu gối, bờ vai rộng lớn của ông run lên từng hồi, dù đã sớm biết kết quả sẽ như vậy nhưng đối với ông thì người đó chính là huynh đệ thực sự của mình, người đó đã dạy ông rất nhiều thứ trên đời này từ sau khi phụ thân mất, người đó đã từng vào sinh ra tử cùng ông mặc kệ sống chết của bản thân để bảo vệ tất cả mọi người...

Con người đó... con người đó... người huynh đệ của ông đã... đã không còn trên đời nữa... Thanh ca... huynh đã rời xa ta thật rồi...!

“Aaaaaa.....!!!!!!” Ông hét lớn, tìm đâu thất lại, tại sao vận mệnh lại trở trêu như vậy? Tại sao phải bắt huynh đệ ông phải chia lìa nhau như vậy...

Tại hoàng cung Long Hoả quốc Khôn Tĩnh điện, bóng dáng màu vàng nhạt nằm dài trên giường ôm gối khóc nức nở. Đã nhiều canh giờ trôi qua, bà không ngừng khóc, cái chết của đương kim thừa tướng Long Hoả quốc là cú sốc, là nỗi đau, là thống khổ và là tội lỗi lớn nhất của bà đối với gia tộc. Nhũ mẫu bế một tiểu nữ oa đứng bên cạnh, tiểu nữ oa trong vòng tay của người nhũ mẫu cứ vùng vẫy, đôi bàn tay nhỏ bé cứ vuron ra về phía bóng dáng màu vàng đang nằm khóc kia. Như hiểu ý của nàng, người nhũ mẫu đặt nàng xuống giường.

Tiểu nữ oa này rất lạ lùng, vừa chào đời rất hiếm khi khóc trừ khi đói bụng, chưa đầy hai tháng liền biết lật người và bò đi khắp giường mém một chút nữa là bị ngã xuống giường. So với những oa nhi khác thì nàng là oa nhi kỳ lạ nhất trên đời, giống như thể trí tuệ của nàng phát triển rất nhanh, nhận thức với thế giới xung quanh một cách rất lạnh lẽo. Tiểu nữ oa bò bò lại bên cạnh bóng dáng màu vàng, nắm lấy tóc bà kéo kéo như muốn bà chú ý đến nàng vậy.

Cảm thấy đầu mình bị kéo khá đau, bóng dáng màu vàng khuôn mặt đầm đìa nước mắt quay nhìn tiểu nữ oa đang mở to đôi mắt màu đen huyền của mình nhìn bà. Đột nhiên trong lòng chợt loé lên tia hy vọng, nhìn tiểu nữ oa trước mắt, đây không phải là tia hy vọng của bà sao? Ôm tiểu nữ oa vào lòng, bà đã có quyết định rồi, bà sẽ nuôi dưỡng tiểu nữ oa này trở thành thiên chi vương nữ, mệnh của nàng là mệnh vương, nàng tuyệt đối không được phép xảy ra bất kỳ điều gì.

“Người đâu.” Bà lạnh giọng hét lớn.

Bên ngoài bước vào hai cung nữ quỳ xuống trước mặt bà đợi lệnh “Nương nương có gì phân phó?”

“Cho người mời Thiên cơ đại nhân đến đây.” Bà hạ lệnh.

“Dạ nương nương.”

Ngồi ôm tiểu nữ oa trong lòng, bà chờ đợi vị khách quý đang được mời tới. Một canh giờ sau, vị khách được mời cũng đã tới, trước mặt bà là một tuấn mỹ nam nhân trung niên vận bạch y trường bào thêu trúc xanh. Ông quỳ trước mặt bà cung kính hành lễ “Tham kiến hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân!” bà phát tay ý bảo ông hãy đứng dậy.

“Tạ hoàng hậu!” Bạch y tuấn mỹ nam nhân, Thiên cơ quan đứng dậy hướng bà hỏi “Không biết nương nương cho gọi hạ thần vào cung có chuyện gì cần phân phó?”

“Ngươi mau tới đây và xòe bàn tay ra.” Bà ngoắc tay bảo ông lại gần. Sau đó viết lên tay ông cái gì đó khiến ông nhúu chặt mày kiểm lại, tay còn lại bấm từng đốt tay tính toán cái gì đó rồi ngưng lại. Bà thấy vậy liền hỏi “Như thế nào?”

“Mệnh của nàng không thể đoán ra được.” Ông lắc đầu, dù có tính toán bao nhiêu lần thì ông cũng không thể nào tính ra mệnh của nàng. Lúc thì là mệnh hoàng hậu, lúc thì là mệnh vương nữ, lúc thì là mệnh... vẫn là không thể tính ra được.

“Ngươi chắc chứ?” Bà nhướn mày phượng hỏi.

“...” Ông không nói, chỉ viết lên tay bà một chữ ‘vương’.

Mày phượng càng nhúu chặt hơn, là mệnh vương sao? Nếu vậy tính mạng của nàng rất quan trọng, bà tuyệt đối không thể để cho nàng có bất kỳ mệnh hệ gì.

Lúc này đột nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng thái giám vọng vào “Hoàng thượng giá lâm!”, một bóng dáng long bào màu vàng rực bước vào cửa. Bà lập tức đứng dậy hướng người đang đi tới khẽ cúi người hành lễ “Tham kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Quan Thiên cơ cũng quỳ xuống đất cung kính hành lễ với bóng dáng màu vàng kia “Thần tham kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.” Thân ảnh màu vàng, đế vương Long Hoả quốc Long Quân Hồ nghiêm giọng nói.

“Tạ hoàng thượng!”

“Ta nghe nói nàng cho gọi quan Thiên cơ vào cung có việc gấp, không biết là việc gì?” Long Quân Hồ đỡ bà đứng dậy, ôn nhu hỏi.

“Thần thiếp chẳng qua là muốn biết tương lai sắp tới của mình sẽ như thế nào mà thôi.” Bà nhìn thẳng vào mắt Long Quân Hồ, đôi mắt chứa đầy sự bi thương. Số phận của bà đã được quyết định từ trước rồi, chẳng qua nó sẽ đến chậm mà thôi.

“Mị nhi! Nàng đừng quá bận lòng. Mọi chuyện sẽ không sao có phải không Cơ?” Long Quân Hồ tươi cười nói với bà rồi quay sang Thiên cơ quan hỏi.

“Dạ phải thưa bệ hạ!” Ngoài miệng thì trấn an nhưng trong lòng ông biết rất rõ vận mệnh đã xoay chuyển.

Long Quân Hồ liếc nhìn trên tay bà có một tiểu nữ oa đang say giấc chẳng màng đến thế sự đang diễn ra lúc này, y đã nghe thuật lại tất cả mọi chuyện và biết bà muốn nhận tiểu nữ oa nhi này làm hài tử của mình. Nàng thật quá đáng thương khi bị chính mẫu phi của mình vứt bỏ không thương tiếc “Là Chiêu Dương, tên của tiểu nữ oa này sẽ là Long Chiêu Dương. Nàng thấy thế nào?”

“Ân.” Bà gật đầu “Tên rất đẹp.” rồi cười tươi nhìn tiểu nữ oa nhi đang nằm trong lòng mình say giấc “Là Chiêu Dương công chúa của Long Hoà quốc, sẽ xinh đẹp hoá thủy, sẽ thông minh lanh lợi, sẽ tìm được ý trung nhân thật tâm yêu thương mình...”

---Đồng Liêm thành---

---Năm năm sau---

Trong một biệt viện nhỏ, có một bóng dáng màu trắng bé nhỏ đang đứng tần và trên tay là hai xô nước lớn. Đã một canh giờ trôi qua nhưng bóng dáng nhỏ vẫn không hề biểu hiện bất kỳ mệt mỏi trên khuôn mặt lãnh băng ấy. Từ xa có thêm một bóng dáng màu trắng khác nhưng lớn hơn so với bóng dáng bé nhỏ kia đang đi tới. Bạch y mỹ nam nhân lãnh băng lên tiếng hỏi tiểu bạch y mỹ nam hài “Đù! Nghỉ ngơi đi.”

Bạch y tiểu mỹ nam hài từ từ thả hai xô nước xuống đất rồi tiến lại gần bạch y mỹ nam nhân lãnh băng kia “Phụ thân! Ta có cảm giác bản thân mình dường như bị chi phối không rõ nguyên nhân.”

Mỹ nam nhân lãnh băng, Bạch Tiên chống cằm nhìn tiểu mỹ nam hài, Bạch Vũ, lạnh nhạt hỏi “Chi phối ra sao?”

“Ta không biết.” Hắn lắc cái đầu nhỏ của mình, nguyên nhân gì khiến hắn luôn cảm thấy bất an?

Bạch Tiên là người biết rõ nguyên nhân vì sao hắn như thế. Đó chính là đồng thể liên tâm, chỉ cần đứa trẻ kia bị gì thì lập tức bản thân hắn sẽ bất an vô cùng “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ mười tuổi.” Hắn đáp.

“Cũng đã lớn rồi, ngươi nói với Tiểu Ngọc thu xếp đồ đạc chuẩn bị đi Long Hoà quốc.” Ông căn dặn hắn trước khi rời đi. Chuyến đi lần này chính là vận mệnh của hắn.

“Dạ phụ thân!” Hắn đợi ông rời khỏi rồi thu dọn mọi thứ lại và về phòng.

Bạch Ngọc đang ngồi trong đình viện gần đó ngủ thì bị Bạch Vũ đánh thức “Dậy chuẩn bị hành lý đi xa.”

Nghe thấy giọng ca ca mình, Bạch Ngọc mở to đôi mắt màu đỏ của mình, chớp chớp vài cái rồi ngược nhìn hắn hỏi “Đi đâu cơ?”

“Rừng Dạ Xoa rèn luyện.” Bạch Vũ nhảm chán buông bốn chữ rồi bỏ đi.

“...” Bạch Ngọc lười nhát đứng dậy đi theo ca ca mình trở về phòng chuẩn bị hành lý.

Cậu không hiểu sao lần này lại đi xa đến như vậy, không biết phụ thân muốn làm gì. Lúc nào ông cũng bí hiểm khó đoán khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu. Mẫu thân thì lại kiệm lời, một ngày chỉ nói một câu, chả buồn nói thêm câu nào nữa. Rốt cuộc cái gia tộc này có được bình thường không?

---Hoàng Cung Long Hoà---

“Bệ hạ! Tiểu Chiêu Dương vẫn có cơ hội được sống, xin chàng hãy cho thiếp đưa Tiểu Chiêu Dương rời cung đến rừng Dạ Xoa để chữa trị.” Mỹ phu nhân quỳ rạp dưới đất cầu xin mỹ nam nhân ngồi trên ngai vàng.

Mỹ nam nhân, Long Quân Hồ nhướng mày nhìn mỹ phu nhân đang quỳ rồi lo lắng hỏi “Mị nhi! Nàng có cần phải đi không? Nơi đó không phải rất nguy hiểm sao?”

Mỹ phu nhân, Mị Nhi, đương triều hoàng hậu Long Hoà quốc lắc đầu nói “Nơi đó đối với thiếp hoàn toàn không nguy hiểm, nơi đó chính là nhà thiếp trước đây... Và hơn hết có một vị thần y đang ở đây.”

“Thần phận của người đó?” Ông không vui hỏi.

“Đại đương gia tử đại gia tộc Bạch Tiên của Bạch Y viện.” Bà nói.

Mây kiếm ông càng nhúu chặt hơn nhưng vì đứa nhỏ kia và vì thâm cung quá hiểm ác này, có lẽ ông nên đồng ý “Mị nhi! Trả lời thành thật cho ta biết, có phải nàng đã biết trước vận mệnh của mình?”

Mị Nhi không hề ngạc nhiên, bà thân nhiên nhìn ông và nói “Nếu có một ngày thiếp rời xa chàng mãi mãi thì sao?”

Long Quân Hồ nắm chặt tay thành nắm, vậy ra những suy tính của ông trước giờ đều không sai. Biết là vận mệnh như thế nhưng sao ông vẫn không tin... “Nguyện vọng cuối cùng của nàng là gì?”

“Nếu có thể thì xin chàng hãy cho thiếp được tự do ra vào hoàng cung. Thiếp không cầu gì hơn nữa...” Bà đôi mắt ngấn lệ van cầu ông.

Là nguyện vọng cuối cùng của bà, ông không thể không chấp thuận. Long Quân Hồ đứng dậy, bước xuống bên cạnh bà, đỡ bà đứng dậy và nói “Ta sẽ chấp thuận cho nàng, ta biết vận mệnh khó có thể thay đổi...” ông ôm bà vào lòng thật chặt như thể đây là lần cuối cùng được gặp bà vậy “Nhớ phải tự chăm sóc bản thân mình đó.”

“Dạ bệ hạ!” Bà vui mặt vào lòng ngực to lớn của ông và khóc. Xin lỗi chàng Quân Hồ! Nếu kiếp sau có gặp lại nhau thì thiếp nguyện sẽ dành hết tình yêu cho chàng, giống như chàng đã dành hết tình yêu cho thiếp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: 3.1: Những Hải Tử Lạc Đường (1)

“Nàng nhớ không, cái lần đầu tiên ta và nàng gặp nhau, đôi mắt màu xanh biếc như biển cả trong vắt kia đã làm tim ta đập lồi nhịp...”

“Mẫu thân! Chúng ta sắp đến nơi chưa?” Một tiểu nam hài bốn tuổi đứng ngồi không yên cứ lẩn lộn bên trong xe ngựa.

“Ngươi không thể nằm yên được sao?” Một tiểu nữ hài năm tuổi khó chịu quát lớn.

“Tam tỷ thật khó tính quá đi.” Tiểu nam hài ủy khuất quay sang mỹ phu nhân làm nũng “Mẫu thân! Tam tỷ thật sự rất khó tính nha~!”

“Hàn nhi! Ngươi đừng nháo nữa.” Mỹ phu nhân cũng không đồng tình với tiểu nam hài và bênh vực cho tiểu nữ hài.

“Rốt cuộc không biết ai mới thực sự là hải tử của mẫu thân nữa.” Tiểu nam hài, Tiểu Hàn chu cái mỏ nhỏ úy khuất nói.

Thấy cậu không bằng lòng, tiểu nữ hài chu cái mỏ nhỏ nhắn đỏ xinh của mình hôn lên gò má mẫm mẫm của cậu khiến cho mặt cậu đỏ ngây ngất, nàng khẽ thì thầm bên tai cậu “Tiểu Hàn ngoan! tỷ tỷ rất thương ngươi nha~!” Nghe nàng nói vậy, mặt cậu càng đỏ hơn và tim đập nhanh hơn. Gì chứ? Nàng là tam tỷ của cậu, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ nha, sao có thể tùy tiện hôn cậu như vậy, phi lễ, quá phi lễ nha~!

Mỹ phu nhân, A Mị thờ dãi không nói nên lời với hai đứa nhỏ này. Rốt cuộc bọn chúng đang nghĩ gì? Nhất là nàng... “Tiểu Linh! Ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Tiểu nữ hài, Tiểu Linh ngược nhìn A Mị một lúc lâu rồi từ từ rũ mi phượng xuống thờ dãi, lên tiếng “Ta cũng không biết mình là ai, thân phận nào mới đúng là của ta...”

Tiểu nữ hài này từ lúc sinh ra cho đến giờ vốn là người vô cùng thông minh và điềm tĩnh hơn người, chỉ mới ba tuổi đã tinh thông mọi thứ như cầm kỳ thi họa, văn thao võ lược, khiến cho tất cả mọi người đều khiếp sợ nàng không biết được nàng có phải là con của Đế Vương hay không. Bà luôn tự hỏi, rốt cuộc kiếp trước nàng là ai? Sao vận mệnh của nàng lại bí ẩn như vậy, hoàn toàn không thể nhìn thấy tiền kiếp của nàng “Dù ngươi ở dưới thân phận nào thì ngươi vẫn là ngươi, vẫn là Tiểu Linh mà ta yêu thương, vẫn là tỷ tỷ mà Hàn nhi yêu mến. Như vậy là quá đủ rồi, ngươi hiểu không?”

“Mẫu thân nói phải lắm a~!” Tiểu Hàn ôm chầm lấy nàng, cọ cọ gò má mẫm mẫm của mình và gò má hồng phúng phính của nàng “Tiểu Hàn rất yêu tam tỷ nha~! Chỉ cần một mình Tiểu Hàn yêu tam tỷ là đủ rồi nha~!”

“Hò ngôn loạn ngữ.” Tiểu Linh dùng hai tay của mình đẩy đẩy Tiểu Hàn ra. Eo ối ghê quá đi mất, yêu thương thì cứ giữ trong lòng, cần gì phải bày tỏ kinh dị như vậy cơ chứ, và lại nàng đây không có bị hội chứng tỷ đệ luyến đầu nha.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng động lớn, có tiếng kiếm va chạm với nhau và rồi thùng xe ngựa đột nhiên vỡ ra thành bốn mảnh, người ngồi bên trong kinh hoàng trước cảnh tượng chém giết trước mặt. A Mị đã biết chuyến đi lần này sẽ không thuận lợi, bà lập tức ôm hai tiểu hài tử thì triển kinh công bay đi chạy trốn. Chỗ này cách rừng Dạ Xoa không xa lắm, chỉ cần có thể đến rừng Dạ Xoa thì bọn họ an toàn nhưng bọn sát thủ đầu dễ dàng buông tha cho ba người bọn họ, A Mị đành để hai ám vệ thân cận nhất của mình đưa hai tiểu hài tử bỏ trốn, còn bà ở lại đối phó với bọn sát thủ.

Ở cách đó không xa cũng có một đoàn người ngựa đang thẳng tiếng rừng Dạ Xoa, mã phu cảm giác trước phía có điều bất thường liền nói vọng vào bên trong xe “Bẩm lão gia! Hình như phía trước có đánh nhau.”

Sau khi nghe xong, người bên trong lập tức phóng ra với tốc độ nhanh như cắt không ai có thể thấy được hình bóng của người đó. Chỉ nghe bên trong vang lên tiếng nói non nớt nhưng khá lạnh khốc “Phụ thân đi đâu thế nhỉ?”

“Đi cứu một ai đó quan trọng mà chúng ta sẽ gặp.” Giọng nói khác vang lên đáp lại câu hỏi của giọng nói lúc nãy nhưng lại có phần lạnh khốc hơn giọng nói lúc nãy.

Trong lúc này A Mị thương tích đầy người vì phải ngăn cản bọn sát thủ không cho chúng đuổi theo hai hài tử của mình, bà không biết có thể cầm cự bao lâu thì từ xa có một bóng trắng nhanh như cắt với một tốc độ không thể nào nhanh hơn được nữa, bóng trắng ấy ngay lập tức đem toàn bộ sát thủ kia giết sạch. A Mị biết người đến là ai, bà yếu ớt nói “Bạch đại ca...”

Nghe thấy tiếng của bà, bóng trắng kia cũng vừa xử lý xong hết đám sát thủ ở đó và quay nhìn bà thân đầy máu, lập tức chạy đến bên cạnh hỏi “Mị nhi... muội sao rồi?”

“Bạch đại ca... cứu... mau cứu... Tiểu Linh và Tiểu Hàn... bọn chúng... đang tiến về rừng Dạ Xoa...” Bà nắm chặt bả vai ông cầu xin.

“Người đâu, mau đuổi theo sát thủ đến rừng Dạ Xoa, nhất định phải tìm được hai tiểu hài tử kia.” Ông quát lớn, lập tức phía sau ông có rất nhiều đạo hắc y nhân tản ra và tiến về hướng rừng Dạ Xoa trước mặt. Sau đó ông quay qua A Mị nói “Muội bị thương rồi, ta sơ cứu cho muội trước và đưa muội đến son trang của ta ở gần đây chữa trị vết thương cho muội.”

“Nhất định phải bảo vệ Tiểu Linh... nàng là... là...” Bà chưa nói hết câu liền ngất đi.

Bạch y nam nhân, Bạch Tiên dường như hiểu được ý tứ trong lời nói của bà. Không phải khi không bà lại lo lắng cho một tiểu hài tử như vậy, người đó chắc hẳn vô cùng quan trọng và có liên quan đến định mệnh của người kia. Sơ cứu cho bà xong, ông lập tức ôm lấy A Mị và thi triển kinh công bay tới son trang họ Bạch gần đó, các ám vệ của bà cũng theo sát phía sau.

Lúc này các ám vệ của A Mị đã chia làm hai ngã đưa hai tiểu chủ tử đến rừng Dạ Xoa, nơi được mệnh danh là ma quái và quỷ dị nhất “Tiểu thư! Xin người hãy chạy vào rừng trốn, chỉ ít thì khu rừng này sẽ tạm thời bảo vệ được người trước khi phụ nhân tới.” Một ám vệ đặt nàng xuống rồi bỏ đi.

Tiểu Linh rũ mi phượng thờ dài, ở nơi kia cũng bị sát thủ đến hỏi thăm, bây giờ đi đến cái nơi quái quỷ này bọn chúng cũng chẳng tha. Từ trong ống tay áo của nàng trượt ra một thanh chuỷ thủ có lưỡi vô cùng sắc bén, nàng xoay người một cái thì trên lưỡi thanh chuỷ thủ có một vết máu. Rồi nàng mở mắt ra, trong đôi ánh chứa đựng sự chán ghét “Mọi thứ càng lúc càng nhảm chán.” dứt lời, nàng từ từ bước vào rừng, bỏ lại phía sau những tên sát thủ đang nằm trên vũng máu. Rốt cuộc một tiểu hài tử năm tuổi như nàng làm sao có được thân thủ như thế?

Còn Tiểu Hàn sau khi ám vệ để cậu lại ở nơi này, bọn sát thủ cũng nhanh chóng đến nơi khi cho cậu rất hoảng sợ và chạy loạn vào trong rừng. Cậu hận những ngày tháng còn ở lại kia, nếu chịu khó luyện võ thì bây giờ không xảy ra thảm cảnh như bây giờ, phải chạy trốn sự truy sát của sát thủ. Thật là hối hận a~!

Bên trong rừng lúc này, một bóng dáng bạch y tiểu nam hài mười tuổi toàn thân dính đầy máu tươi, lạnh mầu đỏ tươi như máu hiện rõ sự bức tức. Rốt cuộc đây là cái rắc rối quái quỷ nào đây? Sau đó hắn quay nhìn xung quanh mình, tất cả toàn là sương mù mờ mịt, hắn nhớ sau khi xuống xe ngựa thì có rất nhiều sát thủ tiến đến và đẩy hắn vào sâu bên trong khu rừng quỷ dị này. Đây là lần đầu tiên hắn đặt chân đến cái nơi quái quỷ này, bây giờ thì lại lạc mất đệ đệ mình. Không biết cậu ra sao rồi?

---Một ngày sau---

Cái quái quỷ đang xảy ra thế này?

Rốt cuộc là đi đường nào mới đúng?

Tiểu Linh cảm thấy khó chịu vô cùng, bụng thì đói mà trong cái khu rừng ma quái này lại không có lấy một con thỏ để cho nàng săn. Bỗng từ phía sau lưng nàng vang lên tiếng nói “Người sẽ không tìm được con thú bé nhỏ nào ở nơi này đâu.” ngay lập tức nàng đã thủ thế và nắm chặt thanh chuỷ thủ của mình trong tay xoay người lại hướng thẳng chuỷ thủ về phía phát ra giọng nói “Này! Ta chỉ có ý tốt muốn nhắc nhở người mà thôi, Không cần phải động thủ với ta như thế.” Trước mặt nàng là một tiểu nữ hài tuổi ước chừng cũng bằng nàng, ngũ quan thanh tú lại mũm mĩm vô cùng đáng yêu. Cô kinh sợ trước hành động của nàng, chỉ cần một chút nữa thôi, thanh chuỷ thủ kia sẽ đâm thẳng vào cổ của cô.

“Người là ai?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Người qua đường.” Cô lấy ngón tay mình chọc chọc thanh chuỷ thủ, eo ời đây là thanh chuỷ thủ rất sắc bén đó nha, chỉ cần không cẩn thận một tí thôi thì cô sẽ đi đời nhà ma ngay lập tức “Người có thể bỏ chuỷ thủ xuống được không?”

“Người là ai?” Nàng lại nhấn mạnh câu hỏi của mình nhưng không có ý định bỏ thanh chuỷ thủ đang kề cổ của cô xuống.

“Ta đã nói, ta chỉ là người qua đường có ý tốt muốn nhắc nhở người mà thôi. Còn nếu người không tin ta thì người có thể đến Sơn Thủy, tìm tẩu lâu Vị Ước và hỏi xem Sở Thi Thi có phải nữ nhi của Sở lão gia hay không.” Cô quýnh quýnh nói một tràn dù chẳng biết bản thân mình đang nói cái gì.

Hình như cô là một kẻ ngốc thì phải? Có cần phải khai ra nhà cửa nơi sống ở đâu hay không? Chẳng lẽ cô không sợ nàng sẽ đến tận nơi trả thù sao? Nhưng hình như cô không hề có ý định hại nàng, Tiểu Linh bỏ chuỷ thủ xuống và nhặt hỏi “Vì sao người lại ở trong rừng này?”

“Đi kiếm thảo dược để là nguyên liệu nấu ăn nha.” cô thân nhiên trả lời mà chẳng biết mình đang ở cái nơi quỷ quái nào.

“Nơi quý dị này cũng có thảo dược mọc sao?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Nếu người không tin thì đi theo ta.” Cô chẳng ngần ngại mà cũng chẳng sợ hãi xem phía trước có nguy hiểm gì. Giống như cô đã quá quen với khu rừng này.

“Hình như người sống ở đây?” Nàng hỏi.

“Àn, cũng không hẳn.” Cô vuốt cằm, mặt ngược lên trời như thể đang suy nghĩ gì đó “Phụ thân nói ta nên theo gia gia học nấu ăn trước đi vì nhị ca ta cũng học gia gia rồi mới được về nhà. Hình như lúc ta ba tuổi đã ở đây rồi.” Ba tuổi đã ở đây, vậy bây giờ cô đã năm tuổi rồi, hèn gì cô lại thông thạo đường đi trong đây như vậy ‘O...o...o...’ bỗng bụng của nàng kêu lớn ‘Ha! Ha! Ha!’ Sờ Thi Thi phá cười lớn “Người đói bụng sao?”

Thật mất mặt làm sao!

Sờ Thi Thi lục trong cái túi bên hông mình ra một hộp bánh điểm tâm và đưa cho Tiểu Linh “Ăn đi, ta còn rất nhiều không sợ đói đâu.” Tiểu Linh nhìn hộp bánh trước mắt có chút ngần ngại không biết có nên ăn hay không. Lỡ như cô là người của nữ nhân độc ác kia phải tới? Nhưng hình như hiểu được nghi ngại của nàng, Sờ Thi Thi mở hộp bánh ra, một mùi thơm lừng bay ra như hấp dẫn như thôi thúc nàng và cô lấy một cái bánh trong đó ra ăn thử “Ta đảm bảo không có độc. Ta và người không hề quen biết nhau, vì sao phải đầu độc người chứ?” Hành động của cô hình như đã xóa đi sự nghi ngờ của nàng, đúng là nàng quá đa nghi, không phải trên đời này tất cả mọi người đều là người xấu cả “Ăn xong hộp bánh này, ta sẽ chỉ người cách bắt heo rừng.” Sờ Thi Thi tươi cười nói.

“Ở đây cũng có thú rừng sao?” nàng cả kinh hỏi.

“Sao lại không?” Cô kinh hô, tròn mắt há hốc mồm hỏi ngược lại nàng “Người không đề ý xung quanh mình có thú rừng sao?”

“...” Nàng lắc đầu, có thú rừng thiệt sao?

“Đang kia kia, chúng luôn đi theo người từ nãy giờ.” Cô chỉ trong làn sương mờ mịt lấp ló những đôi mắt màu đỏ như máu. Kinh ngạc khi nhìn thấy điều đó, nàng không biết xung quanh nàng lại có rất nhiều thú rừng như vậy. Xưa nay nàng cũng biết là bản thân mình có khả năng thu hút chim chóc và những con vật nhỏ bé, không nghĩ tới những con vật to lớn khác cũng bị nàng thu hút “Người thử ngoắt một con lại gần xem, coi nó có đến không?” Sờ Thi Thi cảm thấy thú vị liền bảo nàng thử gọi một con đến.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: 3.2: Những Hải Tử Lạc Đường (1)

Tiểu Linh đưa tay lên hướng về phía những ánh mắt đỏ ngầu kia, lãnh mâu của nàng nhìn xoắn sâu vào một đôi mắt đỏ ngầu. Lập tức đôi mắt ấy lại gần nàng, đôi mắt ấy chính là một con hổ to lớn. Nó tiến gần hơn và quỳ rạp xuống đất trước mặt nàng một cách cung kính “Sờ Thi Thi! Người nhìn xem. . . kỳ lạ thật ha?” nàng kinh hãi.

“Tuyệt thật đó!” Sờ Thi Thi ngoài miệng rất vui vẻ nhưng trong lòng cảm thấy run sợ khi nhìn nàng vào lúc này. Lúc nàng nhìn con hổ ấy, đôi mắt màu đen láy của nàng đột nhiên chuyển sang màu xanh biếc rất quý dị, giống như nàng không phải là nàng.

Nàng rất tò mò không biết có thể sờ vào nó hay không, vрон bàn tay nhỏ bé của mình ra và từ từ chạm vào bộ lông màu vàng của nó. Con hổ không hề phản ứng gì, chỉ nằm yên cho nàng chạm vào “Thật mềm mại nha~! Người cũng sờ thử đi Thi Thi.”

“Thôi thôi! Ta không sờ đâu, lỡ như nó không cho ta sờ thì sao?” Cô cười lớn, mặc kệ nàng là ai nhưng cô rất thích nàng, thích con người vừa lạnh lùng vừa ngây ngô của nàng hiện tại.

“Sờ đi mà, sờ đi mà~!” Nàng năn nỉ cô, cầm lấy tay của cô đặt lên bộ lông của nó một cách rất tự nhiên “Có phải rất mềm mại không?” Lúc này nàng giống một tiểu hài tử bình thường vô cùng thích thú trước một món đồ chơi kỳ lạ.

“Ừ... ừ... rất mềm nha~!” Sờ Thi Thi cũng rất thích thú “Sao người không bảo nó kiếm thức ăn cho mình đi?” cô gợi ý cho nàng. Tiểu Linh cả kinh nhìn cô, sao cô lại có thể đề cập một vấn đề nhạy cảm như thế. Con hổ lập tức lườm Sờ Thi Thi nhưng cô chẳng có chút gì gọi là sợ sệt mà còn rất bình thản. Đề sinh tồn thì phải có sinh và diệt “Nếu người không thích thì cũng không sao. Ta cũng không thể ép người được, đề sống sót trong khu rừng này thì người phải biết được luật sinh tồn và tự sinh tự diệt.” Sờ Thi Thi giải thích nhưng quyết định như thế nào là thuộc về nàng “Ta cũng phải đi tìm dược thảo, người có muốn đi cùng ta hay không?”

Tiểu Linh im lặng không nói gì, nàng không biết nên làm gì bây giờ. . .

“Người không đi cùng ta cũng được, ta sẽ cho người hai lựa chọn: một là người có thể bảo con hổ này dẫn đường ra khỏi đây; hai là người có thể tìm một cây khô cao ráo và buộc một miếng vải vào, giờ cao cảnh cây ấy lên, chỉ cần đi theo hướng gió thì sẽ ra khỏi rừng.” Sờ Thi Thi không biết nàng là ai

nhưng gia gia đã từng dạy cô phải giúp đỡ người gặp nạn cho dù người đó là người không quen, là người tốt hay xấu đi chăng nữa và cô luôn thực hiện đúng những gì mà gia gia dạy “Còn bây giờ ta phải đi rồi. Tạm biệt người!”

“Khoan đã!” Tiểu Linh lớn tiếng ngăn bước chân của cô lại, lấy từ trong người mình ra một mảnh ngọc bội màu xanh trắng được khắc chữ vô cùng tinh xảo. Nàng tiến lại gần Sở Thi Thi, cầm bàn tay của cô lên và đặt mảnh ngọc bội ấy vào trong lòng bàn tay cô “Sau này, nếu như ngươi có gặp bất kỳ khó khăn nào thì hãy đến Hoả Vân thành, tìm đến Phong Hương lâu và đưa mảnh ngọc bội này cho bọn họ.”

“Nếu họ hỏi ta tìm ai thì sao?” Cô vẫn chưa biết tên nàng.

“Vũ Hương, đó là tên của ta.” Xin lỗi Thi Thi! Ta không thể nói cho cô biết tên thật của mình, lại càng không thể tiết lộ thân phận của mình. Ngay cả bản thân ta lúc này cũng không biết tên của mình là gì, thân phận của mình là ai..

---Ba ngày sau---

Tiểu Linh nằm chán ngồi trước đồng lửa đỏ hồng và nướng thịt, từ đâu có một bóng dáng nhỏ màu trắng mình đầy máu xuất hiện trước mặt nàng, tự hỏi trong lòng vì sao ở cái nơi quỷ quái này lại có một tiểu nam hài nhi? Không những thế toàn thân hắn cũng dính đầy máu, mà hình như vết máu này cũng đã bốn ngày rồi vì sắc độ màu máu đã sẫm đi rất nhiều nhưng nàng không quen không biết lại càng không có hứng thú để biết mục đích hắn ở đây. Nếu như kẻ trước mặt nàng có mục đích muốn giết nàng thì nàng sẽ không khoan nhượng mà ra tay chống trả, cho dù thân thù của hắn có thể nói là trên nàng năm bậc.

Mùi thịt nướng thơm lừng đã quyến rũ hắn tới đây, trước mặt hắn lại là một tiểu nữ hài toàn thân rất sạch sẽ đang ngồi nướng thịt. Tại sao trong khu rừng quỷ dị này lại có người? Rốt cuộc là địch nhân hay người bình thường? Bỗng bụng hắn réo to ‘O...o...o...’ Tiểu Linh tay đang nướng thịt, nghe thấy tiếng réo to như vậy liền ngước mặt nhìn hắn đang nhăn nhó xấu hổ mà phá cười lớn. Cho dù thân thù có cao cường đến đâu thì hắn cũng là một tiểu hài tử mà thôi, đã đói mà còn si diện nữa chứ “Ngồi xuống ăn cùng ta.”

Này là đang ra lệnh cho hắn sao? Nàng nghĩ nàng là ai mà dám... .

“Bụng đã kêu to như thế rồi, đừng có mà si diện nữa. Mau ngồi xuống ăn rồi ta sẽ đưa ngươi ra khỏi nơi này.” Nàng lớn tiếng nói, cắt ngang những dòng suy nghĩ của hắn. Đáng lý ra nàng đã rời khỏi khu rừng cách đây ba ngày rồi, nhưng liệu nàng rời khỏi đây có an toàn hay không? Cho nên nàng ở lại đây dạo chơi vài ngày rồi sẽ ra ngoài, có khi đến lúc ra nàng sẽ được an toàn hơn. Hắn nhìn nàng, hình như nàng không có ý định hại hắn, hình như nàng cũng mắc kẹt ở nơi này giống như hắn. Thôi thì tạm tin nàng một lần, dầu sao đã bốn ngày hắn chưa ăn gì rồi, nhưng còn đệ đệ hắn thì sao? Cậu từ nhỏ đã kén ăn lại chịu đói không tốt, không biết giờ này ra sao rồi “Ngươi yên tâm đi, chắc chắn sẽ có người đến cứu mà thôi.” Nàng nói.

Hắn cả kinh nhìn nàng, làm sao nàng có thể đọc được những suy nghĩ trong đầu của hắn? Rốt cuộc nàng là người như thế nào?

“Mau ngồi xuống ăn đi, thịt vì ngươi mà sắp khét hết rồi kia.” Mặc hắn suy nghĩ ra sao, nàng hỏi thúc.

Bất đắc dĩ lắm hắn mới chịu ngồi xuống, nàng đưa cho hắn một xâu thịt mới nướng thơm nức mũi. Sau ba ngày ở rừng, nàng đã học được cách sinh tồn trong rừng như thế nào, nàng đã hiểu ý của Sở Thi Thi cho nên đã bảo con hổ ấy tìm thức ăn mình. Tiếp nhận xiên thịt của nàng, hắn bắt đầu ăn, đúng là khi đói thì ăn cái gì cũng ngon, nhưng còn đệ đệ hắn lúc này không biết ra sao “Ngươi ở trong rừng này bao lâu rồi? Có thấy một tiểu nam bài chín tuổi nào không?” Hắn đựng đến đệ đệ hắn, là y như rằng hắn không thể kiểm soát bản thân mình mà nói chuyện nhiều với người lạ.

“Không!” Nàng trả lời rất dứt khoát không cần suy nghĩ nhiều “Ngoài một tiểu nữ hài tử năm tuổi kia ra thì ngươi là người thứ hai ta gặp. Còn lại chỉ là thú rừng mà thôi.” Từ sau lần chia tay đó, nàng không hề gặp lại Sở Thi Thi, không biết cô ra sao rồi.

“Ngươi biết đường ra khỏi đây?” Nhìn thái độ của nàng, hắn đoán rằng nàng ít nhiều gì cũng biết được điều gì đó ở khu rừng này. Cho nên mới bình thản ngồi đây nướng thịt nhàn hạ ăn như vậy.

“Thì đã sao?” Tiểu Linh vẫn thờ ơ, dù nàng có biết thì có liên quan gì hắn?

Hắn ngay lập tức rút từ trong ống tay mình ra một thiết phiến, trên đầu phiến là những lưỡi dao sắc nhọn và chia thẳng thiết phiến vào cổ nàng, uy hiếp “Mau đưa ta ra khỏi đây.”

Đây là hành động gì đây? Đối xử với ân nhân cho mình ăn như vậy sao? Khóe miệng nàng khẽ nhếch cao thành đường cong mỉa mai “Ngươi thử giết ta xem, liệu ngươi có thể rời khỏi đây được không? Hay sẽ bị những con thú rừng kia xé xác ngay lập tức?” Hắn cả kinh nhìn nàng rồi nhìn phía sau nàng có rất nhiều đôi mắt đỏ rực đang chực chờ sẵn nếu hắn dám hạ thủ với nàng. Rốt cuộc nàng là người như thế nào? Tiểu Linh nhìn nét mặt của hắn nửa điểm cũng không nhìn ra hắn đang vui hay buồn nhưng nàng có thể đọc được suy nghĩ của hắn. Dường như hắn đang rất lo cho tiểu nam hài vừa được hỏi, chắc là đệ đệ của hắn. Và chính sự lo lắng ấy mới khiến hắn làm ra hành động này, hắn làm cho nàng nhớ đến Tiểu Hân. Hình như bốn ngày qua nàng đã quên mất vị đệ đệ này... có lẽ nàng phải rời khỏi rừng để tìm trợ giúp “Ngươi bỏ thiết phiến xuống, ăn xong chỗ thịt nướng này rồi ra sẽ dẫn ngươi ra khỏi đây.”

Nghe nàng nói như thế, hắn có chút nghi hoặc nhưng khi nhìn vào ánh mắt không chút tạp niệm của nàng, hắn đành chọn tạm tin nàng. Thu thiết phiến lại, hắn ngồi xuống và cùng nàng ăn hết chỗ thịt đang nướng bên đồng lửa. Lúc này hắn mới quan sát rõ nàng ngũ quan thanh tú và khá là bình tĩnh khi giải quyết vấn đề, nhưng vì sao nàng lại ở trong khu rừng này? Sau khi đem toàn bộ chỗ thịt nướng ấy cho bụng, nàng đứng dậy huyết sáo. Từ trong sương mù dày đặc bước ra là một con hổ to lớn hung tợn đang tiến lại gần nàng. Hắn lùi lại một bước và thủ thế sẵn, nàng muốn làm gì? Tiểu Linh chẳng thèm nói gì cũng chẳng hề để ý đến hắn đang đề phòng. Nàng điềm nhẹ mũi chân nhảy phắt lên lưng con hổ và quay qua nhìn hắn nhại nói “Ngươi không muốn rời khỏi đây sao?”

Rời khỏi đây có cần phải leo lưng con hổ ấy ngồi không?

“Mọi con thú ở đây đều biết đường ra khỏi khu rừng này. Chỉ cần nhờ sự giúp đỡ của chúng là có thể rời khỏi đây.” Nàng biết trong lòng hắn đang rất ngờ vực nhưng đây là cách tốt nhất để rời khỏi đây “Nếu ngươi muốn rời khỏi rừng thì mau leo lên.”

Phải! Nàng nói không hề sai, có lẽ hắn sẽ nghe theo lời nàng. Điềm nhẹ mũi chân, hắn phóng một cái lên lưng hổ, hành động của hắn rất nhẹ nhàng tựa như làn gió thổi thoảng qua và không hề nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào. Tiểu Linh cảm thấy một cỗ hàn khí tản ra từ người hắn và một mùi hương được thảo nhẹ nhàng như thổi miên nàng vậy. Khiến nàng rất buồn ngủ, không hiểu vì sao... và nàng ngất đi, ngã vào lòng hắn.

Trong lòng hắn bây giờ là một tiểu nữ hài xinh xắn đáng yêu và không hề sợ hãi trước vẻ lãnh khốc của hắn. Lần đầu tiên có người dám ra lệnh và xoay hắn như vậy. Nếu là người khác có lẽ hắn đã giết ngay từ đầu, nhưng còn nàng, hắn không hề có một chút chán ghét hay ý định muốn giết nàng. Mà trong một khoảnh khắc nào đó tim hắn đã đập lồi vài nhịp vì nàng. Rốt cuộc điều này biểu hiện điều gì? Con hổ từ lúc hắn nhảy lên người cũng không hề có ý định hất hắn xuống. Ngược lại còn ngoan ngoãn đợi lệnh của hắn “Ngươi biết đệ đệ ta ở đâu phải không?” Hắn lạnh lùng hỏi. Con hổ này không phải là chúa tể khu rừng này sao? Chỉ cần nó muốn liền sẽ tìm được người hắn cần. Con hổ khẽ gật gù cái đầu to của mình. Dĩ nhiên nó biết người hắn đang tìm và cả người nàng đã quên không nhớ tới cứu “Thế đừng làm ta thất vọng.” Chỉ một câu đơn giản nhưng lại chứa đựng cỗ khí tức áp bức chết người. Con hổ hiểu ra đây không phải là người dễ đối phó...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: 4.1: Những Hài Tử Lạc Đường (2)

“Ngươi chỉ là nghiệt chủng, ngươi không xứng đáng để sống trên đời này.”

“Không... ta không phải nghiệt chủng... không phải mà...”

“Bà ta chỉ thương hại thứ bỏ đi như ngươi thôi.”

“Không phải đâu. Mị rất thương ta, Mị rất tốt với ta.”

“Bà ta chỉ lừa ngươi thôi.”

“Không phải mà.”

Tiểu Linh hét lớn, nàng bật dậy, toàn thân mồ hôi thấm ướt đầm. Lại là cơn ác mộng ấy, bao nhiêu năm qua nàng đã rất cố gắng để quên nó nhưng lại không thể nào quên được “Ngươi gặp ác mộng sao?” Từ trên đỉnh đầu nàng phát ra thanh âm băng lãnh mang theo hàn khí bức người.

“A!” Nàng giật mình hét lớn, thật là dọa người đi “Ngươi vì sao lại ở đây?”

“Không phải ngươi kêu ta leo lên đi chung với ngươi sao?” Đừng nói với hắn là nàng quên rồi nha?

“Nga!” có vẻ nàng quên mất chính mình đã kêu hắn leo lên đây “Nhưng chúng ta đi đâu?”

“Đi tìm đệ đệ của ta”

Lúc này tại chỗ khác của rừng Dạ Xoa, một bóng dáng nhỏ bé tiểu nữ hài đang say sưa hái nấm thì đột ngột vấp phải cái gì đó khá to khiến cô vấp ngã “Ui da...” Lọ mọ ngồi dậy để xem thứ mình vấp phải là gì. Cô kinh hãi vì trước mặt cô là một tiểu nam hài tuổi tầm chín và đã hôn mê. Nhìn sắc mặt của cậu, cô đoán là đã bị bỏ đói bốn ngày rồi, cô tự hỏi những ngày gần đây là ngày gì mà cô toàn gặp những con người sắp chết đói không vậy? Lấy ngón tay nhỏ bé mấp míp của mình chọt chọt khuôn mặt trắng bệch đang hôn mê kia. A~! Làn da tuy có chút khô nhưng lại khá là lạnh, chẳng lẽ chết rồi sao? Đột nhiên cô tay cô bị nắm chặt “A~! Gặp quý!!!!” cô hét lớn.

Cái người cô tưởng rằng đã chết đột nhiên mở to đôi mắt màu đỏ như lửa nhìn cô và bàn tay lạnh ngắt như tán băng kia đang nắm chặt cổ tay cô “Ngươi là ai?” Cậu lãnh khốc hỏi.

“Ta là ai thì liên quan gì đến yêu quái nhà ngươi, mau bỏ tay ta ra.” Cô giựt mạnh tay mình ra khỏi tay cậu, người gì mà mắt đỏ rồi thân nhiệt lạnh như băng chẳng khác nào yêu quái. Tiểu nam hài không còn chút sức lực nào để túm cô lại nữa, cậu đành buông xuôi mặc cho chuyện gì đến sẽ đến. Nhìn thấy cậu không phản ứng lại, cô nghĩ rằng có khi nào do kiệt sức quá chăng? “Ngươi là người hay yêu quái?” Cô hỏi.

“Ngươi có thấy yêu quái nào mà nằm đây chờ chết thay vì ăn thịt con người như ngươi không?” Cậu mặc dù rất bức mình với câu hỏi ngớ ngẩn đó của

cô nhưng không phải tự dưng cô lại nghi ngờ như vậy.

Bỗng có vật gì đó khá to được nhồi nhét vào mồm cậu, mũi gửi thấy mùi thơm như bánh quế, lưỡi cảm nhận được vị ngọt. Ngước mắt lên nhìn, cậu thấy cô đang nhét một cái bánh khá lớn vào miệng cậu “Nếu không phải là yêu quái thì có thể ăn được bánh phải không?” Mặc dù cậu không biết cô có mắc bệnh nan y gì liên quan đến não hay không nhưng miếng bánh của cô cho cậu ăn vô cùng ngon. Đây là lần đầu tiên cậu được ăn loại bánh ngon như thế “Ngươi cứ ăn hết chỗ bánh này, trong lúc đó ta sẽ đi kiếm củi để nhóm lửa nấu cháo.” Cô để toàn bộ hành lý của mình xuống đất kế bên cậu “Ngươi yên tâm đi, ta để lại toàn bộ tài sản của mình cho ngươi làm tin. Mặc dù đối với ngươi chẳng là cái gì cả nhưng với ta chúng rất quan trọng.” nói xong cô liền bỏ đi kiếm củi.

Rốt cuộc cô có mắc bệnh nan y không?

Khoảng nửa canh giờ sau cô quay lại, trên tay là một đồng củi khô khá lớn. Cô làm cho cậu khá ngạc nhiên về sức mạnh của mình. Nhìn cô chỉ tầm năm tuổi mà có thể vác trên tay một đồng củi to và nặng chỉ có người trưởng thành mới có thể mang được. Cậu có nên rút lại suy nghĩ cô mắc bệnh nan y hay không? Thay vào đó thì cô là quái nhân thì đúng hơn “Ngươi ăn no chưa?” Cô vừa bỏ đồng củi xuống vừa hỏi thăm cậu.

“Không no lắm.” Cậu nhát nói.

“Nga! Vậy là ta đã hiểu được ngươi là dạng người nào rồi.” Cô phá cười lớn.

“Dạng người nào?” Cậu hỏi.

“Thì là heo đó.” Cô đáp và đi tới trước mặt cậu “Có hai dạng người, một là người kén ăn chỉ có thể ăn một hai cái bánh của ta đã đủ no, hai là người háu ăn nhưng lại không biết hoặc đã bị kìm hãm sự háu ăn của mình.” cô ngồi xuống trước mặt cậu tươi cười “Nhưng thường người háu ăn sẽ rất mập nha~!”

“Theo ngươi thì ta thuộc dạng háu ăn sao?” Cậu hỏi.

“Ta không biết.” Cô lắc đầu và rồi lục tìm trong hành lý của mình hai cục đá đánh lửa, rồi cô nói tiếp “Nhìn ngươi gầy chỉ có da bọc xương thì sao ta có thể xác định được. Có thể ngươi trung lập.” cô nhún nhún vai nhỏ.

“Hình như ngươi rất rành về ăn uống?” cậu hỏi.

“Gia gia ta, nhị ca ta đều là đầu bếp.” Cô chất đồng củi thành vòng tròn, rồi tìm năm cây củi to và chắc dựng thành giá đỡ. Rồi lấy từ trong hành lý ra một cái nồi, một bình nước và một bịch gạo. Cô đổ một chút nước vào nồi, sau đó bỏ gạo vào và để lên giá đỡ bằng củi kia. Dĩ nhiên cô không quên dùng hai cục đá đánh lửa lúc này lấy ra để nhóm lửa. Mọi việc cô đều làm rất thành thạo, cứ như cô sinh ra trong cánh rừng này vậy. Cậu không hề nhìn thấy một chút hoang mang, một chút sợ hãi nào của cô, chỉ thấy sự bình tĩnh, sự ngốc nghếch ngây thơ đơn thuần của cô. Mọi thứ cô đều biết, cô như thuộc nằm lòng từng đường đi nước bước của khu rừng mà quái này “Hình như ngươi sinh ra trong khu rừng này?” cậu hỏi.

“Ngươi nhìn ta giống người sinh ra ở đây lắm hả?” cô cười lớn.

“Ừ!” cậu gật đầu.

“Ha! Ha! Ha! Ai cũng nghĩ thế cả nhưng ta không sinh ra tại đây mà là gia gia của ta. Mọi thứ ta học được đều do gia gia dạy cả.” Cô vừa nói vừa rửa sạch nắm rồi thái nhỏ chúng bỏ vào nồi, lục lọi tiếp trong hành lý của mình lấy ra những gói gia vị và bỏ vào nồi một ít “Một chút nữa là ngươi có thể ăn được rồi.” Nói dứt lời, cô quay nhìn cậu thì thấy cậu đã ngủ rồi. Mím cười thờ dài, cô lấy từ hành lý của mình ra một cái chăn ấm đắp cho cậu, đợi khi nào cháo chín, cô sẽ gọi cậu dậy. Ngước nhìn lên trời, mặc dù rừng Dạ Xoa u ám khó có thể xác định được ngày đêm nhưng cô biết bây giờ đã sắp tối rồi. Khi cậu ăn xong nồi cháo này, cô sẽ đưa cậu ra khỏi rừng luôn, ban đêm khu rừng này chẳng khác nào địa ngục.

“Ta sẽ vì chàng lên núi đao xuống biển lửa.”

Là ai? Là ai đang nói?

“Ta sẵn sàng vì chàng hy sinh tính mạng này.”

Là giọng của nữ nhân. Nhưng là ai mới được?

“Ngọc...”

Giật mình choàng tỉnh, lại là giấc mơ đó, lại là giọng nữ nhân đó. Rốt cuộc người đó là ai?

“Ngươi đã tỉnh rồi sao?” bên tai cậu vang lên giọng nói trong trẻo và một khuôn mặt thanh tú “Ngươi mà dậy trễ chút nữa là cháo khét rồi.”

“Ừm... ta ngủ bao lâu rồi?” thì ra cậu vẫn còn ở trong rừng.

“Ta không biết. Chỉ biết cháo vừa chín tới là ngươi dậy rồi. Giống như thể ngươi đang châu chực để ăn vậy.” Mặc dù cô rất hay trêu ghẹo cậu nhưng cô vẫn lo cho sức khỏe của cậu. Cô lấy một cái tô rồi đổ cháo ra và đưa cho cậu “Ăn cho no vào để lấy sức mà rời khỏi đây.”

“Ngươi biết đường ra sao?” Cậu cả kinh nhìn cô.

“Từ đầu đến giờ ta chưa nói không biết đường ra. Tại ngươi đâu có hỏi ta.” Cô nhún nhún vai làm mặt vô tội “Ăn nhanh đi.”

Bây giờ cậu bắt đầu sợ tiểu nữ hài này rồi, không biết trong quá khứ cô đã trải qua những gì mà bây giờ chỉ mới năm tuổi mà biết được nhiều thứ như thế? Nhìn thấy cô chỉ ăn một chén cháo, cậu có chút thắc mắc “Sao ngươi chỉ ăn một chén?” không phải còn một nồi cháo lớn sao?

“Hi hi!” Cô tủm tỉm cười “Ngươi cứ ăn đi, ta no rồi.”

Cậu nhìn cô rồi lại nhìn nồi cháo, cô nghĩ cậu sẽ ăn hết cả nồi này sao? Không có khả năng đó đâu! Ba khắc sau, một khuôn mặt hối hận nhìn nồi cháo sạch không còn gì nữa cả và một khuôn mặt từ nãy đến giờ vẫn tủm tỉm cười không ngừng. Cậu cảm thấy thật hối hận khi quá chủ quan và không chế được bản thân mình. Cũng tại vì nồi cháo ấy quá ngon, ngon đến mức cậu không thể ngăn được bản thân mình ăn cả nồi.

“Ta quên nói cho ngươi biết là...” Cô vừa nhìn cậu vừa phá cười hơn “...hễ ai ăn đồ do ta nấu xong, chỉ trong vòng một tháng đều thành heo cả.”

Này là ý gì?

“Ha! Ha! Ha! Vì họ... luôn đem hết thức ăn do ta nấu bỏ vào bụng. Như thế sao không thành heo được... Ha! Ha! Ha!!!” A! Cô sắp cười không nhịn được nữa rồi. Nhìn cậu xem, mặt cứ như khi đột ấy.

Cậu không biết nên nói gì hơn là ngậm đắng nuốt cay nỗi nhục này. Hãy đợi đó, khi nào ra khỏi đây, cậu sẽ bắt cô trả lại hết tất cả. Thu dọn đồ đạc lại, cô và cậu bắt đầu khởi hành rời khỏi rừng. Đi phía sau cô, cậu không ngờ cô có thể đi một cách thoải mái như vậy, trên đường cậu có đánh dấu lại nhưng tuyệt nhiên không hề quay lại điểm xuất phát hoặc đi vòng tròn “Ngươi ở đây bao lâu rồi?” cậu hỏi.

“Năm ta một tuổi, mẫu thân qua đời, phụ thân giao ta cho gia gia nuôi dưỡng. Có thể nói ta ở đây bốn năm rồi.” cô đáp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: 4.2: Những Hài Tử Lạc Đường (2)

Bốn năm. Hèn gì cô có thể thông thạo mọi thứ như thế. Cậu thật sự rất ngưỡng mộ cô! Còn cậu thì sao? Vẫn chưa có bất kỳ kiến thức gì trong tay, cái gì cũng chưa thể làm, cảm thấy bản thân mình là nam nhi mà lại thua một nữ nhi bé nhỏ. Nắm chặt bàn tay thành nắm, nhất định cậu phải cố gắng hơn nữa, cậu phải vượt qua cô... Bỗng cô dừng lại đột ngột khiến cho cậu ngã nhào vào cô “Sao tự dưng dừng lại?”

“Có thú dữ.” Cô rút từ bên hông ra hai thanh chủy thủ và đứng dậy chắn ngang cậu “Ta không biết ngươi có đủ sức để đối phó với nó hay không nhưng tốt nhất ngươi nên trèo lên cây cao mà tránh.” Cô căn dặn cậu rất kỹ và hai tay nắm chặt chủy thủ. Nếu đoán không lầm thì là một đàn sói tầm năm sáu con gì đó. Cô cũng không biết bản thân mình có thể địch nổi hay không.

Hình như cô đang xem thường cậu thì phải? Mặc dù cậu gầy gò nhưng cậu cũng có thân thủ khá tốt, so với cô lại cao hơn rất nhiều bậc đấy nhưng hình như trên tay cô ngoài chủy thủ ra còn có những cục gì đó màu đen, chẳng lẽ là... Cô rất nhanh xoay người một, những cục màu đen lập tức bay ra và một tiếng nổ lớn vang lên. Eo cậu đột nhiên bị nắm chặt, cậu chỉ cảm thấy cả thân thể của mình bay lên, là cô đang ôm cậu bay lên cây sao? Lấy đâu ra sức mạnh mà cô có thể nhấc cậu lên tựa lông hồng như thế? Cây trong rừng thân quá cao to, cành cây lại cao hơn khả năng kinh công của cô. Với lại cô còn kéo theo cậu bay lên, khả năng cao lại càng thấp hơn, sau lớp sương mù cô nhìn thấy một cành cây khá chắc chắn “Bây giờ ta sẽ dùng lực ném ngươi lên cành cây kia, ngươi ráng mà bám vào đó.”

“Thế còn ngươi?” Cậu biết rằng khả năng kinh công của cô không tốt, chẳng lẽ cô muốn...

“Không còn thời gian để hỏi nhiều đâu.” Cô dùng hết lực cánh tay đang ôm cậu để ném cậu lên cành cây phía trước.

“Không!!!!!!” Cậu hét lên, cú ném của cô lại trúng chuẩn xác nhưng sau khi ném cậu lên cành cây cô đã rơi xuống đất và biến mất trong làn khói trắng đó. Không... tại sao chứ? Tại sao chỉ mới gặp lần đầu tiên mà cô lại hy sinh cho cậu như vậy chứ?

“Ngọc!!!!!!” Một thanh âm lạnh lẽo vang lên. Cậu nhận ra thanh âm này, đây là thanh âm của ca ca cậu “Ca ca!!!!!!” cậu hét lớn với hy vọng hẳn sẽ nghe thấy tiếng của cậu. Một bóng trắng nhanh như cắt phóng lên cành cây cao, trước mặt cậu chính là ca ca mà cậu hằng ngưỡng mộ nhưng ngay lúc này đây điều cậu quan tâm nhất chính là cô “Ca ca! Ngươi có thấy một tiểu nữ hài rơi xuống đất không?” Cậu nắm chặt bả vai của hẳn, hốt hải lo lắng.

“Sói thì có nhưng tiểu nữ hài nào ta không thấy.” Hẳn trả lời.

Hai tay cậu như vô lực buông xuôi khi nghe câu trả lời của hẳn, chẳng lẽ cô đã bị một con sói nào đó tha đi rồi? Không... ca ca nói đàn sói ấy bị giết rồi mà? “Ca ca! Đưa ta xuống đi.” Hẳn đành ôm cậu bay xuống đất, lúc này làn khói trắng từ trận nổ lúc nãy đã tàn đi hết, trước mặt cậu là xác của những con sói nằm la liệt nhưng lại không thấy cô ở đâu.

Tiểu Linh dường như có linh cảm không tốt về người mà cậu đang tìm, đứng nói với nàng người đó là cô? Không phải đâu... không phải... “Người người tìm là một tiểu nữ hải trạc tuổi ta, mũm mĩm và rất nói nhiều phải không?” Nàng chau mày, gặng giọng hỏi cậu.

“Làm sao ngươi biết?” Cậu cả kinh nhìn nàng và cũng giật mình khi thấy nàng đang ngồi trên lưng một con hổ “Ca ca! Tiểu nữ hải này là ai?” Cậu quay sang hỏi.

“Nàng đã cứu ta, là nàng dẫn ta đến đây tìm ngươi.” Hần đáp.

Mặc kệ huynh đệ bọn họ nói gì, hỏi gì, nàng nhảy xuống lưng hổ, tiến lại gần xác của những con sói và lật xác từng con sói lên xem. Đây là do con người gây ra và người đó thân thủ rất cao, không những thế mà vết cắt trên người chúng là do một thanh chủy thủ vô cùng sắc bén gây ra. Rồi nàng nhìn thấy vết máu trên một cục đá lớn, đây chắc là máu của cô. Vậy là ngoài cô ra vẫn còn cao thủ khác ở đây và người này đã cứu cô. Từng hành động của nàng đều lọt vào mắt của Hần không sót một chi tiết nào, Hần nàng đã tìm ra được điều gì đó bất thường. Tiểu Linh ngoắt tay ra hiệu cho con hổ phía sau tiến tới rồi ghé sát vào tai nó thầm thì gì đó, cả hai huynh đệ Hần chỉ thấy sau đó con hổ bỏ đi và nàng quay nhìn bọn họ nói “Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi.”

Mặc dù Hần không biết nàng có ý định gì nhưng linh cảm mách bảo Hần nên nghe lời nàng. Đánh ngất tiểu đệ vẫn đang còn sốc với cảnh tượng trước mặt, Hần cõng cậu trên vai và theo chân nàng rời khỏi nơi này. Bóng lưng bé nhỏ đi phía trước, không nhanh cũng không chậm như đang sợ người phía sau sẽ không theo kịp, Hần thắc mắc vì sao nàng có thể đi một cách bình thản mà không hề do dự, không hề sợ lạc đường.

Tiểu Linh ở trong rừng này bốn ngày cũng hiểu được quy luật nó, cứ cách một canh giờ, ma trận lối ra sẽ thay đổi, vì thế hướng gió cũng cách một canh giờ đều thay đổi hướng một lần và tổng cộng có tám lối ra được phân theo tám hướng rất rõ ràng. Nàng đã cột một mảnh vải khá dài lên tay mình, mặc dù cô từng nói dùng cây cao. Theo nàng quan sát thì gió ở đây được phân ra làm hai kiểu, một là thổi ở trên cao và hai là thổi ở dưới đất. Có lẽ do hướng gió dưới đất rất khó cảm nhận được cho nên cô mới chỉ cho nàng ở hướng trên cao và nàng biết được điều này là nhờ con hổ kia.

“Ngươi biết rất rõ quy luật ở đây?” Hần hỏi.

“Không hẳn là thế.” Còn rất nhiều thứ nàng vẫn chưa biết và nàng muốn ở lại đây thêm nữa để tìm hiểu nhưng trước mắt cứ rời khỏi đây rồi tính sao.

“Sao muội lại đại đột như thế hả?”

“Nhị ca... cuối cùng... muội cũng... đã làm... một việc... có ích rồi...”

“Muội như vậy là ngốc thì có.”

“Nhị ca... muội mệt... muội muốn ngủ...”

“Vậy muội cứ ngủ, nhị ca sẽ đưa muội về.”

“Ừ...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: 5: Những Hải Tử Lạc Đường (3)

“Vì nàng, ta nguyện hy sinh tất cả. Vì nàng, ta nguyện sẽ từ bỏ hết tất cả...”

“Bạch đại ca! Đã bốn ngày rồi chúng ta không có tin tức gì về những hải tử đó rồi.” A Mị lo lắng nắm chặt ống tay áo của bạch y nam nhân trung niên, khu rừng này đối với những hải tử đó vô cùng nguy hiểm.

“Mị nhi à! Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi.” Bạch y nam nhân, Bạch Tiên lạnh nhạt đáp.

“Bạch lão gia và Mị phu nhân cứ yên tâm, bọn họ rất nhanh sẽ ra khỏi rừng thôi” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, bước từ trong rừng ra là một tiểu nam hải mười tuổi vận y phục vải thô màu nâu sẫm. Trên tay y là một tiểu nữ hải năm tuổi toàn thân bết máu.

“Liên Thành?” Bạch Tiên kinh hô khi nhìn thấy tiểu nam hải và cũng vô cùng kinh hãi khi nhìn thấy tiểu nữ hải trên tay y “Thị Thi làm sao vậy?”

“Nàng vì cứu nhị thiếu gia mà bị thương.” Tiểu nam hải, Sở Liên Thành đáp.

“Hài tử của ta sao?” Bạch Tiên cả kinh, vậy có nghĩa là bọn chúng còn sống. Ông tiến lại gần và xem vết thương của tiểu nữ hài, vết thương ở đầu khá nghiêm trọng “Liên Thành! Ngươi mau đem Thi Thi về nhà tranh đi. Người của ta sẽ xem vết thương cho nàng trước rồi ta sẽ đến sau.” Ông căn dặn y.

“Ta hiểu.” Dứt lời, Sở Liên Thành điểm nhẹ mũi chân biến mất trong làn gió.

Mặc dù tứ đại gia tộc võ công thiên hạ đệ nhất nhưng kinh công lại không thể sánh bằng Sở gia tộc, không chỉ kinh công thiên hạ đệ nhất mà Sở gia còn có tài nấu ăn siêu phẩm. Nhưng Sở gia lại vô phúc, hậu duệ có thể kế thừa hết tất cả tuyệt học của Sở Lý Bằng chỉ có một mình Sở Liên Thành, mặc dù Sở gia có tới ba hậu duệ.

Sau lớp sương mù có những bóng đen mờ ảo xuất hiện, những bóng đen ấy không ai khác chính là ba tiểu hài tử lạc đường trong bốn ngày vừa qua. Người đi đầu, tiểu nữ hài Tiểu Linh cánh mũi cảm nhận được không khí trong lành, cước bộ liền trở nên nhanh hơn mà người đi phía sau là một bạch y tiểu nam hài đang công trên lưng một tiểu nam hài khác, thấy nàng đi nhanh hơn và cũng ngửi thấy được không khí trong lành, cước bộ cũng vì thế mà nhanh theo nàng. Trước mặt họ là màn đêm đen tối với những vì sao lấp lánh trên bầu trời, ánh trăng sáng chiếu rọi khắp thảo nguyên “Ta nghĩ rằng tạm thời chúng ta hãy ở đây. Có lẽ chẳng bao lâu nữa người của ta sẽ tìm đến đây.” Tiểu Linh nói, rồi nàng ngồi phịch xuống bãi cỏ. Mấy ngày nay đối với nàng thật sự là một cực hình rất lớn nhưng trong cái cực hình đó, nàng mới học thêm được rất nhiều điều.

Hắn đem đệ đệ mình đặt xuống bãi cỏ, rồi lấy từ trong áo ra một đoạn pháo sáng bắn lên trời. Tiểu Linh không biết hắn làm vậy là ý gì nhưng nàng mặc kệ luôn, nàng quá mệt mỏi rồi “Người không sợ ta gọi người đến giết người sao?” Hắn hỏi.

“Sống chết có số, bốn ngày trước ta không chết là do may mắn. Bây giờ ngươi giết ta cũng do số mệnh.” Tiểu Linh lạnh nhạt nói. Lời nàng nói làm hắn cả kinh, lần đầu tiên có người đối diện với hắn mà không hề sợ hãi, không hề lo lắng mà còn dám thách thức hắn, ra lệnh cho hắn. Trên đời này chỉ có một mình nàng mới không khiến hắn chán ghét.

Thấy trên bầu trời có pháo sáng, A Mị và Bạch Tiên cùng nhau nhìn, ông biết pháo sáng ấy là của nhi tử mình “Người đâu? Lập tức đi về hướng phát ra pháo sáng.” chỗ đó cách chỗ ông đứng không xa lắm. Rồi ông ôm A Mị đang bị thương không thể vận công thi triển kinh công bay tới đó. Trước mặt bọn họ là ba tiểu hài tử toàn thân lấm lem bùn đất và máu, A Mị nhìn thấy Tiểu Linh lập tức nhảy khỏi lòng Bạch Tiên mà chạy tới ôm nàng “Tiểu Linh! Ta rất lo lắng cho ngươi...”

“Mẫu thân!” Mặc dù rất cảm động khi gặp lại bà nhưng nàng không quên một điều “Tiểu Hàn đâu?” Nàng hỏi. Nghe đến tên cậu, A Mị siết chặt vòng tay đang ôm nàng, bà đã cho người tìm kiếm nhưng vẫn không tìm ra được cậu. Hiểu được nỗi lòng của bà, nàng không hỏi thêm nữa, lấy bàn tay nhỏ bé của mình vỗ lưng bà an ủi.

Màn cảnh tình thương mến thương làm hắn thắc mắc mối quan hệ giữa nàng và bà, giữa bà và phụ thân hắn “Phụ thân đại nhân! Người đó là ai?”

“Là A Mị, mẫu thân nàng ấy.” Ông biết hắn rất nhạy cảm và đã nhận ra được điều gì đó...

“Phụ thân hắn là biết ta muốn hỏi gì rồi phải không?” Hắn đi thẳng vào vấn đề cần hỏi.

“Khi nào chúng ta tìm được Tiểu Hàn thì ta sẽ nói cho ngươi nghe.” Bạch Tiên nhạt nói. Hắn không nói gì thêm, chỉ hướng mắt nhìn về phía nàng. Đường như hắn đọc được trong ánh mắt của nàng một cái gì đó. Rồi hắn cố đệ đệ mình rồi khỏi đó.

Ngày hôm sau, Tiểu Linh tỉnh dậy thấy thân thể đau nhức, hậu quả của việc lang thang trong rừng mấy ngày nay. Nhìn cảnh vật xung quanh khá lạ lẫm, hình như đây là một sơn trang “Ngươi tỉnh rồi.” Một thanh âm lãnh băng vang lên.

Tiểu Linh nhìn thấy cạnh giường mình là cái tiểu nam hài đã ở trong rừng với mình ngày hôm qua “Ngươi có sở thích xông vào phòng người khác và nhìn họ ngủ hả?” thật là chẳng biết hắn muốn gì ở nàng.

“Và ngươi cũng có sở thích nói móc người khác nhì.” Sao mỗi lần ở bên cạnh nhau, nàng không thể ngừng nói những câu móc họng hắn như thế.

“Hi! Hi!” Nàng lấy tay che miệng cười khúc khích. Đây là lần đầu tiên có người làm cho nàng trở thành một người khác, thích đấu khẩu mà không hề chán.

“Ngươi biết không...” Hắn đưa tay lên, chạm vào khuôn mặt nhỏ của nàng “...ngươi cười rất đẹp, nụ cười của ngươi khiến tim ta rất ấm áp.” Thịch! Thịch! Tim nàng đập nhanh khi nghe hắn nói như vậy.

“Bạch Vũ!” Một giọng nói không kém phần lãnh băng như hắn vang lên. Bước vào là một bạch y nam nhân tiêu sái “Ngươi mau qua xem Bạch Ngọc ra sao.”

Hắn, Bạch Vũ mặc dù muốn ở lại thêm chút nữa nhưng đệ đệ hắn Bạch Ngọc do cú sốc hôm qua mà thất thần. Quay nhìn nàng, hắn lãnh đạm nói “Ta sẽ nói chuyện với ngươi sau.” rồi hắn rời đi.

Bạch y nam nhân, Bạch Tiên tiến lại gần cạnh giường và nhìn thật kỹ tiểu nữ hài trước mặt. Có một loại chú thuật trên người nàng, ông biết loại chú thuật này và biết rất rõ người hạ chú “Ngươi rất giống người đó.”

“Ông biết thân phận của ta sao?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Không chỉ thân phận mà còn biết rất nhiều thứ khác liên quan đến ngươi. Nhưng đây là thiên cơ, rồi sẽ đến một ngày nào đó sẽ có người nói với ngươi.” Bây giờ không phải là lúc cho nàng biết.

Vốn là người hiểu chuyện, nàng không hỏi nhiều, chỉ nói rằng mình cần thay y phục và ông rời khỏi phòng. Tiểu Linh không rõ số mệnh đang muốn gì ở nàng. Thay y phục xong, điều nàng muốn làm đầu tiên là đến thăm đệ đệ hần Bạch Ngọc, chắc hẳn cú sốc về cô đã biến cậu thành ra thế này. Một bóng dáng màu trắng ngồi trên giường thất thần, Bạch Vũ cho dù có nói gì thì cậu vẫn không hề phản ứng. Tiểu Linh bước vào phòng và đi nhanh đến cạnh giường, chỉ ghé sát vào tai cậu thăm thì gì đó rất lâu.

Sau đó Bạch Vũ thấy Bạch Ngọc phản ứng và nắm chặt bả vai nàng lớn tiếng hỏi “Là thật phải không? Ngươi không gạt ta?”

“Nàng ấy là ân nhân của ta, vì sao ta phải gạt ngươi chứ?” Tiểu Linh nói.

Nắm chặt bàn tay, trong đôi mắt màu đỏ của Bạch Ngọc hiện lên những tia quỷ dị, nhất định cậu phải tìm cho bằng được cô. Cho dù có lục tung cả Linh Yên đại lục này, cậu nhất định phải tìm cho ra cô... nhưng hình như mảnh ngọc bội của cậu... “Ca ca! Huynh có thấy mảnh ngọc bội màu trắng của ta không?”

“Ngọc bội gia truyền sao?” Bạch Vũ cả kinh, ngọc bội gia truyền vốn có bốn mảnh được ghép thành hai cặp. Cặp thứ nhất là của hần có khắc Bạch Vũ và cặp thứ hai là của cậu có khắc Bạch Ngọc. Hai cặp ngọc bội này chính là vật định thân của bọn họ và lúc nào bọn họ cũng mang theo chúng bên mình. Ngày hôm qua, khi đưa Bạch Ngọc vào phòng, hần có để ý mảnh ngọc bội màu trắng khắc chữ Ngọc không còn, chỉ còn mảnh ngọc bội khắc chữ Bạch mà thôi. Không lẽ rớt trong rừng? Không có khả năng đó, lúc hần và Tiểu Linh đến đó, dưới đất toàn là xác những con sói, mà mảnh ngọc ấy lại khá to.

“...” Bạch Ngọc nhớ lại lúc cô ném cậu lên cành cây, hình như đai lưng của cậu bị giựt một cái khá mạnh. Không lẽ nào cô đã giựt mảnh ngọc đó? “Ca ca! Ta muốn nghỉ ngơi.” Trong lúc này, cậu cảm thấy quá hoảng loạn, cho nên cậu muốn ngủ thêm một chút nữa.

“Ừ! Nghỉ ngơi đi!” Bạch Vũ đặt tay lên đầu cậu ôn nhu nói. Rồi quay qua nhìn nàng, đứng lên nắm lấy tay nàng đi ra khỏi phòng.

“Ngươi muốn đưa ta đi đâu?” Tiểu Linh không hiểu hần muốn đưa nàng đi đâu.

“Theo mật thám của ta báo lại, xung quanh sơn trang này còn có hai ngôi nhà tranh khác. Có khả năng một trong hai ngôi nhà đó có người ngươi cần tìm, hoặc có thể là cả hai. Bộ ngươi không muốn đi tìm sự thật sao?” Bạch Vũ đáp, rồi đưa nàng đến chuồng ngựa, hần huýt sáo một cái, một con hắc tuần mã đạp mạnh cửa chuồng phóng ra. Điềm nhẹ mũi chân, hần ôm nàng vào lòng và phóng lên lưng ngựa mà không hề gặp bất kỳ khó khăn nào, đơn giản một điều khi lên năm tuổi phụ thân đã dạy cho hần cưỡi ngựa và con hắc tuần mã này chính là do phụ thân tặng hần lúc sinh thân “Giữ ta thật chặt.” Dĩ nhiên hần không quên căn dặn nàng phải giữ chặt hần, bằng không sẽ rất dễ té nha.

Vốn dĩ môn cưỡi ngựa là môn nàng tệ nhất, ngay lập tức nàng đã ôm chặt lấy hần không buông. Gì chứ... có bao nhiêu cách để đi, sao lại chọn cưỡi ngựa cơ chứ? Nhìn ra được nỗi sợ của nàng, hần cười thầm trong lòng. Một người lãnh ngạo như nàng mà cũng biết sợ sao? Nhưng thân thể nàng rất ấm áp và có mùi hương từ liên ngọt ngào. Hần chỉ muốn chìm đắm trong ôn hương này mà thôi... Mùi thảo dược từ người hần phát ra, rất dịu nhẹ, dường như nàng không hề ghét mùi hương này... cũng như không hề ghét hần...

Thảo nguyên rộng lớn, gió dịu mát thổi xen lẫn tiếng vó ngựa. Bạch Vũ cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, hình như hần đã từng thấy ở đâu đó rồi... những hình ảnh kì lạ đột nhiên xuất hiện trong đầu hần. Một nữ nhân có đôi mắt xanh, tóc vàng đang ôm thân thể một nam nhân tóc trắng, mình đầy máu me mà gào khóc thảm thiết. Vì sao nữ nhân ấy gào khóc? Mà nam nhân kia sao giống...

“Vũ!!!! Cẩn thận!!!!” tiếng hét của Tiểu Linh làm cho Bạch Vũ choàng tỉnh. Trước mặt bọn họ là cái cây lớn, hần nắm chặt dây cương để thắng ngựa lại nhưng quá muộn rồi. Ngựa hất mạnh cả hai khối lưng nó, Bạch Vũ ôm chặt Tiểu Linh vào lòng rồi cả hai cùng rơi mạnh xuống đất lăn mấy vòng.

Tuy rằng thân thủ của hần rất cao nhưng bị hất đột ngột và mạnh như thế khiến hần cũng bị thương khá nặng. Tiểu Linh tuy được thân thể che chắn nhưng do lăn nhiều vòng cũng bị xây sát không ít, ở ngay trên trán bên phải có một vết thương khá nặng và máu chảy khá nhiều “Tiểu Linh! Ngươi không sao chứ? Trả lời ta đi?” hần hét hoảng vô vô mặt nàng.

“Ta không sao...” nàng mờ mịt mở mắt ra, mặc dù đầu mình bị thương nhưng nàng vẫn lo lắng cho hần. Bởi hần đã dùng thân mình để che chắn cho nàng “Ngươi có sao không?”

“Chỉ xây sát và gãy mấy cái xương sườn thôi.” hần đáp, mặc dù nàng cũng bị thương như hần nhưng nàng lại không màn tới mà lại lo lắng cho hần làm tim hần có chút âm áp đan xen. Lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra tay hai viên và đưa cho nàng một viên “Uống đi, đây là thuốc do ta bào chế có khả năng phục hồi vết thương trong một ngày.” rồi hần xé vạt áo của mình của mình băng bó vết thương cho nàng. Lần đầu tiên trên đời ngoài A Mị và Tiểu Hần quan tâm chăm sóc nàng ra thì hần chính là người thứ ba có thể đặt chân vào tim nàng và khiến nàng buông bỏ mọi sự đề phòng. Có lẽ nào nàng đã động tâm với hần?

“Tình cảm ngọt ngào ư?” trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng nói cộc nhễ. Cả hai người họ đảo mắt nhìn xung quanh để tìm ra nơi phát ra giọng nói, nhưng tuyệt nhiên không thấy bất kỳ ai. Giọng nói ấy lại vang lên lần nữa “Các ngươi muốn tìm gì ở đây?”

Tiểu Linh không ngần ngại liền lên tiếng hỏi “Các hạ là người nơi này?”

“Nếu phải thì sao?”

“Vậy các hạ có biết một tiểu nữ hài nào gần đây không?” Nếu là người ở đây hẳn y biết cô.

“...” chủ nhân giọng nói im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng hỏi “Ngươi có quan hệ gì với muội ấy?”

“Nàng ấy chính là ân nhân cứu mạng ta.” Tiểu Linh đáp.

Lúc này từ trên những cành cây cao nhảy xuống là một tiểu nam hài mười tuổi vô cùng tuấn tú lãng tử và y hỏi “Các ngươi không phải là người ở son trang kia sao?”

“Ta chỉ là khách.” Nàng đáp, rồi chỉ tay qua hẳn “Còn hẳn là thiếu chủ của son trang đó.”

Nghe đến đó, tiểu nam hài lập tức quỳ xuống đất hành lễ “Sở Liên Thành không biết là Tam thiếu gia quá bộ, đã thất lễ với ngài.”

Người của Sở gia sao? Hẳn đã từng nghe qua Sở gia có một truyền nhân về kinh công đệ nhất thiên hạ, cho dù là người của tứ đại gia tộc cũng không thể bằng với y. Vậy ra đây chính là truyền nhân mà mọi người nói đến, cũng phải thôi! Khi nghe tiếng nổ trong rừng hẳn cảm thấy có một bóng người lướt nhanh qua và bay thẳng vào sương khói đó. Tiểu Linh có chút cả kinh, thân phận của hẳn có vẻ rất đặc biệt “Ngươi rốt cuộc có thân phận ra sao?” nàng hỏi hẳn.

“Bạch gia Huyền Vũ.” Hẳn đáp.

“Tứ đại gia tộc sao?” Nàng kinh hô, không ngờ thân phận của hẳn lại vô cùng đặc biệt như thế. Phải nói là đặc biệt đến khó tưởng tượng “Ta thật ngạc nhiên đó nha.” Khác với suy nghĩ của hẳn, nàng chẳng hề sợ hãi khi nghe thấy thân thể của hẳn. Mà ngược lại nàng còn thú vị cười trộm. Không biết thân phận thật của nàng là gì? “Tiểu nữ hài đó là muội muội ngươi phải không?” Tiểu Linh hỏi Sở Liên Thành.

“Phải! Muội ấy là tiểu muội ta.” Sở Liên Thành đáp.

“Ta muốn gặp muội ấy.” Nàng chỉ nói năm chữ đó rồi quay nhìn hẳn, cả thân thể hẳn cũng đầy thương tích rồi “Nơi đó có xa lắm không?” Nàng hỏi bằng quơ.

“Không xa có thể đi bộ.” Sở Liên Thành nói.

“Vậy ngươi có thể đi bộ không Vũ?” Nàng hỏi hẳn, không biết cú ngã ngựa vừa rồi hẳn có bị làm sao hay không. Nhìn thấy Bạch Vũ lắc đầu biểu thị ý không sao, hẳn có thể đi bộ tới đó được. Thấy nàng quan tâm hẳn như thế khiến cho tim hẳn đập nhanh và âm áp vô cùng, hẳn nắm lấy tay nàng và cùng nhau bước đi. Khoảnh khắc này hẳn sẽ nhớ mãi, nhất định sau này hẳn phải có được nàng.

Trước mặt bọn họ là một ngôi nhà tranh và có rất nhiều ám vệ đứng canh gác, Bạch Vũ biết người đến là phụ thân mình. Chẳng lẽ phụ thân có mối quan hệ với Sở gia sao? Bước vào nhà, hẳn nhìn thấy hai lão nhân đang ngồi uống trà với nhau và một tiểu nữ hài đầu băng bó đang chạy nhảy múa hát bên cạnh. Tiểu Linh nhận ra tiểu nữ hài kia chính là Sở Thi Thi, ân nhân của nàng “Thi Thi?” Nàng kinh hô gọi cô nhưng hình như cô không quan tâm lắm đến nàng.

“Ngươi có gọi, Thi Thi cũng không chú ý tới đâu vì con bé đã mất trí nhớ tạm thời rồi.” Bạch Tiên nhấp một ngụm trà nói. Nghe Sở Liên Thành nói Sở Thi Thi đã cứu nhi tử Bạch Ngọc của ông nên mới bị như vậy. Lúc ông đến đây trên tay cô vẫn nắm chặt mảnh ngọc bội gia truyền của Bạch gia, đầu thì sưng to. Sau khi ông cho cô uống thuốc xong và cô đã tỉnh lại nhưng toàn bộ chuyện xảy ra ở trong rừng cô đều không nhớ.

Nàng tiến lại gần Sở Thi Thi và nắm chặt tay cô lại khiến cô đau hét lớn “Ngươi làm gì vậy?”

Mặc cho cô la hét, nàng vẫn nắm chặt tay cô và gắng từng chữ tên cô “Sở.Thi.Thi.”

Giọng nói của nàng, thanh âm của nàng khiến cho đầu của Sở Thi Thi đau đớn vô cùng, cô đã nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi. Lẽn ngạo vô tình, ngây thơ âm áp, tiểu nữ hài đó... là tiểu nữ hài đó... “A!!!!” Cô hét lớn, đầu cô đau quá, cô không thể nhớ thêm nữa “Các ngươi đi đi, ta không muốn nghe, đầu ta đau quá!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: 6.1: Những Hài Tử Lạc Đường (4)

“Ngươi tính sao?” Bạch Vũ ngồi bên cạnh Tiểu Linh hỏi. Sở Thi Thi trở thành như vậy một phần là do đệ đệ hẳn, cho nên hẳn cũng phải có trách nhiệm trong chuyện này.

“Ta nghĩ rằng chuyện này tốt nhất không nên nói cho Bạch Ngọc nghe.” Chuyện này sẽ là cú sốc rất lớn đối với cậu. Phải nghĩ ra biện pháp gì đó mới được.

“Hình như ngươi rất lo lắng cho bọn họ?” Nhìn nét mặt của nàng, hắn có thể đoán ra sự lo lắng của nàng đối với đệ đệ hắn và Sở Thi Thi.

“Ừ!” Nàng khẽ gật đầu nhìn hắn nhưng lại thờ dài ngán ngẫm “Ta không biết làm như thế nào mới tốt cho hai người bọn họ...” Nàng nắm chặt gấu váy của mình, tất cả là tại vì nàng. Vì nàng mà hết người này đến người kia đều bị liên lụy...

“Tiểu Linh! Không phải là tại ngươi đâu.” Hắn đọc được trong đôi mắt kia sự sợ hãi, tự trách bản thân mình “Bọn họ bị như thế chính là vận mệnh của họ, chúng ta không thể can thiệp vào. Ngươi hiểu không?” Hắn nắm chặt tay nàng an ủi, nàng đứng ngốc như thế, cái gì cũng có nguyên do của nó.

Vận mệnh sao? Tiểu Linh nhìn thẳng vào đôi mắt màu đỏ của hắn, chuyện của bọn họ là do vận mệnh an bài sao? Phải rồi! Mảnh ngọc bội của Bạch Ngọc trong tay của Sở Thi Thi nhưng cả hắn lẫn Bạch tiên sinh không hề đòi lại. Nói như vậy hắn và Bạch tiên sinh tin rằng bọn họ nếu hữu duyên sẽ gặp lại nhau? Vậy còn những chuyện đang xảy ra thì sao?

Bạch Vũ lấy ngón tay điểm nhẹ trán nàng, sao nàng lại ngốc như thế chứ. Tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, nàng chẳng qua chỉ là nghe theo quy luật của tự nhiên mà thôi “Ngươi đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ không sao cả.” Hắn ôm nàng vào lòng, tiểu nữ hài ngốc nghếch này, làm sao hắn có thể buông tha nàng được.

Đúng rồi! Hình như nàng đã quên một chuyện, đó là ngôi nhà tranh thứ hai nơi Tiểu Hàn có khả năng đang ở đó. Nhưng hiện tại hắn đang bị thương không thể cưỡi ngựa, làm sao mà đến đó được?

“Bầm chủ tử! Có chuyện xảy ra rồi.” Một ám vệ xuất hiện trước mặt bọn họ với vẻ mặt hoảng hốt và thân dính đầy máu “Son trang đã bị bọn sát thủ lần trước tấn công. Lần này chúng kéo đến rất đông, người của ta không thể địch lại được.”

Người ngồi nhà tranh, Bạch Tiên nghe thấy vậy liền phi thân bay đi, mà Bạch Vũ cũng liều mình ôm nàng nhảy lên ngựa mặc cho vết thương kia có thể làm nguy hại đến tính mạng của hắn. Vì hiện tại trong son trang có hai người bị thương, một là tiểu đệ hắn Bạch Ngọc, hai là mẫu thân A Mị của nàng. Những ám vệ khác không thể nào địch lại một lượng lớn sát thủ như thế.

Đợi khi người của Bạch gia rời đi, Sở Liên Thành mới lạnh nhạt lên tiếng hỏi Sở Thi Thi “Muội đừng có đóng kịch nữa, không ai thêm xem đâu.”

Lời y vừa nói ra, Sở Thi Thi liền phá cười lớn “Huynh sớm đã biết ta đóng kịch sao?”

Chỉ có kẻ ngu mới không biết cô đóng kịch, y biết từ lúc cô hét lên thì đã nhớ lại hết mọi chuyện rồi. Chẳng qua cô làm như vậy chỉ để đuổi khách đi mà thôi, nhưng mục đích chính của cô là gì? “Vì sao muội lại làm như thế?”

“Huynh không cảm thấy họ phiền phức sao?” Cô cảm thấy phiền lắm nha.

Cô đang có ý gì?

Chẳng lẽ cô không thích bọn họ sao?

“Ừm...” Sao cậu cảm thấy thân thể của mình đau nhức quá.

“Đừng động, nếu không vết thương sẽ hở miệng...” Một giọng nói nhu thuận vang bên tai cậu.

Tiểu Hàn cố gắng mở mắt ra, cậu nhìn thấy cảnh vật xung quanh thật khác lạ. Cậu nhớ mình đang bị truy sát, bọn sát thủ tấn công cậu và các ám vệ, rồi cậu ngất đi. Cứ nghĩ rằng cậu đã đi gặp diêm vương rồi nhưng... “Đây là đâu?”

“Đây là nhà của ta, ta nhìn thấy ngươi bị thương rất nặng nằm ở cách nhà ta không xa. Cho nên ta mới đưa ngươi vào nhà ta và cứu chữa cho ngươi.” Chủ nhân của thanh âm nhu thuận là một tiểu nữ hài có ngũ quan thanh tú và xinh đẹp. Cô đang ngồi cạnh giường cậu và thay băng mới cho cậu.

“Ta ở đây bao lâu rồi?” Bây giờ không biết mẫu thân và Tiểu Linh ra sao.

“Bốn ngày.” Cô đáp, rồi lấy khăn lau những vết thương cho cậu để đắp thuốc mới “Ngươi bị thương rất nặng, cho nên những ngày sắp tới không được xuống giường.”

Tiểu Hàn cũng không nói gì, chỉ im lặng và nhắm mắt lại, trong lòng cậu bây giờ cảm thấy rất bất an. Không biết liệu rằng mọi chuyện có ổn hay không. Nhưng tiểu nữ hài này là ai? Vì sao lại cứu cậu? Mục đích của cô là gì? “Ngươi tên gì?”

“Ngươi biết để làm gì?” Cô vẫn giữ nụ cười tươi ấy trên môi, mặc cho cậu có đang nghi ngờ cô như thế nào.

“Ngươi là ân nhân của ta, nếu sau này có gặp lại thì cũng cần phải biết danh tánh mà báo đáp chứ.” Cậu là người có ân phải trả, có oán phải báo, mọi chuyện phải công tư rõ ràng.

“Tĩnh Tâm. Cái tên chỉ đơn giản như thế thôi.” Cô đáp.

“Ngươi là người Mộc Liên quốc?” Cậu hỏi.

“Làm sao ngươi biết?” A! Cô đâu có mặc y phục của Mộc Liên đâu. Làm sao cậu biết xuất thân của cô?

“Vi người Mộc Liên quốc không bao giờ nói ra tên thật của mình.” Đây là phong tục của bọn họ, cậu không biết vì sao lại có cái phong tục kỳ lạ này. Biết tên thì có sao đâu, bộ cái tên nó quý lắm hả?

“Hi! Hi! Hi!” Cô khúc khích cười, không ngờ cậu còn nhỏ tuổi như vậy đã biết rất nhiều thứ. Hẳn là thân phận của cậu không đơn giản, qua cách ăn mặc và chất liệu vải thì địa vị của cậu phải rất lớn “Vậy còn ngươi?”

“Hàn.” Cậu lười biếng nói, vì thân phận của cậu không đơn giản như người bình thường cho nên cậu không thể tiết lộ ra bên ngoài được. Lỡ như cô chính là người do mẹ ta phái đến thì sao? “Ngươi chỉ cần gọi ta là Hàn được rồi.”

“Ngạ.” Cô khẽ gật đầu. Bỗng bó xong cho cậu, cô liền bụng chầu nước dơ ra khỏi phòng và không quên nói vọng lại “Ta sẽ bung thuốc vào cho ngươi ngay, vết thương của ngươi chỉ cần hai ngày nữa là có thể xuống giường được.”

Đợi cô rời đi, Tiểu Hàn rũ mi nhắm mắt lại. Hai ngày thì quá lâu, không biết mẫu thân và Tiểu Linh có lo lắng cho cậu không?

Khi Tiểu Linh, Bạch Vũ trở lại sơn trang thì cả sơn trang đã chìm trong biển máu, xác sát thủ và xác ám vệ Bạch gia nằm la liệt khắp nơi. Một bóng dáng nhỏ toàn thân nhuốm máu đỏ tươi đứng đó với một thiết phiến ngọc dính đầy máu tanh tươi. Trên khuôn mặt nhỏ ấy hiện rõ nụ cười quý dị và thích thú, đôi mắt màu đỏ đầy khát máu như diêm la tu la. Tiểu Linh kinh hoàng trước cảnh tượng đó, bóng dáng này không thể nào là Bạch Ngọc được.

Điều mà cả gia tộc lo sợ cuối cùng cũng xảy, Bạch Ngọc một khi ra tay giết người thì sẽ biến thành người lãnh huyết vô tình. Bạch Vũ mặc dù bị thương nhưng vẫn vận công thi triển kinh công bay tới bên cạnh Bạch Ngọc nhưng do bây giờ cậu đã là một con dã thú không kiểm soát được và ra tay với Bạch Vũ. Hai huynh đệ cứ thế mà đánh nhau không có điểm dừng cho đến khi Bạch Tiên xuất hiện dùng một tay điểm huyết ngù của Bạch Ngọc và cậu ngã vào lòng ông. Còn Bạch Vũ do quá kiệt sức cũng ngất đi và ông cũng đỡ hần.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Chương 6.2

Từ trong hoa viên bước ra một bóng dáng nam nhân trung niên phúc hậu trên tay ôm thân thể một nữ nhân toàn thân dính đầy máu. Tiểu Linh kinh hoàng hét lên “Mẫu thân!!!!!!” và nàng chạy lại. Nam nhân phúc hậu, Long Quân Hồ hạ người xuống cho nàng nhìn mặt vị nữ nhân trong lòng y lần cuối “Mẫu thân...” Tiểu Linh hét lớn, tại sao toàn bà lại lạnh ngắt như thế? Tại sao bà không nhìn nàng? “Người hãy mở mắt ra đi... mở mắt ra nhìn ta đi... mẫu thân... A Mị...” nàng cứ thế lặp lại những câu nói vô nghĩa. Bởi vì bà đã chết rồi... đã chết rồi thì là sao có thể trả lời nàng được... “A Mị...”

“Nữ nhi... mẫu thân ngươi đã bị bọn sát thủ giết trước khi ta đến kịp...” Long Quân Hồ đặt bàn tay to lớn của mình lên đầu nàng an ủi. Y khi nghe tin có sát thủ phục kích bà đã lập tức chạy đến đây nhưng không ngờ y đã tới trễ... thê tử của y đã bị giết trước mặt y...

“Ta không tin... ta không tin...” Nàng hất tay y ra và đứng bật dậy, nước mắt không ngừng rơi dài trên khuôn mặt nhỏ của nàng. Đây không phải là sự thật... A Mị không chết... đây không phải A Mị... không phải là bà... “Ta sẽ không bao giờ tin...” dứt lời nàng liền thi triển kinh công bỏ đi.

Bạch Tiên thấy vậy liền lên tiếng hỏi “Có đuổi theo không?”

Long Quân Hồ bế thân thể A Mị lên và lạnh nhạt nói “Cho dù có đuổi theo thì sẽ không tìm thấy nàng đâu. Rồi tất cả chúng ta sẽ bị lạc vào mê cung rừng Dạ Xoa mà thôi, ta biết có một người có thể tìm được nàng nhưng giờ tung tích của nó không rõ thì làm sao mà tìm được nàng.” Dứt lời y quay gót vào bên trong, không quay nhìn Bạch Tiên dù chỉ một lần.

Ý của y là Tiểu Hàn sẽ tìm được nàng sao? Nhưng vì sao y có thể bình tĩnh trước cái chết của bà như vậy?

Sau khi dọn dẹp xác chết ở sơn trang xong, Long Quân Hồ dựng đàn hỏa thiêu bà, mọi chuyện xảy ra quá bí hiểm mà y vẫn giữ thái độ bình tĩnh đến đáng sợ. Ngọn lửa đỏ bùng cháy, A Mị nằm trong biển lửa ngủ một giấc ngủ vĩnh hằng không bao giờ tỉnh lại nữa. Trong lòng Bạch Tiên đau đớn tột cùng nhưng còn Long Quân Hồ thì sao? Vì sao y vẫn giữ khuôn mặt bình thản như vậy? Y không đau lòng hay sao?

Bỗng Long Quân Hồ lên tiếng “Tất cả tùy ngươi quyết định, ta sẽ không can thiệp... vì ngươi là chủ nhân của tứ đại gia tộc...” rồi y quay gót đi, bỏ lại A Mị đang say giấc trong biển lửa cho Bạch Tiên.

Lúc này ông mới nhận ra không phải y không đau lòng mà là nhiều năm qua chứng kiến từng người thân thiết ra đi đã khiến trái tim y chết từ lâu. A Mị là thê tử của y, làm sao y không thống khổ chứ... chẳng qua y không tài nào diễn tả sự thống khổ bị thương của mình được nên mới chọn cách im lặng.

Ông thua rồi!

Ngay từ đầu ông đã thua y rồi, đó là lý do mà bà không bỏ trốn cùng ông...

Có được mọi thứ thì sao chứ?

Là người của tứ đại gia tộc thì sao chứ?

Cuối cùng cũng không thể sánh bằng một Long Quân Hồ, Bạch Tiên thua rồi!

Đã ba ngày trời qua, thương thế của Tiểu Hàn cũng đã đỡ rất nhiều, cậu đã có thể ngồi và tự ăn được nhưng sao trong lòng cậu vẫn cứ bất an không tài nào diễn tả được. Tinh Tâm rất tốt với cậu, chỉ mới từng tuổi này mà đã giỏi như thế, thông thạo y thuật và rất nhiều thứ khác nhưng so với Tiểu Linh thì lại không bằng, mặc dù nàng không biết y thuật như cô.

Bên ngoài vang lên những tiếng bước chân, cửa phòng mở ra, những hắc y nam nhân bước vào và theo sau có một bóng dáng nam nhân trung phúc hậu. Tiểu Hàn nhận ra người phía sau và kinh hô “Phụ thân!” Tại sao phụ thân cậu lại ở đây và vì sao người lại có thể tìm ra cậu nhưng mẫu thân đâu?

Nam nhân phúc hậu, Long Quân Hồ ngồi xuống cạnh giường cậu, giơ tay lên sờ vào má cậu và nói “Người hãy hết sức bình tĩnh nghe ta nói...”

Cậu khó hiểu nhìn phụ thân rồi khẽ gật đầu.

Long Quân Hồ bắt đầu kể...

Bên ngoài phòng khách lúc này có hai bóng dáng nam nhân, một là nam nhân trung niên, hai là nam nhân lão tử. Ngoài ra còn có hai bóng dáng một nam một nữ đang ngồi im lặng không nói.

“Lâu quá chúng ta mới gặp nhau phải không Bạch đại lão gia?” Nam nhân lão tử, Phúc Thuận ha hả cười nói.

“Lão gia tử người vẫn không thay đổi.” Nam nhân trung niên, Bạch Tiên nhạt nói.

“Ha! Ha! Ha!” lão gia tử phá cười lớn “Ta không ở đây dạy dỗ cho nữ nhi của Hoa Vô Tình thì ai sẽ dạy cho nó đây?” lão gia tử chỉ tay vào tiểu nữ hài đang ngồi gần đó.

Bạch Tiên cả kinh, bốn năm nay ông không hề có tin tức hai hài tử của tiểu muội mình nhưng không ngờ ngày hôm nay ông đã gặp được nữ nhi của muội ấy. Trước mặt ông là tiểu nữ hài có khuôn mặt giống y đúc tiểu muội ông, không những thế mà toàn thân phảng phất mùi thơm của hoa làm mê đắm lòng người.

Phúc Thuận nhìn ra được sự nhớ nhung và thương tâm trong mắt của ông nên nói tiếp “Hiện tại bọn chúng ở Mộc Liên quốc...” chưa kịp nói xong thì một tiếng hét vang lên, ngắt lời lão gia tử. Tiếng hét ấy phát ra từ phòng của Tiểu Hàn và tất cả mọi người lập tức chạy vào.

Tiểu Hàn nước mắt lưng chùng nắm chặt vạt áo Long Quân Hồ hét lớn “Phụ thân! Xin ngài hãy nói cho ta biết đây không phải là sự thật đi... tất cả không phải sự thật có phải không?” nhưng Long Quân Hồ vẫn không biểu hiện gì mà khẽ gật đầu. Hai cánh tay nhỏ đập mạnh vào ngực y, cậu không tin đâu... mẫu thân cậu... Long Quân Hồ ôm cậu vào lòng, y biết rằng nhi tử mình đang rất sốc nhưng đây là sự thật. Nhưng... còn Tiểu Linh đâu? Cậu ngược mắt lên nhìn y và nói “Phụ thân! Ta muốn ra ngoài, xin ngài hãy bế ta ra ngoài.” Long Quân Hồ gật đầu rồi bế Tiểu Hàn bước ra ngoài, tất cả mọi người theo bước chân y ra ngoài. Tiểu Hàn chụm hai bàn tay mình lại ở trước miệng mình, lấy hơi và hô lớn “Tiêu Tiêu.”

Từ trên cao, lẫn trong những đám mây trắng xám xuất hiện một con đại bàng lớn. Sải cánh của nó dài bằng một viện trong sơn trang của Bạch gia tộc và con đại bàng này chính là hắc bàng trong truyền thuyết. Chỉ cần một sải cánh của nó cũng khiến cho một dãy nhà sụp đổ. Đại bàng Tiêu Tiêu dừng lại trước mặt Tiểu Hàn và dụi đầu vào bàn tay bé nhỏ đang vươn ra của cậu. Tất cả mọi người kinh ngạc khi một con đại bàng to lớn đứng mảnh như thế lại ngoan ngoãn nghe lời một tiểu nam hài như vậy. Tiểu Hàn thì thầm với nó “Đưa ta đến chỗ Tiểu Linh.” Tiêu Tiêu gào lên một tiếng rồi hạ người xuống.

Long Quân Hồ ngoắt tay gọi một ám vệ đến rồi nói gì đó và y ôm cậu leo lên lưng Tiêu Tiêu. Sau đó nó đập cánh một cái, gió nổi lên như vũ bão, nếu không phải là người có võ công thâm hậu thì Bạch Tiên sẽ bị ngã liền. Ông nắm chặt tay Bạch Vũ, còn những người còn lại cầm chủy thủ xuống đất để giữ mình không bị thổi bay. Trong đó có cả Phúc Thuận, lão gia tử cũng ôm chặt cháu mình lại. Bạch Vũ cũng muốn tìm Tiểu Linh, muốn đi theo bọn họ nhưng bị phụ thân mình giữ lại “Phụ thân! Ngài mau buông ta ra.”

“Người không đuổi kịp họ đâu, bọn họ đã vào rừng Dạ Xoa rồi.” Bạch Tiên biết rất rõ một khi Long Quân Hồ muốn rồi đi liền sẽ không để bất kỳ ai theo chân. Tất cả ám vệ của y đã được bố trí sẵn để ngăn cản những kẻ theo đuổi và nếu như kẻ đó cứng đầu thì bọn họ sẽ dùng đến biện pháp cuối cùng.

Bạch Vũ nhũn chặt mày, chẳng lẽ hắn sẽ không thể gặp lại Tiểu Linh sao? Nhưng có một việc vô cùng quan trọng trong lúc này hắn cần phải làm, đó là trả thù cho A Mị phu nhân và Bạch Ngọc. Kẻ đã hại chết mẫu thân Tiểu Linh và khiến Bạch Ngọc trở nên như vậy, nhất định hắn sẽ không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 10: Chương 6.3

“Bẩm chủ tử có chuyện lớn rồi.” Hắc y nhân từ trong bóng tối bước ra thì thầm vào tai tiểu nam hài. Sau đó y chỉ thấy mây kiếm của cậu nhú chặt lại “Chủ tử có tính toán gì?”

“Có lẽ ta phải đích thân đến đó một chuyến rồi.” Tiểu nam hài ngồi dậy, đi ra khỏi phòng đến một khoảng sân rộng và hô lớn “A Manh.”

Từ trong không gian vô hình xuất hiện một con hổ trắng to bằng một toà cung điện, nó quỳ rạp xuống đất trước mặt tiểu nam hài. Điềm nhẹ mũi chân, cậu phóng lên lưng nó và con hổ nhanh chóng biến mất trong màn đêm đen tối trước sự ngạc nhiên của tên ám vệ vừa rồi.

Trước mặt cậu là một cánh rừng sương mù dày đặc, tiểu nam hài nhắm mắt lại như đang cảm nhận điều gì đó “A Manh đi thôi.” Cậu vỗ nhẹ vào lưng của bạch hổ, A Manh cũng cảm nhận những gì cậu thấy được qua cái vỗ lưng đó. Thoắt một cái A Manh đã đứng trước một cái cây lớn, tiểu nam hài dùng lưng A Manh điềm mũi chân nhảy lên cành cây cao và cậu nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé đang dựa lưng vào thân cây, đôi mắt vô hồn và khoé mắt chảy ra những dòng huyết lệ đã dần khô. Tiểu nam hài lên tiếng gọi “Tiểu Linh.”

Thân ảnh nhỏ bé, Tiểu Linh nghe thấy một giọng nói quen thuộc liền quay qua quay lại tìm kiếm chủ nhân giọng nói nhưng bốn bề chỉ toàn màu đen “Tiểu Lang... có phải huynh không? Tiểu Lang...”

Tiểu nam hài, Tiểu Lang chạy đến ôm chặt Tiểu Linh vào lòng “Ca ca ở đây rồi.”

“Ca ca... A Mị... A Mị... hu hu hu...” cổ họng nàng nghẹn đắng không thể nào thốt nên lời.

“Ca ca biết hết tất cả rồi.” Không ngờ sự việc lại xảy ra quá nhanh, ngoài dự đoán của cậu.

Bỗng gió thổi mạnh, một con đại bàng xuất hiện và trên lưng nó chở hai bóng dáng lớn nhỏ. Thân ảnh nhỏ Tiểu Hàn kinh hô “Tam tỷ!” nhưng khi nhìn thấy Tiểu Lang mây kiếm của y nhú lại.

Tiểu Lang ôm Tiểu Linh thật chặt vào lòng rồi nhảy xuống, phía dưới A Manh luôn sẵn sàng đỡ cậu.

Tiểu Tiêu hạ cánh xuống, Long Quân Hồ ôm Tiểu Hàn xuống. Nhìn thấy bạch hổ sau lưng Tiểu Lang khiến cho Tiểu Hàn run sợ và Tiểu Tiêu cũng khúm núm dè chừng. Tiểu Linh ở trong lòng Tiểu Lang đã ngất đi, nhìn khoé mắt nàng chảy ra hai dòng huyết lệ mà Long Quân Hồ đau đớn vô cùng “Tiểu Lang! Hoàng cung sắp tới sẽ có biến lớn. Ta sẽ đưa các ngươi đến một sơn trang ở Hoả Vân thành. Các ngươi hãy sống ở đó cho đến khi mọi chuyện sóng yên biển lặng thì ta sẽ đón các ngươi trở về.”

“Phụ thân! Không được?” Nếu vậy y sẽ không thể nào gặp được Tiểu Linh...

“....” Ông im lặng không lên tiếng...

“Có phải ngài đã biết hết tất cả phải không?” Tiểu Lang lên tiếng hỏi ông. Long Quân Hồ im lặng không nói gì, không lắc đầu cũng không gật đầu. Như vậy cũng đủ hiểu, Tiểu Lang không nói thêm gì mà ôm Tiểu Linh leo lên lưng A Manh rồi đi.

Tiểu Hàn nhìn bóng dáng bọn họ khuất dần mà lòng lạnh đi...

Long Quân Hồ thở dài, tất cả mọi chuyện hãy kết thúc tại đây đi, kết thúc tại thế hệ của ông đi. Nhiều năm qua ông đã quá mệt mỏi rồi, từng người từng người một rời xa ông, đến nỗi bây giờ ông hoàn toàn không biết bản thân mình phải đi tiếp hay là dừng lại. Một mỏi quá rồi! “Tiểu Tiêu! Chúng ta trở về hoàng cung thôi.” Dứt lời, ông leo lên lưng đại bàng và nó vỗ cánh thật mạnh rời khỏi khu rừng Dạ Xoa quỷ dị đó.

Nếu có kiếp sau, xin đừng cho ông gặp lại bà...

Nếu có kiếp sau, xin đừng cho ông gặp lại tất cả mọi người nữa...

Nếu có kiếp sau, xin đừng để ông yêu một người nhiều như vậy...

Ông sợ bản thân mình sẽ một lần nữa không chịu đựng được tất cả nỗi đau này...

“Cấp báo!!!! Có tin từ đại đương gia chủ tộc.” Một ám vệ phóng thẳng vào đại sảnh của Du Nhiên phủ, quỳ xuống trước mặt tất cả chủ tộc và báo “Đại đương gia nói rằng chúng ta sẽ ra tay...”

“Ồ! Nhanh như thế đã có quyết định rồi sao?” Hắc y nam nhân, Lục Ngự ha hả cười lớn, đập mạnh tay xuống bàn làm những quân cờ văng tung toé khắp nơi.

“Ngươi có cần phải hào hứng như vậy không A Ngự?” Ván cờ sắp thắng bị kẻ kia húng chí đập phá hết khiến cho lam y nam nhân, Dương Hồ bức bối

quát lớn.

“Cuối cùng chúng ta cũng có thể trả thù cho Thanh ca, Hoàng Phủ gia tộc và thất muội.” Lục y nam nhân, Vương Chí nắm chặt hai viên trân châu trong tay đến vỡ vụn thành ngàn mảnh nhỏ. Mỗi thù này nhất định phải trả, hơn trăm mạng người của hai gia tộc đã phải chết oan uổng.

“Nhị ca! Lần này chúng ta sẽ được thoả con thèm khát máu bao nhiêu năm nay phải không?” Dương Hồ hỏi.

“Trước khi thoả con khát máu...” Vương Chí xòe thiết phiến ngọc của mình ra và cười lớn nói “...chúng ta phải điều tra tất cả mọi thứ, nhất định phải diệt cỏ tận gốc. Các ngươi hiểu không?”

“Nhất định phải diệt cỏ tận gốc. Hắc! Hắc! Hắc!” Lục Ngự cười quỷ dị.

“Tinh nhi!!!!!!” Dương Hồ ngược mặt lên trời hét lớn “Cuối cùng mối thù của muội cũng sắp được trả rồi. Muội ở trên đó có nghe thấy không???”

Bốn nam nhân hùng hùng hổ hổ với việc trả thù, còn bốn nữ nhân ngồi im lặng từ nãy giờ nhưng khuôn mặt ai cũng hiện rõ sự thích thú và oán hận. Riêng một nữ nhân là không biểu hiện gì cả, đó là Mặc Nghiễm, thê tử của Bạch Tiên. Rốt cuộc ông đang tính toán cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: 7.1: Điều Kiện (1).

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Một bóng dáng mỹ lệ là lướt bước vào tẩm cung của Long Quân Hồ, trên khuôn mặt ả ta hiện rõ sự vui sướng.

“Hôm nay Trịnh Quý phi đến tẩm cung của trẫm làm gì?” Ông lạnh lùng hỏi, một cái liếc mắt cũng không thèm liếc ả nữ nhân đang quỳ dưới đất kia.

“Thần thiếp nghe nói thân thể của hoàng thượng mấy ngày nay không được tốt. Cho nên mới đích thân nấu canh gà cho hoàng thượng tẩm bổ.” Dứt lời, ả Trịnh Quý phi Trịnh Lan bưng một cái khay, trên đó có một bát canh nóng dâng lên cho Long Quân Hồ.

“Nếu không còn gì nữa thì ngươi có thể lui xuống. Trẫm muốn nghỉ ngơi.” Ông ngồi xuống nhuỷễn thấp nhưng không hề nhìn ả dù chỉ một lần. Ngoài mặt ông không hề biểu hiện sự chán ghét nhưng bên trong ông cực kỳ chán ghét ả nữ nhân kinh tởm này.

“Vây thần thiếp xin cáo lui.”

Đội ả Trịnh Lan rời đi hẳn, Long Quân Hồ phân phó thái giám và thị vệ, dù cho có bất kỳ chuyện lớn hay nhỏ xảy ra trong cung cũng đều mặc kệ không được làm phiền tới giấc ngủ của ông. Đêm nay có lẽ sẽ rất dài, ông cần sự yên tĩnh...

Màn đêm buông xuống, kinh thành Thần Long trở nên yên tĩnh đến tịch mịch. Từ trong màn đêm đen tối xuất hiện những bóng đen thoát ần thoát hiện, lớn có nhỏ có, nam có nữ có. Tất cả những bóng đen ấy đều hướng về một nơi, đó là phủ thái sư Cố Trường Kiệm.

Những tiếng cười man rợ vang lên, những tiếng gào thét than khóc cũng hoà chung lại. Người gõ keng đêm nghe thấy âm thanh cười quỷ dị lập tức rẽ sang ngã khác mà đi. Đây không phải là lần đầu tiên gõ gõ keng nghe thấy tiếng cười và âm thanh này, tất cả những người gõ keng đêm trên khắp Long Hoà quốc đều truyền tai nhau về âm thanh quỷ dị này. m thanh này chính là âm thanh của diêm la tu la, của các đại ma đầu Thất Đại Diêm Vương gia.

Máu! Máu ở khắp nơi, máu chảy khắp nền đất lạnh lẽo. Gió cứ thế rít lên và lớn dần như đang gào thét hoà nhịp cùng khung cảnh tàn khốc này. Những bóng dáng trường bào màu đen tuyệt mỹ cười ma mị đến quỷ dị, cười trên sự tàn khốc ác liệt này.

Tiếng van xin, tiếng tru tréo, tiếng la hét tức giận cũng không thể nào áp được những tiếng cười man rợ của bọn họ. Những đôi mắt màu đỏ đầy thích thú trước sự giết chóc này. Giống như những con dã thú đã quá lâu không được uống máu, đói khát đến mức độ không thể kìm chế được sự cuồng dã của mình.

Trong có một bóng dáng nhỏ với đôi mắt đỏ như máu lạnh khốc cảm thiết phiến nhẹ nhàng nhảy múa trong biển máu. Cậu khác với những người còn lại khi vận trường bào bạch y và máu đã nhuộm vạt áo của cậu thành một màu đỏ tươi tuyệt đẹp.

“Tiểu thập tam có vẻ rất thích. Hắc! Hắc! Hắc!”

“Hắc! Hắc! Hắc! Sáng khoái!!!!!!”

Mặc cho bọn họ chém giết, có hai bóng dáng bạch y một lớn một nhỏ khác lại đi từ tồn vào đại sảnh phòng khách nơi có đầy đủ người của Cố gia. Thân

ánh lớn ngồi xuống ghế chủ đường gia trên cao, nơi có một bóng dáng nữ nhân hồng y đã ngồi chờ sẵn từ lâu. Thân ảnh nhỏ nhảm chán ngồi xuống ghế bên cạnh bóng dáng lớn. Lúc này bóng dáng bạch y nhỏ ở ngoài kia bước vào, trên hai cây thiết phiến máu vẫn nhỏ giọt, cậu từ từ bước vào, toàn thân tỏa ra cỗ hàn khí bức người. Đi ngang qua bọn người Cổ gia khiến cho bọn họ khiếp sợ, nồn ớn vì mùi máu tanh tươi.

Cậu tiến lại gần bóng dáng nhỏ bạch y rồi phịch xuống đất, ôm đầu gối của hắn và nhắm mắt lại như thể mệt rồi muốn ngủ. Nhìn cậu lúc chẳng khác một con mèo con ngoan ngoãn vô cùng đáng yêu nhưng về đáng yêu ấy lại không trọn vẹn bởi bạch y của cậu đã nhuộm đỏ nhuộm một mảnh.

“Hãm hại đường triều thứ tướng Nguyên Thanh và cấu kết với nước khác tạo phản là một tội. Sát hại Hoàng Phủ gia tộc là tội thứ hai. Giết Thắt Đại Diêm vương Hoa Vô Tình là tội thứ ba. Hại chết đường kim hoàng hậu Long Hòa quốc Nguyên Mị là tội thứ tư. Làm loạn sơn trang của Bạch đại gia tộc là tội thứ năm. Đồi vua, gian dâm sinh ra hai nghiệt chủng là tội thứ sáu. Truy sát hài tử của Đại Diêm vương là tội thứ bảy.” Một bóng đen từ bên ngoài bước vào, y bắt đầu liệt kê những tội danh mà Cổ gia phạm phải. Chỉ cần phạm một tội trong bảy tội đó cũng đủ khiến cho cửu tộc Cổ gia không thể tồn tại trên đời này.

Nghe những lời buộc tội của hắc y nam nhân đó, Cổ thái sư lớn tiếng chống chế “Các ngươi vu khống. Bằng chứng ở đâu?”

“Muốn bằng chứng?” Rồi những bóng đen khác lập tức đi vào ném một bọc vải đen có mùi thối rửa như xác chết ngay trước mặt lão ta. Trong bọc lăn ra những cái đầu đầy máu, lão ta nhận ra đó là những kẻ đồng minh của mình.

“Bọn ta còn chưa giải quyết triệt để Cổ gia của ngươi ở một nơi nào đó. Nhưng từ từ rồi cũng sẽ tới lượt bọn chúng thôi.”

“Nhân quả báo ứng, không sớm thì muộn.”

“Rốt cuộc các ngươi muốn gì?” Cổ thái sư hét lớn.

Lúc này bóng dáng lớn bạch y mới lên tiếng “Trả thù.” Huynh đệ tốt Nguyên Thanh và Hoàng Phủ Cơ, thất muội Hoa Vô Tình, trên hết nữ nhân ông yêu Nguyên Mị. Đó là những người rất quan trọng đối với ông, đồng cam cộng khổ cùng ông suốt những năm tháng thơ ấu đầy máu.

“Bọn ta không chỉ là Tứ đại gia tộc mà còn là Thắt Đại Diêm vương.”

“Đáng tiếc! Bây giờ chỉ còn lục đại diêm vương thôi.”

“Ngươi biết vì sao không?”

“...” Cổ thái sư sợ hãi lắc đầu.

“Viê tử của quan Thiên Cơ đại nhân Hoàng Phủ Cơ chính là Đại Hoa diêm vương, thất muội của sáu người bọn ta.”

Cổ thái sư nghe như sét đánh ngang tai, bấy lâu nay lão toan tính mưu hại hai gia tộc Nguyên-Hoàng Phủ mà không hề biết phía sau lưng hai gia tộc này có một thế lực lớn như vậy. Nhất là Hoàng Phủ gia tộc, vị nữ nhân mà lão từng muốn thủ làm thiếp thứ mười lại là người có lai lịch đáng sợ như vậy. Đúng là gieo nhân nào gặt quả đó, phụ thân lão đã gieo ác nghiệp cho nên bây giờ chính lão đang lãnh hậu quả...

“Rất nhanh thôi những gì thuộc về Nguyên gia sẽ được đòi lại.” Bạch y nam nhân lạnh lùng nói. Rồi ông vung tay lên, tất cả những kẻ trước mặt ông đều ngã gục xuống đất. Trên trán của bọn họ có một chấm đỏ rất nhỏ như kim, miệng sùi bọt, rồi toàn thân đen xì bốc mùi thối rửa. Ông đứng dậy và bước đi “Tiếp theo!”

Hồng y nữ nhân cũng đứng dậy đi theo sau ông, bạch y tiểu nam hài lay nhẹ tiểu nam hài đang gối đầu trên chân mình tỉnh dậy, rồi cùng cậu đi theo sau.

Lửa bùng cháy lớn làm cả một mảng trời sáng rực, trong gió vang vọng tiếng cười quỷ dị đến rợn người.

Đừng bao giờ đụng đến người của Tứ đại gia tộc!

Đó là câu nói được tất cả mọi người truyền miệng nhưng có một số kẻ xem thường câu nói đó và hậu quả vô cùng tàn khốc.

Long Hòa quốc năm Lưu Vận thứ mười lăm, cả Long Hòa quốc bàng hoàng khiếp sợ. Trên các cổng thành có treo một dải băng ghi kín chữ và trên các bảng tin dán đầy giấy. Tất cả đều là liệt kê tội trạng của Cổ thái sư và đôi gian phu dâm phụ Trịnh Quý phi.

Và cuối cùng tang lễ của Nguyên Mị Hoàng hậu cũng được diễn ra, cả nước để tang một tháng không được tổ chức tiệc tùng. Nếu ai trái lệnh chém không nhiều lời. Không ai biết nhị hoàng tử, tam công chúa còn sống hay đã chết... Mà bọn họ chỉ nhìn thấy tứ hoàng tử trở về hoàng cung trong tình trạng trầm cảm nặng.

Đứng trên cổng thành, gió đông nhẹ nhàng thổi làm mái tóc đen của nữ nam nhân bay phất phới. Đôi mắt nâu cô quanh nhìn xuống kinh thành Thần Long, rồi lại nhìn về một nơi xa xăm nào đó. Sóng gió bây giờ chỉ mới tạm lắng xuống mà thôi nhưng những người thân của y cũng không còn trên đời này nữa “Mị nhi! Ta sẽ chăm sóc tốt cho hài tử chúng ta. Hãy yên nghỉ...” dứt lời, y lấy từ trong người ra một mảnh ngọc có chữ ‘Nguyên’ và nói “Hãy giao nó cho hài tử của ngươi. Một ngày nào đó hắn sẽ tìm được nàng. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...” Ngay từ đầu y biết phía sau mình có sáu bóng dáng đang đứng, y hướng bạch y nam nhân trao mảnh ngọc bội.

Bạch y nam nhân kinh ngạc hỏi y “Từ bao giờ ngươi...?”

“Ta sớm biết tất cả.” Y thờ dài.

“Vì sao ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 7.2

“Cái gì không thuộc về mình, mãi mãi sẽ không thuộc về mình. Cho dù có cố gắng thay đổi nó đi chăng nữa thì phải trả giá bằng chính bản thân mình. Quy luật bất biến của tạo hóa, có vay có trả, mượn một trả một trăm, cuộc đời ngắn ngủi hà tất gì phải tạo nghiệp chướng quá nhiều. Ai cũng có số mệnh của mình...” Gió nổi lên thổi vạt áo màu vàng bay phấp phới, bánh xe vận mệnh vốn rất nghiệt ngã. Dù cố đảo ngược nó cũng không thể nào đổi lại được kết quả như ý muốn của mình. Có thể thay đổi được kết quả thì sao chứ nhưng khi nhìn thì đã không ai bên cạnh. Vậy cố gắng thay đổi để làm gì? Cái gì cũng có cái giá của mình...

---Năm năm sau---

---Hoà Vân thành, núi Luân Sĩ---

“Lang ca! Lang ca!!!!” Một giọng nói trong trẻo như chim hót vang lên khắp hành lang dài quanh co, bóng dáng bạch y nữ tử nhẹ nhàng chạy khắp hành lang.

“Tiểu thư! Xin đừng chạy nữa, nếu không đại thiếu gia sẽ trách phạt nô tỳ. Tiểu thư a~! Xin người đừng chạy nữa~!” Một bóng dáng lam y nữ tử, Mẫn Nhi chạy theo bạch y nữ tử can ngăn.

“A~!” Bạch y nữ tử vấp phải cục đá và ngã về phía trước nhưng nàng lại ngã vào lòng ngực rắn chắc và ấm áp.

“Đã nói muội bao nhiêu lần là không được chạy trên hành lang rồi. Sao muội lại không nghe lời như vậy hả Nguyên Linh?” Một giọng nói lãnh băng vang lên trên đỉnh đầu của nàng, người nàng ngã vào chính là ca ca nàng Nguyên Lang. Y cảm thấy không vui khi nhìn thấy nàng chạy nhảy trên hành lang, như thể vô cùng nguy hiểm. Nếu nàng bị té và bị thương thì sao đây?

“Người ta nghe nói huynh trở về nên người ta mới chạy ra đón nha~!” Bạch y nữ tử, Nguyên Linh nũng nịu dụi dụi vào lòng y, nàng giống như một con mèo con thích làm nũng, thích dựa dẫm vào người khác.

“Muội đó, càng lúc càng thích làm nũng.” Nguyên Lang lấy ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng, có phải y đã nuông chiều nàng đến hư rồi không. Nhưng chỉ cần nàng vui vẻ như bây giờ, cho dù có nuông chiều nàng đến hư cũng không sao.

Năm năm đã trôi qua, mọi thứ đã dần thay đổi. Năm năm trước khi y mang nàng đến đây, nàng đã khóc nhiều đến mức không còn nước mắt mà chỉ có huyết lệ tuôn rơi. Chính vì thế mà nàng đã không còn nhìn thấy được ánh sáng nữa và cũng từ đó nàng trở nên thích dựa dẫm nhiều hơn. Tuy rằng y và nàng khôi phục lại danh phận của mình nhưng y không thể dùng danh phận này để kinh thương bên ngoài, cho nên y đã lấy họ Tiêu để che đi thân phận thật của mình. Năm năm gây dựng một cửa hàng gốm sứ nổi tiếng danh chấn thiên hạ, năm năm chịu đủ mọi khổ cực và đôi lúc tưởng chừng như rơi xuống bờ tuyệt vọng. Năm nay y và nàng đã mười tuổi. Ngoài việc kinh thương gốm sứ ra thì y còn giúp cho Nguyên Linh duy trì và phát triển cửa hàng hương liệu vốn đã có sẵn từ trước trở thành một tửu lâu lớn nhất Hoà Vân thành.

“Bẩm thiếu gia! Sổ sách đã được mang tới.” Lão quản gia, A Tôn chạy đến báo cáo cho Nguyên Lang.

“Ừ!” Nguyên Lang gật đầu rồi ôm Nguyên Linh quay gót đi.

Trong sảnh lớn phòng khách của Tiêu gia lúc này có rất nhiều quân sự thuộc các cửa hàng gốm sứ khắp nơi trong Long Hoà quốc, Nguyên Lang và Nguyên Linh ngồi trên ghế chủ đường gia nhìn các quân sự bẩm báo.

“Bẩm đại thiếu gia! Phong Hương lâu đưa đến mảnh ngọc bội của Sở tiểu thư nói muốn gặp tiểu thư có việc gấp.” Quân sự Phong Hương lâu dâng ngọc cho Nguyên Lang.

Nhìn mảnh ngọc, Nguyên Lang biết đây là của Nguyên Linh. Nếu không phải người quan trọng đối với nàng thì nàng sẽ không đưa mảnh ngọc này cho người khác. Vị Sở tiểu thư này chắc hẳn rất quan trọng với nàng “Muội muốn ta giải quyết sao?” y lạnh nhạt hỏi ý nàng đang ngồi bên cạnh mình.

“Không thể cứ trốn tránh cả đời được, đến một lúc nào đó chúng ta phải đối diện với sự thật thôi.” Nguyên Linh thờ dài đáp.

Câu trả lời của nàng đã bao hàm hết tất cả ý tứ của mình, Nguyên Lang dù muốn dù không cũng phải đưa ra quyết định “Ngày mai chúng ta sẽ đến Phong Hương lâu gặp Sở tiểu thư.”

Sau đó những quân sự khác báo cáo và nộp sổ sách lại cho y xong rồi cũng ra về. Ngồi trên ghế chủ đường gia, Nguyên Lang tiếp tục xem sổ sách, đôi vai nhỏ bé của y đang gánh vác được cả một cơ nghiệp lớn, lại còn đưa Tiêu gia đứng vị trí thứ năm sau tứ đại gia tộc. Từ hai bàn tay trắng mà trong năm năm ngắn ngủi có thể xưng bá thiên hạ, quả thật y không phải là người tầm thường. Phụ thân y và Nguyên Linh là một nhân tài có thể khiến cho tứ đại gia tộc cúi mình kính trọng, ông ấy là đối thủ bất khả chiến bại của Đại đường gia tứ tộc Bạch Tiên.

“Bẩm đại thiếu gia! Đường thiếu gia của Dương gia nhị tộc bái phỏng.” Hạ nhân từ bên ngoài chạy vào bẩm báo có khách quý tới.

Nguyên Lang dừng việc xem sổ sách lại, ngẩng đầu lên nhìn gã hạ nhân kia, mày kiếm có chút nhíu lại. Nhanh như thế đã tìm được tới cửa rồi sao? “Mời bọn họ vào.” y phát tay nhợt nói.

Nguyên Linh có chút cả kinh, lâu nay bọn họ làm ăn không hề đụng chạm đến tứ đại gia tộc, vì sao hôm nay Dương gia nhị tộc lại đến đây? Chẳng lẽ muốn tính sổ Tiêu gia vì dám cạnh tranh với tứ đại gia tộc sao?

Từ cửa bước vào là một bóng dáng từ y thiếu niên tuấn mĩ, tay cầm phiến ngọc phe phẩy tiêu sái bước đi. Nguyên Lang không phải không biết người đến là ai, Dương Danh nhị thiếu gia của Dương gia nhị tộc, có một tỷ tỷ là Dương Oanh và hai muội là Dương Ý, Dương Yến. Nhưng đáng tiếc cách đây năm năm tứ tiểu thư Dương Yến mất tích không rõ lý do và Dương gia tộc luôn tìm kiếm tung tích của cô “Không biết hôm nay ngọn gió nào đã dẫn Dương gia nhị tộc đến Tiêu gia của ta?” Nguyên Lang không đợi Dương Danh lên tiếng mà chặn họng hắt lại, đối với tứ đại gia tộc không được tỏ ta mềm yếu.

“Ta nghe thủ hạ của mình báo lại đơn hàng gốm sứ mà Tiêu gia nhờ chuyển đến Vân Nha đã bị vỡ không ít và còn phải đền bù lại bọn họ nhưng lại không hề khiếu nại với Dương gia tiểu cục bọn ta. Khiến cho phụ thân ta vô cùng áy náy vì Tiêu gia sợ danh tiếng tứ đại gia tộc nên không dám khiếu nại.” Dương Danh đi thẳng vào vấn đề không quanh co.

“Vậy theo Dương thiếu gia thì sao?” Cho dù trong lời nói của hắn có chút giễu cợt sự ngu ngốc của Nguyên Lang nhưng y vẫn rất điềm tĩnh và không quên một điều “Nhưng trước hết Dương thiếu gia hãy an tọa. Tiêu gia ta có ghế cho khách đến ngồi tự nhiên, chứ không hề bắt khách đến đứng mà bàn công vụ.”

Khá lắm tiểu hài tử họ Tiêu kia, không ngờ mới tí tuổi mà miệng lưỡi lại độc địa như thế. Trước khi đi phụ thân hắn có dặn dò không được khinh thường huynh muội họ Tiêu. Không tiểu hài tử nào ở độ tuổi đó lại có thể gây dựng một gia tộc lớn mạnh sánh ngang với tứ đại gia tộc. Đúng là không thể khinh thường được! “Đã làm ăn thì phải chịu trách nhiệm. Dương gia vận chuyển làm hỏng đồ thì phải đền bù cho cả hai bên, có sao lại để Tiêu gia lãnh trách nhiệm. Như thế chẳng khác nào đang hạ thấp uy tín của Dương gia tiểu cục ta. Ra giá đi, Dương gia nhị tộc ta sẽ bồi thường tất cả tổn thất cho Tiêu gia các người.”

Nguyên Linh nghe vậy liền cau mày vào tay Nguyên Lang nhưng cư nhiên y không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, rốt cuộc y đang nghĩ cái gì? “Tiền bạc Tiêu gia không thiếu, đất đai cũng mênh mông rộng lớn. Gia trang và sơn trang có khắp mọi nơi trong tam quốc. Tiêu gia vốn chẳng thiếu thứ gì cả...” Nguyên Lang lạnh nhạt nói, rồi dừng lại một chút, ngẩng đầu lên dùng đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn xoáy sâu vào đôi mắt đỏ của Dương Danh và nói tiếp “...nhưng ta muốn mời Đại đường gia tứ tộc Bạch Tiên đại nhân quá bộ đến Tiêu gia ta chữa trị cho xá muội đang bệnh nặng...”

“Cuồng vọng!” Dương Danh đập tay mạnh xuống bàn khiến cho bàn vỡ đôi “Người nghĩ người là ai mà dám ra điều kiện vô lý như thế?” Tiểu hài tử miệng còn hôi sữa mà đã có dã tâm quá lớn. Y không sợ tứ đại gia tộc sẽ trừ khử Tiêu gia sao?

Bỗng phía bên cạnh Nguyên Lang xuất hiện một con bạch hổ to lớn, ánh mắt đỏ ngầu của nó khiến cho Dương Danh run sợ. Hắn đã từng nghe đến tứ đại thần thú cổ xưa Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ là những thần thú mạnh nhất tam giới và không ai có thể thuần phục được chúng, trừ khi đó là những vị thần cổ xưa. Trước mắt hắn là bạch hổ với thân khí và khí tức bức người, một tiểu nam hài với vẻ điềm tĩnh đến đáng sợ và không hề run sợ trước sự uy hiếp của bất kỳ ai. Quả nhiên lời cảnh báo của phụ thân không sai, Tiêu gia có được như ngày hôm nay quả thật không bình thường “Ta sẽ chuyển lời tới Đại đường gia tứ tộc rồi sẽ hồi đáp lại cho người sau.” Dương Danh lập tức cáo từ và rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 7.3

Bóng dáng Dương Danh khuất dần, nàng buông tay y ra “Huynh làm như thế để làm gì?” Nguyên Linh thờ dãi hỏi Nguyên Lang. Đầu nhất thiết phải đưa A Manh ra để dọa Dương Danh như thế? Nếu như để lộ thân phận thì chẳng phải rất rắc rối sao?

“Tất cả ta đều vì muội. Chỉ cần Bạch Tiên đến và chữa lành đôi mắt cho muội, dù có phải dùng thủ đoạn thâm độc đến đâu ta cũng làm.” Nguyên Lang bình thản nói mà không hề để ý đến sắc mặt đã tái xanh của Nguyên Linh khi nghe thấy điều đó.

“Nhìn thấy ánh sáng để làm gì? Chẳng lẽ để nhìn thấy sự giả tạo của con người sao? Thà ta không nhìn thấy gì còn hơn nhìn thấy những thứ ta không muốn thấy.” Thế gian này quá xấu xí, nàng không muốn nhìn thấy nữa, hoàn toàn không muốn

--- Đông Liêm thành, Mộc Liên quốc ---

“Kẻ kia thật cuồng vọng.”

“Y nghĩ mình là ai mà lại ngông cuồng ra điều kiện như thế.”

“Dương Danh, sao ngươi lúc đó không ra tay giết chết y?”

“Bầm các vị trưởng bối, không phải Dương Danh không dám ra tay... mà là... bên cạnh y có một con bạch hổ...”

Lời cậu vừa dứt, tất cả đều tròn mắt nhìn, sau đó đồng loạt hướng mắt về phía trên cao vị trí của chủ đường gia đại tộc. Bạch y nam nhân trung niên tuyệt mỹ, Bạch Tiên từ đầu đến cuối luôn bình thản nghe báo cáo nhưng sau khi nghe có sự xuất hiện của hồ trắng, mày kiếm không khỏi nhíu chặt lại. Năm năm mất tích cuối cùng cũng chịu xuất đầu lộ diện, thật không ngờ tới lại xuất đầu lộ diện ở Tiêu gia, đúng là những hải tử không bình thường. Phải nói chính xác hơn là những hải tử thiên tài xuất chúng vạn người chỉ có một mà thôi.

“Đại bá... vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Dương Danh hướng Bạch Tiên xin ý kiến.

“Ta sẽ không phá vỡ nguyên tắc của mình, trừ khi một trong hai người bọn họ trở thành người thân của tứ đại gia tộc này.” Bọn họ làm đại nhi tử ông, Bạch Vũ tìm kiếm suốt năm năm, phiêu bạt giang hồ ít khi có mặt ở đây. Lần này muốn ông thân chinh đến đó là chuyện không thể. Cho dù người đó có nắm giữ bạch hổ thì sao? Đối với ông chẳng là gì!

--- Hoả Vân thành ---

“Ca ca oi~ đường phố thật ồn ào náo nhiệt~!” Nguyên Linh hí hửng nắm tay Nguyên Lang trên phố xá đông người, mặc dù nàng không nhìn thấy gì nhưng nàng có thể cảm nhận được không khí náo nhiệt xung quanh mình.

“Ừ!” Nguyên Lang gật đầu, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

Phố xá lúc này đông đúc và náo nhiệt, Hoả Vân thành là thành thị kinh thương lớn nhất Long Hoả quốc, cũng đã năm năm rồi nàng mới được rời khỏi Tiêu phủ. Đáng tiếc nàng không thể nhìn thấy được phố xá đông đúc “A!” Bỗng dưng nàng đụng phải một ai đó và ngã xuống đất.

“Muội không sao chứ?” Nguyên Lang lập tức đỡ nàng đứng dậy, rồi quay tìm người vừa đụng phải nàng nhưng hoàn toàn không thể tìm được vì dòng người đông đúc.

“Muội không sao...” Người vừa đụng nàng toàn thân tan mát cổ hàn khí và có mùi dược thảo quen thuộc, không lẽ nào là...

“Đi đứng cẩn thận, chúng ta sắp đến Phong Hương lâu rồi.” Thiệt là, vì nàng muốn đi dạo phố nên bọn họ không ngồi xe ngựa nữa.

“Dạ ca ca~!” Nguyên Linh ngọt ngào nói.

Trong dòng người đông đúc, có một bóng người màu trắng, đội một cái mũ rộng vành có màn phủ xuống che đi toàn bộ khuôn mặt của mình. Lúc này hình như hắn đụng phải một tiểu cô nương, có một luồng điện set qua người khi hắn va vào nàng, một mùi hương từ liên diệu nhẹ rất quen thuộc xộc thẳng vào mũi của hắn. Không lẽ nào...

Trước mặt huynh muội Nguyên Lang là một toà lâu lớn có bảng hiệu Phong Hương lâu, đây chính là sản duy nhất còn lại của Nguyên gia tộc. Quản sự nhìn thấy bọn họ liền riu rít và dẫn họ lên lầu, đưa họ vào phòng thượng hạng, rồi cho người mời Sở tiểu thư đến. Nguyên Lang vẫn như ngày thường, mang theo rất nhiều sổ sách để giải quyết bỏ mặc Nguyên Linh ngồi một mình thần thờ “Muội muốn đánh đàn không?” y lên tiếng hỏi nàng nhưng mắt và tay không hề rời khỏi đồng hồ sách.

“Cũng được, dù sao muội cũng chán không biết làm gì.” Nguyên Linh tươi cười nói.

Phong Hương lâu đã rất lâu không có tiếng đàn vì năm năm trước nghe đồn lâu chủ Phong Hương đã qua đời, kể từ đó không còn ai nghe thấy bất kỳ tiếng đàn cả. Người dân Hoả Vân thành ngày trước đã quá quen với tiếng đàn của Phong Hương lâu chủ vào mỗi tháng, bây giờ người kế nhiệm Phong Hương lâu là ai, không ai biết, chỉ biết tên người đó là Vũ Hương. Bỗng trên lầu cao của Phong Hương có tiếng đàn vang lên khiến cho tất cả mọi người bên dưới kinh ngạc tột độ. Chẳng lẽ lâu chủ Phong Hương đã trở về? Tiếng đàn này rất sầu cảm, rất bi thương, rất giống với tiền lâu chủ...

“Không lẽ là lâu chủ Phong Hương đã trở về?”

“Không có khả năng đó, nàng ấy đã qua đời rồi.”

“Có khi nào đó là vị lâu chủ mới hay không?”

“Vũ Hương sao?”

“Nghe nói nàng chính là người kế thừa tất cả mọi thứ Phong Hương lâu chủ.”

“Để tưởng nhớ tiền lâu chủ mà nàng vẫn giữ nguyên tên Phong Hương cho tòa lâu này.”

“...”

Rất nhiều tiếng bàn tán xầm xì xoay quanh tiếng đàn từ Phong Hương lâu. . .

Trong dòng người đông đúc, bạch y nam nhân dừng cước bộ của mình trước Phong Hương lâu, tiếng đàn bi ai rất giống tâm trạng của hắn lúc này. Lòng hắn dâng lên một cổ cảm xúc thê lương, hình ảnh năm đó dường như quay về khiến hắn nhớ nhung nhưng cũng thống hận. . . hắn muốn đến gặp người đánh đàn. Đến xem vị Vũ Hương mà mọi người nói từ nãy giờ là ai mà lại có thể thu hút người khác như vậy. Trước mắt hắn là một tửu lâu lớn nhưng được bố trí rất nhiều ám vệ thuộc hạng cao thủ võ lâm. Nếu đem so với đại gia tộc thì chỉ có ngang nhau chứ không thể kém được. Chắc hẳn vị Vũ Hương này thân phận vô cùng đặc biệt mới được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy. Bấy giờ mà hắn ra tay với bọn họ e rằng không hay cho lắm, không đúng với cách làm của đại gia tộc.

Tiếng đàn càng lúc càng dồn dập, càng bi thương hơn, càng khiến người nghe căng thẳng hơn. Nó như muốn đâm thủng màn nhĩ và bóp nát trái tim họ. Nguyên Lang càng nghe càng thấy không thích hợp, mày kiếm nhíu lại, buông tất cả sổ sách. Y vung tay lên dùng sức lấy cây đàn ra khỏi tay nàng và ném mạnh vào tường. Hành động của y vô tình làm dây đàn của nàng bị thương. Y lớn tiếng quát nàng “Muội đang suy nghĩ gì? Muội có biết tiếng đàn của muội xem một chút là giết chết người khác hay không?” Đây không phải lần đầu xảy ra chuyện này, Nguyên Lang biết rất rõ khả năng đánh đàn của nàng. Mỗi tiếng đàn Nguyên Linh đánh lên giống như thổi miên người khác, nếu tâm trạng nàng vui thì mọi chuyện không có gì đáng nói. Nhưng nếu tâm trạng nàng không vui thì tiếng đàn chẳng khác nào lưỡi gươm từ thần giết chết những ai đang nghe. Người nội công thâm hậu thì có lẽ chỉ bị tổn thương nhẹ nhưng là người bình thường đây sẽ là án mạng.

Bị hành động của Nguyên Lang làm cho nàng bừng tỉnh, hình như nàng vừa làm điều đó nữa “Muội xin lỗi. . .” nàng rừ mi phượng xuống, nhỏ giọng nói. Trong lúc đánh đàn, trong đầu nàng chỉ toàn là hình ảnh của hắn, đôi mắt đỏ như ngọn lửa rực cháy, mái tóc màu bạch kim ánh lên trong ánh nắng, khuôn mặt như được tạc tượng rất tinh tế và toàn thân phát ra một mùi hương được thảo rất dịu nhẹ khiến nàng say mê lưu luyến. . . nàng nhớ hắn. . . chính nỗi nhớ này đã khiến nàng mất bình tĩnh, không thể khống chế được bản thân mình mà tấu nên khúc nhạc tu la vừa rồi. Suýt chút nữa nàng đã gây họa.

“Thật là. . . nếu nhớ hắn thì muội có thể đến Đông Liêm tìm hắn. Vì sao lại cố chấp vì địa vị như thế?” Nguyên Lang tức giận mắng nàng nhưng cũng lo lắng mà băng bó ngón tay vì bị dây đàn của qua mà đứt một đoạn nhỏ.

“Muội không thể. . .” Nàng lắc đầu “Bây giờ muội chỉ là một người mù làm sao có thể ở bên hắn.”

“Nếu muội có thể thấy lại ánh sáng thì muội sẽ đi tìm hắn chứ?” Nguyên Lang hỏi.

“...” Nguyên Linh im lặng không đáp.

Nguyên Lang biết nàng đang rất mâu thuẫn chưa thể xác định được mục đích của mình.

“Bẩm thiếu gia! Sớ tiểu thư đã đến.” Quan sự ở bên ngoài phòng nói vọng trong cho bọn họ biết người cần gặp đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Chương 8.1: Điều Kiện (2)

Long Hoá quốc, Sơn Thủy thành là một thành thị khá náo nhiệt nằm sát bên Hoá Vân thành, tại đây có một tửu lâu rất nổi tiếng tên Vị Ước. Chủ nhân của Vị Ước lâu là Sở Lý Trị, ông có ba hài tử là Sở Liên Minh, Sở Liên Thành và Sở Thi Thi. Sở Liên Minh từ nhỏ đam mê cờ bạc không lo học hỏi phụ giúp Vị Ước lâu suốt ngày lêu lổng đầu đường xó chợ, nợ nần chồng chất khiến cho Sở Lý Trị vô cùng đau đầu với nhi tử này. Sở Liên Thành và Sở Thi Thi thông minh từ nhỏ, lại được tổ sư gia truyền thụ lại tất cả tuyệt học của Sở gia tộc cho hai người họ, cho nên nhiều năm qua Sở Liên Thành và Sở Thi Thi luôn ở trong bếp sáng tạo ra vô số món ăn ngon danh chấn thiên hạ khiến Sở gia nở mày nở mặt.

Nhưng do nhiều năm qua món nợ của Sở Liên Minh ngày càng chồng chất khiến cho Vị Ước lâu ngày nào cũng có người đến đòi nợ, Sở Lý Trị vì thế mà lâm bệnh nặng. Chuyện chưa giải quyết xong thì ông hay tin Sở Liên Minh bị chủ nợ đánh chết, Sở Liên Thành đột nhiên biến mất không rõ nguyên do. Vì quá sốc cho nên ông đã nằm liệt giường không thể ngồi dậy được nữa, Sở Thi Thi đột nhiên nhớ đến người cô từng cứu trong rừng Dạ Xoa năm xưa Vũ Hương, dù không biết nàng là người như thế nào nhưng vì Sở gia tộc, cô quyết định đi tìm nàng.

Ngồi trước mặt Sở Thi Thi lúc này chính là một tiểu nam hài mười tuổi được tất cả mọi người đồn đại với cái tên Sát Lang Tiêu Lang của Tiêu gia tộc. Có không biết vì sao mình đến Phong Hương lâu này để gặp Vũ Hương mà trước mặt lại là Sát Lang thiếu gia.

Nguyên Lang vẫn giữ thái độ dửng dưng giải quyết sổ sách không màn đến Sở Thi Thi đang ngồi chờ sốt ruột, rồi đột nhiên y đóng sầm quyển sổ lại và đưa mắt lên nhìn cô đang bị hành động vừa rồi của y làm cho hoảng loạn “Muốn ta giúp Sở gia cũng được nhưng ta sẽ được lợi gì?”

Sở Thi Thi nhất thời quên mất rằng trên đời này không ai cho không ai cái gì cả “Ca ca! Vì sao huynh lại gây khó dễ cho ân nhân của muội?” Phía sau bình phong vang lên giọng nói, Nguyên Linh trách móc y.

Sở Thi Thi giật mình khi nghe thấy giọng nói phát ra phía sau bình phong. Lúc đầu cô cứ nghĩ là ngoài mình và y ra thì sẽ không có ai nữa. Nào ngờ lại có một người khác nữa. . . “Đừng hoảng sợ.” Nguyên Lang lên tiếng “Đó là muội muội của ta.” y giải thích. Một Vũ Hương lâu chủ chính là muội muội của

Sát Lang thiếu gia sao? Thật là không thể tưởng tượng được... “Như thế này đi.” Nguyên Lang đưa một tờ giấy ra trước mặt Sở Thi Thi và nói tiếp “Ta sẽ mua lại Vĩ Ưc lâu nhưng việc này chỉ có ba người chúng ta biết. Vĩ Ưc lâu sẽ được Tiêu gia ta bảo vệ, mỗi tháng các người chỉ cần đưa một phần năm doanh thu của từ lâu cho ta là đủ. Số nợ mà ca ca người nợ ta cũng sẽ trả hết, tiền chữa bệnh cho phụ thân người ta cũng sẽ chi trả hết. Đây coi như là sự đền đáp ơn cứu mạng muội muội ta năm xưa.” Những đãi ngộ này không phải ai cũng có được, y cho cô những đãi ngộ này tuy nhiều nhưng so với tính mạng của muội muội y chẳng đáng là gì.

Sở Thi Thi há hốc mồm khi nghe những gì mà Nguyên Lang vừa đưa ra, thì ra mạng của Vũ Hương rất cao giá. Vĩ Ưc lâu mặc dù là sản nghiệp của Sở gia, nếu Tiêu gia mua lại như vậy liệu phụ thân có chấp nhận không? Nhưng Tiêu gia lại để Sở gia kinh thương bình thường và còn bảo vệ Sở gia ở đẳng sau, như vậy không phải vẫn giữ lại sản nghiệp cho Sở gia không dụng lợi sao? Nhìn tờ giấy trên tay, Sở Thi Thi đọc đi đọc lại nhiều lần không thấy vấn đề gì liền điểm chỉ ký tên vào tờ giấy rồi đưa lại cho Nguyên Lang. Sau đó cô đứng dậy, cúi gập người lại hướng y và nói “Đa tạ hai vị đã giúp Sở gia, ân tình này Sở Thi Thi ta sẽ khắc cốt ghi tâm không bao giờ quên.”

“Ừ!” Nguyên Lang khẽ gật đầu “Ngày mai bọn ta sẽ đến Sơn Thủy giải quyết mọi chuyện. Nền giờ người về nói lại với phụ thân mình đi.”

“Nga. Ta đã rõ.” Sở Thi Thi chào cáo từ rồi rời khỏi phòng.

Đôi khi cô đi khỏi, căn phòng đột nhiên trở nên yên lặng lạ thường. Nguyên Lang đứng dậy đi đến bình phong đỡ Nguyên Linh đi ra. Sắp tới e rằng sẽ có biến lớn, y sẽ không còn được ở bên cạnh nàng được nữa “Hiếm khi muội được ra ngoài chơi, ta dẫn muội đi dạo phố. Dù sao đồng sổ sách này cũng làm ta nhức đầu lắm rồi.”

“Nga, được đi chơi rồi.” Nguyên Linh nghe thấy được đi dạo liền gật đầu lia lịa, mặc dù ca ca luôn nghiêm khắc với nàng nhưng trong một số việc y cũng rất mềm lòng vì nàng mà coi bỏ cái áo nghiêm nghị kia.

Vì đây là lâu cao, Nguyên Lang cũng quá quen với việc đi lại bất tiện của nàng. Thành ra lúc nào cũng cõng nàng trên vai đi chuyển lên xuống cầu thang, tuyệt đối không để cho bất kỳ nam nhân nào thay y làm điều đó. Nguyên Linh những lúc này cảm thấy bản thân mình giống như một hòn đá lớn trên vai y, là gánh nặng đối với y.

Từ lúc tiếng đàn dứt, bạch y nam nhân đã vào Phong Hương lâu ngồi chờ đợi, hắn không rõ tại sao mình lại làm như vậy, chuyện ai đánh đàn thì có liên quan gì đến hắn cơ chứ... Đột nhiên hắn liếc mắt về phía cầu thang, một tiểu nam hài trường bào màu tím đang cõng một tiểu nữ hài có khuôn mặt giống y như đúc vận y phục màu trắng. Quân sự thấy họ bước liền đứng dưới cầu thang cung kính đón họ. Khi xuống đến nơi, từ y nam hài thả bạch y nữ hài xuống rồi quay qua quân sự Phong Hương lâu phân phó gì đó. Sau đó một ám vệ từ đâu xuất hiện, đưa cho bạch y nữ hài một cây gậy làm bằng gỗ lim được chế tác khá đẹp. Rồi bạch y nữ hài đặt một bàn tay bé nhỏ lên vai từ y nam hài và cả hai cùng nhau rời khỏi Phong Hương lâu.

Bạch y nữ hài kia bị mù sao? Hắn tự hỏi trong lòng. Nhưng rồi hắn nhìn thấy trên đai lưng của nàng có một mảnh ngọc bội màu xanh rất đẹp, trên mảnh ngọc ấy có khắc một chữ Linh rất tinh xảo. Dựa theo màu sắc của mảnh ngọc đó, hắn chợt nhớ ra lúc trước phụ thân đã từng cho hắn một mảnh giống y vậy nhưng nó được khắc chữ Nguyên. Chẳng lẽ bạch y nữ hài kia chính là...

Không suy nghĩ thêm, hắn để lại ít bạc vụn rồi đuổi theo hai người bọn họ. Phố xá đông người nhưng họ lại nổi bật nhất trong dòng người đông đúc, bởi toàn thân họ tản mát một khí chất vương giả lạ thường mà trong dòng người đông đúc kia không ai có được. Bọn họ đi đến bờ hồ Vạn Lư nơi có một chiếc du thuyền lớn đang đậu ở đó, hạ nhân trong du thuyền thấy bọn họ liền quỳ rạp dưới đất hành lễ “Mừng thiếu gia và tiểu thư đã tới.” Từ y nam hài không nói gì liền bế xốc bạch y nữ hài lên và hướng thẳng vào bên trong du thuyền mà đi. Thân phận của bọn họ cũng không phải dạng vừa...

“Thuần Phong, Viễn Phong, Hạ Nhi.” Hắn lớn tiếng gọi ai đó. Trong tích tắc có ba bóng dáng màu đen xuất hiện quỳ trước mặt hắn đợi lệnh “Ồ gần đây có du thuyền của gia tộc nào không?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Bẩm gia! Có du thuyền của nhị thiếu gia đang ở giữa hồ.” Thuần Phong lên tiếng.

“Chuẩn bị thuyền nhỏ, ta sẽ ghé thăm” Hắn nói.

“Dạ chủ tử.”

Ngồi trong thuyền, Nguyên Linh lim dim mắt phượng, hôm nay gió mát mặt hồ lặn sóng làm nàng buồn ngủ lạ thường. Nguyên Lang thì ngồi nhâm nhi tách trà nóng nhìn cảnh hồ thơ mộng mà lòng nhẹ nhõm vô cùng.

“Bẩm thiếu gia! Phía trước có thuyền của Bạch gia đại tộc, chúng ta có tránh họ không?” Thủy thủ đoàn hỏi.

“Tránh đi.”

Hai khắc sau...

“Bẩm thiếu gia! Thuyền của Bạch gia lại bẻ lái theo hướng của chúng ta...”

“Thế bẻ lái ngược lại.”

Một canh giờ sau...

“Bẩm thiếu gia! Thuyền của Bạch gia đột nhiên chặn đầu thuyền chúng ta...”

Q.1 - Chương 15: Chương 8.2

Nghe thủy thủ đoàn bẩm báo như vậy, Nguyên Lang biết là không thể tránh né bọn họ được nữa, quay nhìn Nguyên Linh đã ngủ say trên nhuễn tháp mà lòng nặng trĩu. Đã không muốn chạm trán vậy mà kẻ kia lại thích gây chuyện, tưởng rằng sẽ được ở bên nàng thêm vài ngày nữa nhưng lại không ngờ hần đuổi theo sớm như vậy. Đứng đây, y bước ra ngoài, những vị khách không mời mà tới đã đứng sẵn trên bong thuyền chờ y ra. Trước mặt y lúc này có hai bóng dáng màu trắng tuyết mỹ, một trong hai người y đã từng gặp qua, đó là Bạch Ngọc chủ nhân của y viện lớn nhất Long Hóa quốc Bạch gia Huyền Vũ. Người còn lại có nét hao hao giống Bạch Ngọc, nếu y đoán không lầm thì hẳn chính là ca ca của Bạch Ngọc, người đứng đầu Bạch gia đại tộc đời thứ hai Bạch Vũ “Nước giếng không xâm phạm nước sông, có sao Bạch nhị thiếu gia lại chặn thuyền của Tiêu gia ta?” Y lạnh lùng hỏi.

“Bạch Ngọc ta nghe danh Sát Lang Tiêu Lang đã lâu, nay tình cờ gặp được Tiêu thiếu gia ở đây. Muốn mời Tiêu thiếu gia dùng ly trà hàn thuyền tâm sự kết giao tri kỷ.” Bạch Ngọc lạnh nhạt nói.

“Ồ.” Nguyên Lang không mấy ngạc nhiên khi nghe những lời đó của cậu. Y vẫn giữ thái độ dửng dưng hơi lớn tiếng nói với hạ nhân trong thuyền “Người đâu, mau chuẩn bị trà mời khách quý.” Thái độ của y làm cho hần và Bạch Ngọc có chút cá kình nhưng rồi cũng theo y vào bên trong thuyền ngồi uống trà. Nói là hàn thuyền nhưng đôi bên không ai nói với lời nào, chỉ có uống trà nhìn nhau cho đến khi bình trà đã cạn một tiếng động lớn vang lên trên gác. Nguyên Lang giật mình quên là muội muội mình vẫn còn trên đó, một thanh âm rên rỉ vang lên xuyên qua các khe nhỏ “Ca ca... muội đau quá...” Chỉ cần nghe như thế thôi, y đã đứng dậy phóng nhanh lên gác. Thấy thái độ của y như vậy, bọn họ cũng đi theo xem chuyện gì đang xảy ra.

Nguyên Linh tỉnh dậy không thấy Nguyên Lang đâu liền bước xuống nhuễn tháp để đi tìm nhưng vô tình chân chạm cây gậy của mình và trượt té.p. Lâu nay nàng luôn được kẻ hầu người hạ quen rồi nên khi không có ai bên cạnh rất hay làm tổn thương chính mình. Nguyên Lang vì thương nàng mới không cho nàng rời son trang, sợ nàng không biết giữ gìn bản thân mình mà gây thương tích. Nhìn thấy nàng nằm dài dưới đất, tay vì cú ngã vừa rồi mà cửa vào vật gì đó làm cho chảy máu “Muội sao không nghe lời gì cả, cứ thích động luôn lung tung. Nếu tỉnh dậy thì gọi Mẫn Nhi vào đỡ dậy.” Tuy y mắng nàng nhưng thật ra trong lòng rất thương nàng, một vết thương nhỏ cũng khiến y vì nàng mà lo lắng. Không phải y nuông chiều nàng mà là vì sau năm đó, nàng từ một tiểu nữ hài cao cao tại thượng vùng tay một cái liền có rất nhiều xác chết nằm dưới chân, mà giờ đây nàng chẳng khác nào một tiểu thư đài các yếu đuối nhu nhược khiến y rất đau đầu.

“Ta gọi nhưng không ai lên tiếng, vì thế mới...” Nàng nhỏ giọng nói.

“Mẫn Nhi.” Y quát lớn.

Lúc này từ bên ngoài bước vào một tiểu nha hoàn chừng tám tuổi với vẻ mặt hốt hoảng. Vừa nhìn thấy tiểu thư của mình ngồi dưới đất, cô kinh hãi “Tiểu thư...”

“Ngươi đi đâu mà để tiểu thư bị như vậy?” Nguyên Lang quát lớn.

“Thiếu gia... nô tỳ chỉ là... đi nấu thuốc cho tiểu thư...” Mẫn Nhi quỳ rạp xuống đất sợ hãi nói.

“Ca ca, không phải lỗi của Mẫn Nhi, huynh đừng trách Mẫn Nhi...” Nguyên Linh níu chặt tay áo y van xin, là do nàng bất cẩn mà ra.

Nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng, lòng y chùng xuống, phải làm sao để nàng trở lại như xưa đây... Ôm chặt tiểu bảo bối vào lòng, y hận bản thân mình vô dụng không thể nghịch chuyển vận mệnh “Nín, ca ca sẽ không trách tội ai cả. Chỉ cần muội bình an vô sự, ca ca nhất định sẽ cho muội bất cứ thứ gì muội muốn.”

“...” Nguyên Linh giấu khuôn mặt nhỏ của mình vào lòng ngực y mà khóc thút thít. Thứ nàng muốn, y rõ ràng biết rõ là không thể có được. Ngoài thứ đó ra, nàng chẳng cần gì nữa cả...

Màn tình cảm huynh muội kia đó đã lọt vào mắt hai huynh đệ Bạch gia, hẳn không thể ngờ tới tiểu nữ hài lãnh ngạo năm xưa đã trở nên yếu đuối như vậy. Sự việc năm đó đã trở thành vết thương mãi không thể chữa lành trong trái tim nàng. Hần phải làm gì đây?

Đội Nguyên Linh uống thuốc xong và ngủ an ổn, Nguyên Lang mới cùng hai người kia trở lại phòng khách. Lúc này y mới quỳ xuống trước mặt huynh đệ bọn họ cầu xin “Ta biết người đến đây vì cái gì, Bạch Vũ. Ta không cưỡng cầu người điều gì cho bản thân, chỉ cầu xin người hãy giúp nàng trở lại như xưa...”

Hần, Bạch Vũ cả kinh trước hành động của y, từ lúc nào y biết hẳn chính là Bạch Vũ? Xưa nay hành tung của hần luôn bí ẩn, không phải người của đại gia tộc thì làm sao biết được hần? “Làm sao người biết ta?” Hần lạnh lùng hỏi. Hần và y trước giờ của từng gặp nhau, ngay cả tiếp xúc cũng chưa hề. Vậy mà y có thể dễ dàng nhận ra như vậy đúng là không thể xem thường.

“Chuyện này quan trọng không?” Y hỏi ngược lại hần, trên đời này có chuyện gì là y không biết. Chỉ là chưa đến thời điểm để tiết lộ mọi thứ ra mà thôi.

Đúng, hần cần biết những chuyện này để làm gì, chỉ cần biết mục đích y quỳ trước mặt hần để làm gì là đủ rồi “Nói, có việc gì?” Hần lãnh băng hỏi.

“Xin người hãy đem nạng rời khỏi đây, chỉ có người mới khiến nạng trở lại như xưa mà thôi.” Nguyên Lang đi thẳng vào vấn đề chính, tránh vòng vo làm đôi bên không hiểu.

“Ta được lợi gì hả?” Đây là một vụ trao đổi, dĩ nhiên phải có lợi thì hắn mới đồng ý chứ.

“Chẳng phải thứ người luôn muốn bấy lâu nay đã sắp đạt được rồi sao?” Lãnh mâu của y nhìn xoắn sâu vào lãnh mâu màu đỏ của hắn, tâm tư hắn làm sao y không biết được. Từ bỏ đại gia tộc, phiêu bạt giang hồ khắp nơi chỉ có một mục đích...

Ha! Ha! Ha!!!!!! Bạch Vũ phá cười lớn, tiếng cười của hắn làm cho Bạch Ngọc cả kinh rồi run sợ. Đây là lần đầu tiên trong suốt mười bốn qua cậu nhìn và nghe thấy ca ca mình cười lớn, không những vậy mà còn cười rất sáng khoái. Đúng là cậu không nên xem thường kẻ đang quỳ trước mặt, y không phải là người bình thường theo lời của các vị trưởng bối nói.

Nguyên Lang a Nguyên Lang! Người thật quá cuồng vọng! Nhưng y nói không hề sai một tí nào, thứ hắn muốn y đã tự mình dâng tới. Món lời này làm sao hắn có thể từ chối được “Quả đúng với lời đồn, Tiêu gia tộc sắp thành gia tộc thứ năm thống trị Linh Yên đại lục. Từ đại gia tộc ta sắp bị Tiêu gia các người giành mất rồi.” Lời hắn nói mang theo lời khen ngợi lẫn chế giễu.

“Món lời này người thấy như thế nào?” Nguyên Lang hỏi.

“Chưa đủ.” Bạch Vũ ngừng cười. Lãnh mâu đỏ rực của hắn nhìn xoắn sâu vào lãnh mâu của y như đang dò xét thêm điều gì đó.

“Ha! Ha! Ha!!!!!!” Y phá cười lớn, quả nhiên suy đoán của y không ngoài dự tính “Người muốn thêm gì nữa hả, Bạch đại thiếu gia?”

Lần đầu tiên có người dám ở trước mặt hắn đưa ra điều kiện mà không hề sợ hãi, vụ giao dịch này sẽ rất thú vị đây “Tứ tiểu thư Dương gia nhị tộc Dương Yến, năm năm trước đã mất tích. Ta muốn người tìm muội ấy trở về.” Muốn hắn thì y cứu người ngoài việc trở thành người thân của hắn thì phải có trân bảo hiếm có. Đàng này y không có bất kỳ thứ gì, chỉ dâng một tiểu nữ hài mù loà cho hắn như vậy đâu có được, phí chữa trị của nàng cũng rất tốn kém đi. Đã vậy hắn phải bắt y đi tìm vị muội muội đã thất lạc của hắn.

Thú vị thật! Hắn nghĩ y ngu si lắm sao? “Người nghĩ rằng ta ngu ngốc lắm sao?” Nguyên Lang đứng dậy và cười lớn “Muốn ta tìm Dương Yến, cũng phải có một giao dịch khác.”

“Thú vị, quá thú vị!” Bạch Vũ chống cằm chờ xem y muốn nói gì “Nói.”

“Trao đổi, khi ta tìm được Dương Yến. Người cũng phải trả lại Linh cho ta.” Đã có qua thì phải có lại, nếu muốn có nạng thì hắn phải danh chính ngôn thuận rước nạng vào phủ.

Mày kiếm cau lại, Bạch Vũ cảm thấy khá khó chịu khi nghe điều này “Vì sao?” Hắn hỏi.

“Muốn có nạng hoàn toàn phải danh chính ngôn thuận.” Y đáp.

Ha! Ha! Ha!!!! Bạch Vũ lại phá cười lớn lần nữa, y muốn hắn thú nạng sau khi dâng nạng cho hắn sao? Thứ hàng hoá đã qua sử dụng, y nghĩ rằng hắn sẽ chấp nhận nhận lại sao? Mơ mộng quá rồi! “Người đừng chọc cười ta.”

“Coi như ta chưa từng nói gì. Mời các vị rời thuyền.” Nguyên Lang ngay lập tức lật mặt, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Y không có bị ngu, chẳng qua y cố tình làm vậy để xem kẻ nào sẽ hối hận.

“Khoan đã!” Bạch Vũ rừ mi phượng, uy hiếp hắn sao? Y không sợ hậu quả sẽ như thế nào sao? “Người không sợ ta sẽ làm gì các người sao?” Tay chống cằm, hắn hỏi.

“Năm tuổi ta đã đương đầu với chốn thương trường đầy máu này, dẫm lên xác rất nhiều người mới có được như ngày hôm nay. Đưa Tiêu gia tộc có thể sánh ngang bằng với Tứ đại gia tộc mà không hề sợ hãi bất kỳ thế lực nào, người nghĩ rằng ta còn sợ gì sao?”

Khá khen cho một Nguyên Lang, y uy hiếp hắn thành công rồi. Vì nàng, hắn sẽ chấp nhận trao đổi và thoả hiệp này nhưng làm sao có thể dễ y đạt được mục đích cuối cùng được “Ta thoả hiệp.” Bạch Vũ đưa ra quyết định cuối cùng làm cho Bạch Ngọc cả kinh.

Này này... ca ca cậu bị con gì ăn mất não rồi hả? Đây rõ ràng là uy hiếp, mà lâu nay Tứ đại gia tộc chưa bao giờ hạ mình thoả hiệp như vậy. Rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì? Nếu các trưởng bối và phụ thân biết được chuyện này thì e rằng hậu quả rất khó lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Vũ Luyện Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 8.3

Cảm giác không thoải mái cứ như đang ngồi xe ngựa, Nguyên Linh dần dần mở hai hành mi nặng trĩu của mình lên mặc dù nàng không thể nhìn thấy gì. Hình như nàng đang nằm trên xe ngựa nhưng sao xe ngựa này khác với xe ngựa của Nguyên Lang vậy? Loại vải lông thú lót dưới sàn xe là loại vải thượng hạng chỉ có người của tứ đại gia tộc mới sở hữu nó “Đây là đâu?”

“Xe ngựa của Bạch gia đại tộc.” Một giọng nói âm lãnh vang lên, mùi được liệu quen thuộc như kích thích trí nhớ của nàng. Bạch gia đại tộc? Vậy chẳng lẽ nào... “Bạch Vũ?” Nguyên Linh kinh hô.

“Ngươi vẫn còn nhớ ta là Bạch Vũ sao, Nguyên Linh?” Hắn lạnh nhạt nói. Nguyên Linh liền bật dậy, vội tìm một cái góc nào đó nép vào. Vì sao hắn lại ở đây? Vì sao nàng lại ở trên xe của hắn? Rốt cuộc chuyện này là sao? Ca ca của nàng đâu? “Là ta cướp ngươi từ tay của Nguyên Lang.” Hắn lại lên tiếng nói.

“Vì sao ngươi tìm được ta?” nàng cả kinh hỏi.

Bạch Vũ vươn tay ra bắt lấy nàng, đem nàng thẳng tiến lồng ngực mình gắt gao ôm chặt, ở trên đỉnh đầu nàng lãnh băng nói “Lúc ở Phong Hương lâu ta đã nhìn thấy các ngươi, chính mảnh ngọc bội trên người ngươi đã giúp ta nhận ra ngươi.” Lời hắn nói làm nàng cả kinh, làm sao cho thể biết được thân phận của nàng qua mảnh ngọc bội được. Thấy được sự kinh ngạc của nàng, hắn nói tiếp “Sở dĩ ta nhận ra được ngươi là vì lúc trước Long Quân Hồ đã từng đưa ta một mảnh ngọc bội có khắc chữ Nguyên. Nên ta dễ dàng nhận ra được ngươi với mảnh ngọc còn lại. Nguyên Linh!”

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nàng hét lớn. Ra sức vùng vẫy khỏi tay hắn.

“Nếu ngươi còn vùng vẫy nữa, ta sẽ cho ngươi giết chết ca ca ngươi ngay lập tức.” Hắn uy hiếp nàng.

“...” Nàng im lặng và ngưng vùng vẫy.

“Ta chẳng qua muốn tìm người thử độc giúp ta nhưng tìm nhiều năm không có ai có khả năng vượt trội như ngươi. Cho nên ta đã uy hiếp ca ca bắt cóc ngươi về thử thuốc.” Hắn nói không hề có chút tình người, sao hắn có thể dùng con người làm vật thí nghiệm như vậy. Đến cuối cùng hắn là loại người gì? Như đọc được ý nghĩ trong đầu nàng, hắn ở bên tai nàng cắn nhẹ tà tử nói “Ngươi đã từng nghe qua thập tam Diêm vương đứng sau Tứ đại gia tộc chưa?” Như nghe thấy tin chấn động, Nguyên Linh kinh hãi tay chân run rẩy. Không phải nàng chưa từng nghe qua sự tàn độc của thập nhị diêm vương trong giang hồ... “Vậy ngươi biết trong thập tam diêm vương ai là người tàn ác nhất không?” Hắn đôi môi không an phận tiếp tục di chuyển cái cổ nhỏ trắng nõn của nàng cắn nhẹ.

Nàng vì kinh sợ không để ý tới hành động phi lễ của hắn. Thập tam diêm vương tàn ác nhất, độc địa nhất chính là... “Ngươi không lẽ nào là... Độc Y Diêm Vương mà mọi người hay đồn đại sao?” Tương truyền mỗi khi Độc Y Diêm Vương xuất hiện, vô lâm giang hồ ai nấy đều phải chạy trốn. Chỉ cần trong phạm vi mười bước chân nếu không trốn kịp thì thân thể sẽ bị mục rữa thối nát.

“Ừm...” Cái lưỡi như rắn rết của hắn trượt dài trên cổ nhỏ của nàng, như đang thưởng thức tư vị tuyệt hảo hiếm có. Thứ hắn muốn đang nằm trong tay, làm sao hắn có thể bỏ qua được. Mặc kệ nàng chưa đến tuổi trưởng thành, hắn nhất định sẽ biến nàng thành nữ nhân của hắn.

Lúc này nàng mới phát giác ra hành động phi lễ của hắn nhưng đã quá muộn. Những ngón tay thon dài đã luồn vào trong cái yếm đào bé nhỏ của nàng và lần mò tìm kiếm nụ hoa non nót. Rùng mình trước hành động hỗn đản của hắn, nàng ra sức vùng ra nhưng vô dụng. Hắn bây giờ đã là một thiếu niên cường tráng, thân thể được rèn luyện nhiều năm vô cùng rắn chắc. Làm sao nàng có thể thoát khỏi hắn với sự yếu đuối của mình. Bên tai nàng luôn vang lên giọng nói ma mị uy hiếp của hắn, trên đời này nàng chỉ còn một người thân duy nhất là Nguyên Lang. Nàng không muốn mất thêm ai nữa, thà giết nàng đi...

Bờ vai run rẩy, lệ tràn khóe mi, Bạch Vũ cảm thấy nàng có gì đó bất ổn liền ngừng hành động của mình lại. Hắn giật mình khi thấy những giọt nước mắt của nàng đang lăn dài trên gò má hồng gầy gò. Bất giác tim hắn nhói đau, vội ôm nàng vào lòng, không được rồi! Cứ như thế này e rằng hắn không thể mạnh tay với nàng được “Không được khóc, ta không cho phép ngươi khóc.”

“Mặc kệ ta.” Càng cảm nàng thì nàng càng khóc bạo hơn. Ai bảo hắn uy hiếp nàng.

“...” Hắn phải làm sao với nữ tử này đây? Cứ như thế này hắn sẽ làm nàng trở nên yếu đuối. A!!!! Thật là một giao dịch khó khăn. Bạch Vũ để mặc nàng khóc cho đến khi nào mệt rồi thì đã ngủ say mất. Nguyên Linh bây giờ đang đóng chặt cánh cửa trái tim, rất khó có thể mở được lòng mà đón nhận hắn. Chẳng lẽ hắn phải dùng biện pháp mạnh hơn? Ôm nàng trong lòng, hắn không hiểu được vì sao mình lại để ý, quan tâm nàng như vậy, giống như trước đây hắn và nàng đã từng gặp nhau. Cảm giác này đã có từ rất lâu rồi, giống như ở tiền kiếp lưu lại đến bây giờ... “Rốt cuộc nàng là ai? Thân phận nàng tốt cùng là gì?”

Sau khi Bạch Vũ rời đi, Nguyên Lang ngồi một mình trong căn phòng trống, nhâm nhi ly trà nóng cho đến khi cả ấm trà đã cạn y mới phá cười lớn. Trong góc tối của phòng vang lên giọng nói thanh lãnh “Thật tàn nhẫn quá.”

“Ha! Ha! Ha! Cuộc sống này nếu không tàn nhẫn thì sẽ không sống nổi.” Y giễu cợt.

“Ý ta là... ngài thật tàn nhẫn với muội muội mình đó, thúc thúc.”

“Nếu muốn trách thì hãy trách sai lầm của kẻ kia mới dẫn đến ngày hôm nay.” Tiếng cười vụt tắt, đôi mắt đen chợt chuyển sang màu tím ma mị. Y không trừng phạt kẻ đã gây ra hậu quả như ngày hôm nay thì đừng bao giờ nói y tàn nhẫn.

“Đừng nóng.” thanh âm đó vẫn vang lên “Chẳng phải chúng ta đang cùng nhau giải quyết đó sao?”

“Người nói thì quá dễ, chẳng phải những chuyện rườm rà này do chính người giải quyết không thoả đáng sao?” Trong giọng nói của Nguyên Lang có kèm theo sự tức giận trách móc.

“Ai nha...” Thanh âm kia cười khúc khích “Nếu thúc thúc có dư khả năng thì sao không làm đi?”

“Người tưởng ta không đủ khả năng sao?” Y lạnh lùng nói.

“...”

“Phải! Đúng là ta không đủ khả năng.” Y lại cười lớn, nụ cười mỉa mai chính bản thân mình “Vi người có được tự do, còn ta thì bị kìm hãm trong vọng kim. Cái gì cũng không thể nhúng tay vào được cho nên mới cầu xin người xoay chuyển vận mệnh. Ha! Ha! Ha! Đúng là khốn kiếp thật!!!! Ha! Ha! Ha!!!!” Y cười càng lúc càng lớn hơn “Người thật giống hán, kiêu ngạo đến đáng ghét, xem thường người khác một cách quá đáng. Đúng hử phụ sinh hử từ quả không sai.”

“Thúc thúc bớt giận!” Thanh âm ấy bắt đầu nhún nhường y “Ta chẳng qua chỉ muốn đùa một chút thôi.”

“Không phải người đùa rất vui sao?” Y được đà cứ thế mà cười, lời nói mang theo sự châm biếm nặng nề.

“Thúc thúc xin đừng tuyệt tình như thế.”

“Nói.” Tiếng cười của y im bật, y thay độ sắc mặt và âm điệu hướng thanh âm hỏi “Người đến đây tìm ta chắc không phải vì chuyện đơn giản này có phải không?” Không phải chuyện quan trọng thì kẻ kia sẽ không bao giờ tìm đến y như thế này.

“Thiên giới bắt đầu rứt rịch lo sợ vị trí trong tương lai của mình sẽ ra sao. Nếu các vị thần thượng cổ thức tỉnh thì ngôi vị thiên đế e rằng sẽ không giữ được bao lâu.”

“Đi vào vấn đề.” Y không có kiên nhẫn nghe vòng vo.

“Bọn chúng muốn hại Linh.”

Nghe xong lời đó, Nguyên Lang nắm chặt tay thành nắm đấm. Dám ngăn cản sự thức tỉnh của các vị thần, bọn chúng đúng là chán sống rồi. Từ trong tay y xuất hiện một quyền trượng màu vàng sáng lấp lánh, vung trượng thành vòng cung lớn lập tức xuất hiện một cây cung lửa. Quyền trượng biến mất, trên tay y lập tức xuất hiện năm mũi tên lửa, đặt năm mũi tên vào cung, y căng dây ra hướng thẳng lên trời cao. Miệng lầm bầm lời nguyên rủa “Các người dám đầu với thần thì đây chính là hậu quả mà các người phải nhận. Cảnh cáo đầu tiên dành cho những kẻ không biết điều: YÊM.” Dứt lời, y buông tay, năm mũi tên lập tức bay thẳng lên trời.

Năm mũi tên như xé toạt không gian, thời gian, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây chạm vào một vòng kết giới bảo vệ thiên giới. Đáng tiếc uy lực của năm mũi tên dễ dàng xé toạt lớp kết giới được cho là mạnh nhất của thiên giới, rồi tản ra bốn phía thiêu rụi cả thiên giới. Một trong năm mũi tên đó thẳng hướng đại điện, bay về phía Thiên Đế vẫn còn đang hoang mang không biết chuyện gì và mũi tên ấy cắm phập vào tim ông. Ngọn lửa của thần lập tức bùng cháy thiêu sống Thiên Đế và lan sang Thiên Hậu. Tất cả các tiên khác nhanh chóng chạy tới dập lửa nhưng ngọn lửa thần làm sao dễ dàng tắt được, linh bên ngoài chạy vào cấp báo.

“Cấp báo!!!! Toàn bộ Thiên giới bị chìm vào biển lửa!!!!”

“Cấp báo!!!! Kết giới bị Yêm không thể mở được!!!!”

“Cấp báo!!!!”

“Thiên Hậu chúng ta phải làm sao đây? Chúng ta đã chọc giận Cổ Sinh Thần rồi.”

“Thiên Đế!!!!”

“Lời cảnh cáo này có phải quá độc ác không?”

Khoảng hai canh giờ sau, lửa thần liền tắt, cả thiên giới bây giờ đã sụp đổ hoàn toàn, Thiên Đế bị thương nặng không qua khỏi đã băng hà. Còn Thiên Hậu cũng nằm liệt giường không thể ngồi dậy nhưng trong lòng bà ta lại thầm cười. Bây giờ y ra quyết định cảnh cáo không phải đã quá muộn rồi sao? Bánh xe vận mệnh của Tứ Thần viên cô rất nhanh sẽ bị rạn nứt, nếu Thiên giới đã không thể giữ được thì tại sao phải để Tứ Thần viên cô tái sinh.

Bầu trời đỏ rực suốt hai canh giờ là điềm báo xấu, tứ quan thiên cơ của tứ đại quốc đã đoán được thời khắc đó sắp đến, dù có muốn tránh cũng sẽ không thể nào tránh được nạn kiếp cuối cùng này. Là ý chỉ của Thần!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 9.1: Bánh Xe Vận Mệnh Rạn Nứt.

Xe ngựa dừng lại trước Du Nhiên phủ, tất cả mọi người khi nhận được tin tức Bạch Vũ sau năm năm phiêu bạt giang hồ cuối cùng cũng trở về đã lập tức chạy ra ngoài cửa đón hân. Bạch Vũ từ bên trong xe ngựa bước ra, trên tay là một tiểu cô nương mười tuổi đang say giấc trong vòng ngực lớn của hân. Tất cả mọi người từ cả kinh cho đến hãi hùng, xưa nay hân nổi tiếng lãnh khốc nhất gia tộc, dù cho đó là muội muội hân cũng không thể nào ở gần hân quá ba bước. Tiểu cô nương này rốt cuộc lại lịch như thế nào?

Bạch Vũ không thêm để ý đến tất cả mọi người đang đứng chờ đợi, bế nàng một mạch trở về viện của mình. Mặc dù năm năm không ở Du Nhiên phủ nhưng Đẳng Vân viện của hân luôn luôn sạch sẽ không một hạt bụi. Đặt nàng xuống giường, hân lập tức phân phó hạ nhân trong phủ chuẩn bị đồ đặc, thuốc men, vì sau khi đặt chân tới Đông Liêm nhiệt độ ở đây so với chỗ khác hoàn toàn khác nhau. Đông Liêm quanh năm băng giá, người thường rất khó có thể sống được ở nơi đây, chính vì vậy mà nàng đã sốt cao khi đến đây.

Toàn thân nàng lạnh và run rẩy, dù hân có đắp rất nhiều lò sưởi bên trong phòng, đúng là thể trạng nàng quá yếu nhưng hân không ngờ lại yếu đến mức này. Bạch Tiên biết hân lo lắng cho nàng nhưng tiếc rằng kể từ ngày đó, nàng đã không thể hồi phục lại sức khỏe như trước. Tâm bệnh khó lòng nào chữa trị được, nàng cũng đã đến cực hạn của bản thân, ông không thể nào cứu nàng được.

“Phụ thân! Ngài chắc chắn biết cách cứu nàng phải không?” Bạch Vũ nhặt hỏi ông.

“Đáng tiếc!” Bạch Tiên buông hai từ rồi quay bước rời đi.

Chẳng lẽ một Đại diêm vương y thuật, độc thuật tinh thông như ông không thể nào kéo nàng từ quý môn quan trở về hay sao? Nhất định hân không tin nàng không qua khỏi, cho dù phải nghịch chuyển cang khôn, hân nhất định phải cứu sống nàng cho bằng được.

Rắc! Rắc! Rắc!

Bánh xe vận mệnh xuất hiện những vết nứt khá lớn, từng mảnh vụn rớt xuống và tan biến, bạch y nam từ rừ mi tâm thở dài. Cho dù có cố gắng đến bao nhiêu lời nguyện cũng không thể nào phá vỡ được, làm sao mới có thể chấm dứt được vòng quay luân hồi không có hồi kết này đây “Là lời nguyện của hân, là ý chí của hân...” Hắc y nam từ trầm ngâm, có vẻ mọi chuyện đã quá trễ, liệu có nên báo lại cho người đó không? “Địch! Ngài dự tính như thế nào?” Bạch y nam từ hỏi.

“Nứt thối ở đâu thì phải gỡ chỗ đó.” Hắc y nam từ nói.

“Chúng ta có nên báo lại với Thần không?” Bạch y nam từ hỏi.

“Không!” Hắc y nam từ dứt khoát nói “Bắt đầu từ một kết thúc.” Sáu chữ đó đã bao hàm toàn bộ những gì hắc y nam từ muốn nói, bạch y nam từ trong lòng cảm thấy vô cùng tội lỗi. Chỉ biết than thở mà thôi...

Ba ngày trôi qua, Nguyên Linh vẫn không có dấu hiệu hạ sốt khiến Bạch Vũ tâm can như lửa đốt. Mọi người trong Du Nhiên phủ cũng vì thế mà vô cùng căng thẳng, mà chỉ có một người rất bình thản ngồi uống trà không mấy quan tâm đến sự việc trong phủ. Bạch Tiên biết rằng vận mệnh này đã bị thay đổi rồi, bánh xe cũng bị rạn nứt, tất cả đã bị bàn tay đơ bản của Thiên giới làm ra.

“Bẩm đại lão gia! Tịnh Tâm tiểu thư đã tới Du Nhiên phủ.” Nhượng cao mảy kiếm, nhanh như thế đã đến rồi sao. Đúng là không thể cứu vãn được nữa rồi.

Ngồi trong Đẳng Vân, Bạch Vũ luôn tay vắt khăn ẩm đặt lên trán nàng, khi nào nàng chưa tỉnh lại thì hân tuyệt đối sẽ không bao giờ ngừng quan tâm nàng. Lần đầu tiên gặp nàng, hân đã nhất kiến chung tình với nàng kể từ lúc đó, hân không biết vì sao mình lại chỉ hướng về nàng, hân không rõ vì sao bản thân lại si tình nàng. Cảm giác này dường như đã có từ rất lâu...

Bỗng từ bên ngoài bước vào một bóng dáng tiểu cô nương màu hồng nhạt với sắc mặt khó coi, cô nghe người báo hân đã trở về nhưng lại mang theo một tiểu nữ tử khác về theo và luôn chăm lo không rời nửa bước. Trong khi năm năm qua cô luôn ở bên hân lại không có được sự quan tâm như thế này “Vũ ca ca.”

Nghe thấy giọng nói thanh thúy của cô, hân không thêm quay nhìn cô lấy một cái mà vẫn tiếp tục vắt khăn đắp lên trán cho nàng. Bỗng nhiên ngón tay nàng khẽ động đậy, Bạch Vũ liền buông khăn ra và nắm lấy cổ tay của nàng để bắt mạch. Mi mắt Nguyên Linh nặng trĩu dần mở lên, giọng nói thều thào “Lạnh... lạnh quá...”

“Linh.” Bạch Vũ lập tức ôm lấy nàng “Có ta ở đây rồi, ta sẽ không để nàng lạnh đâu.”

“Vũ... Vũ...” Nguyên Linh yếu ớt nói.

“Ta ở đây, nàng muốn gì?” Bạch Vũ gất gao ôm chặt nàng.

“Xin lỗi... ta xin lỗi...” Nàng nói. Trong con mê nàng bỗng nhiên nhớ lại tất cả mọi chuyện, nhớ lại ký ức vạn năm trước, những đoạn ký ức đau đớn nhất. Là sai lầm của nàng cho nên bây giờ nàng phải trả giá cho những gì mình gây ra.

“Nàng không làm gì cả, vì sao lại xin lỗi ta chứ?” Bạch Vũ nắm chặt tay nàng, nếu vì chuyện trốn tránh năm năm qua thì không cần phải xin lỗi hắn. Tất cả đều không cần...

“Xin lỗi...” Nàng biết có lẽ hắn không nhớ về những ký ức vạn năm đó nhưng thời điểm của nàng đã đến, nàng đã cố gắng lắm mới có thể tỉnh lại để... nói lời xin lỗi với hắn. Nếu có tiếp kiếp sau thì hãy để nàng hy sinh vì hắn, hãy để nàng hoá giải lời nguyện của bọn họ, hãy để nàng ngừng yêu hắn...

“Linh... đừng nói nữa...” Hắn hôn lên trán nàng, đừng nói lời xin lỗi hắn. Tim hắn như bị nàng bóp chặt, nàng nằm trong tay hắn nhưng hắn cảm thấy như sắp mất nàng vĩnh viễn vậy. Không... hắn không muốn điều đó...

“Yêu... ta... yêu... chàng...” Bàn tay nhỏ nhắn đang nằm trong bàn tay to lớn của hắn dần dần rút xuống, đôi mắt dần khép lại.

Bạch Vũ như chết lặng, thân thể nàng không còn động “Linh... nàng tỉnh lại đi...” cho dù hắn có kêu nàng bao nhiêu lần nhưng nàng vẫn không trả lời hắn. Hắn ôm chặt nàng hơn, vùi mặt vào trong thân thể nhỏ bé của nàng, bờ vai hắn run run không ai có thể thấy được những giọt nước mắt đang rơi của hắn. Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện những dòng ký ức kỳ lạ nhưng quen thuộc, hắn nhớ rồi, hắn nhớ hết tất cả rồi... Tại sao hắn lại có thể làm như vậy với nàng? Bây giờ hối hận đã quá muộn màng...

“Vũ ca ca...” Từ nãy giờ Hoàng Phủ Thanh Tịnh đứng chứng kiến hết tất cả mọi chuyện. Cô cảm thấy trong lòng phức tạp vô cùng, không ngờ hắn và nàng tình cảm lại...

“Đi ra ngoài.” Hắn hét lớn, bây giờ hắn chỉ muốn ở lại một mình, hắn không muốn bất kỳ ai ở lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 9.2

Xoảng!!!

Không gian đột nhiên vỡ vụn, Nguyên Lang rơi vào một mảng không gian đen tối, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao không gian lại rạn nứt và vỡ vụn như vậy? Trước mặt y là hai bánh xe vận mệnh của Bạch Vũ và Nguyên Linh đang trong tình trạng rạn nứt dữ dội, đứng cạnh hai bánh xe vận mệnh là hai nam tử hắc bạch “Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao các ngươi không báo với ta chuyện này?” Nguyên Lang lớn tiếng hỏi hai hắc bạch nam tử.

“Thúc thúc, không phải bọn ta không báo với thúc nhưng cho dù có báo với thúc đi chăng nữa thì cũng không thể cứu chữa được. Đây chính là ý chỉ của hắn, ngài không thể nào làm gì được đâu.” Hắc nam tử nói.

“Nói láo!!!!” Y không tin những gì hắc nam tử nói “Dựa vào đâu mà ngươi nói đây là ý chỉ của hắn cơ chứ?”

“Lời nguyện.” Bạch nam tử trả lời.

Nguyên Lang như chết đứng, chẳng lẽ vạn năm qua y có gắng thay đổi vận mệnh của họ, nghịch chuyển lời nguyện đều không có tác dụng gì sao? Chẳng lẽ đây chính là phản hệ của những gì y đã làm sao? Xung quanh y đột nhiên xuất hiện những hình ảnh kỳ lạ, thế gian bị nhấn chìm trong biển lửa, tiếng kêu gào thảm khóc của nhân loại cứ thế mà đâm thẳng vào lòng ngực của y. Đây chính là hậu quả của việc y làm...

“Thúc thúc...” Hắc nam tử lên tiếng “Lời nguyện của hắn quá mạnh, chúng ta không thể nào thay đổi được cục diện. Cảnh tượng trước mắt chúng ta chính là cảnh tượng hai ngàn năm trước vào thời điểm phân chia giữa trời và đất.”

Nguyên Lang chết lặng khi nhìn thế gian bị chính những hành động của mình mà chìm trong biển lửa. Y chỉ muốn hoá giải lời nguyện cho hắn và nàng thôi mà, có sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy? Chẳng lẽ hắn muốn mọi chuyện diễn ra một cách bình thường nhất sao?

“Nút thắt ở đâu thì phải gỡ từ đó.” Bạch nam tử nói. Câu nói của bạch nam tử làm y bừng tỉnh, y nhớ lúc y và hắn còn ở nơi đó. Lúc cả hai vẫn còn là huynh đệ tốt với nhau, hắn đã từng nói với y rằng ‘Lời nguyện không đáng sợ, chỉ cần tìm ra được điểm mấu chốt của nó thì sẽ lời nguyện sẽ được hoá giải.’ Điểm mấu chốt trong lời nguyện của hắn là gì?

‘Ta nguyện rửa nàng, đòi đòi kiếp kiếp luân hồi vạn năm cho đến khi nào nàng nhận ra bản thân mình biết thế nào là hy sinh vì người khác thì lời nguyện này sẽ được hoá giải. Thiên mệnh của chúng ta sẽ chấm dứt, vĩnh viễn không còn liên quan tới nhau...’

“Ha! Ha! Ha!” Y cười lớn, thì ra y đã quên mất rằng phải có sự hy sinh của nàng, thì ra y viết vận mệnh của bọn họ đã sai. Không phải là hắn hy sinh vì nàng, mà bắt buộc nàng phải hy sinh vì hắn mới có thể hoá giải lời nguyện này. Thật là thảm hại làm sao!

"Ngài là Sinh Thần, là vị thần của sự tái sinh, hãy làm đúng bổn phận của mình. Đừng can thiệp vào vận mệnh của bọn họ, ý chỉ của hần chỉ có như vậy mà thôi." Bạch y nam tử lạnh nhạt nói.

Phải! Phải! Những gì bạch nam tử nói không sai, y là Sinh Thần, một trong Tứ Thần viễn cổ trong truyền thuyết cổ xưa, vị thần tái sinh Độc Cô Thượng Thần. Nhiệm vụ của y chỉ là tái sinh vạn vật, viết vận mệnh của nhân loại, không có quyền can thiệp vào thiên mệnh của Tứ Thần viễn cổ. Y từ từ đi tới hai bánh xe vận mệnh, vuron hai tay chạm vào bánh xe vận mệnh lập tức vỡ thành những vệt sáng li ti biến mất vào hư không, khoé mắt y cay cay. Tưởng rằng mọi chuyện sẽ được giải quyết trong kiếp này nhưng có lẽ y phải tự mình tìm ra nút thắt trong lòi nguyên này.

Thân thể bé nhỏ của y đột nhiên lớn dần, y phục đột nhiên thay đổi một cách nhanh chóng, trong tay y xuất hiện quyền trượng Sinh Thần, những giọt lệ của y rơi xuống làm cho không gian đen tối bừng sáng. Cầm Sinh Thần trượng trong tay, y nện mạnh quyền trượng xuống hồ lớn "Với tư cách là Sinh Thần, một trong Tứ Thần viễn cổ xưa, vị thần tái sinh Độc Cô Thượng Thần, ta lệnh cho Hỗn Độn thể gian tái sinh một lần nữa..."

Thế gian này quá u ám, quá tồi tệ và cả những vận mệnh y viết cho hai người bọn họ đều không thành. Tái sinh thế gian, cho vận mệnh của họ đi theo quỹ đạo năm xưa, nút thắt ở đâu thì gỡ ở đó. Kiếp này vận mệnh của nàng đã bị bàn tay dơ bẩn của lũ thần tiên thoái hóa nhân cách can thiệp vào thời khắc quan trọng...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Mở Đầu

Gió thổi từng đợt thật nhẹ trên thảo nguyên xanh rì cỏ, gió thổi làm cỏ gợn từng cơn như những con sóng biển xô bờ. Từ đằng xa có một bóng dáng tiểu nữ hài năm tuổi với tóc ánh bạch kim trong nắng được búi một nửa thành hai cái bánh bao nhỏ hai bên, một nửa còn lại xoã dài tung bay trong gió. Trong tay tiểu nữ hài cầm một thanh chuỳ thủ nạm ngọc bích được chế tác vô cùng tinh xảo, hướng chuỳ thủ về phía đối diện có một tiểu nam hài đang đứng "Thái tử điện hạ, đây là trận thách đấu thứ năm giữa chúng ta. Ta nhất định sẽ không nương tay với ngài đâu." Tiểu nữ hài nói.

Tiểu nam hài khoe miệng khê giờ cao thành đường con tuyệt mỹ, tà mị nói "Nếu ngươi thắng ta thì sau này ta nhất định sẽ thành thân cùng ngươi."

"Được. Quân tử nhất ngôn." Tiểu nữ hài cười lớn.

Tiếng cười nàng vừa dứt, nàng giống như cơn gió thoảng qua rất nhanh biến mất không thấy đâu nhưng điều này không khiến tiểu nam hài hoang mang lo sợ. Chẳng nắm chặt hai thanh chuỳ thủ bên hông mình, khoé miệng giờ cao hơn, nụ cười càng ma mị hơn, chàng rất nhanh đã rút hai thanh chuỳ thủ ra đỡ đòn tấn công của nàng. Hai bóng dáng màu trắng cứ thế mà xé gió giao đấu với nhau, sau hai canh giờ không phân thắng bại, tiểu nam hài ngồi phịch xuống cỏ cười lớn "Cứ thế này làm sao phân được thắng bại."

Tiểu nữ hài thấy vậy cũng ngừng trận quyết đấu lại, nàng cũng ngồi xuống cỏ và nhìn chàng "Sao ngài lại muốn cùng ta đấu như vậy?" Lần nào chàng tới thảo nguyên này đều kiếm nàng thách đấu, dường như chàng không biết chán là gì.

"Ta cảm thấy đấu cùng ngươi khiến tinh thần ta rất thoải mái. Chỉ cần ở bên ngươi, ta vĩnh viễn không biết lo lắng là gì." Chàng bình thản đáp.

"Ngài không sợ sẽ có ngày ta phản bội ngài sao?" Nàng hỏi.

Tiểu nam hài nhướng mày kiểm, lãnh mâu đỏ như lửa nhìn xoắn sâu vào thủy mâu màu xanh biếc như đại dương của nàng, chàng lạnh nhạt nói "Ta tin tưởng ngươi, vĩnh viễn tin tưởng ngươi sẽ không bao giờ phản bội ta." Chàng có lẽ không biết lời nói này của mình chính là sợi dây liên kết giữa hai người sau này.

"Trên đời này không có cái gì là chắc chắn cả." Nàng phá cười lớn.

"Ngươi nói cũng đúng, lòng người rất khó đoán. Làm sao ta có thể đặt niềm tin ở ngươi nhiều như vậy." Chàng cũng cười lộ lên.

"Thái tử điện hạ, ngài là chân mệnh thiên tử trong tương lai, còn ta chỉ là người trong giang hồ phiêu bạt ngày đây mai đó. Thân phận giữa chúng ta rất khác nhau, cả hai chúng ta vĩnh viễn không thể đi chung một con đường được." Tiểu nữ hài lạnh nhạt nói.

"Ừ." Chàng khê gật đầu "Nếu không thể chung một con đường thì chúng ta hãy biến điều đó từ không thể thành có thể đi."

"..." Nàng khó hiểu nhìn chàng, ý của chàng là gì?

"Chúng ta cắt máu ăn thề đi, cho dù sau này có như thế nào, ta và ngươi tuyệt đối sẽ tin tưởng nhau." Chàng đứng dậy tiến lại gần nàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng. Vuron tay ra nắm lấy tay nàng, lấy thanh chuỳ thủ cắt một đường nhỏ trên ngón tay trỏ của nàng, sau đó đưa ngón tay ấy vào miệng mình hút lấy những giọt máu từ vết cắt ấy.

Nàng cả kinh trước hành động đó, muốn rút tay lại nhưng lại bị chàng nắm chặt hơn, ngón tay ở trong miệng chàng bị cái lưỡi như con rắn quấn chặt không buông. Mặt nàng đỏ ửng lên, hành động là cắt máu ăn thề đó sao?

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng mà chàng chỉ muốn đè nàng xuống phi lễ, chàng lưu luyến buông ngón tay nhỏ của nàng ra "Giờ đến lượt ngươi." Chàng cảm chủy thủ cắt một vết nhỏ trên ngón trỏ của mình đưa tới miệng nàng. Thấy nàng có vẻ ngượng ngùng không muốn ngậm ngón tay của chàng "Nếu ngươi không ngậm ngón tay của ta thì e rằng ta sẽ mất máu mà chết. Đến lúc đó ngươi sẽ là tội nhân thiên cổ." Chàng uỷ khuất nói.

Nghe chàng nói vậy, nàng lập tức ngậm lấy ngón tay của chàng, hút lấy những giọt máu đang chảy không ngừng của chàng. Hành động của nàng tuy xuất phát từ lời hăm dọa của chàng nhưng trông nàng rất đáng yêu và đơn thuần, nếu ai nhìn vào thì chắc chắn sẽ muốn đè nàng phi lễ. Chàng cũng không phải là trường hợp ngoại lệ, lợi dụng lúc nàng đang ngậm ngón tay mình, chàng ghé sát vào khuôn mặt mũm mĩm của nàng và hôn trộm vào gò má bầu bĩnh của nàng.

Giật mình trước hành động đó của chàng, nàng buông ngón tay chàng ra, tròn xoe mắt nhìn chàng, bàn tay nhỏ áp vào gò má bị chàng hôn "Ngài làm gì vậy?"

"Không làm gì cả." Chàng làm mặt vô tội tà tử cười.

"Rõ ràng ngài vừa trộm ăn đậu hũ của ta." Nàng chắc chắn chàng đã phi lễ với nàng.

"Không có." Chàng vẫn cố chấp làm như mình vô tội.

"Rõ ràng là có." Nàng vẫn giữ nguyên lập trường của mình, khẳng định chàng phi lễ.

"Không có." Chàng vẫn giữ nguyên thái độ kiên quyết của mình.

"Rõ ràng là..." Lời chưa dứt, đôi môi anh đào liền bị chàng cướp lấy.

Năm đó chàng mười tuổi, còn nàng năm tuổi...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Chương 10.1: Tỷ Muội Song Sinh.

Duyệt Xuyên năm thứ sáu, theo lịch Âm Cảnh các, đại lục Thành Đô được chia ra thành bảy nước, trong đó có bốn nước lớn nằm giữa bốn phương đại lục: Đông Lữ quốc, Tây Tinh quốc, Bắc Băng quốc, Nam Quang quốc. Nhiều năm về trước, Bắc Băng quốc từ một nước yếu bồng vờn lên trở thành một đế quốc hùng mạnh nhất Thành Đô đại lục, khiến cho ba đế quốc còn lại phải nhún nhường. Nguyên lai là từ sau khi thái tử Bắc Băng quốc kế vị, với những chính sách mà chàng ban xuống đã đưa Bắc Băng quốc trở thành một đế quốc sánh ngang tầm với tam quốc còn lại. Dưới quyền của chàng là tứ đại thần tướng có xuất thân vô cùng bí ẩn, nhiều người nói rằng bọn họ là người của Âm Cảnh các phái tới giúp cho Tân hoàng đế Bắc Băng quốc. Chính vì điều đó mà các nước khác không dám manh động.

Tân hoàng đế Bắc Băng quốc, Độc Cô Linh Vũ xuất thân từ lúc chào đời đã rất cao quý, là con của chính thất hoàng hậu Đông thị và tiên đế, năm mười lăm tuổi chàng đã được tiên đế truyền ngôi. Suốt sáu năm qua, chàng đã làm cho Bắc Băng quốc trở nên hùng mạnh khiến cho những ai chưa từng tin vào thực lực của chàng đều phải khuất phục. Vì quá lãnh băng lãnh khốc vô tình nên tất cả mọi người đặt cho chàng biệt hiệu Lãnh Huyết Đế.

Bắc Băng quốc không chỉ có Lãnh Huyết Đế nổi tiếng, mà còn có một cặp tỷ muội song sinh tài nữ danh chấn thiên hạ. Các nàng đều là nữ nhi của đương triều thừa tướng Bạch Nhất Kiệm, nhan sắc có thể nói là khuynh thành khuynh quốc khuynh tâm, tên các nàng là Bạch Khuynh Thành và Bạch Thanh Tĩnh.

Bạch Khuynh Thành ôn nhu uy bác, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, lại còn xinh đẹp đến họa thủy khiến nhiều người mê mẩn. Bạch Thanh Tĩnh hoạt bác, văn ôn võ luyện, thanh tú động lòng người. Cặp tỷ muội song sinh tình như thủ túc, ai ai cũng đều ngưỡng mộ Bạch thừa tướng nhưng tất cả chỉ là lời đồn đoán, sự thật bên trong lại khác xa hoàn toàn...

Từ lúc sinh ra, Bạch Thanh Tĩnh luôn chiếm được tình cảm của mọi người, luôn được phụ mẫu yêu thương, các vị ca ca nuông chiều. Còn Bạch Khuynh Thành từ lúc chào đời đã bị xem như tai họa, là người dư thừa trong Bạch gia tộc. Từ nhỏ đã được đưa đến thành U Châu sống với tổ sư gia, kể từ đó nàng chẳng màn tới nhà họ Bạch kia. Nào ngờ năm nàng sáu tuổi, phụ mẫu cho kiểu tám người khiêng rước nàng trở về phủ, nói rằng nàng chính là phúc mã lão thiên ban cho Bạch gia. Nhưng trở về phủ, nàng cũng không được đối xử khá hơn, chỉ được ở trong biệt viện nhỏ tồi tàn, ăn mặc toàn là vải thô, chẳng khác nào nha hoàn trong phủ. Nàng không hận phụ mẫu, cũng chẳng trách bất kỳ ai, với nàng thì Bạch gia đã không còn là gì, tâm nàng đã nguội lạnh. Cứ nghĩ rằng ở trong phủ này không ai đối tốt với nàng nữa nhưng thật may mắn vì nàng còn có một tiểu nha hoàn Noãn Noãn luôn trung thành và chăm sóc cho nàng từng li từng tí.

Nằm dài trên nhuyễn tháp, Bạch Khuynh Thành lim dim mắt, tay cầm một quyển sách, nàng gật gù ngủ. Nha hoàn Noãn Noãn từ ngoài cửa bước vào, thấy tiểu thư nhà mình lại bắt đầu ngủ gật mà cô thờ dãi trong lòng. Không biết dạo này tiểu thư bị cái gì mà cứ hề cầm quyển sách lên là lại ngủ gật, trước giờ tiểu thư đâu có như vậy "Tiểu thư a, nếu cô muốn ngủ thì lên giường mà ngủ. Chứ nằm như vậy lỡ như gió độc vào thì nhiễm phong hàn mất."

Nghe thấy giọng nói trẻ con của Noãn Noãn, Bạch Khuynh Thành khẽ nâng mi tâm lên, hình như nàng lại ngủ gật nữa rồi. Không hiểu vì sao dạo này hễ nằm xuống là nàng lại ngủ, mà ngủ rồi thì nàng lại mơ thấy giấc mơ đó, phải nói chính xác hơn đó là một con ác mộng “Ta lại mơ thấy nó nữa rồi.” Nàng khẽ lên tiếng.

Noãn Noãn biết nàng lại mơ thấy giấc mơ kỳ quái đó nhưng biết làm sao được “Tiểu thư, cô có muốn uống trà cho tỉnh táo không?”

“Ừ cũng được.” Nàng lười biếng ngồi dậy, đặt quyền sách xuống. Sau đó bước xuống nhuyển tháp và đi ra ngoài cửa, trời đã vào hạ, khí trời có vẻ ấm áp hơn. Bắc Băng quốc quanh năm lạnh giá, mùa hạ tuy trời có chút ấm áp nhưng khi đêm xuống, nhiệt độ lại hạ xuống rất nhanh.

Từ xa có một bóng dáng màu đỏ nhạt đi tới, người này so với nàng không khác biệt là bao nhiêu bởi cô chính là vị muội muội song sinh của nàng, Bạch Thanh Tịnh. Không biết rằng hôm nay cô tới đây để làm gì “Tỷ tỷ vẫn khỏe chứ?” Cô nhẹ nhàng lên tiếng hỏi thăm nàng.

“Vẫn khỏe.” Nàng lạnh nhạt đáp, sau đó quay bước vào phòng “Không biết con gió nào đã đưa muội muội tới tệt xá của ta?” Nàng quay lại nhuyển tháp của mình và ngồi xuống, mặc kệ Bạch Thanh Tịnh muốn ngồi đâu thì ngồi, nàng không mấy quan tâm vì điều đó.

“Sắp tới sinh thần của Hoàng thượng, phụ thân muốn tỷ muội chúng ta vào cung tham dự yến tiệc góp vui.” Bạch Thanh Tịnh nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo. Mục đích cô đến đây chỉ muốn nàng vào cung với mình để đệm nhạc cho cô múa trong yến tiệc.

Không quá khó để đoán được ý định của muội muội mình, Bạch Khuynh Thành cũng không có ý định từ chối lời mời của cô. Dù sao chuyện này đối với nàng đã quá quen thuộc, nàng chẳng qua chỉ là kẻ thừa trong phủ, ai sai làm gì thì nàng làm đó “Được thôi. Nếu đó là điều muội muốn.” Nàng nhạt đáp.

“Vậy một lát nữa muội sẽ phái người đưa y phục tới cho tỷ.” Dứt lời Bạch Thanh Tịnh liền rời đi.

Ngồi ngay ngắn trên nhuyển tháp, nàng rừ mi phượng thờ dài, lúc này Noãn Noãn cũng vừa mới pha trà xong và bước vào. Cô nhìn thấy Bạch Thanh Tịnh vừa đi ra khỏi phòng của nàng, mặt liền nhăn nhó hỏi “Cô ta tới tìm tiểu thư làm gì?”

“Nga, muội ấy muốn mời ta tới yến tiệc sinh thần của hoàng thượng.” Nàng hồ hững đáp.

“Vậy là cô đã nhận lời cô ta sao?” Noãn Noãn trong lời nói có chút không vui, biết rõ cô ta lợi dụng mình mà sao cứ thích đâm đầu vào như thế?

“Dẫu sao ta cũng nhàm chán, muốn ra ngoài hít thở không khí một chút. Ở mãi trong biệt viện này chắc ta sẽ trở thành bà cô già mất.” Nàng nhìn Noãn Noãn cười lớn trêu đùa. Lần nào Bạch Thanh Tịnh đến, cô đều tỏ rõ thái độ không vui nhưng cũng vì thế mà nàng cảm thấy nha đầu này vô cùng đáng yêu khi giận nha.

“Tiểu thư, cô lại trêu đùa ta.” Noãn Noãn bĩu môi.

“Noãn Tâm đâu?” Nàng lại nằm dài xuống nhuyển tháp, lười biếng lên tiếng.

“Tỷ ấy xuất phủ mua vài thứ lặt vặt rồi.” Cô đáp rồi quay sang muốn hỏi nàng điều gì đó thì đã thấy Bạch Khuynh Thành lại ngủ gật. Trong lòng thờ dài, tác dụng phụ của thuốc đặc trị làm nàng luôn cảm thấy buồn ngủ, Noãn Noãn lấy một cái chăn đắp lên người cho nàng. Tiểu thư nhà cô từ nhỏ đã chịu khổ nhiều, bây giờ lão thiên nhân lại làm cho tiểu thư cô trúng hàn độc. Mấy năm trước cứ vào mùa đông hàn độc mới phát tác, mỗi lần phát tác thì cả người tỏa ra hàn khí bức người, tâm can lúc nào cũng như có ngàn mũi kim đâm xuyên. Nhưng số của tiểu thư cũng không đến nỗi bạc mệnh, vào thời điểm đó bỗng có một quý nhân xuất hiện vì nàng mà lên núi đao xuống biển dầu tìm vô số dược liệu trân quý để giúp nàng. Tuy nhiên một năm gần đây bệnh tình của nàng chuyển biến vô cùng xấu, ba tháng hàn độc lại bạo phát, mỗi lần phát độc Bạch Khuynh Thành như chết đi sống lại, mặc dù đã uống thuốc do quý nhân đưa tới nhưng có lẽ mệnh nạt đã được định rồi.

Bạch Khuynh Thành lại nằm mơ, nhưng lần này nàng mơ về mười một năm trước, mơ về lần cuối ở rừng U Linh với chàng. Lúc đó nàng giấu chàng thân phận thật của mình, chàng chỉ biết nàng là Nguyệt với thân thủ rất cao.

‘Người biết không, ở rừng U Linh này có một lời nguyện. Nếu cùng nhau cắt máu ăn thề thì cho dù cách xa ngàn vạn dặm cũng có thể gặp được nhau.’

‘Là thật sao?’

‘Ừ. Cho nên sau này dù người có cách ta ngàn vạn dặm, nhất định cả hai chúng ta sẽ gặp lại nhau. Ta tin chắc điều đó.’

‘Hmm... ta lại không tin.’

‘Vì sao?’

‘Lỡ như ngài không nhận ra ta sao?’

‘Nhất định ta sẽ nhận ra, trong người ta có chảy dòng máu của người và cả người cũng vậy. Ta tin chắc chắn sẽ nhận ra người. Vì ta mãi mãi không bao giờ quên người...’

Mười một năm trôi qua, liệu rằng chàng nhớ đến lời nói năm xưa đó? Nàng nghĩ rằng chàng đã quên, xung quanh chàng bây giờ có vô số mỹ nữ xinh đẹp, còn cần gì một Nguyệt bé nhỏ năm nào giờ chẳng khác gì bông hoa héo úa sắp lìa đời.

Hôm nay bỗng nhiên mẫu thân nàng, Liễu thị đến biệt viện bé nhỏ của nàng với lời mời lên chùa dâng hương. Bạch Khuynh Thành cũng không phiền lòng

gi, dù sao ở mãi trong biệt viện cũng rất nhàm chán. Với nàng, y phục chỉ có một màu trắng đơn giản nhưng nó lại làm cho nàng toát lên vẻ thanh cao kỳ lạ. Tất cả mọi ánh mắt thay vì hướng về vị tiểu muội xinh đẹp khuyh tâm Bạch Thanh Tịnh thì lại đổ dồn về phía nàng.

Nàng một bóng dáng màu trắng đơn bạc nhẹ nhàng bước đi, mỗi bước chân của nàng thoát tục như thiên tiên trên trời. Nếu Bạch Thanh Tịnh xinh đẹp động lòng thì Bạch Khuynh Thành nàng xinh đẹp họa thủy thấu tâm. Điều đó khiến cho Bạch Thanh Tịnh cực kỳ ghen ghét với nàng, cho dù cô có cố trang điểm, vận y phục màu trắng giống nàng thì cô vẫn không có được khí chất như nàng. Cho dù ở bất kỳ phương diện nào cô vĩnh viễn thua nàng, một Bạch Khuynh Thành giản dị.

Cũng thật tình cờ là hôm nay Thái hậu Đông thị cùng Lãnh Huyết Đế cũng tới chùa Thiên m dâng hương. Tất cả mọi người khi nhìn thấy Lãnh Huyết Đế, Độc Cô Linh Vũ, cảm giác đầu tiên là run sợ. Tuy chàng có dung mạo tuyệt mỹ, phải nói là họa thủy nhưng do quá lãnh băng lãnh khốc nên bất kỳ ai nhìn thấy chàng đều phải cúi đầu sợ hãi.

Bạch Khuynh Thành lúc này đang ở phía sau núi Thiên An, nàng trốn mẫu thân Liễu thị ra đây. Nằm dưới gốc cây cổ thụ to lớn, con buồn ngủ của nàng lại ập đến. Noãn Tâm và Noãn Noãn biết nàng một khi đã ngủ thì phải một canh giờ sau mới tỉnh lại, cho đến lúc đó cũng vừa kịp lúc đại phu nhân cùng ngũ tiểu thư đã dâng hương xong. Cho nên bọn họ rời khỏi đó, dù sao ở đây cũng ít người lui tới nên để nàng ngủ một chút cũng không sao.

Từ xa có một bóng dáng màu trắng tựa như thiên tiên tiêu sái đi về hướng cây cổ thụ. Độc Cô Linh Vũ thừa biết mục đích mẫu hậu chàng yêu cầu chàng đến đây là để xem mắt tiểu nữ nhi của Bạch thừa tướng. Điều này thật vô bổ, hôn nhân của chàng phải để cho chàng quản chứ. Bỗng cước bộ của chàng dừng lại, ánh mắt chàng nhìn xuống gốc cây cổ thụ, nơi có một nữ nhân xinh đẹp họa thủy đang say giấc.

Đây là lần đầu tiên chàng bị cuốn hút bởi vẻ đẹp thanh khiết này. Mái tóc bạch kim ánh lên theo những tia nắng len lỏi trong tàn lá cây. Đôi môi anh đào mọng đỏ quyến rũ, làn da trắng nõn nà như ngọc. Toàn thân toát lên khí chất thuần khiết và thanh tao hoà lẫn với nhau. Nàng chính là thiên nữ giáng trần vừa nhìn đã làm chàng nhất kiến chung tình.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, cảm giác lạnh lạnh, mi phượng khẽ động đập và dần hé mở để lộ đôi mắt màu xanh biếc như biển cả không gợn sóng, trong trẻo và tinh khiết. Nàng khẽ dụi mắt, hình như nàng lại rơi vào tình trạng say giấc mà bản thân không hề muốn “Úm... Noãn Noãn, người đâu rồi...” Lời vừa dứt, nàng cảm thấy có điểm không thích hợp, hình như có ánh mắt sắc bén nào đó đang nhìn nàng. Ngước mặt lên nhìn, toàn thân nàng chấn kinh, lãnh mâu màu đỏ như chim ưng đang chăm chú nhìn từng hành động của nàng không rời “Người là...” Nàng kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Chương 10.2

Độc Cô Linh Vũ có chút chấn kinh trước vẻ đẹp tuyệt sắc này, cuộc gặp gỡ này với lần gặp năm đó không khác nhau là bao. Vẫn ánh mắt đó, vẫn khuôn mặt đó, vẫn mái tóc bạch kim xõa dài đó, hình ảnh tiểu nữ hài năm xưa quay về trong tâm trí chàng “Nguyệt.” Không tránh khỏi vui mừng gặp lại người xưa, chàng vươn tay ra như muốn bắt lấy nàng nhưng nàng cũng giống như năm đó, nhanh như một cơn gió tránh né bàn tay chàng.

Mười một năm không gặp, bây giờ chàng là quân vương, còn nàng chỉ là một phế vật trong phủ thừa tướng. Vốn ngay từ đầu không nên gặp nhau để bây giờ lưu luyến nhau nhưng không thể đổi mặt “Ngài làm người rồi.” Dứt lời, nàng điểm nhẹ mũi chân bay theo cơn gió.

Chàng muốn đuổi theo nhưng dưới đất có một mảnh ngọc bội mà xanh rất đẹp, cảm mảnh ngọc lên, trên mảnh ngọc có khắc một chữ Bạch. Nếu như vậy thì đây là nữ nhi của Bạch thừa tướng sao?

Bạch Khuynh Thành hoảng hốt rời khỏi đó chạy tới xe ngựa của mình, thật là nguy hiểm! Noãn Noãn và Noãn Tâm lúc rời đi đã thấy người lạ lại vắng khu vực đó, muốn tới ngăn cản nhưng đã thấy nàng thì triển kinh công bay đi. Bọn họ cũng theo chân nàng chạy tới xe ngựa, Noãn Tâm hỏi “Tiểu thư, có không sao chứ?”

“Không sao. Mẫu thân ta và Thanh Tịnh sắp ra chưa?” Bạch Khuynh Thành thờ dốc hỏi.

Bọn Noãn Noãn chưa kịp trả lời thì phía xa có nha hoàn của Liễu phu nhân tới cho mời các nàng đến hoa viên của chùa có việc. Linh cảm mách bảo nàng có điềm không tốt nên bảo bọn Noãn Noãn thay y phục khác cho mình, sau đó đi tới hoa viên của chùa.

Có vẻ hôm nay chùa Thiên An có khách quý, binh lính được bố trí rất nhiều và ở khắp mọi nơi. Bước vào hoa viên, nàng giật mình khi thấy chàng đang ngồi đó uống trà cùng Thái hậu Đông thị. Đứng kế bên là mẫu thân cùng Bạch Thanh Tịnh, nàng lấy lại bình tĩnh đi về phía bọn họ, nhẹ nhàng đặt hai bàn tay ngay eo phải rồi hạ người xuống hành lễ “Thần thiếp Bạch Khuynh Thành, tham kiến thái hậu nương nương, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Giọng nàng như chim sơn ca thanh thoát trong trẻo khiến thái hậu vô cùng yêu thích.

Đông thái hậu nhìn nàng rồi lại nhìn nữ tử kế bên Liễu phu nhân, tuy các nàng là song sinh rất giống nhau nhưng nếu tinh ý sẽ nhận ra được sự khác biệt giữa hai người họ. Một người thanh khiết như viên ngọc ẩn dưới lòng đại dương, một người sắc sảo như viên ngọc đã được mài dũa kỹ lưỡng. Nếu cho bà chọn thì bà sẽ chọn Bạch Khuynh Thành, mặc dù bà không biết rõ tính cách của nàng ra sao nhưng toàn thân nàng tỏa ra khí chất thanh tao mà rất khó có người bì kịp. Nhưng quyết định cuối cùng lại thuộc về nữ tử của bà, Độc Cô Linh Vũ.

Trước mặt chàng là hai tỷ muội song sinh giống nhau đến từng chi tiết, một người ôn nhu một người hoạt bát. Cầm trên tay mảnh ngọc bội màu xanh, chàng lạnh lùng lên tiếng hỏi “Lúc này ta nhất được mảnh ngọc bội này, trên đó có khắc chữ Bạch. Ta nghĩ nó là của một trong hai người các người phải không?”

Trong lòng Bạch Khuynh Thành hoảng loạn, lúc này vội trốn vô tình làm rớt ngọc bội, không ngờ tới người nhặt chính là chàng. Nên nhận hay không? Chưa kịp suy nghĩ xong thì muội muội nàng Bạch Thanh Tịnh lên tiếng “Là của thần thiếp.” Này! Cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Sao lại nhận đó là của mình?

Độc Cô Linh Vũ nhìn Bạch Thanh Tịnh một cách dò xét, tuy rằng cô rất giống với người chàng muốn tìm nhưng sao chàng không nhìn thấy khí chất đó ở cô? Hay là cô đang giấu nó? Rồi đưa mắt nhìn Bạch Khuynh Thành vẫn giữ thái độ bình thản như đang xem kịch, tại sao chàng lại thấy ở nàng khí chất đó? “Trong hai người, ai biết võ công?”

“Là thần thiếp.” Bạch Thanh Tịnh nói “Từ nhỏ tỷ tỷ thân thể yếu ớt không thể luyện võ được.”

Lãnh mâu như chim ưng lại một lần nữa quét tống thể cả hai tỷ muội. Đúng là Bạch Thanh Tịnh có nội công khá tốt nhưng còn Bạch Khuynh Thành hình như có điểm dị thường nhưng chàng không thể nào nhìn ra. Độc Cô Linh Vũ quay sang Đông thái hậu nói “Nhi thần có thể chọn cả hai không?”

Lời chàng nói ra làm cả hoa viên im bất không một tiếng động, ngay cả thở mạnh cũng không ai dám thở. Đông thái hậu khẽ nhủ với câu hỏi của nhi tử mình rồi hỏi ngược lại “Bệ hạ, người chắc muốn chọn cả hai nàng?”

“Ừ.Ta chắc.” Chàng khẽ gật đầu.

“Nhưng ngôi vị hoàng hậu chỉ có một.” Bà nhắc nhở chàng

“Vậy sao?” Chàng nhướng cao mày, ngoắt tay gọi một thị vệ đến và bảo y đưa một cục bạc vụn chàng “Nếu ai đoán được bạc vụn đang ở trong tay nào của ta thì ra sẽ lập người đó làm hậu.” Lời vua nói chính là thánh lệnh.

Bạch Thanh Tịnh tiến về phía trước và chọn tay bên phải, Độc Cô Linh Vũ mở tay ra. Trong lòng bàn tay không có bất kỳ thứ gì, đây là ý trời cô không thể nào trở thành mẫu nghi thiên hạ “Vậy đã rõ, mười ngày sau là sinh thần của ta sẽ lập Bạch Khuynh Thành làm Hoàng hậu, Bạch Thanh Tịnh là Tịnh quý phi.”

Ngoài mặt Bạch Thanh Tịnh vui vẻ chúc mừng Bạch Khuynh Thành nhưng sau lưng lại giấu giếm sai người phá hoại bánh xe ngựa và bỏ được vào nước cho ngựa của nàng uống. Trên đường trở về, ngựa của nàng đột nhiên hóa điên chạy với tốc độ chóng mặt, hất văng mã phu. Ba người chủ tớ bên trong xe ngựa lúc đầu hoảng loạn nhưng về sau rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Xe ngựa mất lái ngựa hóa điên, trước mặt vách núi vực thăm sâu không thấy đáy, thẳng hướng vực kia lao xuống thật nhanh.

Độc Cô Linh Vũ nghe nói xe ngựa của một trong hai vị tiểu thư lao xuống vực liền phái người tới xem xét rồi báo lại, xe ngựa lao xuống vực kia là của Bạch Thanh Tịnh. Trong lòng vô cùng phức tạp, chẳng lẽ vì quyết định của chàng mà khiến tỷ muội tương tàn như thế? Có lẽ chàng đánh giá thấp Bạch Khuynh Thành rồi.

Năm ngày sau phủ thừa tướng một mảng tang thương, ngũ tiểu thư Bạch Thanh Tịnh rơi xuống vực sâu tìm không thấy xác. Dân chúng trong kinh thành đồn rằng tử tiểu thư Bạch Khuynh Thành vì muốn tranh sủng độc chiếm hậu mà hại chết muội muội mình.

Ngồi phòng của mình, Bạch Thanh Tịnh cười gian ác, muốn tranh giành cùng cô sao? Nằm mơ đi Bạch Khuynh Thành!!!! Từ nhỏ nàng đã xinh đẹp lộng lẫy, được tiên đoán là mệnh phượng hoàng, cái gì nàng cũng hơn cô. Cho nên lần này cô nhất định phải cho nàng biến mất khỏi trần đời này.

Tại hoàng cung Bắc Băng quốc, Dưỡng Tâm điện, một bóng dáng long bào màu vàng rực đang ngồi chống cằm nhắm dưỡng thần. Mái tóc bạch kim tuyệt đẹp xoa dài được vân phân nửa lên cao bằng một cây trâm ngọc xanh ngọc trạm ngọc lưu ly tuyệt mỹ. Tin tức lan nhanh thật, đúng là lòng dạ nữ nhân, nếu muốn ngôi vị hoàng hậu thì lên tiếng nói chứ, hà tất gì mà dùng kế sách thâm độc giết hại người cùng dòng máu, cùng một bào thai như thế.

“Bệ hạ! Ngài dự tính thế nào?” Từ trong góc tối của Dưỡng Tâm điện, một bóng dáng màu lam bước ra, hần hướng người đang ngồi trên nhuyễn tháp hỏi.

“Mặc kệ bọn họ.” Chàng lạnh lùng nói.

“Ngài nghĩ sắp tới Lãnh Nguyệt Ân có xuất hiện không?” Lam y nam nhân hỏi.

“Thuốc giải trong tay ta, nàng ta không muốn tới cũng không được.” Mi tâm dần hé mở để lộ lãnh mâu màu đỏ tươi như máu, trong lãnh mâu ấy dường như có tia phức tạp. Trong lòng dâng lên một cô cảm xúc khó diễn tả, những đoạn ký ức năm xưa chọt ủa về...

Bắc Băng quốc dường như được Cổ Sinh Thần, vị Thần tái sinh ưu ái. Một trăm năm qua, Cổ Sinh Thần vận hành Am Cảnh các, nơi đưa ra thông điệp của Thần, thu nạp hai đồ đệ đó chính là một thái tử Bắc Băng quốc Độc Cô Linh Vũ và một tiểu nữ hải vô danh Lãnh Nguyệt. Cổ Sinh Thần có một bảo tàng Thành Đô đại lục, hề người nào có được nó sẽ nắm được cả đại lục. Mà muốn có được nó thì phải trở thành Am Cảnh các chủ, chàng suốt ba năm học nghệ ở đó không bằng một tiểu nữ hải được sư phụ nhặt về. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, nàng từ một tiểu nữ hải yếu đuối đã có thể đánh ngang tài ngang sức với chàng, điều đó làm chàng cảm thấy bất an.

Rồi một ngày sư phụ gọi cả hai người bọn họ đến nói chuyện, y nói muốn quy ẩn khỏi bốn phương tám cõi và truyền ngôi vị các chủ lại cho một trong hai người bọn họ. Lúc đó chàng đã nghĩ rằng sư phụ sẽ truyền ngôi vị đó lại cho mình nhưng... “Ta sẽ truyền ngôi vị các chủ và bảo tàng Thành Đô lại cho

Nguyệt.” Lời nói của sư phụ khiến chàng chết lặng, biểu hiện của chàng suốt năm năm qua không bằng một tiểu nữ hài mới đến hai năm? Chàng tức giận hỏi sư phụ “Vì sao không phải là đồ đệ? Đồ đệ có gì không bằng với Nguyệt?”

Sư phụ nhìn chàng, khuôn mặt bình thản nói “Người sau này sẽ là vua của Thành Đô đại lục này. Người không cần ngôi vị này.”

Vốn những lời đó chàng nghe không lọt tai nên tức giận bỏ đi, lúc rời khỏi đó chàng liếc nhìn ánh mắt của nàng vẫn rất bình tĩnh. Chẳng lẽ đây là kế hoạch của nàng sao? Không lẽ nàng đã dụ dỗ sư phụ?

Đêm trước khi rời khỏi U Linh về kinh thành, chàng tới tìm nàng để ăn bữa cuối cùng, trong thức ăn chàng đã bỏ hàn độc vào và đem hết tất cả thuốc giải đốt hết, chỉ giữ lại hai viên. Nhiều năm chàng nghe nói nàng đi du ngoạn khắp nơi không rõ tung tích, sống chết không hay. Nhưng ngày hôm đó ở núi Thiên An, khí chất đó vĩnh viễn chàng không bao giờ quên và càng khẳng định lại một điều nàng vẫn còn sống.

Năm nào chàng cũng gửi thiệp mời nàng dự yến tiệc sinh thần nhưng đều không có hồi âm, lần này nhất nàng sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Chương 10.3

Cầm trên tay tấm thiệp mời, mi phượng khép hờ lại, thờ dài ngao ngán. Mười một năm trốn tránh cứ ngỡ rất dài nhưng thực ra rất ngắn ngủi. Tin tưởng là gì? Phản bội là gì? Nàng đến cuối cùng cũng không hiểu được trong lòng chàng đang nghĩ gì. Chẳng phải ngày trước huynh muội rất vui vẻ sao? Chỉ vì bảo tàng Thành Đô, chỉ vì tham vọng thống nhất thiên hạ mà chàng sẵn sàng không từ mọi thủ đoạn để hạ thủ nàng sao? Rốt cuộc lần cắt máu ăn thề đó là gì? Đối với chàng, nàng có vị trí gì?

“Nguyệt, muội sẽ đến đó chứ?” Một bóng dáng bạch y nam nhân bước vào phòng, tay bưng một cái khay nhỏ màu nâu có một cái chén màu xanh, bên trong là một thứ nước màu đen sẫm sánh với mùi vị mà bất kỳ ai ngửi nó đều nôn ọe.

“Thời gian của ta không còn bao lâu nữa.” Nàng, Lãnh Nguyệt thờ dài nói.

“Đừng nói vậy, nếu muội muốn thì huynh sẽ đột nhập hoàng cung lấy thuốc giải.” Bạch y nam nhân, Bạch Hổ đặt khay thuốc xuống bàn, nhạt nói.

“Đây là chuyện nhân giới, huynh đừng can thiệp vào.” Nàng đi tới bên bàn, bưng chén thuốc lên một hơi uống cạn. Nếu là người khác thì nôn hoặc đổ những thứ thuốc này đi, nhưng với nàng nó đã không còn đáng sợ như những ngày đầu. Nếu không có nó thì sẽ không có một Lãnh Nguyệt như ngày hôm nay.

“...” Bạch Hổ im lặng không đáp, trong lòng bất bình không nguôi.

“Muội sẽ đến yến tiệc đó, huynh bảo người chuẩn bị mọi thứ cho muội.” Nàng căn dặn hẩn, đây là chuyện của huynh muội nàng, tốt nhất nên để huynh muội nàng giải quyết. Nàng nghĩ rằng sư phụ cũng muốn vậy.

“Ừ!” Hẩn khẽ gật đầu rồi bưng khay thuốc rời khỏi phòng, để nàng ngồi trên giường roi vào một mảng trầm tư.

Lãnh Nguyệt luôn tự hỏi vì sao sư phụ lại giao ngôi vị và bảo tàng cho nàng mà không phải là chàng. Chẳng phải chàng là đồ đệ yêu quý nhất sao? Trước ngày rời khỏi rừng U Linh, nàng từng hỏi sư phụ vì sao lại làm như vậy, sư phụ chỉ nằm dài trên nhuyễn塌 không đáp. Cho đến khi nàng không còn kiên nhẫn bỏ đi thì y mới hờ hững nói “Cả hai vốn đã được ấn định số mệnh riêng, nếu muốn nghịch chuyển số mệnh thì chỉ có thể đấu với nhau mà thôi.” Lúc đó nàng không hiểu ý tứ trong lòng nói của y là gì và cho đến giờ nàng vẫn chưa tìm ra được câu trả lời mà mình mong muốn. Có lẽ nàng nên đối diện với chàng một lần, chỉ có cách đó mới tìm ra câu trả lời.

Ngày chín tháng ba năm Duyệt Xuyên thứ sáu chính là ngày sinh thần của hoàng đế Bắc Băng quốc, trước đó một tháng Đông thái hậu đã gửi thiệp mời đến các nước. Ngoài sinh thần của Lãnh Huyết Đế ra thì ngày hôm nay cũng là ngày thành thân của chàng và tứ tiểu thư Bạch Khuyên Thành, nữ nhi của Bạch thừa tướng. Và ngày hôm nay cũng là ngày khá đặc biệt vì có các chủ của Âm Cảnh các. Mọi người đồn đại rằng Lãnh Huyết Đế và Các chủ Lãnh Nguyệt đấu với nhau mười một năm, mỗi lần sinh thần Lãnh Huyết Đế đều gửi thiệp mời nhưng đều bị từ chối.

Các chủ Lãnh Nguyệt không ai biết mặt, cũng chưa từng xuất hiện đi lại trong giang hồ. Nên hôm nay chính là sự kiện trọng đại có một không hai.

Khi tất cả quan khách sứ thần có mặt đầy đủ và đã vào chỗ ngồi nhưng ai cũng ngóng về phía chiếc ghế màu vàng được đặt phía dưới long y của hoàng đế, thái hậu và hoàng hậu. Vị trí này đúng là vừa đặc biệt vừa khoa trương, vì so với các ghế còn lại thì nó được là bằng vàng ròng, kiểu dáng cũng đơn giản bình thường, so với ghế mẫu nghi thiên hạ chỉ có hơn chứ không kém. Tuy ghế hoàng hậu được chế tác cực kỳ tinh xảo với các loại ngọc quý hiếm nhưng lại không thể toát lên được uy quyền như cái ghế vàng tầm thường kia.

Bạch hậu cảm thấy ngày hôm nay là ngày trọng đại của mình lại không bằng với một Lãnh Nguyệt thân phận bí ẩn khuyên đảo thiên hạ. Lát nữa cô phải

xem vị các chủ này là quý phương nào mà dám khấy đảo ngày thành thân của cô.

Lãnh Huyết Đế không đề cập đến vị các chủ này và xem điều đó như chuyện bình thường, chàng vỗ tay ba tiếng khai tiệc. Mở đầu là màn ca vũ đã được Đông thái hậu chuẩn bị kỹ lưỡng. Tiếng đàn vang lên, tất cả mọi người dần chìm vào tiếng đàn du dương và những điệu nhảy mê hồn của vũ cơ. Chỉ riêng Độc Cô Linh Vũ không bị tiếng đàn kia mê hoặc, đấu với nhau nhiều năm như vậy, chàng biết tiếng đàn ngày hôm nay là của ai.

Tiếng đàn dứt, từ sau bình phong phía lương đình bước ra một bóng dáng nữ tử màu trắng tuyết mỹ, mái tóc bạch kim xoắn dài được vấn lên bằng một cây trâm ngọc màu xanh khá đơn giản nhưng không làm mất đi khí chất bất phàm của nàng. Khuôn mặt nàng một nửa được che bởi một cái mặt nạ quý dị, không ai biết được nàng xinh đẹp ra sao. Chỉ có thể dựa vào cổ khí chất như thiên tiên giáng trần của nàng mà so sánh với vị Bạch hậu kia, cả hai người họ là cả hai thái cực khác nhau. Là lướt bay trên mặt nước từ lương đình tới đài cao nơi vũ cơ đang đứng, phía sau nàng là một bạch y nam nhân đeo mặt nạ giống nàng. Cả hai cùng nhau đáp xuống sân khấu, nàng chấp hai tai trước ngực, lãnh ngạo lên tiếng “Lãnh Nguyệt kính chúc Lãnh Huyết Đế phước như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.” Tất cả vũ cơ đồng loạt quỳ xuống chúc theo lời nàng trước con mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi quan khách. Ra đây toàn bộ đều là người của Am Cảnh các, Đông thái hậu cả kính.

Bạch Thanh Tịnh cũng kinh ngạc không kém gì Đông thái hậu, người trước mặt cô toàn thân tỏa ra cỗ hàn khí bức người. Phong thái và khí chất có phần giống Bạch Khuynh Thành nhưng so với Bạch Khuynh Thành thì áp lực hơn rất nhiều. Nắm chặt góc váy của mình, cô cảm thấy vị nữ tử trước mặt làm khí huyết cô không lưu thông.

Đã lâu không gặp, vừa gặp lại nàng đã cho chàng một bất ngờ khá lớn. Bố trí người của Am Cảnh các vào đoàn vũ cơ, tự tay đánh đàn góp vui, món quà lớn như vậy, chàng nên ban thưởng thế nào cho nàng đây “Thật vinh dự cho ta khi được Lãnh các chủ tặng món quà lớn như thế.” Chàng lạnh lùng nói, trong lời nói có vài phần châm biếm.

Lãnh Nguyệt cùng vị bạch y nam nhân bước xuống đài hướng Độc Cô Linh Vũ đi tới “Chẳng qua múa riu qua mắt thợ.” Nàng phe phẩy quạt lụa trong tay nói “Không biết chỗ ngồi của ta ở đâu?”

Tất cả ánh mắt đều dồn về vị trí còn trống kia nhưng một lời nói của Độc Cô Linh Vũ mọi người chấn kinh “Người đâu, mang một cái chiếu và một cái bàn ra đây tiếp đãi các chủ.” Ai ai cũng đều toát mồ hôi lạnh khi nghe chàng nói vậy, bọn họ đồng loạt nhìn chàng rồi lại nhìn nàng nhưng cư nhiên cả hai người họ nửa điểm cũng biểu lộ cảm xúc gì ngoài lãnh khốc vô tình. Thái giám theo lệnh của chàng đem chiếu và một cái bàn thấp ra đặt ở phía gần đài cao.

Nàng chẳng nói hai lời cùng vị Bạch y nam nhân kia tới chỗ đó ngồi trước mặt mọi người, xưa nay ai ai cũng đều kinh sợ trước thế lực của Ân Cư các nhưng bây giờ Bắc Băng quốc lại si nhục vị các chủ người người kính sợ. Chẳng lẽ Lãnh Huyết Đế không sợ bị Am Cảnh các tiêu diệt sao? Lãnh Nguyệt an toạ ở chỗ ngồi của mình nhưng hình như độc tính của hàn độc lại tái phát, nàng nắm chặt vạt áo của bạch y nam nhân. Như hiểu được tình trạng sức khỏe của nàng, hắn lấy từ trong ống tay áo ra một viên thuốc màu đen, nhét vào miệng nàng và ở bên tai nàng thầm thì “Nếu muối không chịu đựng được thì hãy tựa vào ta, không sao cả.”

“Ừ!” Nàng khẽ gật đầu, trước khi đi đến đây nàng đã uống thuốc nhưng tác dụng phụ của nó khiến nàng không cưỡng lại được. Bây giờ nàng muốn trở về và ngủ...

Ca vũ cứ nhảy múa, quan viên cứ ăn uống tán thưởng vua của họ, chỉ có bọn họ ngồi im lặng nghe ca hát. Do không chịu nổi cơn buồn ngủ, nàng liền ngã vào người của bạch y nam nhân và ngủ gục, màn cảnh này đã lọt vào tầm mắt của Độc Cô Linh Vũ. Máy kiếm chàng nhíu chặt, trước mặt bao nhiêu người vậy mà bọn họ dám ôm ấp nhau như thế sao? Bạch y nam nhân lâu lâu liếc nhìn chàng thì nhìn thấy vẻ mặt tuy rất lạnh nhưng trong ánh mắt đã có vài phần khó chịu, nhận ra được điều dị thường, hắn kéo nàng đặt vào lòng ngực của mình. Độc Cô Linh Vũ nắm chặt tay thành nắm, hắn có vẻ cố ý treu người chàng, thật ngứa mắt! Tay còn lại đang cầm ly rượu đang dang dở, lãnh mâu như chim ưng nheo lại, dồn một ít nội công vào cổ tay ném ly về phía bọn họ.

Bạch y nam nhân thấy vậy liền ôm chặt nàng vào lòng, dùng ly rượu của mình ném vào ly rượu của chàng, hai ly rượu va vào nhau vỡ thành ngàn mảnh văng khắp nơi. Vì do trong hai ly rượu có một ít công lực của bọn họ nên những mảnh vỡ kia nếu văng trúng ai đó thì ít nhiều sẽ bị thương một chút. Cảm thấy bầu không khí không ổn, tất cả mọi người đều im bật, ca vũ cũng không dám múa hát nữa, bạch y nam nhân lúc này mới đứng dậy, bế xốc nàng lên lạnh nhạt nói “Thất lễ rồi. Nương tử của ta có vẻ buồn ngủ rồi.”

Tất cả mọi người há hốc mồm nhìn nhau, như thế nào vị bạch y nam tử này lại là phu quân của Lãnh các chủ? Bọn họ cứ nghĩ chỉ là thuộc hạ của nàng nhưng không ngờ tới... mà cũng đúng, cả hai người họ vận trường bào đều màu trắng, đeo mặt nạ quý giống nhau, phong thái và cốt cách đều giống nhau đến từng li từng tí. Quả là một cặp tuyệt phối!

Phía trên cao, có một người bên ngoài vẫn không biểu hiện gì mà bên trong lòng vô cùng không vui. Điềm nhẹ mũi chân, bạch y nam nhân bế Lãnh Nguyệt rời khỏi hoàng cung. Trong bóng tối bên cạnh xuất hiện một lục y nhân, y hướng chàng hỏi “Đuổi theo không?”

“Bất sống.” Chàng lạnh lùng nói rồi tiếp tục uống rượu không màng tới nữ nhân đang ngồi bên cạnh mặt mày đã trở nên khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 23: Chương 11.1: Ở Trên Cao Có Gì Thú Vị?

Gió thổi nhẹ nhàng và dịu mát, Lân Nguyệt ở trong lòng bạch y nam nhân khẽ động, mi phượng hé mở, nàng ở trong lòng hắn nũng nịu giống như một con mèo “Hình như ta vừa ngủ gật phải không?”

“Ừ.” Hắn nhát đáp.

“Trong lúc đó ta mờ mịt nghe được huynh gọi ta là nương tử của huynh.” Nàng yêu kiều nói.

“...” Hắn hình như bị cứng họng không nói được lời nào.

“Nếu được vậy thì quá tốt.” Nàng thờ dãi rồi rút vào lòng hắn. Quen biết hắn cũng mười năm, hắn vẫn luôn ở bên nàng một bước không rời, chăm lo nàng từng chút một, hắn với nàng như hình và bóng. Nếu có thể thì nàng cũng sẽ trở thành thê tử của hắn.

“Nguyệt. Sắp tới sẽ là nạn kiếp của muội. Dù có nhục nhã thống khổ đến đâu, muội cũng phải tạo lòng tin với hắn và tìm giải được.” Hắn ở bên tai nàng nói nhỏ.

“Ý huynh là...” Nàng tròn mắt nhìn hắn khó hiểu.

“Chúng ta có khách.” Hắn dứt lời, một mũi tên lửa trượt qua mặt hắn, để lại một đường nhỏ trên mặt hắn và máu tươi chảy dài trên gò má hắn.

Lân Nguyệt đưa mắt nhìn theo hướng mà hắn đang nhìn, giật mình nhìn thấy một lục y nam nhân đang cầm trên tay cung tên lửa nhắm vào hai người bọn họ. Hắn ở bên tai nàng trấn an “Đây là bằng hữu cũ của ta.” Rồi lạnh nhạt hướng lục y nam nhân nói “Đã lâu không gặp Thanh Long.”

Lục y nam nhân, Thanh Long lạnh lùng lên tiếng nói nhưng tay vẫn không hạ cung xuống “Bớt lời và đưa nàng cho ta mau lên Bạch Hổ.”

“Ngươi vẫn trung thành đến đáng ghét như vậy.” Bạch y nam nhân, Bạch Hổ cười lớn “Ngươi phục tùng chủ nhân ngươi, ta phục tùng và bảo vệ chủ nhân của ta. Cho nên ta quyết không giao nàng cho ngươi.”

“Khá lắm!” Y khen ngợi hắn “Vậy chịu chết đi.” Dứt lời, y bắt một phát ra năm mũi tên lửa về phía bọn họ, hôm nay y nhất định phải đem được nàng về cho chủ nhân.

Đối với vị bằng hữu lâu năm nay này, hắn rất muốn hảo quyết đấu nhưng có hai điều đáng tiếc khiến hắn không thể ra tay. Một là trong lòng hắn là nàng, nàng từng nói chuyện nhân giới hắn đừng nhúng tay vào, hai là bằng hữu Thanh Long trước mặt hắn chỉ có hồn phách, thân tiên không có. Dù mạnh tới đâu cũng có điểm hạn chế, hắn là thân tiên nhiều vạn năm chỉ cần một cái phát tay cũng đủ đánh bay hồn phách của y. Cho dù hắn cùng y có đối nghịch nhiều năm đi chăng nữa thì hắn không thể vì một lúc yếu thế của đối phương mà ra tay như vậy. Trong tứ đại thần thú viễn cổ thì chỉ có một mình y là bị hắn đánh mất thân tiên mà thôi “Ngươi chắc chắn muốn cùng ta đấu chứ?” Hắn lạnh nhạt hỏi lại một lần nữa. Cho dù là kẻ ngu cũng phải chừa cho mình con đường sống chứ.

Thanh Long nhìn hắn có chút e dè, lời chưa kịp nói thì đã bị nàng cướp “Ta biết ngươi không thể đấu lại với Bạch Hổ cho nên ta sẽ theo ngươi về gặp chủ nhân ngươi.” Lân Nguyệt biết rất rõ người trước mặt là ai, mối quan hệ như thế nào với Bạch Hổ. Sư phụ từng nói qua câu chuyện của bọn họ, mặc dù y chưa thể đấu thai nhưng hồn phách vẫn luôn theo bên cạnh chủ nhân của mình, mà chủ nhân của y lại chính là chàng. . . Thanh Long vẫn còn nặng duyên nợ kiếp với một Cửu Vĩ Bạch Hổ nên chưa thể đấu thai.

Bạch Hổ chẳng ngạc nhiên với quyết định này của nàng, nhẹ nhàng thả nàng xuống đất, rồi hôn nhẹ lên trán nàng “Bảo trọng.” Sau đó quay gót rời đi.

Lân Nguyệt quay lại nhìn Thanh Long rồi hỏi “Ngươi muốn ta tự đi hay ngươi bế ta tới đó. Bản các chủ cảm thấy rất buồn ngủ, tay chân rất lười nhát.”

Ba đường hắc tuyến hiện rõ trên khuôn mặt y, sau đó y tiến lại gần nàng bế xốc nàng lên trở về hoàng cung. Tuy chỉ là hồn phách không có thân tiên nhưng trong hồn phách y còn giữ được nguyên thần, nghe thì rất vô lý nhưng đây là tru ái của Đại Mẫu Thần dành cho các vị thần viễn cổ thời sơ khai. Đúng là nàng thực sự rất buồn ngủ, y cũng lấy làm lạ về việc này, chẳng lẽ đây là tác dụng phụ của hàn độc sao? Khi đưa nàng trở về hoàng cung đã là giờ dần, y liền đưa nàng đến Dưỡng Tâm điện của chàng.

Nằm trên nhuyễn tháp, Độc Cô Linh Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần thì cửa phòng đẩy vào, Thanh Long đang bế nàng trên tay đi đến trước mặt chàng “Chủ thượng, nàng đã ngủ say rồi.”

Độc Cô Linh Vũ lúc này mới mở mắt ra nhìn nữ tử trên tay y “Đặt nàng lên giường đi.”

Thanh Long không nói thêm gì, đặt Lân Nguyệt lên giường nhưng cảm thấy bản thân mình hình như dần mờ đi. Quay nhìn chàng cũng đang nhìn y “Chủ thượng có lẽ ta không thể ở bên cạnh ngài được nữa. Thời điểm của ta đã đến.” Chàng không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu hiểu ý của y. Thanh Long chấp tay lại trước ngực cúi người chào tạm biệt chàng.

Đôi khi Thanh Long biến mất, chàng mới nủ mi tâm, rồi cuộc sư phụ muốn bọn họ phải đấu với nhau đến bao giờ?

Bước tới cạnh giường nhìn con mèo nhỏ đang ngủ say mà lãnh mầu chàng hiện rõ những tia phức tạp. Vươn tay muốn tháo cái mặt quỷ nhưng tay đột nhiên dừng lại trên không trung và rút về. Rồi cuộc chàng đang muốn làm gì với nàng? Bảo tàng Thành Đô có nên lấy hay không?

Lãnh Nguyệt tỉnh dậy thì mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, nàng dụi dụi mắt nhìn xung quanh thấy đây không phải căn phòng nhỏ bốn bức tường của nàng. Y phục ngày hôm qua nàng vẫn còn mặc, nàng nhớ hôm qua được Thanh Long đưa đi nhưng do con buồn ngủ khiến nàng ngủ say đến tận giờ. Thở dài, nàng không biết mình nên đối diện với chàng như thế nào...

“Sao thờ dài?” Một giọng nói âm lãnh vang lên, trước mặt nàng là một đôi mắt đỏ sáng hoặc như chim ưng. Độc Cô Linh Vũ từ lúc thượng triều trở về đã ngồi như thế này hàng giờ để nhìn nàng. Chàng không rõ bản thân mình vì sao cứ dung túng cho nàng ngủ như vậy.

“Hình như lâu quá chúng ta mới gặp nhau phải không?” Nàng lạnh nhạt hỏi chàng.

“Ừ, cũng hơn mười năm rồi.” Chàng đáp.

“Lần này ngươi mời ta tới tận Dưỡng Tâm điện có mục đích gì?” Thăng thần đi vào vấn đề đi, vòng vo không tốt cho cả đôi bên đâu, nàng thầm nói trong lòng.

“Mục đích xưa nay của ta cũng chỉ có một.” Chàng hiểu nàng muốn đi vào vấn đề chính tránh vòng vo.

“Bảo tàng Thành Đô.” Nàng nói ra bốn chữ đó mà không một chút ngượng miệng nào, đến cuối cùng cũng vì cái thứ vạn người theo đuổi.

“Ừ.” Chàng gật đầu rất dứt khoát, thứ có thể khiến chàng thông nhất thiên hạ.

“Thiên hạ có gì hay mà ai ai cũng muốn đoạt lấy. Đứng trên ngôi vị cao nhất sẽ vui vẻ hạnh phúc sao?” Nàng hỏi chàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Chương 11.2

“Bớt nói lãng tránh.” Chàng lạnh lùng quát.

“Ta không lãng tránh.” Nàng vẫn giữ thái độ bình thản không sợ hãi trước con sói đang đói và sẵn sàng vồ tới ăn thịt nàng bất cứ lúc nào.

Độc Cô Linh Vũ không còn kiên nhẫn, đứng dậy bước nhanh tới giường và nắm lấy cái cổ bé nhỏ của nàng khẽ siết mạnh “Ta cảm thấy rất vui vẻ khi nắm được cả thiên hạ trong tay.”

“Thật sao?” Đôi mắt màu xanh như thủy tinh của nàng nhìn thẳng vào lãnh mâu đỏ rực của chàng. Trong đôi mắt thủy tinh xanh ấy ẩn chứa sự tịch mịch hiu quạnh, sự mệt mỏi tột cùng.

Bị ánh mắt thủy tinh xanh ấy nhìn, tim chàng thoáng một cái nhói đau, sao chàng lại có thể cảm nhận được sự cô tịch tột cùng của nàng. Giống như chính chàng cũng đang trải qua sự cô tịch ấy... nhưng chàng không thể để cho nàng biến mình thành một kẻ ủy mị như vậy được. Lực đạo ở tay siết chặt cái cổ trắng nõn của nàng “Đừng vòng vo nữa, giao bảo tàng Thành Đô ra mau.” Chàng lãnh khốc nói.

Cho dù chàng có bóp chặt cổ nàng, nàng vẫn như cũ lạnh nhạt đến đáng sợ, mi phượng rũ xuống phân nửa đôi mắt xanh, nàng nhàn nhạt nói “Cho dù ngươi có giết ta cũng vậy thôi. Trên đời này làm gì có bảo tàng Thành Đô nào.”

“Nói láo.” Chàng quát lớn “Rõ ràng sư phụ nói ai kế thừa ngôi vị các chủ Am Cảnh liền sẽ nắm được bảo tàng Thành Đô triệu hoán thất quốc, thống nhất thiên hạ. Chẳng lẽ lời sư phụ nói là nói dối sao?”

“Không sai. Sư phụ nói không hề sai nhưng sư phụ chưa từng giao bảo tàng đó cho ta ngoài ngôi nhà tranh rách nát ở rừng U Linh.” Nàng vẫn điềm nhiên chẳng hề khuất phục trước chàng.

Cả hai người bọn họ đưa mắt giao đầu với nhau hàng giờ, không ai nhìn ai. Độc Cô Linh Vũ không hề nhìn thấy một tia tạp niệm nào trong mắt nàng, chàng tin nàng không nói dối nhưng chàng cũng tin sư phụ chưa hề dối gạt chàng. Năm xưa nàng được sư phụ đem về dạy dỗ, bản tính của nàng đã rất quật cường, cho dù chịu đòn roi đau đớn đến mấy cũng không kêu la. Nếu bây giờ hấn hành hạ nàng cũng chẳng thể ép nàng đưa ra bảo tàng “Vậy chúng ta cùng nhau thỏa hiệp.” Chàng từ từ buông tay thả cái cổ bé nhỏ của nàng ra.

“Thỏa hiệp?” Nàng nhướng cao mày thoáng kinh ngạc, một người cao cao tại thượng thượng như chàng mà cũng biết đến hai từ thỏa hiệp sao?

“Ba tháng. Trong ba tháng nếu ngươi làm ta tin không có bảo tàng Thành Đô thì ta sẽ thả ngươi ra.” Sự nhượng bộ này chính là lần cuối cùng chàng nhượng bộ nàng.

“Tùy ngươi.” Nàng hờ hững đáp.

Từ đó rộn lên tin đồn, hoàng hậu chưa vào cửa bao lâu, hoàng đế Bắc Băng quốc liền rước về một Lãnh Nguyệt thần bí ở Khánh Vân cung. Bạch hậu

vô cùng tức giận khi nghe tin này, cô lập tức liền thân chinh tới Khánh Vân cung xem ả hồ ly họ Lân kia có bùa phép gì mà lại có thể mê hoặc được phu quân cô.

Lân Nguyệt mấy ngày nay vẫn như vậy, cứ cách hai hay ba canh giờ lại ngủ mà giấc ngủ thường kéo dài một canh giờ. Hạ Nhi là một ám vệ được Độc Cô Linh Vũ phân phó ở bên cạnh vừa giám sát vừa chăm sóc nàng. Mấy ngày qua cô cũng nắm được thói quen ngủ vật vờ này của nàng, thật lấy làm khó hiểu, một Am Cảnh các chủ đại danh ai ai nghe qua đều cũng phải sợ hãi. Mà nay ở trước mặt cô chẳng khác nào một con mèo nhỏ lười biếng ngủ không biết trời đất. Phải chăng đại danh ấy chỉ là hư ảo?

Bỗng bên ngoài có một bóng dáng màu vàng bước vào, mặt mày khó coi nhưng mang sự tức giận đùng đùng bước vào Khánh Vân cung. Hạ Nhi nhận ra đây chính là Bạch hậu xinh đẹp kiều kỳ độc ác mà mọi người đang đồn đại. Bạch Thanh Tĩnh vừa bước vào cửa nhìn thấy Lân Nguyệt đang nằm dài trên nhuyễn塌 liền vỗ lấy cái bình hoa trên bàn mà sáng nay Hạ Nhi vừa mới thay, hất thẳng vào mặt nàng.

Cảm giác lạnh lạnh, Lân Nguyệt liền mở mắt tỉnh dậy, thấy người trước mặt rất quen thuộc. Định thần lại, nàng mới nhận ra đó là người nàng không muốn gặp nhưng nàng cũng không thêm để ý đến cô, đứng đi thẳng vào trong nội các thay y phục. Có vẻ cô không muốn buông tha nàng, liền kéo tay nàng lại tát thẳng vào mặt nàng một cái làm mặt nạ của nàng rớt xuống đất, để lộ khuôn mặt đầy sẹo ghê tởm.

Bạch Thanh Tĩnh kinh hãi trước khuôn mặt gớm ghiếc của nàng, cô bắt đầu không hiểu vì sao hoàng thượng lại có thể sủng ái nữ tử xấu xí như yêu quái như vậy “Người... người chẳng khác nào yêu quái... người bỏ bùa mê hoặc bệ hạ đúng không?” Giọng cô run run nhưng vẫn muốn hỏi cho ra lẽ.

“Vậy thì đã sao?” Nàng nghiêng đầu hờ hững nhìn cô hỏi ngược lại.

Thấy thái độ khinh bỉ của Lân Nguyệt làm cho máu nóng của Bạch Thanh Tĩnh tăng lên, cô giơ cao tay lên và liền tiếp tát nàng, ép nàng ngã xuống đất nhưng vẫn không buông nàng vẫn cứ tát liên tục và luôn miệng mắng chửi nàng mặc vẻ ngoài đáng sợ của nàng “Á tiện nhân xấu xí đáng ghê tởm như ngươi mà cũng muốn tranh đoạt hoàng thượng với ta sao? Nghe nói ngươi tài giỏi lắm mà, sao không đánh trả lại đi. Hay đại danh kia chỉ là hư danh thôi? Tiện nhân mau trả lời bổn cung nhanh lên...”

“Dừng tay!” Một giọng nói lãnh khốc vang lên, từ bên ngoài bước vào một thân trường bào màu đen thêu rồng. Độc Cô Linh Vũ bề ngoài không hiện rõ sự tức giận nhưng bên trong lại vô cùng tức giận với ả họ Bạch kia. Cứ tưởng cho ả danh phận là đủ rồi, không ngờ ả lại quá cuồng vọng dám chạy tới Khánh Vân cung ra tay với Am Cảnh các chủ. Chẳng tuy chưa bao giờ thấy nàng ra tay nhưng phía sau nàng có một thuộc hạ luôn trung thành và cả sự phụ chàng, tuyệt đối bọn họ không bỏ qua cho ả đâu.

“Hoàng thượng...” Bạch Thanh Tĩnh ngừng hành động của mình lại. Phúi phúi vẩy của mình rồi hướng chàng hành lễ “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Mau rút về Cẩm Khôn cung của ngươi.” Chàng quát thẳng vào mặt cô.

“Bệ hạ...” Cô run rẩy.

“Ta nói rút.” Lúc này trong lãnh mâu đỏ ngầu của chàng hiện rõ sự tức giận.

Bạch Thanh Tĩnh âm ức liếc nhìn Lân Nguyệt đang nằm dưới đất, dậm chân một cái rồi bỏ đi.

Độc Cô Linh Vũ đi tới muốn đỡ Lân Nguyệt dậy nhưng bị nàng gạt tay, xưa nay chưa từng có nữ tử nào dám từ chối ân sủng của chàng ngoại trừ nàng. Nhìn nàng chật vật đứng dậy, chàng lúc này mới nhận ra khuôn mặt sau lớp mặt nạ kia thật xấu xí, hơn mười năm qua nàng đã chịu đựng những gì? “Vì sao ngươi không đánh trả cô ta?” Chàng hỏi.

“Đánh trả làm gì? Ta đại nhân độ lượng không chấp tiểu nhân thiếu hiểu biết.” Nàng vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với chàng, vì sao nàng phải đánh trả cô ta? Căn bản cô ta không xứng để nàng đánh, cái gì cũng có nhân quả báo ứng, tại sao phải phiền nàng ra tay?

“Ngươi không ra tay nhưng Am Cảnh các chắc sẽ không tha cho cô ta có đúng không?” Theo chàng biết với tính cách của nàng thì mọi chuyện xảy ra trước mắt chẳng quan hệ gì tới nàng vì phía sau nàng đã có người lo liệu chẳng khiến nàng bận tay.

“Kẻ nào gây họa thì kẻ đó tự chịu.” Nàng bước đi vào nội các, bỏ chàng ở lại tiền sảnh dõi theo bóng dáng nàng.

Hơn mười năm qua nàng đã gánh chịu những chuyện gì?

Khi màn đêm tịch mịch buông xuống, Lân Nguyệt vui mình vào đồng chấn ấm nhớ lại những ngày tháng còn ở phủ thừa tướng. Mặc dù nàng không được yêu thương nhưng cuộc sống không đến nỗi sợ hãi như bây giờ, nàng không nhờ vị tiểu muội song sinh của mình lại làm ra loại chuyện độc ác này. Nhớ lại cái ngày định mệnh đó, nàng biết cô đã phá hỏng bánh xe ngựa của nàng, cắt dây cương ngựa và bỏ thuốc kích thích vào nước cho ngựa uống, những việc cô làm đều muốn giành lấy cái ghế hoàng hậu kia. Tại sao cô không nói cho nàng biết? Nàng sẵn sàng nhường cái ghế đó cho cô mà không cần suy nghĩ. Với nàng địa vị chẳng qua chỉ là phù du mà thôi, vật chất chẳng là gì cả... Nhưng cô không dừng lại ở đó, giả mạo nàng, gieo tiếng ác cho nàng, rồi ngày hôm nay nữa...

Cảm thấy thân thể đau đớn, nàng hình như nhớ rằng sáng nay bị hất nước vào người có lẽ bị nhiễm một ít phong hàn rồi. Trước đây Bạch Hổ có nói thân thể nàng trúng hàn độc nên rất yếu khó có thể chạm nước quá lâu, mà một khi nhiễm nước và với cái thời tiết lạnh lẽo của Bắc Băng quốc e rằng sẽ khiến độc phát tác sớm hơn dự định. Chẳng lẽ hàn độc lại tái phát sao?

Toàn thân nàng run lên từng hồi, cuộn tròn mình hơn trong chăn cổ gồng mình chịu đựng cho những cơn đau đi qua. Không có thuốc giảm đau của hân ở

đây, nàng đành phải tự sinh tự diệt trong chốn thâm cung hiểm ác này thôi. Bỗng cả người nàng dựa vào lồng ngực rắn chắc, mùi vó ngựa và cỏ xộc thẳng và mũi nàng, ngược mặt lên nhìn, nàng giật mình khi mắt mình chạm vào lãnh mẫu đỏ của Độc Cô Linh Vũ. Từ lúc nào mà chàng đã ở trong phòng?

“Ngủ đi. Hôm nay ta rất mệt.” Chàng siết chặt vòng tay đem nàng ôm chặt vào lòng.

“...” Nàng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Hơi ấm của chàng làm cho cơn đau của nàng dịu xuống, đôi lúc nàng không hiểu được chàng đối với nàng là gì. Lúc thì ôn nhu, lúc lại lạnh khốc vô tình đến đáng sợ.

Và cứ như thế nàng chìm vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Chương 11.3

Cứ đến giờ dần là Độc Cô Linh Vũ tỉnh dậy để chuẩn bị thượng triều, nhìn con mèo nhỏ trong lòng đang say giấc mà chàng không rời đi. Lấy ngón tay vuốt những vết sẹo trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, không biết năm đó chàng làm vậy là đúng hay sai. Sao lúc đó chàng lại có thể tàn nhẫn hạ độc và hủy đi mọi con đường sống của nàng. Rõ ràng bọn họ đã từng rất vui vẻ khi ở bên nhau, đã từng cắt máu ăn thề ở rừng U Linh, tại sao bây giờ lại trở nên như vậy?

Chàng nhẹ nhàng xuống giường, đắp lại chăn cho nàng và rời khỏi phòng nhưng chàng nào biết từ lúc chàng tỉnh dậy thì nàng cũng đã tỉnh. Nàng biết chàng dần dần suy nghĩ rất nhiều nhưng quá khứ đã là quá khứ, cho dù có quay ngược trở lại cũng đâu thể thay đổi được gì “Hạ Nhi, ta muốn rời giường.”

Hạ Nhi ở bên ngoài phòng nghe nàng muốn rời giường vào giờ này có chút kinh hãi, chẳng phải nàng luôn dậy lúc gần đến Ngọ thiện để ăn luôn sao?

Không khí sáng sớm tinh sương se se lạnh đã bao lâu rồi Lãnh Nguyệt chưa cảm nhận được, cánh tay nàng khẽ nâng lên và chuyển động. Trong vô thức nàng nhớ lại bài luyện công mỗi sáng của sư phụ dạy và bắt đầu di chuyển theo trí nhớ của nàng. Từng động tác rất uyển chuyển, mềm mại và dứt khoát, mỗi quyền nàng đánh vào chân không đều dứt điểm và nhanh khó đoán. Thân thể nàng dần nóng lên, nàng cứ thế luyện công cho đến khi chàng thượng triều trở về...

Sau khi thượng triều xong và đi Khánh Vân cung, Độc Cô Linh Vũ dừng cước bộ lại trước cổng Khánh Vân cung và ngắm nhìn một bóng dáng bạch y nữ tử đang luyện công buổi sáng. Từng động tác của nàng khiến tâm chàng khẽ rung động, mỗi động tác của nàng làm chàng nhớ lại lúc ở rừng U Linh với những bài luyện công buổi sáng cùng nhau. Bất giác chàng bay tới muốn cùng nàng đấu một trận.

Lãnh Nguyệt có chút ngạc nhiên với sự xuất hiện bất ngờ của Độc Cô Linh Vũ nhưng khi thấy chàng xuất chiêu, nàng cũng hiểu chàng muốn đấu với nàng. Thế cũng được, nhân lúc hôm nay sức khỏe của nàng tốt, nàng sẽ cùng đấu với chàng phân thắng bại.

Cả hai bóng dáng một trắng một đen cứ thế là đánh nhau suốt một canh giờ...

Bạch Thanh Tịnh hôm nay lại đến Khánh Vân cung kiểm chuyện với nàng nhưng khi đến trước cổng liền khựng lại. Xưa nay trong Bắc Băng quốc, Lãnh Huyết Đế được mệnh danh thiên hạ đệ nhất cao thủ nhưng hôm nay lần đầu tiên cô chứng kiến có người đấu ngang tài ngang sức với chàng. Người đó không ai khác chính là Lãnh Nguyệt, chân tay cô dường như mềm nhũn đi, ngày hôm qua cô còn tát nàng, hôm nay cô lại chứng kiến thực lực của nàng không phải hư danh. Cảm giác bất an trong lòng tăng lên...

Mười năm trước trận đấu giữa họ không cân tài cân sức...

Mười năm sau trận đấu của họ vẫn không phân được thắng bại...

Độc Cô Linh Vũ thoáng thấy nụ cười nhẹ trên khuôn mặt, nụ cười vui vẻ của mười năm trước cùng chàng đấu. Tim chàng chấn động mạnh mẽ, lợi dụng lúc nàng sơ hở vươn tay ra ôm lấy nàng và thật nhanh cướp lấy đôi môi anh đào mộng đỏ.

Giật mình trước hành động của chàng, nàng chưa kịp phản ứng gì liền cảm nhận được cái lưỡi như rắn độc đang mạnh mẽ tách hai hàm răng của nàng ra và xâm nhập vào. Cái lưỡi ấy mạnh mẽ quấn lấy lưỡi nàng, mút lấy từng tư vị ngọt ngào trong miệng nàng, cánh tay gặt gao siết chặt nàng, đem nàng ôm thật chặt vào lòng sợ rằng nếu buông lỏng tay nàng sẽ lại biến mất khỏi chàng một lần nữa. Cái hôn này so với cái hôn trẻ con của mười năm trước vô cùng mãnh liệt, giống như bao nhiêu nhớ nhung, bao nhiêu lưu luyến đều dồn vào một nụ hôn này...

Một màn sương bao phủ đôi mắt thủy tinh xanh của nàng, hô hấp cũng không lưu thông được nữa, bàn tay nhỏ nắm đấm mạnh vào lồng ngực của chàng muốn chàng buông ra. Nếu không nàng sẽ chết vì ngạt thở trước khi chết vì hàn độc hành hạ tới chết...

Chàng cũng cảm thấy hơi thở của nàng không đều nên mới lưu luyến rời khỏi đôi môi anh đào nhưng tay vẫn không buông nàng ra mà vẫn ôm chặt nàng. Nhìn khuôn mặt nàng vì cái hôn mãnh liệt kia mà ửng đỏ ngáy ngất, đôi mắt thủy tinh xanh long lanh ngấn lệ đẹp mê hồn. Nếu chúng ta không đứng ở hai

chiến tuyến khác nhau thì có lẽ giờ đây chúng ta đã...

“Người hình như đã quên mất ta đã có phu quân?” Nàng lạnh nhạt nói.

Độc Cô Linh Vũ nhớ lại lúc yến tiệc, tên bạch y nam nhân kia luôn ở bên cạnh nàng còn ở trước mặt chàng tuyên bố nàng chính là thê tử của hắn. Cánh tay ôm nàng đột nhiên siết chặt, Lãnh Nguyệt là của Độc Cô Linh Vũ, mãi mãi là của Độc Cô Linh Vũ này.

“Đau...” Bị chàng siết chặt vòng eo, nàng khẽ rên đau.

Hôm nay chàng nhất định phải cướp nàng từ tay tên bạch y nam nhân đó. Bế xốc nàng lên, chàng tiến thẳng vào trong Khánh Vân cung và hạ lệnh nếu không có sự cho phép của chàng thì không kẻ nào được quyền bước vào Khánh Vân cung.

Hạ Nhi nhận lệnh và ra ngoài cổng canh chừng nhưng giật mình khi thấy Bạch Thanh Tịnh đứng sững sờ trước cổng. Có lẽ cô ta đã nhìn thấy tất cả những gì xảy ra nhưng dù thấy thì đã sao? Hạ Nhi mặc kệ cô ta, rồi đóng cổng lại...

“Thật nhanh đã hành động rồi, Sinh Thần thúc phụ, ngài thấy như vậy có tốt không?” Hắc y nam nhân ha hả cười khi nhìn thấy mọi chuyện thông qua lăng kính vận mệnh của vị thần tái sinh, Cổ Sinh Thần sư phụ của Lãnh Huyết Đế và Am Cảnh các chủ Lãnh Nguyệt.

“...” Lục y nam nhân sắc mặt trông vô cùng khó coi.

“...” Bạch y nam nhân tuy bề ngoài chỉ có một vẻ lạnh lùng nhưng bên trong vô cùng khó chịu.

“...” Hồng y nữ nhân, bạch y nữ nhân và tử y nữ nhân từ lúc thấy họ hôn nhau đã đỏ mặt tía tai nhưng vẫn mặt dày coi cùng bọn họ.

“Chúng ta có nên coi tiếp không?” Tử y nam nhân phe phẩy phiến ngọc cười tà mị hỏi bốn người kia “Chúng ta đều chưa ai trải nghiệm qua cảnh xuân, hôm nay nhân lúc có người diễn sao có thể bỏ phí.”

“Sinh Thần đại nhân!!!!!!” Lục y nam nhân, bạch y nam nhân, hồng y nữ nhân đồng thanh hét lớn.

“Ồ! Các người không muốn coi cũng được. Ta với Tử Địch coi để học hỏi kinh nghiệm.” Tử y nam nhân phá cười lớn rồi choàng tay qua hắc y nam nhân nói “Sao? Thúc và người xem tiếp?”

“Thúc phụ thật là.” Hắc y nam tử cũng cười lớn nhưng đại ý cũng muốn coi tiếp.

“Tử Địch đại nhân!!!!!!” Lục y nam nhân, bạch y nam nhân, hồng y nữ nhân đồng thanh hét lớn.

“Nếu các người không xem thì thôi. Tử Địch chúng ta đi chỗ khác xem.” Tử y nam nhân cười nham hiểm lôi kéo hắc y nam nhân đi chỗ khác.

“A! Sinh Thần đại nhân đừng đi.” Cả đám lập tức kéo tay áo tử y nam nhân lại.

“Các người bảo không coi mà? Sao lại níu kéo ta?” Tử y nam nhân hờ hững đáp.

“Coi mà, coi mà, ở lại cho chúng thần coi chung với.” Các đám nài nỉ tử y nam nhân.

“Tử Địch, theo người thì sao?” Tử y nam nhân nhún nhún vai đá xoáy qua hắc y nam nhân.

“Thế thì cho họ coi cũng được.” Hắc y nam nhân hắc hắc cười “Thế nhưng nữ nhân không được xem.”

“Tại sao lại không được?” Tử y nữ nhân quát lớn.

“Không được là không được.” Hắc y nam nhân nhún nhún vai.

“Này Tử Địch, dù sao ta cũng là thẩm nhi của người, người dám cấm ta sao?” Tử y nữ nhân tức giận chỉ thẳng mặt hắc y nam nhân nói.

“Thế thì người hãy làm với thúc phụ của ta kìa.” Hắc y nam nhân chỉ tay về phía tử y nam nhân cười nham hiểm hơn.

“Người...” Tử y nữ nhân tức đến nghẹn cổ họng không thể nói lên lời.

“Các người ồn quá!” Tử y nam nhân lúc này bực mình quát lớn “Muốn xem thì ngồi xuống cùng coi, ta không cấm ai cả.”

Sau lời nói của tử y nam nhân, tất cả lại ngồi xuống trước lăng kính vận mệnh để xem tiếp cảnh xuân mà tất cả mọi người ở đây chưa ai trải qua.

“Thúc phụ, có thể tua lại được không? Chúng ta bỏ mất đoạn đầu rồi...” Hắc y nam nhân ủy khuất nói.

“Nào người có vấn đề à? Chúng ta không thể can thiệp vào vận mệnh của bọn họ cũng không thể tua lại được có hiểu không?” Tử y nam nhân cốc một cái thật mạnh vào đầu hắc y nam nhân.

“Ừ, đau lắm đó. Có gì thì nói chứ thúc thúc đánh như vậy lỡ như nào có vấn đề thiệt thì sao?” Hắc y nam nhân ừ khua nói.

“Nào ngươi vốn có vấn đề mà. Toàn phá hỏng chuyện tốt không.” Từ y nữ nhân chế giễu hắc y nam nhân.

“Hừ! Hai phu thê các người ức hiếp ta, đợi khi nào ta chào đời, có tiên thân. Ta nhất định tìm các người tính sổ.” Hắc y nam nhân ôm đầu âm ức nói.

“Đợi đến khi đó không biết ngươi còn nhớ không hay là lo tìm thiên mệnh của mình.” Từ y nữ nhân phá cười lớn.

“Ngươi... đáng ghét.” Hắc y nam nhân cắn răng nhẫn nhịn.

“Các ngươi im lặng xem đi.” Bạch y nữ nhân quát lớn, thật sự ba người này quá ồn ào, đang đến đoạn hay.

Từ y nam nhân mỉm cười tươi, khoảnh khắc này không biết đã bao lâu rồi y không còn cảm nhận được, mọi người cùng nhau tụ họp lại cùng nhau vui đùa cười nói. Y không biết tương lai phía trước sẽ như thế nào, tất cả mọi người trong bọn họ kể cả y bắt buộc phải trả qua thiên mệnh kỳ duyên. Cho dù là thần cũng phải trải qua vô số kiếp nạn mới có thể ngộ ra rất nhiều chuyện.

Lãnh màu tím quý dị chăm chú nhìn từ y nữ nhân, nếu như ngày đó y sớm nhận ra...

“Thời điểm sắp tới rồi, đại nhân không đưa Thanh Long đi sao?” Bạch y nam nhân dùng truyền âm thuật nói với từ y nam nhân.

“Cứ để bọn họ coi kịch đi. Không phải vội.” Từ y nam nhân nói.

‘...’

Các nam nhân xem cảnh này thì toàn thân nóng rang, các nữ nhân xem thì đỏ bừng mặt liên tục lấy tay che mặt lại rồi liếc liếc bọn nam nhân đang phản ứng ra sao. Thấy bọn họ hình như đang cố gắng gồng mình chịu đựng cái gì đó, lúc này cả đám nữ nhân bỗng nhiên đứng dậy bỏ đi không thèm xem nữa.

“Này này, sao không coi nữa?” Hắc y nam nhân khó hiểu hỏi bọn họ.

“Các ngươi coi tiếp đi, bọn ta không xem nữa, vô vị.” Bạch y nữ nhân nói.

“Thật sao?” Hắc y nam nhân nói vọng tới.

“Mặc kệ các ngươi.” Từ y nữ nhân nói.

“Ngươi cảm thấy bọn họ có gì kỳ lạ không Thanh Long?” Hắc y nam nhân lấy tay khều khều lục y nam nhân.

“...” Lục y nam nhân cắn chặt môi, cảnh tượng lúc này thật sự khiến khí huyết của y không lưu thông, ánh mắt cứ hướng về bạch y nữ nhân, mặt mày nhăn nhó đến khó coi.

“Ách.” Hắc y nam nhân nhìn thấy mặt lục y nam nhân có vẻ khá khó chịu, rồi nhìn những người còn lại cũng y vậy nên im lặng không nói gì.

“Từ Định ngươi ngốc quá hèn gì đến giờ vẫn chưa tìm được thiên mệnh kỳ duyên.” Từ y nam nhân ha hả cười.

“Ta không cần cái thiên mệnh kỳ duyên rắc rối đó. Ta chỉ thích tiêu dao tự tại mà thôi.” Hắc y nam nhân bĩu môi nói.

“Cho dù ngươi không muốn cũng không thể không tránh khỏi đâu.” Từ y nam nhân nói thầm trong bụng.

“Ngài muốn thăng cấp thì phải trải qua thiên mệnh kỳ duyên, nếu không vĩnh viễn chỉ là một thượng tiên bé nhỏ mà thôi.” Lục y nam nhân thầm nói.

“Rốt cuộc ngài giống Thần nữ hay Ma Thần vậy?” Bạch y nam nhân trong lòng thầm hỏi ới.

Nhìn thấy ánh mắt đầy khinh bỉ của ba người họ mà cảm thấy bản thân mình thật tui...

Nếu như năm đó không có hiểu lầm.

Thì giờ đây tất cả đã không phải ở nơi tăm tối này.

Nếu như ngày đó chịu thấu hiểu nhau.

Thì giờ đây chúng ta đã là một gia đình...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Chương 12: Xuân Xanh Rất Nhanh Mang Theo Quá Khứ Trở Về.

Độc Cô Linh Vũ bế Lãnh Nguyệt đi thẳng vào nội các thẳng tới giường lớn rồi đặt nàng xuống, bản thân cũng nhanh tháo giày ra và để lên người nàng, không cho nàng thoát khỏi chàng. Cho dù hôm nay chàng bị nói là hôn quân cũng mặc kệ, chàng nhất quyết phải biến nàng thành nữ nhân của mình, cả đời cũng không thể rời xa chàng.

Lãnh Nguyệt cảm thấy hình như có ai đó đang ăn dấm chua “Ngươi ghen sao?” Nàng lên tiếng châm chọc chàng.

“Bồn vươngng sao phải ghen với một tên dân đen tầm thường chứ.” Chàng hừ lạnh một cái, bàn tay to lớn chạm vào khuôn mặt nhỏ đầy sọc của nàng có chút thương tiếc.

“Nếu không ghen hà tất gì phải hành động như vậy? Ngươi không sợ người khác đồn ầm lên sao?” Nàng vẫn rất bình tĩnh nói chuyện với chàng.

“Mặc kệ.” Chàng buông hai từ thản nhiên, rồi cúi xuống cướp lấy đôi môi anh đào của nàng, tránh cho nàng hỏi nhiều.

Bàn tay lớn của chàng không an phận sờ soạn bên ngoài y phục của nàng rồi sau đó từng kiện y phục ra cho đến khi chỉ còn lại cái yếm màu trắng che trước ngực. Đôi môi lạnh lẽo của chàng di chuyển hôn lên khắp nơi trên khuôn mặt nhỏ của nàng, di chuyển tới đâu nàng gồng mình cắn chặt môi không cho bản thân mình phóng khoáng rên rỉ. Độc Cô Linh Vũ biết nàng đang ngăn bản thân mình không được phát ra những âm thanh khiêu gợi nhưng điều đó càng làm chàng muốn chinh phục nàng hơn, ở bên tai nàng “Sao vậy? Ngươi cảm thấy có lỗi với phu quân ngươi sao?” rồi cắn cái tai nhỏ nàng.

“Cứ cho là vậy đi.” Nàng hờ hững nói.

Sự hờ hững của nàng khiến máu nóng trong lòng chàng dâng lên, rốt cuộc tên nam nhân đó có gì tốt mà nàng lại vì hắn mà lạnh nhạt với chàng. Bàn tay nắm chặt cái yếm nhỏ rồi xé mạnh, trước mắt chàng bây giờ là hai cặp tuyết lệ khá to nhấp nhô như đang trêu ngươi chàng. Những ngón tay thon dài nâng cái cằm nhỏ nàng lên “Ngươi biết không, bây giờ trông ngươi rất thảm hại, thân thể ngươi chẳng khác mấy nữ nhân trong thanh lâu.”

“Vậy sao?” Nàng lại hờ hững nói.

Tại sao mọi khiêu khích của chàng lại không làm nàng tức giận? Tại sao nàng lại cứ hờ hững như vậy? Tức giận, chàng cởi bỏ y phục của mình rồi cầm vật nam tính của mình đặt trước u huyết của nàng. Độc Cô Linh Vũ nghĩ rằng bản thân sẽ dịu dàng với nàng để nàng quên cái nam nhân kia nhưng chàng càng dịu dàng thì nàng càng chọc giận chàng. Chính vì thế chàng không cần phải dịu dàng với nàng làm gì, nếu nàng không phục tùng chàng thì chàng sẽ khiến nàng phải đau đớn. n mạnh vật nam tính vào u huyết nhỏ bé, chàng cảm thấy mình vừa phá rào cản bên ngoài u huyết, nó giống như... “Ồ! Không ngờ phu quân ngươi chưa từng chạm vào ngươi sao? Chắc do vẻ ngoài xấu xí ngươi nên hắn sợ mới không dám đụng vào ngươi.”

Lãnh Nguyệt cắn chặt môi, không cho bản thân phát ra âm thanh đau đớn vì lần đầu tiên, nàng mặc kệ mọi sự si nhục của chàng bởi nàng vốn chưa từng gả cho ai, chưa từng cùng ai làm loại chuyện này. Nàng vẫn tin vào lời hứa đó, vẫn tin có một ngày mình sẽ gặp lại chàng, vẫn tin bản thân sẽ thắng được chàng và danh chính ngôn thuận trở thành thê tử chàng nhưng tất cả đều chỉ là ảo mộng của nàng mà thôi.

Độc Cô Linh Vũ thấy hành động chống trả của nàng trong lòng cực kỳ chán ghét, hạ người xuống dùng môi mình tách đôi môi đang bị nàng cắn chặt. Nhất quyết không cho nàng cắn nữa, đôi môi này chỉ có chàng mới được quyền cắn. Vật nam tính ở trong u huyết bắt đầu di chuyển nhẹ nhàng, cọ sát u huyết, nàng vì sự di chuyển đó mà đau đớn nhứ chặt mày, môi bị hắn giữ chặt không thể giữ được âm thanh trong cổ mà rên khẽ một tiếng yêu kiều “Ừm...”

Nghe thấy âm thanh rên khẽ của nàng, tâm chàng khẽ chấn động như có một luồng điện chạy qua khiến lực đạo của chàng mạnh hơn. Đem cả vật nam tính tiến sâu hơn vào bên trong u huyết, sau đó rút ra rồi lại tiến vào, ra ra vào vào như thế làm cho cơn đau của nàng giảm dần mà thay vào đó là cảm giác khoái cảm kỳ lạ. Những âm thanh rên rỉ yêu kiều càng lúc càng lớn hơn, khóe mắt nàng không ngừng chảy ra hai hàng lệ và những hình ảnh năm xưa chọt ủa về.

Khi cơn khoái cảm đạt đến đỉnh điểm của nó, chàng gào lên và cho tất cả mầm sống vào tận sâu bên trong u huyết của nàng rồi ngã xuống người nàng thờ đốc, sau đó ôm nàng vào lòng và chìm giấc ngủ.

Ai trong hai người họ đều có một khoảng lặng nhưng ai cũng đều có một quá khứ chung để nhớ về và luôn tự đặt ra câu hỏi ngớ ngẩn Vì sao...

Khi Độc Cô Linh Vũ tỉnh lại thì trời đã sập tối, nhìn trong lòng là một con mèo nhỏ mềm mại đang say giấc, chàng lại không nỡ làm nàng tỉnh giấc. Đưa mắt nhìn xuống ra giường có những vệt máu đã khô, mi tâm rừ xuống phân nửa lãnh màu đỏ, chàng luôn nghĩ nàng đã không còn... trong khoảnh khắc đó chàng nhớ về những năm tháng vui vẻ đó...

—

Ta nhớ năm đó khi vừa lên năm tuổi, ngay vào ngày sinh thần một vị thần mà người đời luôn thờ phụng Cổ Sinh Thần xuất hiện trước mặt phụ hoàng ta và nói muốn nhận ta làm đồ đệ của ngài. Cổ Sinh Thần là vị thần tái sinh, nắm giữ vận mệnh của loài người và thần tiên, chưa bao giờ ngài nhận đệ tử và một khi ngài nhận đệ tử chắc chắn người đó phải có căn tu rất tốt mới được ngài để ý.

Khi Cổ Sinh Thần đại nhân xuất hiện, cả bầu trời Bắc Băng quốc dường như được vằng hào quang của ngài bao bọc và chiếu rọi. Ngài một thân trường bào màu tím, mái tóc trắng và đôi mắt màu tím, khuôn mặt được giấu trong chiếc mặt nạ bạc, toàn thân tỏa ra thần khí mạnh mẽ và khí chất thanh tao của bậc tiên lữ, mỗi bước đi cả ngài đều có trăm hoa đua nở phía sau.

Ngài dùng giọng nói ấm áp và một câu nói vồn vện hai từ “Đi thôi.” Đã làm thay đổi cả cuộc đời ta và ngay sau đó ta đã đi theo người không suy nghĩ nhiều.

Sư phụ đưa ta đến rừng U Linh thuộc phía đông Bắc Băng quốc, ấn tượng của ta là phía sau rừng U Linh là một thảo nguyên xanh và một ngôi nhà tranh đơn sơ mộc mạc. Không khí trong lành và tự do tự tại không lo lắng gì, quyền lực, âm mưu tất cả đều hóa hư không.

Tuy những ngày đầu sư phụ rất nghiêm khắc, nhưng ta hiểu ngài làm thế là vì ta, vì đại nghiệp Bắc Băng quốc. Suốt ba năm qua, ngài chưa bao giờ để ta chịu mọi ủy khuất cho đến khi ngài mang về tiểu nữ hải ba tuổi có mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh sâu thẳm “Đây là Lãnh Nguyệt, sẽ là sư muội ngươi.” Ta như chết đứng, ta nghĩ rằng xưa nay ngài chỉ nhận một đệ tử duy nhất là ta thôi.

Lãnh Nguyệt mới ba tuổi nhưng dường như cuộc sống của nàng không dễ dàng tí nào. Có lẽ chính vì vậy mà dù sư phụ có cho nàng trải qua gian khổ nghìn trùng như ta, nàng đều vượt qua được. Chỉ mới nửa năm thôi mà nàng đã theo kịp những gì ta học trong ba năm, điều đó khiến ta lo lắng.

“Ngươi là yêu quái sao?” Đây là lần đầu tiên ta nói chuyện với nàng sau nửa năm nàng đến đây. Lúc này nàng ngẩng đầu lên nhìn ta nhưng không đáp lại lời ta, chỉ chăm chú luyện chữ tiếp. Tức giận, ta vơ toàn bộ bút nghiêng mực giấy xuống đất quát lớn “Ngươi dám xem thường ta?”

Nàng chẳng phản bác lại mà thở dài rồi đi nhặt lại toàn bộ bút nghiêng mực giấy và tiếp tục luyện chữ. Máu nóng ta tăng lên, rút chủy thủ luôn mang theo bên mình hướng nàng tấn công. Lãnh Nguyệt Ấn lúc đó né đòn tấn công của ta rất nhẹ nhàng nhưng ta quyết không buông tha nàng nên tiếp tục ra tay. Bọn ta cứ thế đưa nhau ra thảo nguyên xanh cỏ cây đua suốt một canh giờ vẫn không phân thắng bại, nàng như thấm mệt nên đành ngồi xuống bãi cỏ. Cũng đúng thôi, thân thể nàng dù sao cũng mới ba tuổi làm sao chịu nổi, bỗng nàng lên tiếng, giọng nói nàng trong trẻo như chim sơn ca hót, giọng nói đó cho đến bây giờ ta vẫn nhớ mãi “Ta là con người, không phải yêu quái.”

“Ngươi cũng khá lắm, mới vào cửa liền có nội công bằng ta rèn luyện ba năm. Đúng là ta không nên đánh giá thấp ngươi.” Ta lần đầu tiên mới được đánh thối mái như vậy, ta luôn nghĩ mình sẽ không có đối thủ nhưng ngày hôm đó nàng đã cho ta thấy nàng chính là đối thủ cả đời này của ta.

“Hi hi.” Nàng khẽ che miệng lại cười, nụ cười ấy rất nhẹ nhưng lại quyến rũ vô cùng, tim ta lúc đó dường như ngừng đập. Ta cứ ngỡ rằng khuôn mặt lạnh lùng hờ hững kia sẽ không bao giờ có được một nụ cười nhưng ta sai rồi, chỉ cần nàng cười vạn vật xung quanh không thể nào so bì được với nàng.

“Ta không ngờ ngươi cũng biết cười đó.” Ta lại trêu nàng.

Bị lời ta nói, nàng chợt im lặng, nụ cười dường như biến mất, thay vào đó lại là khuôn mặt băng băng lạnh lạnh và một mảng trầm tư. Giống như nàng đang muốn giữ một khoảng cách nào đó với ta, không muốn bất kỳ ai bước vào cuộc đời nàng.

“Sao vậy?” Ta hỏi nàng.

Nàng không nói gì, đứng dậy vào bỏ đi.

Vào lúc đó ta thấy bóng lưng nàng rất cô quạnh, bờ vai nàng rất nhỏ bé và nàng không còn niềm tin vào ai cả. Ngay lúc đó ta đã đứng dậy, nắm lấy tay nàng kéo vào lòng mình “Ngươi là sư muội của ta, ta không cho phép ngươi phải gánh vác mọi phiền muộn một mình.” Ta không rõ vì sao mình lại nói như vậy, không biết bản thân mình đang nghĩ cái gì nhưng ta không thể ngăn cảm xúc của mình, không thể ngăn ham muốn bảo vệ nàng. Không phải vì nàng là sư muội của ta, mà ta muốn bảo vệ nàng mãi mãi về sau. . .

“Các ngươi cũng tình cảm quá nhỉ.” Đúng lúc đó sư phụ xuất hiện, ngài cảm phiền ngọc xanh lục phe phẩy cười ha hả.

“Sư phụ.” Ta lập tức buông nàng ra, ngượng không thể tìm cái lý nào chui xuống.

“Đã ôm nàng thì phải chịu trách nhiệm sau này phải cưới nàng đó.” Sư phụ cột nhũ trêu chọc bọn ta nhưng ta liếc nhìn nàng, mặt nàng cũng vì những lời nói trêu đùa đó mà đỏ ửng.

Lúc trước ta luôn nghĩ nàng là người sắt đá lạnh lùng nhưng theo thời gian nàng dần mở rộng lòng mình hơn, cười nhiều hơn. Ta và nàng cứ cách bốn hoặc năm ngày lại giao đấu với nhau và cứ thế hai năm nữa trôi qua, lúc đó ta mười tuổi và nàng đã năm tuổi. Sư phụ hôm nay tâm trạng rất vui nên cho ta và nàng ra thị trấn chơi, năm năm qua ở trong rừng riết khiến ta rất nhàm chán và ta nghĩ nàng cũng vậy. Lãnh Nguyệt cứ như một con mèo nhỏ rất thích thú với những thứ ở ngoài thị trấn, nàng cứ kéo tay chạy khắp nơi, ta cũng vui vẻ để nàng kéo đi. Sau khi mệt mỏi, ta và nàng vào một quán trà gần đó ngồi nghỉ ngơi và ăn uống, phía sau ta có rất nhiều nhiều xâm xỉ to nhỏ điều gì đó.

“Ngươi nghe nói gì không, Am Cảnh các chủ Cổ Sinh Thần đại nhân chuẩn bị truyền ngôi cho một trong hai đệ tử của mình.”

“Ta nghĩ Cổ Sinh Thần đại nhân sẽ truyền lại cho thái tử của chúng ta thôi.”

“Thái tử là người sẽ kế vị dĩ nhiên Cổ Sinh Thần đại nhân sẽ trao ngôi vị đó cho ngài ấy và cả bảo tàng Thành Đô nữa.”

“Chỉ cần có bảo tàng Thành Đô, sớm muộn gì Bắc Băng quốc chúng ta sẽ nhanh chóng tiêu diệt được thiên hạ thôi.”

“Đúng vậy, bảo tàng ấy vạn người đều muốn có mà chỉ cản trở thành Am Cảnh các chủ thì sẽ nắm được trong tay. Mà cũng đâu cần phải tranh giành, chi ngôi bị Am Cảnh các chủ thôi thì đã có cả Thành Đô đại lục trong tay rồi.”

Nghe những lời đó, ta khẽ liếc nhìn nàng nhưng Lãnh Nguyệt vẫn bình thản ăn không hề biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt, nàng không quan tâm đến ngôi vị đó sao? Gần xế chiều, ta và nàng trở về nhà tranh, sư phụ đã ngồi sẵn trong nhà với vẻ mặt trầm tư, ta liền hỏi ngài “Sư phụ, có chuyện gì vậy?”

Sư phụ thờ dài nói “Mẫu hậu ngươi đã bị trúng độc, phụ hoàng ngươi muốn ta cứu bà ấy.”

Ta chết đứng khi nghe tin đó, ta quý xuống cầu xin sư phụ “Đồ nhi chưa bao giờ cầu xin ai, đồ nhi quý xuống cầu xin sư phụ hãy cứu mẫu hậu... đồ nhi cầu xin ngài...”

Sư phụ im lặng một lúc lâu, ta không biết ngài suy nghĩ cái gì mà mảy kiếm ngài nhú chặt rồi đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt, trong đôi mắt màu tím ấy hiện rõ sự đau lòng “Có những thứ phải trả một cái giá mới có được.” Ngài dứt lời, đứng dậy đi ra ngoài và biến mất trong làn nắng chiều. Ta cứ quý xuống đất ngẩng người không hiểu ý tứ trong lời nói của sư phụ là gì.

Hai ngày sau, sư phụ trở về và gọi hai bọn ta đến, ngài ngồi im lặng trên ghế uống hết ly trà này đến ly trà khác cho đến khi ấm trà hết sạch ngài muốn nhạ nói “Ngôi vị Am Cảnh các chủ ta sẽ truyền lại cho Nguyệt.” Lời sư phụ nói như sét đánh ngang, rốt cuộc sư phụ đang muốn làm gì?

“Sư phụ, tình trạng mẫu hậu con như thế nào rồi?” Tình trạng sức khỏe của mẫu hậu ta quan trọng hơn.

“Bà ấy đó qua con nguy kịch, ta cũng đã điều tra ra kẻ nào đã làm và trừng trị rồi.” Sư phụ nói.

Ta thờ phào nhẹ nhõm trong lòng nhưng còn việc ngôi vị Am Cảnh các chủ sao lại truyền cho Nguyệt? Chẳng phải ta là đồ đệ đầu tiên của ngài sao? “Sư phụ, sao lại truyền ngôi vị đó cho Nguyệt? Ta là thái tử đáng lẽ ngài truyền lại cho ta chứ?”

Sư phụ không có chút gì kinh ngạc có vẻ ngài đã biết ta sẽ phản ứng như vậy, nhưng ta không chấp nhận được việc nàng lại trở thành các chủ của Am Cảnh các. Suốt năm năm ở đây, chẳng lẽ ta không đủ tốt, không đủ tài giỏi sao? So với nàng, ta cái gì cũng hơn nàng, tại sao ngài lại thiên vị như thế?

Ta nhót mình trong phòng một ngày suy nghĩ rất nhiều, đành rằng đây cái giá phải trả cho việc cứu mẫu hậu ta nhưng có phải nói quá đắt không? Dù sao ta cũng là đại đệ tử của ngài mà? Sao ngài lại đối xử với ta như thế? Nếu ngài đã ép ta vào đường cùng thì ta sẽ cướp lấy thứ ta muốn từ tay Lãnh Nguyệt. Chỉ cần có trong tay thiên hạ này, những kẻ khác sẽ quy hàng dưới chân ta.

Ta lên một kế hoạch táo bạo, vào trong phòng sư phụ trộm loại độc mạnh nhất, đó chính là hàn độc và trộm luôn thuốc giải. Vì hàn độc là loại kịch độc nên thuốc giải của nó cũng vô cùng quý hiếm, chính vì thế mà sư phụ chỉ có thể điều chế được năm viên thuốc giải. Sau đó ta đã bỏ hàn độc vào thức ăn của Lãnh Nguyệt, mỗi ngày một chút cho đến khi trong cung gửi thư gọi ta trở về. Ta châm ngòi lửa đốt ba viên thuốc giải và giữ lại hai viên.

Ngày ta rời khỏi rừng U Linh, Lãnh Nguyệt ở trong phòng phát độc...

Và sau đó ta đã không còn nghe thấy tin tức gì của nàng...

Năm năm trước, bỗng nhiên tin tức nàng xuất hiện trong giang hồ, muốn gặp nàng thì phải để lại thiệp mời ở Thanh lâu Xuân Nguyệt, ta tự hỏi từ bao giờ nàng đã trở thành gái thanh lâu. Thật nực cười làm sao, người có địa vị vì sao sư phụ lại không truyền ngôi vị các chủ, người là gái thanh lâu thì ngài lại truyền địa vị vạn người muốn có. Rốt cuộc ngài có xứng với danh Thần không?

Lãnh Nguyệt tỉnh dậy đã là ngày hôm sau khi mặt trời đứng bóng, thân thể có chút đau nhưng có một cơn đau dữ dội lại ở dưới hạ thân nàng. Phải, ngày hôm qua nàng và Độc Cô Linh Vũ đã có đụng chạm, lần đầu tiên của nàng cứ tưởng sẽ trao cho phu quân tương lai mà nàng thực sự yêu nhưng cuối cùng cũng bị chàng cướp mất. Tại sao chàng cứ hết lần này đến lần khác cướp hết mọi thứ từ tay nàng? Đầu tiên chính là tính mạng bé nhỏ của nàng, kể đến là sự tự do và cuối cùng là thân thể sắp tàn lụi này. Nàng muốn khóc, thực sự rất muốn khóc... nhưng nàng làm gì có nước mắt, đã bao năm rồi nàng không rơi lệ?

Hạ Nhi luôn túc trực bên ngoài, khi nghe thấy tiếng nàng thờ dài liền biết nàng đã tỉnh, cô mang nước và y phục mới vào để hầu hạ nàng. Nhìn nàng ngồi trên giường với tấm thân rũ rụi, cô không biết mình nên an ủi nàng như thế nào, rồi liếc mắt nhìn xuống ra giường thấy những vệt máu nhỏ đã khô, cô chỉ biết thờ dài trong lòng “Lãnh các chủ, ta hầu hạ cô rời giường.” Nàng không nói gì, mặc cho cô muốn hầu hạ nàng như thế nào.

Trong Khánh Vân cung này có một cây đào già, Lãnh Nguyệt sau khi dùng ngọc thiện xong đã ra dưới gốc cây đó ngồi rất lâu, lâu đến mức nàng lại rơi vào tình trạng ngủ say như thường ngày. Hạ Nhi không biết trong đầu nàng đang suy nghĩ gì, cô luôn thắc mắc một điều vì sao Cổ Sinh Thần đại nhân lại truyền ngôi vị quan trọng này cho một nữ tử yếu ớt như thế?

Sau khi giải quyết xong đồng tấu sớ thì trời cũng đã sập tối, Độc Cô Linh Vũ mệt mỏi lê bước chân trở về Dưỡng Tâm điện của mình nhưng không hiểu sao trong vô thức chàng lại đứng trước Khánh Vân cung. Trong đầu chàng suy nghĩ về những hình ảnh đó, không biết nàng đã tỉnh dậy chưa? Bước vào Khánh Vân cung, chàng nhìn thấy cả cung điện tối om, sao không ai thấp đèn? Hạ Nhi đâu? Lãnh Nguyệt đâu?

Đảo mắt nhìn xung quanh, chàng chợt nhìn thấy ánh sáng ở dưới gốc cây đào, Hạ Nhi đang cầm đèn lồng đứng đó và Lãnh Nguyệt đang ngủ dưới gốc cây. Tại sao giường to, chăn ấm không nằm lại ra ngoài trời lạnh lẽo nằm thế này? “Ngươi làm gì vậy Hạ Nhi?”

“Bẩm hoàng thượng, nô tỳ gọi mãi mà Lãnh các chủ không tỉnh dậy, cứ nghĩ ngài ấy chỉ ngủ như thường lệ. Sau đó nô tỳ đang chuẩn bị nước ấm và đồ ăn tối cho ngài ấy nhưng khi trở về ngài ấy vẫn ngủ như vậy...” Hạ Nhi quý xuống đất nói.

Độc Cô Linh Vũ trong lòng vô cùng hoảng sợ, vội chạy đến xem Lãnh Nguyệt ra sao ao, toàn thân nàng rất lạnh và hơi thở rất yếu ớt, chàng ngay lập tức đem nàng vào phòng và phân phó cung nữ đem lò than vào để sưởi ấm cho nàng. Nhưng tình trạng của nàng vẫn không thuyên giảm, chàng đuổi hết cả cung nữ ra, chàng đứng nhìn nàng rồi bản thân tự động cởi hết y phục trên người xuống và leo lên giường ôm nàng vào lòng. Chỉ còn cách dùng thân thể mới có thể sưởi ấm cho nàng được, Lãnh Nguyệt bây giờ rất nhỏ bé, thân thể nàng vô cùng lạnh, hơi thở vừa yếu ớt vừa lạnh lẽo.

Trong cơn mê, nàng lại mơ giấc mơ ngày đó, nàng muốn nói với chàng rằng mình không muốn giành lấy ngôi vị này cho mình mà muốn trao lại cho chàng nhưng chàng lại không muốn nghe nàng nói. Lãnh Nguyệt vô thức lên tiếng, giọng nói nàng yếu ớt vô cùng “Sư huynh... Vũ ca... ta không muốn... tranh giành với huynh... ta thực sự không muốn... Vũ ca...” Nhìn những giọt nước mắt của nàng, tim chàng nhức nhối vô cùng, tại sao nàng lại không chịu nói gì với chàng những chuyện này? Nguyệt ơi, sao muội lại ngốc đến thế...

Trong không gian hư không, có bốn bóng dáng đang ngồi uống trà với vẻ mặt căng thẳng.

“Đại nhân, ma giới đã có hành động rồi. Chúng ta phải làm gì để bảo vệ người thừa kế chín thế giới đây?” Hồng y nữ nhân hướng tử y nam nhân xin ý kiến về động tĩnh sắp tới.

“Thế gian tái sinh lần thứ ba được một trăm năm vẫn chưa có người thừa kế chín thế giới vì lời tuyên bố của vị Viễn cổ Sinh Thần đại nhân đây. Vào năm Duyệt Xuyên thứ sáu, người thừa kế chín thế giới sẽ giáng thế ở phương bắc.” Tử y nữ nhân nhân hạ nhấp một ngụm trà và nói tiếp “Đất nước ở phương bắc chỉ có Bắc Băng quốc, mà Viễn cổ Sinh Thần đại nhân sẽ không bao giờ nhận thêm đệ tử ngoài trừ hai vị đệ tử kia mà thôi. Suy ra vị nữ đệ tử kia rất có thể sẽ mang tiên thai, người thừa kế chín thế giới, khả năng sẽ bị Ma giới hãm hại.”

“...” Tử y nam nhân bị tử y nữ nhân nói trúng tim đen liền thở dài trong lòng, có cần phải nói những lời cay nghiệt như thế không?

“Đại nhân, xin ngài hãy đưa ra quyết định của mình.” Hồng y nữ nhân hỏi thúc tử y nam nhân.

“Cánh Chu, sao muội lại nôn nóng như thế?” Bạch y nam nhân hỏi.

“Làm sao mà muội không lo được, muội không muốn quá khứ lặp lại...” Hồng y nữ nhân nắm chặt tà váy mình, nỗi sợ quá khứ vẫn cứ ám ảnh nàng, những người thân của nàng... nàng không muốn quá khứ lặp lại, nàng hoàn toàn không muốn.

“Cánh Chu, bình tĩnh lại đi, sẽ không có chuyện đó đâu, quá khứ sẽ không lặp lại nữa đâu.” Bạch y nam nhân nắm chặt lấy tay nàng trấn an.

Tử y nam nhân vẫn không lên tiếng, trong lòng y phân vân không biết có nên nhúng tay vào hay không, Tử Dịch và Bạch Hồ vừa mới vui mừng không lâu chào tạm biệt bọn họ để vào tiên thai kia đầu thai lại nhưng nếu y nhúng tay vào lần nữa thì liệu có phạm vào lời nguyện kia không? Với tính cách của Lãnh Nguyệt bây giờ so với quá khứ kia không khác là bao nhiêu, rất khó đoán được trong tim nàng có chàng hay không. Chín thế giới không thể không có vua, Ngũ đại địa cảnh không thể không có chủ nhưng làm sao để trọn vẹn đôi đôi đây? Tử y nam nhân mở lăng kính vận mệnh lên nhìn thấy hai người họ đang ôm nhau ngủ và sắc mặt của Lãnh Nguyệt có phần yếu ớt, chắc hẳn hàn độc đã phát tác nhưng có lẽ không thể cứu chữa được rồi, cho dù có uống thuốc giải cũng vô dụng, hàn độc đã ngấm vào tim vào lục phủ ngũ tạng không thể sống được nữa.

Làm sao để trọn vẹn đôi đường đây?

“Đại nhân, hãy để Cánh Chu dùng nguyên thần của mình bảo vệ tiên thai kia.” Hồng y nữ nhân mạnh miệng nói.

“Không được!” Bạch y nam nhân lớn tiếng quát, hần quay sang nắm chặt bả vai nàng “Muội điên rồi sao? Nếu không có nguyên thần, muội sẽ chết đó. Chẳng lẽ muội không thiết sống nữa sao?”

“Bạch Hồ ca ca.” Hồng y nữ nhân nhìn thẳng vào lãnh mâu bạch y nam nhân, trong đôi mắt phượng ấy chứa đựng sự bi ai và đau khổ, nàng thê lương nói “Huynh có yêu muội không?”

“...” Bạch y nam nhân cứng họng không biết nói gì, buông bả vai nàng ra và nhìn nàng đầy phức tạp.

“Muội biết trong lòng huynh vẫn chưa quên được hình bóng ấy.” Hồng y nữ nhân cười yếu ớt nói “Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hồ cũng đã đầu thai chuyển kiếp, ai cũng tìm được thiên mệnh kỳ duyên của mình, đối với Viễn cổ thần thú chúng ta là niềm hạnh phúc bất tận. Muội cũng muốn được như bọn họ, tìm được Thiên mệnh kỳ duyên của mình, đầu thai chuyển kiếp uống nước Vong Ưu sẽ quên đi mọi chuyện của nhiều vạn năm trước đây, sẽ không đau khổ, không bị thương. Muội cho đến bao giờ vẫn chưa làm được gì cho chủ nhân của mình, đây coi như là nhiệm vụ đầu tiên của ngài ấy giao cho muội.”

“Không được, nhất định ta không cho phép muội được làm như thế, Cánh Chu.” Bạch y nam nhân siết chặt tay thành nắm, lòng ngực chột nhức nhối, trong đầu tưởng tượng ra cảnh tượng không có nàng, hần sẽ như thế nào. Nhiều vạn năm qua hần đã quen với việc có nàng ở bên cạnh, cho dù ở bất kỳ phương diện nào nàng đều không rời hần nửa bước, hần không muốn, thực sự không muốn nàng làm như thế.

Hồng y nữ nhân biết rõ hần sẽ không chấp nhận được điều này nhưng nàng buộc phải làm như vậy. Nàng dùng hai tay giữ chặt khuôn mặt bạch y nam nhân, dùng đôi môi đỏ mọng của mình giữ chặt đôi môi hần, đây là nụ hôn biệt ly không biết liệu nàng có thể gặp lại hần không. Trong đầu nàng đọc một câu chú thuật ‘Hồi linh hồn của những giấc ngủ vĩnh hằng, hãy giúp ta ru ngủ con người này cho đến khi ta hoàn thành sứ mệnh của mình...’

Bạch y nam nhân cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến, hần tròn mắt nhìn nàng, chỉ thấy khoe mắt nàng lệ không ngừng rơi. Muốn buông đôi môi nàng ra nhưng nàng đã ôm chặt cổ hần lại, vì sao nàng tàn nhẫn như vậy, dù sao chúng ta cũng là hai thần thú cuối cùng của viễn cổ xưa. Hần phải làm sao khi

không có nàng, Cảnh Chu... đôi mắt hấn nặng trĩu rũ xuống và nhắm ghim lại, hấn chìm vào giấc ngủ say...

Hồng y nữ nhân ôm bạch y nam nhân thật chặt trong lòng, lệ không ngừng tuôn rơi, trái tim đã vỡ vụn ngàn mảnh “Chủ nhân, xin ngài để ta bảo vệ tiên thai kia, cái giá cho việc này chính là nguyên thần này. Ta chấp nhận uống nước Vong Ưu và nhập luân hồi, ta chấp nhận bản thân trở thành người phạm... xin chủ nhân hãy toại nguyện cho ta.”

Từ y nam nhân đưa bàn tay lên, từ trong người hồng y nữ nhân bay ra một viên ngọc màu đỏ rực lửa, đó chính là nguyên thần của nàng. Tay còn lại cầm bát nước Vong Ưu từ lúc nào không ai biết, y đưa cho nàng “Cho dù ngươi có đầu thai chuyển kiếp nhưng ngươi vẫn là thiên mệnh của hấn phải không?”

“Ta biết.” Hồng y nữ nhân gạt đầu rồi đặt bạch y nam nhân nằm xuống bàn. Tiếp nhận bát nước Vong Ưu, nàng đưa mắt nhìn hấn, trong ánh mắt chứa đầy nỗi đau rồi nàng uống cạn bát nước Vong Ưu.

Từ y nam nhân phát tay một cái, hồng y nữ nhân liền biến thành một viên ngọc trên tay y.

Từ y nữ nhân từ đầu chứng kiến mọi chuyện giờ mới lên tiếng “Ta nhìn thấy bản thân mình trong Cảnh Chu, yêu trong âm thầm đau khổ.”

“Nhưng nàng rất may mắn vì được đáp lại, chẳng qua nàng cố chấp không tha thứ.” Từ y nam nhân nói.

“Ta ước có thể cắt đứt tơ duyên cùng ngài.”

“...”

“Nhưng ta không đủ dũng khí làm điều đó.”

“Vì sao?”

“Vì ngài vẫn không chịu buông tay.”

“Nàng thực sự muốn rời xa ta sao?”

“...”

“Sao không trả lời?”

“Ta không biết.”

“Ta nợ nàng món nợ tình và nợ mệnh, ta sẽ trả cho nàng cả hai món nợ này. Nàng không muốn yêu ta nữa thì chúng ta cùng uống nước Vong Ưu, sau khi nàng thức tỉnh được một ngàn năm mà hai ta không gặp lại nhau thì duyên nợ của chúng ta sẽ tự động cắt đứt.”

“Ngài thật sự nghiêm túc sao?”

“Ta đã suy nghĩ rất kỹ mới quyết định buông tay nàng.”

“Ngài không hối hận?”

“Nếu ta hối hận thì hai ta mãi mãi không thể chấm dứt được.”

“...” Tuy những điều từ y nam nhân nói là mong muốn bấy lâu của từ y nữ nhân nhưng sao trong lòng cô vẫn không thể nào vui nổi. Nhìn thẳng vào lãnh mẫu màu tín quý dị kia, cô chợt giật mình khi thấy trong ánh mắt đó sự trống rỗng không còn sự lưu luyến nữa. Chẳng lẽ y muốn buông xuôi thật sao?

Khi bạch y nam nhân tỉnh lại, đã nhìn thấy mình đang nằm trong một khu vườn quen thuộc, trước mặt hấn là từ y nam nhân và hai mầm non xanh “Sinh Thần đại nhân, sao chúng ta lại ở đây?”

“Ồ đây quan sát hai cây hoa đào nở rộ.” Từ y nam nhân nhàn nhạt đáp.

“Cảnh Chu đâu?” Bạch y nam nhân hoảng hốt nắm hai chân từ y nam nhân hỏi.

“Ồ trước mặt ngươi.” Y chỉ tay vào một trong hai mầm non xanh.

Bạch y nam nhân chết lặng khi nhìn thấy mầm non trước mặt, trong vô thức những giọt lệ đầu tiên trong cuộc đời hấn tràn khóe mi và rơi xuống mầm non ở dưới.

“Bây giờ nhận ra đã quá muộn rồi.” Từ y nam nhân lạnh nhạt nói.

“Cảnh Chu, huynh xin lỗi muội... là huynh phụ lòng muội... là huynh nhận ra quá muộn... huynh yêu muội...” Bạch y nam nhân đau lòng thổ lộ, lệ không ngừng rơi.

“Nam nhân chúng ta đúng là mất rồi mới hối tiếc.” Từ y nam nhân thở dài.

“Tại sao ngài không ngăn nàng lại? Tại sao...” Bạch y nam nhân đau khổ tột cùng, tay đang nắm chân từ y nam nhân liền buông xuôi.

“Nước Vong Ưu đối với tất cả chúng ta là quên lãng nhưng...” Từ y nam nhân ngồi xuống bên mâm non còn lại, vươn tay vút lấy nó “...nếu mỗi ngày chúng ta đều tưới nước Vong Ưu cho họ thì sẽ có một ngày họ sẽ được tái sinh, tuy không nhớ gì nhưng đó chính là khởi đầu. Người biết không, Viễn cô thân chúng ta được Đại Mẫu Thần ưu ái, cho dù tái sinh bao nhiêu lần thì chúng ta vẫn là Viễn cô thân.”

“Nói như vậy... Cảnh Chu có thể...” Bạch y nam nhân cả kinh nhìn từ y nam nhân.

“Đúng vậy.” Từ y nam nhân khẽ gật đầu.

“Cảnh Chu...” Bạch y nam nhân giờ tay vuốt lấy mâm non xanh, giọng nói chứa đầy sự yêu thương và hối hận “...ta nhất định sẽ chờ muội tỉnh dậy. Nhất định chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu...”

“Hô, người phải làm một việc cho ta.” Từ y nam nhân nói.

“Xin Sinh Thần đại nhân cứ nói.”

“Đưa Noãn Noãn và Noãn Tâm đến hầu hạ Nguyệt Ân, luôn luôn quan sát và theo dõi nàng. Khi nào ta có lệnh thì người mới được hành động.” Từ y nam nhân căn dặn.

“Nhưng còn bọn họ...” Bạch y nam nhân chỉ vào hai mâm non xanh kia, hỏi.

“Đã có ta ở đây, người còn sợ cái gì nữa. Mỗi ngày ta sẽ tưới nước Vong Ưu cho họ.”

“Dạ đại nhân.”

“Đi nhanh đi. Thời gian không còn nhiều nữa, Viễn cô Từ Thần đệ đệ ta và Huyền Vũ sắp đến gặp nàng rồi.”

“Ta đã rõ.”

Dứt lời, bạch y nam nhân biến mất theo làn gió thoảng qua, để lại từ y nam nhân với những nỗi lo lắng không thể dùng bất kỳ lời nói nào diễn tả được. Viễn cô tứ thân sắp hội ngộ, kẻ sống người chết không ai biết trước được. Liệu rằng lời nguyện có thể giải được trong kiếp này hay không? Vạn kiếp luân hồi vạn kiếp yêu, một mối muôn trùng không hiểu thấu...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27: Chương 13.1: Không Thoát Khỏi Lãnh Khốc Của Chàng (1).

Lãnh Nguyệt mờ mịt tỉnh dậy, đầu đau buốt nhưng nàng cảm thấy hình như có một bờ ngực rất rộng lớn và rắn chắc đang ôm chặt nàng. Ngẩng đầu thì nàng bắt gặp khuôn mặt tuyệt mỹ của Độc Cô Linh Vũ, hơn mười năm rồi, khuôn mặt ngày xưa đã trở nên sắc sảo hơn, cho dù trải qua bao nhiêu sóng gió phong ba bão tố thì chàng vẫn mãi mãi là ở trong lòng nàng.

“Mặt ta dính gì sao?” Giọng nói âm lãnh vang lên trên đỉnh đầu của nàng, Độc Cô Linh Vũ mở mắt ra nhìn người trong lòng đang bị khuôn mặt tuyệt mỹ của mình mê hoặc.

“Ừ. Dính vó ngựa sa trường.” Nàng nói, giọng nói có chút yếu ớt nhưng so với đêm hôm qua đã có phần khỏe hơn một chút.

“Người không thích sao?” Lãnh mâu chàng nhìn thẳng vào thủy mâu nàng như đang tìm xem trong đôi mắt màu xanh sâu thẳm kia đang chứa đựng những tâm tư suy nghĩ gì.

“Nếu ta nói thích thì sao?” Đôi mắt xanh tuyệt đẹp của nàng cũng đang nhìn thẳng vào lãnh mâu màu đỏ kia và khẽ chớp mắt.

Độc Cô Linh Vũ không nói thêm lời nào, đặt lên đôi môi anh đào của nàng một nụ hôn ngọt ngào, dần dần biến nụ hôn ấy trở nên cháy bỏng. Cái lưỡi như con rắn cứ ở trong miệng nàng mút lấy những ôn hương nhuyễn ngọc, quấn chặt cái lưỡi nhỏ của nàng không buông tha nhưng lại thích dây dưa. Bàn tay không an phận di chuyển trên thân thể nàng, ngón tay vuốt nhẹ sống lưng giống như có một luồng điện chạy qua làm nàng rùng mình, hơi thở cũng vì thế mà trở nên không đều và nàng khẽ phát ra những tiếng rên nhỏ.

Lãnh Nguyệt có lẽ không thể nào phản kháng lại được Độc Cô Linh Vũ...

“Nguyệt, cho ta...” Chàng ở bên tai nàng nỉ non, hơi thở ấm nóng cứ phả vào tai nàng kèm theo mị hoặc như dụ dỗ.

“Ừm...” Sự dụ dỗ của chàng cho dù nàng có không chấp nhận cũng không được, bởi chàng đã nhanh chóng đặt vật nam tính kia vào bên trong nàng mất rồi.

“Nguyệt...” Chàng cứ thế mà vận động ra vào bên trong nàng, ở bên tai gọi tên nàng “Àn... gọi tên ta... nhanh...”

“Vũ ca...”

“Nữa, tên ta...”

“Vũ ca...”

“Nữa.”

“Vũ...”

“Nguyệt.”

Độc Cô Linh Vũ gầm lên một tiếng, ôm chặt lấy nàng hơn, ở bên dưới phóng ra những mầm sống vào sâu bên trong nàng, sau đó chàng hôn lên trán nàng, hôn lên mắt, hôn lên gò má gầy gò kia và cuối cùng hôn lên đôi môi bé nhỏ một nụ hôn dịu dàng “Nguyệt...” Chàng chỉ gọi tên nàng nhưng ánh mắt chàng giờ đây đã không còn lãnh khốc như xưa nữa, thay vào đó là sự ôn nhu của mười năm trước đây, của Vũ ca ca mà nàng biết.

“Người nên trở về Đường Tâm điện.” Nàng mặt đỏ ửng, thân thể cũng đã ấm hơn cho nên không cần chàng phải ôm mãi như thế.

“Nếu ta đi thì người sẽ ra ngoài kia mà ngủ.” Chàng nhướn cao mày nói.

“Ta sẽ không.” Nàng cup mắt xuống.

“Lỡ như người quên và lại ngủ quên nữa thì sao?” Chàng nâng cái cằm nhỏ của nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt chàng, không cho phép nàng được trốn tránh khi chàng đang nói chuyện.

“Ta hứa với người.” Nàng mỉm cười tươi, đây là nụ cười đầu tiên sau mười năm nàng dành cho chàng.

—

Lãnh Nguyệt ngồi trong vườn thượng uyển tính toán mình đã ở đây được hai tháng rồi, chỉ còn một tháng nữa nàng sẽ rời khỏi đây. Mỗi đêm Độc Cô Linh Vũ đều đến Khánh Vân cung ngủ, nàng không biết tại sao chàng lại làm như thế nhưng nàng đã quen với việc có chàng bên cạnh mất rồi. Mỗi đêm được vui vào lòng ngực rắn chắc ấy, nàng đều ngủ rất ngon, không còn mơ thấy giấc mơ đó nữa.

“Ồ, xem ai kia.” Một giọng nói kiêu ngạo vang lên, Lãnh Nguyệt quay nhìn về hướng phát ra giọng nói và nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp mỹ miều kiêu sa bước tới. Đối với nàng thì người vừa đến kia đã quá đỗi quen thuộc, Bạch Thanh Tịnh, kẻ giả mạo nàng để lên ngôi hoàng hậu “Không ngờ hôm nay Lãnh các chủ lại có nhã hứng ra vườn thượng uyển để dạo.” Cô lên giọng cao ngạo nói.

“...” Đối với kẻ vừa đến, nàng không có hứng thú cùng nói chuyện. Lãnh Nguyệt đứng dậy muốn bỏ đi thì bị Bạch Thanh Tịnh nắm chặt tay lại. Bất đắc dĩ nàng mới lạnh giọng nói “Người muốn gì?”

“Bản cung chỉ muốn nói chuyện với Lãnh các chủ thôi mà.” Cô cười tươi nhưng đối với nàng, nụ cười của cô vô cùng nham hiểm.

“Ta không có gì để nói với người.” Nàng giật mạnh tay mình ra khỏi tay Bạch Thanh Tịnh, bỗng cảm thấy cánh tay rất rát. Nhìn xuống liền thấy cánh tay bị cô dùng móng ấn mạnh lúc giật tay ra thuận theo đó tạo thành một đường trầy dài, máu đỏ chảy ra.

“Các chủ...” Hạ Nhi thấy vậy kinh hô, muốn nói gì nhưng bị nàng chặn miệng lại.

“Ồ, ta thật xin lỗi vì làm người bị thương, để ta cho người bôi thuốc dùm người.” Bạch Thanh Tịnh kinh hô nhưng trong giọng nói có phần hả hê.

“Có chuyện gì ở đây mà ồn ào vậy?” Từ xa có một bóng dáng màu lục xinh đẹp xuất hiện, theo phỏng đoán của nàng thì người đến chính là Chính Dạ Vương phi Lý Nghi Huyền của Chính Dạ Vương gia Độc Cô Bách Ngọc.

Theo như nàng biết được thì Bắc Băng quốc này ngoại trừ Lãnh Huyết Đế Độc Cô Linh Vũ thì người có quyền lực lớn thứ hai chính là Chính Dạ Vương gia Độc Cô Bách Ngọc, mọi lễ nghi phép tắc hoàng đế đều miễn cho vị đệ đệ yêu quý này. Chính vì thế mà ngày đại hôn của Chính Dạ Vương gia, hoàng đế đích thân tới dự và tặng rất nhiều quà, mà Lý Nghi Huyền lại là vị Vương phi duy nhất và được Độc Cô Bách Ngọc sủng ái nhất. Nghe nói một tháng trước có kẻ vô tình làm Lý Nghi Huyền bị thương, Độc Cô Bách Ngọc đã sai người diệt cả gia tộc, Độc Cô Linh Vũ mặc kệ ý muốn làm gì thì làm, cho nên tất cả mọi người không ai dám đụng đến Chính Dạ Vương phi dù chỉ là một sợi tóc.

“A.” Bạch Thanh Tịnh khẽ kinh hô “Thì ra là đệ muội Nghi Huyền.”

“Ai cho phép ngươi gọi ta là đệ muội?” Lý Nghi Huyền cau mày lại nhìn Bạch Thanh Tịnh đang đưa bản mặt giả tạo ra, vào sinh thần của Độc Cô Linh Vũ, cô đã nhìn không thuận mắt cô ta rồi. Muốn kết thân với cô sao? Cho đủ thực lực đâu.

“Theo lễ nghi thì ngươi cũng nên gọi ta một tiếng hoàng hậu nương nương.” Bạch Thanh Tịnh cảm thấy Lý Nghi Huyền quá mức kiêu căng, dừng ý được Chính Dạ Vương gia sùng ái mà làm tàn.

“Ngươi nghĩ mình đủ sức để ngồi trên cái ghế hoàng hậu được bao lâu?” Lý Nghi Huyền nghiêng đầu nhìn khinh miệt, những chuyện cô ta làm dừng tưởng cô không biết, chẳng qua cô lười phải nói với Độc Cô Linh Vũ mà thôi.

“Ngươi...” Bạch Thanh Tịnh tức đến nghẹn họng nhưng lại không dám làm gì.

“Chính Dạ Vương phi, ngươi làm thế là không phải phép, dẫu sao cô ta cũng là tẩu tẩu của ngươi.” Lãnh Nguyệt Ân hờ hững nói, dù sao cô ta cũng là hoàng hậu.

“Trong hậu cung này không có kẻ nào xứng đáng làm tẩu tẩu của phu quân ta và ta.” Lý Nghi Huyền lớn tiếng nói, cô nhấn mạnh từng câu từng chữ để cho Bạch Thanh Tịnh biết bản thân cô ta chẳng là gì đối với cô.

“Ngươi...”

“Không biết Chính Dạ Vương phi tiến cung có việc gì?” Lãnh Nguyệt nhanh chóng cản ngang cuộc tranh cãi không có hồi kết này, nếu còn tiếp tục e rằng sẽ kinh động đến cả Bạch gia tộc.

“Ta vừa mới tới vấn an Thái hậu, người bảo ta tới gặp vị Lãnh các chủ của Am Cảnh các nói chuyện...” Lý Nghi Huyền lập tức nắm lấy tay nàng lôi kéo “...cho nên ta và ngươi tìm chỗ khác nói chuyện, ở đây có kẻ làm ta chướng mắt.” Dứt lời, cô kéo nàng rời khỏi đó, bỏ mặc Bạch Thanh Tịnh đang giận tím mặt.

Được lắm, ta chống mắt lên xem các ngươi còn kiêu ngạo được bao lâu!

Lý Nghi Huyền đưa Lãnh Nguyệt trở về Khánh Vân cung, Hạ Nhi nhanh chóng đi pha trà. Cả căn phòng rơi vào một mảng tĩnh lặng, Lãnh Nguyệt rũ mi tâm lạnh nhạt lên tiếng “Ta và ngươi không quen không biết có sao ngươi lại chen vào giữa ta và cô ta?”

“Ta nghe nói bệ hạ hai tháng nay ngày nào cũng ở Khánh Vân cung với ngươi. Cô nam quả nữ ở chung một phòng thì sẽ làm gì nhỉ?” Lý Nghi Huyền tìm tìm cười, cô không vọng vo dong dài mà đi thẳng vào vấn đề chính “Ta thấy bệ hạ rất thích ngươi, chưa từng có nữ nhân nào có thể khiến bệ hạ tới cung của mình chứ đừng nói đến ở lại. Cho nên Vương gia mới bảo ta tới xem ngươi là thần thánh phương nào mà làm bệ hạ trở nên như vậy.” Cô chống cằm nhìn thẳng vào mắt nàng nói.

“Vậy gặp rồi ngươi thấy thế nào?” Nàng cũng nhìn cô.

“Vừa nhìn liền rất thích, tuy không rõ sau cái mặt nạ kia dung mạo như thế nhưng theo cảm giác thì ta nghĩ mình thích ngươi hơn cái ả hoàng hậu kia.” Lý Nghi Huyền nói rất thẳng thắn, không kiêng dè.

“Vậy sao?” Khóe miệng nàng khẽ cong tạo thành một nụ cười nhẹ hờ hững.

“Nga, chết thật. Giờ này Vương gia đã bàn việc xong với bệ hạ, ta nên đi tìm y nếu không y sẽ lục tung cả hoàng cung mất.” Bộp, cô vỗ hai bàn tay một cái khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng rồi nhìn nàng “Xin lỗi ngươi, khi nào có dịp ta sẽ nói chuyện với ngươi. Giờ thì ta xin phép cáo từ.” Cô cười tươi rồi đứng dậy rời đi.

Đợi khi bóng dáng cô biến mất, Lãnh Nguyệt chau mày lại, nữ nhân này đến như một cơn gió, đi cũng như cơn gió. Nhưng cô không phải loại người dễ đối phó, trông bề ngoài cao ngạo và ngậy ngó vậy thôi chứ lòng dạ khó lường trước được. Nàng nhất định phải đề phòng nữ nhân này.

“Các chủ, Chính Dạ Vương phi đi rồi sao?” Hạ Nhi lúc này mới bung trà vào, không thấy người đâu liền hỏi nàng.

“Ừ.” Nàng khẽ gật đầu.

“Tiếc thật. Rất hiếm khi vương phi hứng thú với phi tần của bệ hạ.” Hạ Nhi tiếc nuối nhưng chợt giật mình liền quay qua nhìn nàng, cô quên mất nàng không phải phi tần của bệ hạ mà là Am Cảnh các chủ.

Lãnh Nguyệt nhàm chán không để lời cô nói vào tai, đứng dậy đi tới giường và ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Chương 13.2

Lý Nghi Huyền bước ra khỏi Khánh Vân cung thì bên ngoài đã có một bóng dáng nam nhân bạch y tuyệt mỹ tiêu sái đang chờ cô “Như thế nào?” Y lạnh lùng hỏi.

“Chỉ còn một tháng nữa thôi, hàn độc do Sinh Thần chế vốn không có thuốc giải, năm đó Sinh Thần nói vậy để dụ Vũ hành động. Có vẻ bao nhiêu năm nay Sinh Thần cố gắng duy trì mạng sống cho nàng để chờ đến ngày hôm nay để kết thúc toàn bộ mọi chuyện.” Cô nói với bạch y nam nhân.

“Chỉ vậy thôi sao?” Bạch y nam nhân, Độc Cô Bách Ngọc nhướng mày nhìn cô, hỏi.

“À Bạch hậu kia đúng là đã ra tay, không, nói chính xác hơn là ma giới đã ra tay rồi. Có thể tối nay sẽ...” Cô thờ dãi.

Độc Cô Bách Ngọc không nói gì thêm, nắm lấy tay cô rời đi, cho dù xảy ra chuyện gì thì y cũng muốn xem cái kết cuối cùng của chuyện tình vạn kiếp không hồi kết này.

Duyệt xong đồng tấu sớm kia thì trời cũng đã buông màn đêm xuống, Độc Cô Linh Vũ ngã mình ra long ý nhắm mắt lại dưỡng thần. Đã hai tháng rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, hầu như ngày nào chàng cũng ở bên cạnh nàng nhưng hình như không hề tìm thấy manh mối của bảo tàng Thành Đô. Không lẽ những gì nàng nói là thật?

Độc Cô Linh Vũ lê bước chân mệt mỏi tới Khánh Vân cung, lúc bước vào phòng thì nhìn thấy nàng dùng bữa. Lãnh Nguyệt nhìn thấy hân, môi tự động cong lên thành nụ cười tươi, ôn nhu nói “Vũ, ngồi xuống ăn tối thôi.”

“Ừ.” Chàng khẽ gật đầu rồi tới bàn ngồi xuống, nàng đưa bát đũa cho chàng “Người ăn tối trễ vậy không tốt cho sức khỏe của người đâu.” Chàng nhạt nói.

“Ta muốn cùng người ăn tối.” Nàng vừa nói vừa gấp cho chàng một miếng thịt lớn bỏ vào bát cho chàng.

“Ta lo chuyện quốc gia đại sự có khi tới khuya chẳng lẽ người cũng chờ ta sao?” Chàng nhìn nàng hỏi.

“Dĩ nhiên không. Ta sẽ đem bữa tối tới tận thư phòng cho người và cả hai ta sẽ cùng ăn.” Nàng không biết bản thân mình đang nói gì, đến khi nhận ra thì bắt gặp ánh mắt phức tạp của chàng. Có vẻ hai tháng qua nàng đã quên mất mục đích của mình ở trong hoàng cung này là gì. Cúi gằm mặt xuống, nàng không dám nhìn chàng thêm lần nữa. Lãnh Nguyệt à Lãnh Nguyệt, người nên tỉnh táo lại, trước mắt người là kẻ muốn cướp bảo tàng Thành Đô.

Độc Cô Linh Vũ im lặng không nói, chàng gấp thức ăn lên nhưng chưa kịp bỏ vào miệng thì cảm thấy đầu óc quay cuồng và đổ sầm xuống bàn. Lãnh Nguyệt kinh hãi khi nhìn thấy chàng quy xuống bàn ăn.

Bên ngoài rất nhiều người xông vào, nàng nhận ra người cầm đầu chính là Bạch Thanh Tĩnh. Cô ta lớn tiếng nói với mỹ phụ nhân kế bên là Đông Thái hậu “Mẫu hậu, người xem nhi thần nói không sai nửa lời. Á họ Lãnh đã mê hoặc bệ hạ và bây giờ mới bắt đầu hành động để hại bệ hạ vì đã giam cầm ở trong cung.”

Đông Thái hậu chết lặng khi nhìn thấy nhi tử mình gục trên bàn, bà liền phân phó “Mau mang hoàng thượng về Dưỡng Tâm điện và gọi thái y.” Sau đó bà quay qua giáng vào mặt nàng một cái tát đau thấu xương, bà nghiêng răng nghiêng lợi “Tiện nhân, người đâu mau giam ả vào địa lao hình bộ chờ ngày xét xử.”

Những việc diễn ra trước mắt quá nhanh, Lãnh Nguyệt n chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy mình bị cấm vệ quân lôi đi. Nàng dùng hết sức mình vùng ra và đi đến Dưỡng Tâm điện, nàng không làm gì chàng, nàng phải chờ chàng tỉnh lại để làm sáng tỏ mọi chuyện.

“Mau bắt ả lại.” Bạch Thanh Tĩnh quát lớn.

Cấm vệ quân liền vây quanh nàng, ngày hôm nay bọn họ phải xem thử coi cái danh Am Cảnh các chủ được người người sùng bái rốt cuộc lợi hại tới đây.

“Mau chịu trói đi Lãnh Nguyệt.” Bạch Thanh Tĩnh lớn tiếng nói với nàng đang thủ thế giữa vòng vây cấm vệ quân.

Sao cô ta lại cứ thích ép nàng đến cùng như vậy? Chẳng phải cô ta đã có địa vị, quyền lực, vì sao không chịu buông tha nàng? Lãnh Nguyệt rút từ trong tay áo ra hai thanh chủy thủ, trên thân chủy thủ có khảm hai viên ngọc lưu ly màu đỏ như máu. Ngày trước chúng rất trong và sáng nhưng bây giờ chuyển sang màu đỏ tươi tát thấy đều có nguyên nhân. Điềm nhẹ mũi chân, Lãnh Nguyệt như cơn gió thoát một cái liên biến mất không thấy bóng dáng, bọn cấm vệ quân hoảng loạn khi không thấy nàng đâu. Bỗng những tiếng thét vang lên, toàn bộ cấm vệ quân vây quanh nàng đổ sập xuống đất, một thân bạch y nữ nhân đứng giữa đồng xác chết, máu chảy nhiễm đỏ chân váy nàng. Am Cảnh các chủ lãnh huyết vô tình danh chấn đại lục thiên hạ đệ nhất kinh công.

Ánh lửa lập lòe, mái tóc bạch kim xoả dài trong gió đêm, đôi mắt xanh sâu thẳm bỗng chằng chặt tơ máu, Bạch Thanh Tĩnh kinh hãi nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Nàng nghĩ rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như thế thôi sao? Đừng xem thường Bạch Thanh Tĩnh này!

Bỗng những xác chết dưới chân Lãnh Nguyệt động dậy và chúng dần dần đứng dậy, toàn thân đầy máu nhưng vẫn cầm chặt đao kiếm trên tay.

Từ thi chi thuật sao? Lãnh Nguyệt lùi lại phía sau vài bước và thủ sẵn tư thế. Năm xưa sư phụ đã từng nói qua loại cấm thuật trong Vô Tự Thuật Giả Kim Cửu Giới, Từ Thi chi thuật, loại thuật giả điều khiển xác chết phải là người có tu vi thượng tiên mới có thể sử dụng thuật giả này. Người thường muốn đấu với Từ thi chi thuật e rằng rất khó... Bây giờ nàng phải làm sao đây?

“Buông tay chịu trôi đi.” Bạch Thanh Tịnh lớn tiếng nói.

Lãnh Nguyệt đưa mắt nhìn cô ta, người thường như cô ta tại sao lại có thể sử dụng được cấm thuật này?

“Nếu ngươi buông tay chịu trôi, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.” Bạch Thanh Tịnh nói tiếp.

Nhìn đám tử thi vây quanh mình, nàng biết bản thân không thể nào đánh lại chúng, cho nên nàng buông hai thanh chủy thủ xuống đất. Nhìn thấy nàng đầu hàng, Bạch Thanh Tịnh hạ lệnh cho những người khác bắt nàng đưa đến địa lao của hình bộ, sau đó cô nhanh chóng đến Dưỡng Tâm điện. Bạch Thanh Tịnh cho thái giám và cung nữ lui xuống, rồi từ từ bước tới long sàng nơi Độc Cô Linh Vũ đang nằm hôn mê, ngón tay vuốt ve khuôn mặt sắc sảo của chàng, cô nở nụ cười mà quái “Kiếp trước ta để vệt mắt chàng vào tay Bạch Khuyết Thành, kiếp này ta nhất định sẽ không để chàng vệt khỏi tay ta lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29: Chương 13.3

Hồ ca ca... muội đau lắm...

Hồ ca ca...

Hồ ca ca...

Bạch Hồ giật mình mở to mắt, tại sao bên tai lại có tiếng vọng của Lãnh Nguyệt? Chẳng lẽ nàng gặp chuyện gì rồi? Hắn lập tức cười mây chạy đến hoàng cung Bắc Băng nhưng vừa đến trước cổng thành liền khựng lại, vì sao lại có chướng khí mạnh như thế?

“Ngươi đến trễ rồi Bạch Hồ.” Một giọng nói âm trầm vang lên từ phía sau lưng hắn.

Quay lại, hắn bắt gặp hình ảnh của một nữ nhân hồng y kiều sa, nữ nhân này cho dù trải qua muôn vạn kiếp hắn vẫn nhớ như in “Lý Nghi Huyền, Thần thủ Huyền Vũ của Viên cổ Tử Thần?”

“Lâu quá không gặp, ngươi không hề thay đổi nhỉ. À không phải, chỉ có tam thần thú là thay đổi, còn ngươi đâu có đầu thai chuyển kiếp gì đâu mà thay đổi.” Hồng y nữ nhân, Lý Nghi Huyền cười nói.

“Bớt nói nhảm đi.” Tính cách cô cho dù trải qua bao nhiêu kiếp vẫn không thay đổi, hắn gất gỏng.

“Ta biết ngươi đến đây là vì cái gì và muốn hỏi ta cái gì.” Cô chẳng hề sợ khi bị hắn câu gất.

“Nếu biết thì mau nói nhanh.” Sự kiên nhẫn của hắn cũng có giới hạn, tốt nhất cô đừng nên thách thức sự kiên nhẫn của hắn.

“Lãnh Nguyệt bị bắt và giam ở địa lao hình bộ, Độc Cô Linh Vũ bị trúng Cổ trùng ma, hoàng cung bị ma giới thôn tẩm.” Cô nhún vai nói.

“Từ lúc nào?” Hắn hỏi.

“Lãnh Nguyệt thì ngày hôm qua mới bị bắt, Độc Cô Linh Vũ đã trúng độc hai tháng trước và bây giờ mới phát độc, còn hoàng cung Bắc Băng đã bị thôn tẩm.” Cô một chút lo lắng cũng không có, chỉ có cười tươi như đang xem kịch mà thôi.

Bạch Hồ không muốn phí lời với Lý Nghi Huyền nữa, muốn nhanh tới hình bộ cứu người thì bị cô giữ lại.

“Ngươi nghĩ sẽ cứu được người dễ dàng sao?”

“...”

“Ngươi còn nhớ ở thế gian cũ người cầm đầu ma giới là ai không?”

“Lãnh Huyết Vô Tình?”

“Phải. Cho nên thế gian này vừa được tái sinh lần thứ ba thì hắn ta hiển nhiên đã được an bài là người mạnh ngang ngửa với một vị thượng tiên ngày trước. Hắn ta được bảo toàn trọn vẹn ký ức cho nên những cừu hận kiếp trước hắn ta nhất định sẽ trả đủ, bằng cách giết chết tiên thai và giành lấy thiên giới đang chờ chủ nhân.”

“Làm sao ngươi biết tất cả chuyện này?”

“Nếu bên cạnh ngươi có một vị thần thì bên cạnh ta có cũng một tướng công thông tuệ mọi chuyện.”

“Viễn cổ Tử Thần sao? Chẳng lẽ y đã thức tỉnh?”

“Điều đó có gì ngạc nhiên? Bọn ta thức tỉnh chỉ là chuyện một sớm một chiều, bọn ta sống ở trong ánh sáng của thế gian này dĩ nhiên sẽ biết nhiều hơn Bạch Hồ ngươi bị giam cầm ở Vô Hận địa cảnh.”

“Ngươi...”

“Chúng ta bây giờ đang cùng trên một con thuyền, chúng ta cũng đang muốn cứu Nguyệt và Linh Vũ. Tại sao lại không cùng hợp tác với nhau?”

Bạch Hồ cả kinh nhìn cô, mày kiếm nhíu chặt lại, từ xưa đến nay Viễn cổ Sinh Thần và Viễn cổ Tử Thần vốn không chung đường, vì sao lại muốn cùng hân hợp tác?

“Ồ, Lý Nghi Huyền ở đây thì Độc Cô Bách Ngọc chắc chắn cũng đang ẩn mình ở đâu đó.” Trong không gian đen tối bỗng xuất hiện một bóng dáng nam nhân màu tím mà nị nhưng không làm cho Lý Nghi Huyền kinh ngạc chút nào.

“Viễn cổ Sinh Thần Độc Cô Thượng Thần.” Cô kinh hi nói.

“Ngươi vẫn còn nhớ tên ra sao?” Từ y nam nhân, Viễn cổ Sinh Thần Độc Cô Thượng Thần ha hả cười.

“Làm sao có thể quên được.” Từ trong bóng tối xuất hiện một bóng dáng nam nhân bạch y tuyết mỹ, cậu bước tới bên cạnh Lý Nghi Huyền “Đã lâu không gặp nhị ca, Thượng Thần.”

“Hắc hắc, Độc Cô Bách Ngọc, Ngọc tiểu đệ đệ.” Độc Cô Thượng Thần vẫn không ngưng cười mà ngược lại càng phấn khích cười lớn hơn “Rốt cuộc ngươi có ý định gì? Ngươi muốn bọn ta hợp tác vì cái gì?” Nếu đã thức tỉnh thì ba mặt một lời giải quyết luôn tất cả đi.

“Mục đích của chúng ta chẳng phải quá rõ ràng rồi sao? Đầu cần phải nói nhiều nữa, chấm dứt lời nguyên ngay tại kiếp này và bắt đầu thời đại mới.” Độc Cô Bách Ngọc nói.

“Hắc hắc, thời đại mới, hắc hắc, ngươi nghĩ đơn giản lắm sao?” Y vẫn không ngừng cười, vừa cười vừa nói.

“Nếu không chắc chắn thì ta sẽ không dám đánh cược để gặp ngươi.” Cậu lạnh giọng nói.

Tiếng cười của Độc Cô Thượng Thần im bật, lãnh mâu trở nên âm lãnh, y phát tay một cái không gian đột nhiên thay đổi, trước mặt bọn họ là một khu vườn trăm hoa đua nở, giữa vườn có hai cây non đang lớn dần. Độc Cô Bách Ngọc và Lý Nghi Huyền có thể đoán ra đây chính là bên trong Bạch Thành truyền thuyết, lãnh địa mà những kẻ có tà tâm và khí tức hắc ám không thể nào bước vào được. Trước mặt bọn họ lại xuất hiện thêm một cái bàn ngọc và bốn cái ghế ngọc cùng dụng cụ pha trà, Độc Cô Thượng Thần ngồi xuống nhạt nói “Tai vách mạch rừng, Bạch Thành vẫn là nơi an toàn tuyệt đối...”

Sáng hôm sau, Độc Cô Linh Vũ tỉnh dậy cảm thấy đầu mình đau nhức, hình như chàng đã quên cái gì đó rất quan trọng, cảm giác tay bị đè nặng, chàng nhìn xuống liền thấy một bóng dáng nữ nhân màu vàng tuyết mỹ đang ngồi kế bên giường ngủ gật. Lục tìm trong trí nhớ của mình, chàng nhớ nữ nhân này chính là vị hoàng hậu do mẫu hậu chàng chọn, Bạch Khuynh Thành. Nhưng tại sao cô ta lại ở đây? Tại sao chàng chẳng nhớ gì cả?

Nữ nhân chợt mở mắt và nhìn chàng kinh hi “Hoàng thượng, ngài tỉnh rồi.”

“Sao ngươi lại ở đây? Sao ta không nhớ gì?” Đầu chàng đau như búa bổ, không thể nhớ được gì đã xảy ra.

“Hôm qua thích khách và ám sát hoàng thượng, đã bỏ độc vào thức ăn của ngài nên đã bị bắt giam ở địa lao hình bộ.” Nữ nhân y phục vàng, Bạch Thanh Tịnh sục sùi nói “Thần thiếp lo lắng cho ngài nên đã thức cả đêm chăm sóc cho ngài.”

“Thích khách là ai?” Với võ công của chàng, ngoại trừ Am Cảnh các chủ ra thì không ai có thể đánh được chàng.

“Lãnh Nguyệt.” Cô đáp.

Độc Cô Linh Vũ cau mày lại, sao nàng dám hành thích chàng? Chẳng lẽ vì chuyện năm xưa chàng hạ hân độc nên hôm qua nàng mới vào cung tìm giải được và trả thù? Nếu đã vậy chàng sẽ bắt nàng giao ra bảo tàng Thành Đô luôn “Người đâu, chuẩn bị xe ngựa đi giả đến hình bộ.”

“Bệ hạ ngài vẫn còn chưa khỏe...”

“Ta đã khỏe rồi, không cần nghỉ ngơi nữa.” Chàng lạnh lùng nói.

“Nhưng thần thiếp vẫn rất lo cho ngài nên xin ngài hãy cho thần thiếp đi theo chăm sóc cho ngài.”

Độc Cô Linh Vũ nhìn cô, hờ hững nói “Tùy ngươi.” rồi bỏ đi. Bạch Thanh Tịnh lập tức đuổi theo phía sau, trong lòng như mở cờ sắp được xem chuyện

hay rồi.

Trong địa lao, Lãnh Nguyệt ngồi thu mình trong góc phòng giam, thật lạnh lẽo thật cô tịch, ra đây chính là địa lao mà người ta thường hay ví như đại ngục trần gian. Nhớ lại toàn bộ chuyện ngày hôm qua, nàng cảm thấy có chuyện gì đó không ổn đang xảy ra xung quanh nhưng nàng không thể lý giải được.

Bỗng cánh cửa địa lao mở ra, bước vào là bóng dáng nam nhân trường bào màu đen thân quen, nàng trong lòng kinh hãi, chàng không sao, chàng đến để thả nàng ra. Nhưng chưa kịp phản ứng gì, nàng bị cai ngục lôi ra khỏi phòng giam và trói trên một cây cột ở phòng thẩm vấn và chàng ngồi trước mặt nàng. Đôi mắt đỏ rực lãnh khốc như lần trước nàng gặp chàng ở yến tiệc sinh thần...

“Lãnh Nguyệt.” Chàng lạnh khốc gọi tên nàng, nhấn mạnh từng chữ một cách đai nghiến “Giao bảo tàng Thành Đô ra.”

Đôi mắt xanh sâu thẳm nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ rực lửa kia, ra chàng đến đây không phải để thả nàng ra khỏi đây, mà đến để bắt nàng giao bảo tàng Thành Đô. Có lẽ nàng đã ảo tưởng quá nhiều rồi...

“Người nghĩ im lặng không nói là ta không thể ép người mở miệng ra được sao?” Chàng nhướng cao mày nhìn nàng “Người đâu, dụng hình kẹp ngón tay.”

Cai ngục cời trói cho nàng, bắt nàng quỳ xuống và đưa hai bàn tay ra, bọn chúng đặt mười ngón tay của nàng vào những thanh gỗ và rồi hai bên trái phải có bốn sợi dây đan xen giữa những thanh gỗ, chúng nắm chặt bốn sợi dây làm cho những thanh gỗ siết chặt lại. Mười ngón tay nàng bị kẹp giữa những thanh gỗ siết chặt, đau đớn truyền đến nhưng nàng cắn chặt môi đến bật máu cũng không hề mình phát ra bất kỳ âm thanh.

Hai tháng ân ái.

Hai tháng bên nhau.

Cuối cùng đổi lại cũng chỉ là trò đùa của bậc đế vương, nếu vậy ngay từ đầu đừng để nàng hy vọng rồi bây giờ thất trần trệ, nàng phút chót trở thành một con ngốc trong tay chàng. Nhục nhã...

Mười ngón tay nàng bật máu, miệng nàng cũng chảy máu nhưng nàng tuyệt đối không hé môi. Độc Cô Linh Vũ cảm thấy trong lòng có một loại cảm xúc kỳ lạ không diễn tả, là đau nhói là xót xa “Dừng lại, hôm nay tới đây thôi.” Dứt lời chàng đứng dậy bỏ đi. Để nàng nằm vật và dưới nền đất lạnh lẽo, nàng không hận chàng, không oán chàng, chỉ hận mình đã tin lầm người...

Cai ngục ném nàng vào phòng giam, bây giờ nàng thật thảm hại, đường đường là một các chủ vận người kính sợ giờ đây chẳng khác những kẻ khát cái bên ngoài kia. Mười ngón tay đau đớn, gió luồng qua khe cửa sổ thổi vào vết thương làm cho cơn đau tăng thêm, muốn nắm lại nhưng lại không thể. Nước mắt muốn rơi nhưng lại bị nàng ngăn lại, nàng sao phải khóc chứ, nàng không làm gì sai cả, nàng chỉ sai khi tin lầm chàng đã thay đổi.

Trong bụng nàng đang có sự thay đổi lớn...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Chương 14.1: Không Thoát Khỏi Lãnh Khốc Của Chàng (2)

Độc Cô Linh Vũ trở về Đường Tâm điện không cho ai hầu hạ, một mình ngồi trong bóng tối nhớ lại hình ảnh quật cường của Lãnh Nguyệt mà bản thân không biết nên giận hay thương hại thì đột nhiên tim truyền đến cơn đau. Nắm chặt lồng ngực, chàng chợt nhận ra mỗi lần nghĩ tới Lãnh Nguyệt, chàng đều không thể tránh được những cơn đau tim. Hình như Bạch hậu nói chàng bị hạ độc, chẳng lẽ nàng hạ độc chàng khiến chàng mỗi lần nghĩ đến nàng tâm can như kim châm. Khá cho một Lãnh Nguyệt độc ác!

Bạch Thanh Tịnh trở về đã nhốt mình trong phòng, ngồi trên nhuyễn tháp cô cười lớn, không ngờ Lãnh Nguyệt cũng có ngày hôm nay. Lúc trước vì nàng mà cô phải chịu sự ghê lạnh của chàng, bây giờ thời thế đã thay đổi rồi, cô đang nắm chặt phần thắng trong tay, sớm muộn gì chàng cũng là của cô.

“Có vẻ người vui quá sớm nhỉ?” Một giọng âm lãnh vang lên, từ trong bóng tối xuất hiện một bóng đen tuyệt mỹ tiêu sái bước ra ánh sáng nhưng lại dừng lại, cho nên nửa phần trên không thể nhìn thấy mặt.

“Lãnh Nguyệt sắp chết rồi, sao ta lại không vui được?” Bạch Thanh Tịnh hờn hờ nói.

“Đừng vội mừng, chừng nào chưa thấy ả ta ngừng thở thì đừng vui vẻ quá sớm.” Bóng đen quát lớn.

Bạch Thanh Tịnh ngưng cười, y nói không sai, khi nào chưa thấy nàng chết thì cô không được vui mừng qua sớm.

“Trộn cái này vào thức ăn hằng ngày cho ả ta ăn.” Bóng đen đưa cho cô một gói bột rồi biến mất.

Nhìn gói bột trong tay, cô không biết mục đích cuối cùng của y là gì, sao không một lần khứ nàng luôn?

Sáng hôm sau.

Độc Cô Linh Vũ đến địa lao nhìn thấy Lãnh Nguyệt đang nằm ngủ, mười ngón tay máu đã khô và tím tái. Chàng sai người tạt nước lạnh dưng nàng dậy để thăm vấn tiếp.

<ào.>

Cảm giác lạnh buốt, nàng bật dậy thì thấy toàn thân ướt sũng, ngược mắt lên nhìn thì thấy chàng đang đứng đó nhìn nàng từ lúc nào. Có lẽ hôm nay chàng lại đến tra tấn nàng và bắt nàng phải giao ra bảo tàng Thành Đô. Cai ngục mở cửa và lời nàng sênh sịch đến phòng tra tấn, gãi ta cột hai tay lên một cái xà ngang không cao lắm vì chân nàng vẫn có thể chạm đất được.

Độc Cô Linh Vũ tay cầm roi được làm từ gân bò, chàng từ từ bước tới gần nàng, dùng roi nâng cằm nhỏ nàng lên và lãnh khốc nói “Mau giao bảo tàng Thành Đô thì ta sẽ thả ngươi ra.”

Lãnh Nguyệt phun nước bọt vào mặt chàng khinh miệt không thèm lên tiếng.

Hành động của nàng làm chàng tức giận, quát mạnh roi gân bò vào người nàng, mỗi lần chàng vung roi quát là trên người nàng bật máu nhưng nàng tuyệt nhiên không hé môi. Rồi nàng ngất đi thì chàng lại sai người tạt nước lạnh cho nàng tỉnh lại và tiếp tục hình phạt.

“Ngươi... giết... ta đi...” Nàng khê rên rỉ, thả chàng một đao giết nàng chứ đừng tra tấn nàng như vậy.

“Chết thì quá dễ cho ngươi.” Chàng hừ lạnh và tiếp tục tra tấn nàng.

“Hoàng huynh không phải muốn nàng giao bảo tàng Thành Đô sao lại đánh như vậy. Lỡ nàng chết thì sao?” Một giọng nói lãnh băng vang lên, từ đâu có một bạch y nam nhân đi tới ngăn chàng quát roi vào nàng.

“Ngươi tới đây làm gì, Bách Ngọc?” Độc Cô Linh Vũ nhíu chặt mày hỏi người đến.

“Ha ha, dĩ nhiên ta đến để ngăn cản huynh giết nàng, tại sao huynh không giao việc hỏi cung nàng cho ta đi?” Bạch y nam nhân, Độc Cô Bách Ngọc hắc cười.

Độc Cô Linh Vũ nhìn cậu rồi nhìn Lãnh Nguyệt, sau đó phất áo bỏ đi, Độc Cô Bách Ngọc sai người đem nàng trở lại phòng giam rồi cho lui toàn bộ cai ngục, cậu ngồi xồm xuống đất và ném vào phòng giam nàng một cái bánh bao “Ăn đi, nó có thể giúp ngươi khá hơn, đêm nay sẽ rất dài đó.”

“Sao ngươi lại cứu ta?” Nàng nhặt cái bánh bao lên và nhặt hỏi.

“Ngươi nghĩ rằng ta đang cứu ngươi sao?” Cậu cọt nhả cười nói.

“...”

“Ta nghĩ ngươi biết Cổ trùng ma đúng không?”

“Ngươi có ý tứ gì?”

“Ta chỉ muốn nói vậy thôi, ngươi thích nghĩ sao thì nghĩ. Ăn nhanh đi.”

Dứt lời, Độc Cô Bách Ngọc rời khỏi địa lao, Lãnh Nguyệt rơi vào một mảng trầm tư...

Trong khu vườn ở Bạch Thành.

“Hô, nút thắt cuối cùng ta giao cho ngươi, nhớ đây chính là chén canh bạc cuối cùng chúng ta đánh cược để chống lại lời nguyện đó.” Độc Cô Thượng Thần nâng ly trà lên nhấp một ngụm rồi nói với Bạch Hổ ngồi kế bên.

“Ta đã biết.” Bạch Hổ đáp.

“Chúng ta nên kết thúc mọi chuyện tại đây, ta sẽ giải quyết Lãnh Huyết Vô Tình.” Y lại nói thêm.

“Ngài tin những gì Độc Cô Bách Ngọc và Lý Nghi Huyền nói sao?” Bạch Hổ hỏi.

“Dẫu sao Độc Cô Bách Ngọc cũng là đệ đệ ta, dù bọn ta không cùng chí hướng nhưng có cùng mục đích hoá giải kiếp nạn cho Linh Vũ.”

“...”

“Kiếp nạn do người gây ra thì phải do người gỡ, Cảnh Chu cũng muốn người giải quyết hết tất cả.”

Bạch Hổ không nói, chỉ nhìn cây non đang lớn dần, Cảnh Chu... có phải muội muốn chúng ta cùng nhau chuyển kiếp lại?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Chương 14.2

Tựa đầu vào tường, Lãnh Nguyệt khép hờ mắt phượng, trên tay cầm một mảnh giấy nhỏ viết [i]“Độc Cô Linh Vũ trúng Cổ trùng ma, tối nay huynh sẽ cứu muội ra khỏi đó, sư phụ đã chuẩn bị hết tất cả.”[/i] Cổ trùng ma loại trùng độc dùng để điều khiển tâm trí con người, làm cho họ quên đi quá khứ, để có thể nuôi được cổ trùng ma buộc vật chủ phải có máu của kẻ mà người bị hạ trùng cần phải quên.

Lãnh Nguyệt đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó có xô xát với Bạch Thanh Tĩnh và bị thương ở tay, chẳng lẽ cô ta cố ý làm vậy để lấy máu nàng? Ha ha, thật đáng buồn làm sao, không ngờ tới việc cô ta lại cấu kết với thế lực hắc ám để hại nàng. Chỉ tội cho Độc Cô Linh Vũ trở thành quân cờ trong ván cờ tranh giành nam nhân của hai tỷ muội nàng, thật trớ trêu!

[i]“Người có biết không, có một thứ tình cảm không thể dùng lời nói hay từ ngữ nào diễn tả được, chỉ có thể dùng hành động để diễn tả.”[/i>

“Vậy những hành động của người đối với ta là gì?”

“Người nghĩ xem là gì?”

“Hmm... ta không biết.”

“Người là đồ ngốc hay sao mà không biết.”

“Ừ ta rất ngốc.”

“Nguyệt, nếu hai chúng ta không ở hai địa vị khác nhau thì chúng ta sẽ như thế nào?”[/i]

Nếu hai chúng ta không ở hai địa vị này thì có lẽ giờ đây đã rất khác...

[i][center]Trên thảo nguyên xanh cỏ,

Gió thổi thật nhẹ nhàng,

Vó ngựa trời phương bắc,

Mái tóc trắng tung bay,

Đôi mắt đỏ như ngọn lửa,

Trên thảo nguyên xanh cỏ,

Gió thổi thật dịu mát,

Bước chân trời phương bắc,

Mái tóc trắng tung bay,

Đôi mắt xanh sâu thẳm,

Ai chờ ai,

Ai nợ ai,

Ai vì ai,

Trên thảo nguyên xanh cỏ,

Gió thổi thật vô tình,

Vó ngựa trời phương bắc,

Bước chân trời phương bắc,

Hai đường thẳng song song,

Đâu mới là điểm chung...[/center][[/i]

Lãnh Nguyệt ngân nga câu hát, ngân nga bài hát nhiều năm về trước, bao nhiêu kỷ niệm chợt ùa về, nàng muốn khóc nhưng nước mắt không thể rơi. Rốt cuộc vì sao vận mệnh lại đẩy đưa bọn họ như vậy?

“Sao muội lại ủ rũ như thế, Nguyệt?” Một giọng nói ôn nhu vang lên, trước mắt Lãnh Nguyệt là bóng dáng bạch y nam nhân toàn thân đầy máu, nàng vĩnh viễn không thể nào quên được con người này, là Bạch Hổ của nàng.

“Hổ ca? Sao huynh lại... sao huynh...” Nàng run giọng nói, nàng không biết nên vui mừng khi được gặp hắn hay là nên đau lòng khi nhìn thấy toàn thân hắn đầy máu?

“Ta tới đưa muội rời khỏi đây.” Bạch Hổ phất tay một cái, những song sắt lập tức bị đánh gãy, hắn bước vào bế nàng lên vào đi ra khỏi nhà lao.

Bây giờ trước mặt bọn họ có rất nhiều binh lính đứng chờ sẵn và còn có Độc Cô Linh Vũ cùng Bạch Thanh Tĩnh, Lãnh Nguyệt cảm thấy sức lực của Bạch Hổ không tốt, chẳng lẽ hắn đã tiêu hao rất nhiều sức lực phát vòng vây vào cứu nàng sao? Nhưng bây giờ nàng đang bị trọng thương không thể giúp được hắn mà trước mặt bọn họ không chỉ đơn thuần là binh lính bình thường mà chính là Tử thi chi thuật của Bạch Thanh Tĩnh. Ngay cả Bạch Hổ cũng biết được điều đó nhưng vẫn cứ ôm chặt lấy nàng.

“Mau thả nàng ra, ta sẽ tha cho ngươi con đường sống.” Độc Cô Linh Vũ lãnh khốc nói, trong tay chàng là một thanh đoản kiếm sắc bén chỉ thẳng về phía bọn họ.

“Ta biết một khi cướp người sẽ không còn con đường sống nào cả.” Bạch Hổ mạnh mẽ nói.

“Nếu biết thì mau trả người lại cho ta.” Chàng lớn tiếng hơn.

“Ngày hôm nay, nếu không thể đem nàng rời khỏi đây thì ta sẽ chết cùng nàng, nhất định sẽ không để xương tử mình rơi vào tay nam nhân khác.” Bạch Hổ vẫn rất điềm tĩnh nói, không những vậy mà còn khiêu khích chàng.

Lãnh Nguyệt đã thành thân sao? Kẻ kia là tướng công của nàng sao?

“Nếu ngươi vẫn cứng đầu như vậy thì...” Chàng quát “Giết bọn chúng cho ta.”

Một thân bạch y nam nhân bế trên tay một thân bạch y nữ nhân, xuyên qua đám binh lính tử thi, máu văng khắp nơi, mùi máu tanh tươi xộc thẳng lên mũi nàng khiến nàng muốn ói mà hắn mồ hôi đã thấm ướt áo, khuôn mặt hắn vẫn băng lãnh như tờ nhưng hơi thở lại trở nên yếu dần. Bạch Hổ chẳng mấy chốc sẽ ngã quỵ mất.

“Hổ ca, ngừng lại đi, chúng ta sẽ chết mất...”

“Không Khuynh nhi, ta nhất định sẽ đem muội rời khỏi đi, ta nhất định phải để muội tự do, trở về thảo nguyên xanh của muội.”

“Hổ ca...”

Một mũi tên đột nhiên bay tới, Bạch Hổ xoay lưng lại đỡ mũi tên để không bắn trúng nàng, Lãnh Nguyệt kinh hãi trước hành động đó của hắn. Sao hắn lại... sao hắn lại làm như vậy? Mũi tên đó tuy bắn từ phía sau nhưng nó đã được ngắm rất chuẩn xác về phương hướng và lực để cắm thẳng vào tim từ phía sau.

“Hổ ca!!!!!!!” Lãnh Nguyệt hét lớn. Nhưng không chỉ có một mũi tên, sau đó có vô số mũi tên được bắn về phía họ, Bạch Hổ bao bọc nàng trong lòng mình và dùng thân thể đang dần yếu đi đỡ lấy hết toàn bộ số tên đang bắn tới “Hổ ca!!!!!! Đừng!!!!!!!!!!!!” Sao hắn lại ngốc như thế, sao hắn lại vì nàng mà hy sinh như vậy? Cảm giác trên gò má có gì đó ấm nóng, là nước mắt, khoé mắt nàng cay cay, là nước mắt, đã bao lâu rồi nàng không rơi nước mắt, đã bao lâu rồi...

Bạch Hổ quý xuống nhưng vẫn ôm chặt nàng, nức nở cuối cùng sự hy sinh của hắn để bảo vệ nàng... hắn đưa tay sờ vào bụng nàng, đôi mắt đen sâu thăm nhìn thẳng vào nàng, khoé miệng giờ cao thành nụ cười tươi. Đã rất lâu rồi hắn chưa cười, hắn tưởng rằng mình đã quên mất cách cười là như thế nào “Nguyệt, đừng hiểu lầm, tất cả đều là do huynh gây nên. Hãy tha thứ cho người đó... hãy tha thứ...”

“Hổ ca... Hổ ca... không... đừng bỏ muội lại... Hổ ca...” Nàng nắm chặt vạt áo hắn, trên đời này nàng chỉ còn một mình hắn là người thân, nếu hắn không còn thì nàng phải sống ra sao?

“Đừng khóc... đừng khóc... rất xấu...” Bạch Hổ sờ lên khuôn mặt nhỏ gầy của nàng, lệ không tự chủ được mà tràn khoé mi rơi xuống. Cảnh Chu... huynh đến với muội đây...

Bạch Hổ trút hơi thở, ngã xuống đất, Lãnh Nguyệt chết lặng khi nhìn thấy hán ngã xuống “Hổ ca... trả lời muội đi... Hổ ca...” Nàng lay mạnh hán nhưng hán vẫn im lặng bất động.

Độc Cô Linh Vũ bước tới, kẻ sát thanh kiếm vào cổ nàng, lạnh lùng nói “Trở về phòng giam hay muốn theo hán xuống suối vàng?”

Nghe thấy giọng nói của chàng, nàng như bừng tỉnh, nàng nhớ lại từng chữ trong bức thư Bạch Hổ viết cho mình, Độc Cô Linh Vũ bị hạ cổ trùng ma mà người hạ trùng chắc chắn không ai khác chính là Bạch Thanh Tĩnh. Chỉ cần giết chết cô ta, thì chàng sẽ trở lại bình thường. Rất nhanh nàng đoạt lấy kiếm trên tay Độc Cô Linh Vũ và dùng hết sức lực tàn của mình, xông thẳng tới Bạch Thanh Tĩnh đang đứng cách đó không xa và không có phòng vệ. Khá kinh ngạc trước hành động của nàng, khi chàng nhận ra kiếm bị đoạt thì nàng đã đâm thẳng kiếm vào Bạch Thanh Tĩnh, chàng nhanh chóng chặn lại đường kiếm không cho nàng đâm sâu hơn, một chương đánh bật nàng văng ra xa.

“Mau cứu giá.” Chàng ôm thân thể Bạch Thanh Tĩnh hết lớn.

Nhưng dường như cô chẳng quan tâm mấy đến việc bản thân mình đang bị trọng thương, lê từng bước chân xiêu vẹo đến bên cạnh Lãnh Nguyệt đang nằm vật vạ vì đau đớn, cô lạnh giọng nói “Người nghĩ rằng giết ta sẽ khiến chàng trở lại bình thường sao?” Cô đập mạnh vào nàng nói tiếp “Ngu ngốc! Để chàng trở lại bình thường thì người phải chết. Chỉ cần Độc Cô Linh Vũ đâm thẳng kiếm vào tim người thì cổ trùng ma mới chết, vì người chính là nguyên nhân khiến chàng như vậy, người có hiểu không?”

“Ha! Ha! Ha!” Lãnh Nguyệt phá cười lớn “Ta chính là nguyên nhân khiến Linh Vũ như vậy. Đúng, chính ta là nguyên nhân khiến người không từ mọi thủ đoạn để diệt trừ hậu họa, cho dù đó có là vị tỷ tỷ song sinh ruột thịt của người đi chăng nữa.”

“Người... làm sao người biết?” Bạch Thanh Tĩnh cả kinh khi nghe nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32: Chương 14.3

“Làm sao ta biết được nhỉ?” Lãnh Nguyệt vẫn cười lớn, nàng đặt tay mình ở dưới mang tai phải và dần dần lột lớp mặt nạ da người ra, để lộ dung mạo thật của mình, dung mạo giống hệt như Bạch Thanh Tĩnh, chỉ có khác ở chỗ nàng có phần thanh tao hơn cô “Bởi vì ta chính là vị tỷ tỷ bị người hãm hại.”

“Không... làm sao có thể như vậy được...” Cô run rẩy khi nhìn thấy dung mạo thật của nàng.

“Người ngạc nhiên lắm đúng không?” Nàng từ từ ngồi dậy và đứng lên, nàng từ từ bước tới, mỗi lần nàng bước tới cô đều lùi lại một bước “Người không ngờ vị tỷ tỷ bệnh tật bao lâu nay lại chính là Lãnh các chủ của Am Cảnh các đúng không? Bấy lâu nay ta không thèm chấp nhận những chuyện người làm, bởi ta nghĩ dù sao người cũng chảy cùng dòng máu với ta. Nhưng ta sai rồi...” Nàng cười lớn, nụ cười quỷ dị, nụ cười đau thương “...người và bọn họ, cả Bạch gia tộc kia vốn chẳng phải con người, toàn bộ đều là loài cầm thú tàn tạt lương tâm”

“Người im đi!” Bạch Thanh Tĩnh hét lớn.

“Ta không im, hôm nay ta nhất định phải đòi lại công đạo cho chính mình, ta phải đòi lại tất cả những gì Bạch gia nợ ta và đòi lại những gì ta mất trong tay người.” Nàng đánh một chương về phía cô.

Trúng một chương của nàng, Bạch Thanh Tĩnh ngã xuống đất học máu mà chết.

Tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng này đều kinh hãi mà lùi lại vài bước, riêng Độc Cô Linh Vũ chỉ nhú chặt mày đưa mắt nhìn hai người, Lãnh Nguyệt... không, nàng bây giờ chính là Bạch Khuynh Thành, là nữ nhi của thừa tướng đương triều, người được chọn sẽ trở thành hoàng hậu của chàng lại bị muội muội ruột thịt Bạch Thanh Tĩnh hãm hại cho xe ngựa rơi xuống vực. Sau đó cô ta còn giả làm nàng để vào cung... Nói như vậy nàng chính là Bạch Khuynh Thành, đồng thời cũng là Lãnh Nguyệt, nàng mới chính là kẻ tử danh chính ngôn thuận chàng muốn lấy...

Lãnh Nguyệt, Bạch Khuynh Thành nghiêng đầu nhỏ nhìn chàng, mi tâm khẽ rũ xuống một nửa mắt phượng, nàng nhớ đến lời của Bạch Thanh Tĩnh nói “Để chàng trở lại bình thường thì người phải chết. Chỉ cần Độc Cô Linh Vũ đâm thẳng kiếm vào tim người thì cổ trùng ma mới chết...” Đúng vậy, nàng chính là nguyên nhân của tất cả mọi oán hận, nàng chính là mầm mống tai ương mà ngày trước Bạch gia đã nói và bỏ rơi nàng. Bạch Khuynh Thành bước từng bước xiêu vẹo về phía chàng, chỉ cần chàng đâm thanh kiếm kia vào tim nàng, chỉ cần nàng chết thì mọi oán hận sẽ chấm dứt...

“Người muốn làm gì?” Chàng hỏi.

“...” Nàng không đáp, nàng vẫn cứ bước về phía chàng.

“Người đừng tưởng ta không dám giết người.” Chàng vẫn đứng đó, không sợ hãi, không hoang mang, giọng nói vẫn lạnh lẽo.

“...” Nàng bước càng lúc càng gần, nàng vươn tay mình ra, muốn nắm lấy thanh kiếm kia nhưng đôi chân đã không còn sức lực nữa và ngã nhào xuống

trước mặt chàng “Giết ta đi... van cầu ngươi hãy giết ta đi...”

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ giết ngươi dễ dàng vậy sao? Mau giao bảo tàng Thành Đô ra đây, ta sẽ toại theo ý nguyện của ngươi.” Chàng vẫn lạnh lùng nói, chàng vẫn muốn nàng giao ra bảo tàng ấy.

“Đứng ở trên cao... có gì thú vị?” Nàng nắm chân chàng, ngược mắt lên nhìn và hỏi, vẫn là câu hỏi đó, nàng muốn biết cuối cùng đứng ở trên cao cảm giác sẽ như thế nào?

“Ngươi bớt xàm ngôn.” Chàng giọng nói có chút mất nhẫn nại mà hơi lớn tiếng.

“Chỉ cần ngươi... trả lời được... câu hỏi đó... ta sẽ... giao bảo tàng... cho ngươi...” Bàn tay nàng từ từ di chuyển lên, từ từ nắm lấy lưỡi kiếm của chàng, máu tươi lập tức chảy xuống.

“...” Chàng không đáp, lạnh lùng nhìn nàng. Bởi vì ngay cả chàng cũng không biết câu trả lời, đứng ở trên cao cảm giác ra sao chàng chưa từng cảm nhận được.

“Ngươi... không biết... đúng không?” Nàng từ từ ngồi dậy, nàng quỳ trước mặt chàng, máu vẫn không ngừng chảy từ lưỡi kiếm của chàng.

“...” Chàng im lặng.

“Vây... để ta nói... cho ngươi biết... cảm giác... khi đứng ở... trên cao... ra sao...” Nàng giữ chặt lưỡi kiếm của chàng, bàn tay dẫm máu tươi thật nhanh đâm thẳng mũi kiếm vào tim mình nhưng khoe miệng nàng vẫn nở một nụ cười tươi “Ồ trên cao... rất tịch mịch...”

Hành động của nàng làm chàng chấn động, chàng không nghĩ nàng sẽ hành động như thế.

Nhưng vào thời khắc nàng đâm kiếm vào tim, mọi ký ức từ thời viễn cổ và hiện tại liền quay về, một thứ ánh sáng kỳ lạ phát ra từ chỗ kiếm đang cắm ở tim.

Bạch Khuynh Thành nhớ lại toàn bộ kiếp trước của mình.

Độc Cô Linh Vũ cũng nhớ lại mọi chuyện.

Bạch Khuynh Thành cười tươi khẽ nói “Hy sinh... cuối cùng lời nguyện... cũng đã được hoá giải...”

Độc Cô Linh Vũ tròn mắt nhìn nàng, hét lớn tên nàng “Bạch Khuynh Thành.”

Chàng rút kiếm ra, máu từ tim nàng phun ra, chàng dùng tay chèn ép lại ngăn không cho máu chảy nhưng muộn rồi, nàng yếu ớt đưa tay lên chạm vào khuôn mặt chàng “Xin lỗi... thật xin lỗi...”

“Không, Khuynh nhi... không... đừng bỏ ta lại... Khuynh nhi...” Chàng bất lực lắc đầu.

“Xin lỗi...” Nàng ngoài hai chữ đó ra không còn biết nói gì cả.

“Khuynh nhi...” Chàng hét lớn.

“Làm sao ta có thể để nàng chết dễ dàng như vậy được.” Một giọng nói thanh lãnh vang lên, từ trong gian không vô hình xuất hiện một tử y nam nhân, Độc Cô Thượng Thần. Y cảm quyền trượng nặng mạnh xuống đất, toàn bộ mọi thứ xung quanh đều bị ngưng đọng, y bước tới trước mặt Độc Cô Linh Vũ, người không bị tác động của pháp thuật ngưng đọng thời không của y “Đại ca thân mến, ta phải đưa nàng về nơi của nàng, trong bụng nàng là tiên thai. Ta nhất định phải bảo quản tốt tiên thai chờ đến ngày bọn chúng chào đời, còn hồn phách của nàng suýt chút nữa đã phân tán bay đi khắp nơi, ta cũng đã dùng Ngưng Ly đằng và lưới Hoàng Kim làm từ thân thể Bạch Hổ thu lại toàn bộ hồn phách cho nàng chỉ còn chờ ngươi và lại hồn phách cho nàng mà thôi.”

“Ngươi... muốn đưa nàng đi đâu?” Độc Cô Linh Vũ khó hiểu nhìn y, mày cau lại.

“Trở về nơi của nàng, nếu ngươi tìm được chỗ đó thì cũng là lúc ngươi sẽ thức tỉnh hoàn toàn.” Dứt lời, y khẽ nâng tay lên, thân thể Bạch Khuynh Thành cũng bay lên, Độc Cô Linh Vũ bị y dùng phép trời lại không cho phản kháng “Tạm biệt đại ca thân mến!” Sau đó y và nàng biến mất, lúc đó thuật ngưng đọng cũng không còn tác dụng.

Khi Độc Cô Bạch Ngọc đến thì mọi chuyện đã xong, nhiệm vụ của cậu chỉ là dọn dẹp bãi chiến trường do bọn họ gây ra và đưa Độc Cô Linh Vũ đang thần thờ trở về Đường Tâm điện nghỉ ngơi. Cuối cùng mọi chuyện cũng đã chấm dứt, thời đại mới cũng sẽ bắt đầu từ giây phút này.

Ngày mười lăm tháng sáu năm Duyệt Xuyên thứ sáu, cả Thành Đô đại lục được một phen chấn động. Hoàng hậu Bắc Băng quốc chính là Am Cảnh các chủ trong truyền thuyết, kẻ giả mạo hoàng hậu bao lâu nay chính là muội muội song sinh của nàng. Chính vì đám giả mạo và mưu hại hoàng hậu cùng hoàng đế cho nên tru di cửu tộc. Hoàng hậu Bắc Băng quốc mất tích, hoàng đế Bắc Băng quốc không muốn thượng triều nữa, cả Bắc Băng quốc rơi vào khủng hoảng.

“Vũ nhi, ngươi mở cửa ra, mẫu hậu muốn nói chuyện với ngươi.”

“Hoàng thượng xin ngài mở cửa ra.”

“Ngọc nhi, người mau khuyên Vũ nhi.”

“Vương gia, giờ chỉ có ngài nói bệ hạ mới nghe.”

Độc Cô Bách Ngọc bắt đầu đi đến trước cửa phòng Độc Cô Linh Vũ nói “Hoàng huynh, người cứ như thế này thì nàng sẽ quay về sao? Huynh quên những gì Sinh Thần nói rồi sao?”

Vừa dứt lời, cửa phòng liền mở ra, Độc Cô Linh Vũ tiểu tụy nắm lấy vạt áo Độc Cô Bách Ngọc “Người biết nơi đó đúng không?”

“Ta không biết, chỉ có Sinh Thần mới biết.” Cậu lắc đầu.

“Ta phải tìm y ở đâu?” Chàng hét lớn.

“Một người bình thường như huynh muốn bước vào Vô Hận địa cảnh sao? Ngông cuồng!” Cậu đâm vào mặt chàng khiến chàng ngã nhào xuống đất.

“Bệ hạ.”

“Vũ nhi.”

“Tất cả các người ai bước tới ta sẽ giết đó, chuyện giữa huynh đệ bọn ta cấm được xen vào.” Độc Cô Bách Ngọc chỉ thẳng mặt từng người quát lớn “Khí thế của người từng muốn thấu tóm thiên hạ đâu rồi hả? Vì một nữ nhân mà huynh trở thành yếu đuối như vậy sao? Huynh nghĩ rằng nàng sẽ chấp nhận gặp huynh trong tình trạng này sao? Huynh nghĩ nàng là ai? Một vị các chủ cao cao tại thượng, mà người nàng chọn chính là vị hoàng đế dám cùng nàng đấu nhiều năm vẫn không phân thắng bại. Vị hoàng đế đó bây giờ đâu rồi?” Từng câu từng chữ của cậu đều trúng tim chàng, nếu Bạch Khuynh Thành ở đây chắc chắn sẽ không chấp nhận chàng trong tình trạng đáng xấu hổ này.

Độc Cô Linh Vũ nằm dài xuống nền đất lạnh lẽo, bắt chéo hai tay che mắt mình, những lời Độc Cô Bách Ngọc nói không sai. Bây giờ chàng đang làm gì thế này. Chẳng phải Sinh Thần nói rằng trong bụng nàng có hài tử của chàng và y đã kịp bắt hết những hồn phách suýt một chút nữa đã bị phân tán của nàng. Y nói đang chờ chàng tìm được nơi đó để vá lại hồn phách cho nàng. Vậy bây giờ chàng phải mạnh mẽ lên, chàng phải tìm đến nơi đó. Chàng đưa cánh tay lên và nói “Huynh đệ tốt, mau đỡ ta đứng lên.”

Độc Cô Bách Ngọc giờ cao khỏe miệng khi thấy Độc Cô Linh Vũ trở lại là chính mình, là vị hoàng đế lẫm lẫm lãnh khốc vô tình ngày trước. Cậu nắm lấy tay chàng, kéo chàng đứng dậy “Như vậy mới là ca ca ta ngưỡng mộ.”

Bạch Khuynh Thành! Nàng hãy nhìn cho kỹ, Độc Cô Linh Vũ ta nhất định sẽ lục tung cả Thành Đô đại lục để tìm nàng, Độc Cô Linh Vũ ta nhất định sẽ thấu tóm cả thiên hạ Thành Đô!

Trong Bạch Thành.

“Bẩm Sinh Thần đại nhân, bụng của tiểu thư lại to thêm nhưng hơi thở của tiểu thư đột nhiên yếu dần.” Nha hoàn Noãn Noãn nói.

Độc Cô Thượng Thần xoa xoa thái dương, cứ tưởng nàng chỉ mang hai tiên thai là Tử Dịch và Tiểu Hồ, không ngờ tới nàng lại mang bốn tiên thai. Đối với thân thể bị tổn thương quá nặng và trái tim thoi thóp thì bốn tiên thai là quá sức với nàng. Nguyên thần của Cảnh Chu và Bạch Hồ cũng không thể duy trì được thân thể tồi tệ này, còn bốn tháng nữa mới tới ngày hạ sinh, từ đây tới lúc đó chỉ sợ khó lòng duy trì được.

“Sao người không đem thân thể nàng ngâm trong nước Vong Ưu, chẳng người từng nói nước Vong Ưu có thể giúp thần tiên tích tụ khí của vạn vật trong cửu giới.” Giọng nói trong trẻo phát ra từ cây đào non làm y bừng tỉnh.

“Hmm...” Y vuốt cằm không đáp, rồi đi đi lại lại một hồi rồi đập hai tay vào nhau một cái bộp. Sao y không nghĩ ra chuyện này nhỉ, thay vì để nguyên thân thể như vậy thì sao y không biến thân thể nàng thành một quả tử liên nuôi dưỡng trong hồ nước Vong Ưu chờ tiên thai chào đời. Nói là làm, y lập tức đi tới phòng đặt thân thể của Bạch Khuynh Thành, nha hoàn cứ đứng trước cửa chờ đợi y hết nửa ngày mới thấy y mở cửa ra, trên tay cầm một chậu hoa tử liên màu hồng tuyệt đẹp. Độc Cô Thượng Thần nhanh chóng đi tới hồ nước lớn ở Bạch Cung rồi đưa quả tử liên hồn kia xuống hồ, thay toàn bộ nước trong hồ thành nước Vong Ưu “Hoàn hảo rồi phải không?” Y nói với cây đào non kia.

“...”

“Cứ vậy đi, đúng là hao tổn sức lực thật.”

“...”

“Nếu tên kia không mau đến đây chăm sóc các người thì có lẽ ta sẽ chết mất, ta không thích bị giam chân ở nơi này đâu.”

“...”

“Các người im lặng có ý tứ gì?”

Rốt cuộc y biến bọn họ thành cây đào để làm gì?

Bỗng một tiểu tiên từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt hoảng hốt và xanh mét, chạy vào vườn đào của y mà vấp ngã mấy lần, sau đó đứng trước mặt y và hoảng loạn nói “Đại nhân... không xong thật rồi...”

“Hử? Cái gì mà không xong?” Y nhướng cao mày, ngược lại với vẻ mặt hốt hải của tiểu tiên kia, vẻ mặt của y vẫn bình thản như đang xem kịch vậy.

“Đường Tâm điện... hoàng cung Bắc Băng... cháy rồi...” Tiểu tiên vừa thờ dốc vừa nói.

“Ồ!” Y chỉ ‘ồ’ một tiếng, không hề kinh ngạc trước tin tức của tiểu tiên kia “Nhanh như thế đã tìm đường chuồn sớm rồi sao.” Cái sự bình thản của y khiến cho tiểu tiên cả giận và những cây đào cành lá rung động mạnh mẽ “Có gì mà phản ứng ghê vậy? Ta đây đã biết chuyện này từ trước rồi.” Y nói mà chẳng hề để ý tới suy nghĩ của người khác, cứ vô tư như thế.

“Đại nhân... ngài thực sự không quan tâm?” Tiểu tiên khó hiểu hỏi y.

“Quan tâm làm gì?” Y hỏi.

“Dù sao Hoàng đế Bắc Băng cũng là đệ tử của ngài mà?”

“Hắn không còn là hài tử nữa.” Y lạnh nhạt đáp, đệ tử thì đã sao? Chàng cũng đâu còn nhỏ nữa, mắc mớ gì y phải quan tâm nữa.

“...” Vị tiểu tiên cứng họng không nói được gì nữa.

Cả vườn đào cũng im lặng không phản ứng.

Độc Cô Thượng Thần chẳng nói chẳng rằng bỏ lại tất cả mọi thứ phía sau lưng thẳng một mạch đi đến tầng thư các, nơi lưu giữ toàn bộ lịch sử của thế gian từ thời viễn cổ cho đến thế gian tái sinh lần ba. Trong tầng thư các có một góc nhỏ được Độc Cô Thượng Thần độc chiếm dùng để lưu giữ vận mệnh mà y viết dành riêng cho Bạch Khuynh Thành và Độc Cô Linh Vũ. Đi đến kệ sách ngoài cùng, hàng đầu tiên, y lấy quyển sách thứ nhất và nhanh chóng rời khỏi tầng thư các, trở lại vườn đào. Lúc này tiểu tiên kia đã rời đi, y đến một cây đào đã cao lớn nhưng cành lá chưa được xum xuê và y ngồi dưới gốc cây, trong tay cầm quyển sách, y nhàn nhạt nói “Chắc các ngươi đang thắc mắc tại sao ta lại cầm quyển sách này ra đây phải không?”

Những cây đào trong vườn khẽ run.

“Sở dĩ ta cầm quyển sách này ra là vì đây chính là quyển sách đầu tiên ta viết về vận mệnh của Bạch Khuynh Thành và Độc Cô Linh Vũ nhưng cái kết của nó lại đi ngược với lời nguyên kia. Thật đáng buồn!”

Những cây đào im lặng không run cành.

“Ta nghĩ sẽ kể cho các ngươi nghe vận mệnh ta viết cho hai người họ, chắc có lẽ cũng chính là giấc mơ của bọn họ, một giấc mơ mãi mãi chỉ có thể mơ mà không thể thực hiện được.”

Có một cây đào non khẽ run cành.

“Ta biết bây giờ giấc mơ này sẽ được thực hiện nếu như tên kia đến đây và các ngươi thức tỉnh.”

Những cây đào lại im lặng.

“Vậy bây giờ chúng ta nghe kể chuyện được chưa?”

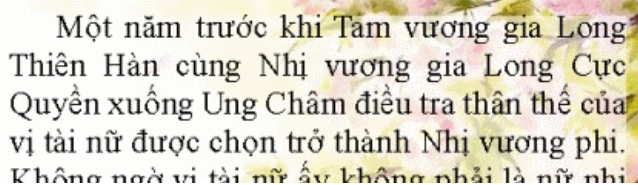
Những cây đào run cành mạnh mẽ.

“Câu chuyện kể rằng...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Chương 15.1: Bắt Cóc Và Đoàn Tụ.

Một năm trước khi Tam vương gia Long Thiên Hàn cùng Nhị vương gia Long Cực Quyền xuống Ung Châm điều tra thân thể của vị tài nữ được chọn trở thành Nhị vương phi. Không ngờ vị tài nữ ấy không phải là nữ nhi

Câu chuyện mà ta kể cho các người nghe, nó được viết trước khi thế gian tái sinh lần thứ ba, là đoạn vận mệnh đầu tiên trong một trăm lẻ chín đoạn vận mệnh không được ta ưng ý nhưng nó lại là đoạn vận mệnh mà cả hai người kia hằng mơ ước, Đoạn vận mệnh đang dở này chính là giấc mơ của hai người...

Linh Yên đại lục là một lục địa vô cùng lớn và có bảy đế quốc lớn cùng một vài tiểu quốc nhỏ. Trong đó có ba đế quốc hùng mạnh nằm ở phía đông Linh Yên đại lục nắm toàn bộ nền kinh tế của đại lục, ba đế quốc đó là Long Hoả quốc, Vũ Thần quốc và Mộc Liên quốc.

00150101.jpg [325.81 KiB | Đã xem 76 lần]

Nhiều năm về trước trong thất quốc có một lời đồn đại về bảy đại ác ma giết người không ghê tay, người ta gọi bảy đại ác ma đó là Thất đại diêm vương. Họ giết người không cần biết lý do, giết để vui giết để thoả mãn cơn khát máu của mình, già trẻ lớn bé đúng sai đều giết.

Mười năm trước, võ lâm tam quốc tận diệt đều do một tay Thất đại diêm vương gây ra. Bây giờ hể nhắc đến bốn chữ 'Thất đại diêm vương' không ai là không kinh sợ bọn họ.

Sau sự kiện tận diệt võ lâm, năm năm sau đột nhiên tam quốc xuất hiện bốn gia tộc nắm toàn bộ quyền kinh thương, đó là Bạch, Vương, Dương, Lục. Có rất nhiều gia tộc khác đều muốn giành lại quyền kinh thương nhưng đều bị một thế lực lớn ngấm ngấm triệt hạ hết và cũng từ đó không ai dám chống lại Tứ đại gia tộc này.

00150102.jpg [302.32 KiB | Đã xem 76 lần]

Người đứng đầu Bạch gia tộc chính là Bạch Tiên, đồng thời cũng là người đứng đầu Tứ đại gia tộc. Ông nắm giữ toàn bộ kiến thức y thuật và độc thuật là thiên hạ đệ nhất thần y và cả Bạch Huyền Môn y viện khắp tam quốc.

Sở hữu những vị đại phu danh tiếng, tài giỏi bậc nhất thiên hạ nhưng có những căn bệnh nan y chỉ có Bạch tiên mới có thể chữa trị. Đáng tiếc ông đã hạ một đạo lệnh "Không

không ngờ vị tài nữ ấy không phải là nữ nhân của Tri huyện Ung Châm mà là Tứ tiểu thư của Dương gia tộc, một trong ngũ đại gia tộc. Khi đến Hàng Nam cứu trợ lũ lụt thì xe ngựa của bọn họ đã bị nước lũ cuốn trôi, cho đến tận bây giờ không có một chút tung tích gì cả bọn họ.

Đế vương Long Hoả Quốc đã để tang và chiêu cáo thiên hạ bọn họ đã qua đời. Trong lúc Nhị vương gia cùng Tam vương gia vắng mặt ở triều đình, Cố thái sư cầu kết với quan lại trong triều để lật đổ Đế vương nhưng may mắn thay Tứ vương gia Long Thiên Lạc đã chặn đứng mọi âm mưu của lão ta. Một ám vệ thân cận của Tam vương gia đã đến gặp Tứ vương gia, trao cho y những bằng chứng Cố thái sư tạo phản nhiều năm trước và cái chết của Nguyên gia tộc, Hoàng Phủ gia tộc.

00150106.jpg [325.31 KiB | Đã xem 75 lần]

Long Thiên Lạc đem tất cả điều tra lại một lần nữa và đã trình lên Đế Vương, đem quân bắt loạn thần Cố thái sư. Không ngờ hai giọt máu của Nguyên gia bảy lâu nay được Nguyên cô hậu nuôi dưỡng trong hoàng cung, nay Nhị vương gia chính là Nguyên Lang đã không còn. Chỉ còn lại một mình Long Chiêu Dương, Đế vương cảm thấy bản thân ông đã có lỗi với Nguyên gia cho nên bây giờ muốn đền bù lại cho Nguyên gia. Ngày đêm bảo vệ cho Long Chiêu Dương, tránh cho tàn dư của loạn thần vào cung giết hại nàng.

Chiêu Dương Điện.

"Công chúa! Đã tối rồi, nên nghỉ ngơi thôi." Một cung nữ lên tiếng nhắc nhở vị nữ tử đang ngồi cạnh cửa sổ.

Vị nữ tử quay về hướng giọng nói cung nữ, cất giọng nói trong trẻo hỏi "Đã tối rồi?"

"Dạ công chúa." Cung nữ đáp và dìu nàng đứng dậy.

00150107.jpg [295.8 KiB | Đã xem 75 lần]

"Ừ nên nghỉ ngơi." Long Chiêu Dương từ nhỏ đã bị mù nhưng nàng là người có thính giác rất tốt và có khả năng cảm thụ được âm nhạc. Tính tình nhân hậu, bao dung lại có tài bẩm sinh chỉ cần nghe qua một lần là có thể nhớ hết tất cả "Đã là giờ nào rồi?"

"Dạ là giờ tuất rồi."

"Vẫn còn sớm, ta chưa muốn ngủ, người mang đàn ra cho ta, ta muốn đánh một lúc."

phải người thân trong Tứ đại gia tộc, không có đại lễ ta sẽ không thi y cứu người.”

Dương gia tộc, người đứng đầu là Dương Hổ, nắm trong tay các tiêu cực thương hành lớn nhất tam quốc và các tiền trang lớn nhất tam quốc.

Vương gia tộc, người đứng đầu là Vương Chí, nắm trong tay các phường thêu phùng dệt bậc nhất thiên hạ.

Lục gia tộc, người đứng đầu là Lục Ngự, nắm trong tay các cửa hàng phòng tử bảo và cửa hàng ngọc thạch lớn nhất tam quốc.

“Dạ công chúa.”

Màn đêm cô tịch, tiếng đàn trong trẻo cất lên xé toát màn đêm lạnh lẽo, tiếng đàn vang lên như nói hết nội tâm của người đánh đàn, rất cô đơn rất lạnh lẽo rất bi thương. Trên cây cổ thụ lớn có một bóng người đang lặng lẽ lắng nghe tiếng đàn bi thương. Bỗng đàn đứt dây là ngón tay của Long Chiêu Dương chảy máu, cung nữ vội rút lấy khăn cầm máu cho nàng và nhanh chóng đưa nàng về phòng. Chỉ còn bóng người trên cây kia lặng lẽ nhìn thân ảnh nhỏ kia vào phòng rồi bóng người cũng biến mất.

00150103.jpg [320.39 KiB | Đã xem 76 lần]

Trong bóng tối mờ mịt của một biệt viện lớn ở kinh thành Thần Long, Long Hoả Quốc, một thân hắc y nhân bay thật nhanh vào một căn phòng không có ánh sáng. Hắc y nhân quỳ trước bình phong ngăn với nội phòng lên tiếng “Bẩm chủ tử, bỏ câu đưa thư từ đại dương gia từ Mộc trang đã đến?” Từ trong bình phong vang ra một thanh âm rét lạnh khiến tim người nghe như muốn ngừng đập “Viết những gì?” Hắc y nhân cố gắng khôi phục lại hơi thở của mình sau khi nghe thanh âm băng lãnh kia “Đại dương gia nói người vào hoàng cung một chuyến.”

“Để làm gì?”

“Giết Nhu Phi, lưu lại đứa trẻ và còn...” Hắc y nhân hơi run giọng, không biết có nên nói tiếp hay không.

“Tại sao không nói tiếp?” Thanh âm lại vang lên khiến cho hắc y nhân không tự chủ được.

00150104.jpg [288.46 KiB | Đã xem 76 lần]

“Dạ... đại dương gia nói người hãy đưa Chiêu Dương Công Chúa rời khỏi cung, đưa về Đông Liêm.”

“...” Chủ nhân thanh âm không nói gì. Sự im lặng bao trùm cả căn phòng lớn đầy màu đen của bóng tối, hắc y nhân cố gắng hít thở thật nhẹ vì y biết chủ tử y là Bạch Vũ, tam đương gia của ngũ đại gia tộc, đại thiếu gia của Bạch gia Huyền Vũ. Một người lãnh tâm lãnh khốc lãnh diện vô tình giết người không ghê tay, người có tính khí cổ quái nhất trong mười bốn vị chủ tử của đại gia tộc “Thế người có biết mình cần phải làm gì không?” Chủ nhân thanh âm lãnh băng, Bạch Vũ từ từ bước ra phía trước bình phong, một thân

00150108.jpg [314.88 KiB | Đã xem 75 lần]

Khi hoàng cung trở nên yên tĩnh và mọi thứ chìm vào giấc ngủ, trong một góc tối nào đó xuất hiện một nam nhân thân bạch y lãnh khốc, hần thoát ẩn thoát hiện trong Chiêu Dương Điện. Bước thật nhẹ vào phòng và tiến lại giường nơi đang có một nữ tử say giấc nồng, hần đứng lặng lẽ nhìn nàng. Ngũ quan thanh tú không khuynh quốc khuynh thành nhưng lại ôn nhu động lòng người khiến ai vừa nhìn liền có thể đem lòng yêu nàng. Đi đến bên cạnh giường nàng, ngón tay vuốt nhẹ gò má hồng mềm mại của nàng, tim hần khẽ rung động... Mỗi hần không biết từ lúc nào đã kẻ sát môi nàng, hơi thở đều đặn ấm áp khiến hần không thể cưỡng lại được muốn cướp lại đôi môi anh đào này. Mỗi chạm môi, sự mềm mại và ngọt ngào của đôi môi anh đào này càng làm hần muốn độc chiếm.

Có cái gì đó lạnh lạnh chạm vào môi nàng, rồi cái gì đó ấm nóng tràn vào miệng mình khiến nàng đang mơ màng ngủ bỗng tỉnh giấc, mắt không thể nhìn thấy nhưng mũi có thể ngửi thấy mùi vị này là của nam nhân. Nàng đang bị một nam nhân phi lễ? Muốn vùng vẫy nhưng tay của nàng đã bị gã nam nhân này khóa chặt từ lúc nào không biết. Cả người gã nam nhân tản ra một cỗ hàn khí lạnh lẽo bức người nhưng cái lưỡi của gã lại ấm nóng đến lạ thường. Nó cứ quấn chặt lấy lưỡi của nàng không buông, vị ngọt tràn ngập miệng nàng khiến hô hấp của nàng càng lúc càng khó.

00150109.jpg [418 KiB | Đã xem 75 lần]

Sự ngọt ngào này khiến hần quên mất nhiệm vụ của mình, cảm thấy hơi thở của nàng không còn đều đặn nữa, hần mới luyến tiếc buông tha. Hần nhìn nàng, khuôn mặt đỏ ửng, hô hấp không đều trông rất quyến rũ, giống như nàng đang cố gắng câu dẫn hần vậy.

Cô điều chỉnh lại hơi thở mình, nàng lớn tiếng hỏi “Người... người là ai?”

“...” Hần thủy chung im lặng không đáp.

“Người...” Lời chưa kịp nói hết nàng đã bị điểm huyệt cằm. Rồi cả thân thể nàng đột nhiên nhẹ tênh như có ai đó đang nhấc nàng lên cao vậy. Sau đó nàng nghe thấy những tiếng nói khác.

bạch y nhẹ lướt qua hắc y nhân.

“Thuộc hạ không hiểu?” Hắc y nhân toàn thân run rẩy, mồ hôi ứa ra như tắm.

“Việc của Nhu Phi kia giao cho người. Còn về phần Chiêu Dương kia ta hảo sẽ chiêu cô nàng ấy.” Bạch Vũ phân phó xong rồi biến mất trong bóng tối không ai hay.

“Chủ tử.”

“Việc đã xong?”

“Dạ đã xong.”

“Vậy trong thư đại đương còn nói gì nữa?”

“Đại đương gia còn nói: Nếu xong hết mọi chuyện hãy thiêu rụi hết tất cả.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.2 - Chương 34: Chương 15.2

“Vậy cứ làm theo lời của đại đương gia.”

“Dạ chủ tử.”

Hắn là đang muốn thiêu rụi toàn bộ Chiêu Dương Điện? Hắn là ai? Hắn có phải là người của Cổ thái sư? Hắn muốn bắt cóc nàng để diệt khẩu? Cảm giác ngực bị đánh khá mạnh bạo, hắn nhìn nàng đang cố phản đối quyết định của mình. Hừ lạnh hắn nắm lấy tay nàng không cho đánh nữa “Khoan đã.”

“Chủ tử còn gì phân phó?”

“Tìm hết Chiêu Dương Điện xem coi có những thứ gì đem ra hết. Có cơ quan mật thất gì cũng phải tìm ra và đem tất cả đồ đạc đóng gói lại chuyển tất cả về Đông Liêm sơn.”

“Dạ chủ tử.”

Mọi chuyện đã được phân phó xong, hắn ôm nàng vào lòng rồi thi triển kinh công bay đi trong bóng tối. Cảm giác lạnh lạnh của gió đêm xuyên qua da thịt làm nàng phải nép sát vào lòng hắn. Thấy nàng lạnh, hắn cởi áo choàng đang khoác bên ngoài ra, khoác lên người cho nàng rồi tiếp tục ôm nàng đi về. Gió mát, hương được thảo ở đâu đó xộc vào mũi nàng và lòng ngực ấm áp của hắn đang đưa cơn buồn ngủ đến với nàng. Hắn thấy nàng đã ngủ, khoe miệng khẽ gờ cao thành đường cong tà mị, rồi hắn ôm nàng biến mất trong màn đêm đen kịt.

00150111.jpg [361.11 KiB | Đã xem 74 lần]

Những tia nắng ấm áp len lỏi chiếu vào phòng, chiếu rọi khuôn mặt ôn nhu thanh tú đang say giấc. Có cảm giác xa lạ không giống giường nệm ở Chiêu Dương Điện, Long Chiêu Dương liền bật dậy ngồi khắp căn phòng. Đây vốn không phải là phòng của nàng? Muốn mở miệng ra nói nhưng lại không thể thốt thành tiếng. Hình như huyết cầm của nàng đã bị cái nam nhân xa lạ kia điểm huyết và nàng đang bị nam nhân kia bắt cóc. Phải làm sao đây?

“Đã tỉnh?” Nghe thấy giọng nói lãnh băng nhưng không phải của nam nhân kia, nàng liền thu mình vào góc giường. Thấy thế, chủ nhân

của giọng nói lãnh băng đó bật cười hắc hắc nhưng nàng không quan tâm. Cái nàng đang quan tâm chính là mùi được thảo đêm qua đang tiến lại gần nàng và mang theo hàn khí lạnh lẽo kia lại gần nàng.

“Tam đệ! Người đang làm nàng sợ.” Là giọng nữ nhân, so với hàn khí lạnh lẽo của nam nhân kia không khác mấy và nữ nhân đó đang tiến lại gần nàng hơn. Sao họ lại bắt cóc nàng? Sao họ lại toả ra cỗ khí nguy hiểm như vậy? “Nguyên Linh.”

00150112.jpg [342.33 KiB | Đã xem 74 lần]

Cái tên Nguyên Linh khiến cho nàng giật mình hơn và càng nép sát góc giường. Họ là ai? Tại sao... tại sao lại có thể biết cái tên này?

“Nguyên Lang đang chờ người ở Đông Liêm.”

Cái tên Nguyên Lang khiến cho bức tường phòng thủ từ nãy giờ của nàng biến mất nhưng nàng không thể nói thành lời.

“Tam đệ a, người chưa giải huyết cam cho nàng.”

Người được gọi là Tam đệ vươn tay ra nắm lấy tay nàng và kéo vào lòng ngực của mình. Rồi hắn nhanh tay giải huyết cho nàng và biết trước được nàng sẽ muốn thoát khỏi vòng tay hắn cho nên hắn đã điểm huyết cử động của nàng “Bỏ ta ra, sắc lang.”

“Nguyên Linh.”

“Im miệng! Ta không phải là Nguyên Linh, ta là Long Chiêu Dương, là Long Chiêu Dương. Ta không quen biết ai là Nguyên Lang cả.”

“Vậy sao? Nếu vậy thì Long Thiên Hàn đã nói dối rồi.”

00150113.jpg [299.3 KiB | Đã xem 74 lần]

“Long Thiên Hàn? Đệ ấy còn sống sao?”

“...”

“Nói cho ta nghe đi, làm ơn đi...”

“Vậy ta hỏi người lại lần cuối, người có phải là Nguyên Linh không?”

“Trước khi ta trả lời câu hỏi của các người thì ta muốn biết thân phận của các người cho dù ta có chết cũng cam chịu.”

Lại giọng cười đó vang lên, bộ chuyện này vui lắm hay sao? “Người cũng khá lắm. Ta là đại đương gia của ngũ đại gia tộc Vương Thoại Kỳ đồng thời cũng là Tiểu Diêm Vương của thập tứ Diêm Vương. Người của thập tứ Diêm Vương ? Chẳng lẽ Nguyên Lang có liên quan đến Gia tộc Diêm Vương? “Còn vị nữ nhân bên cạnh ta là thê tử ta Độc Diêm Vương, đương gia chủ mẫu Bạch Tuệ. Người đã bắt cóc người đến đây chính là Độc Y Diêm Vương, tam đương gia Bạch Vũ.”

Tương truyền trong giang hồ nhiều năm trước tám vị đại cao thủ lãnh tâm lãnh khốc lãnh diện vô tình giết người không ghê tay khiến cho người của tam

quốc Long Hoa Quốc, Mộc Liên Quốc, Vũ Thân Quốc phải sợ hãi, họ được giang hồ gọi là các Đại Diêm Vương.

00150201.jpg [409.76 KiB | Đã xem 74 lần]

Sau nhiều năm đột nhiên xuất hiện mười bốn vị cao thủ khác tự xưng là Thập Tứ Diêm Vương, con của Bát Đại Diêm Vương, nhưng trong Thập Tứ Diêm Vương có một người lãnh tâm lãnh khốc giết người không ghê tay trong vòng bán kính mười bước chân. Hắn không hề động tay nhưng hễ ai đụng đến hắn trong bán kính mười bước chân sẽ bị nổ tung hoặc trúng kịch độc chết ngay lập tức. Nam nhân ấy được mệnh danh là Độc Y Diêm Vương. Chỉ cần nghe đến cái tên Độc Y Diêm Vương là bất ai trong giang hồ đều hãi hùng và rất ít người nhìn thấy hắn xuất hiện nhưng một khi xuất hiện là cả giang hồ dậy sóng.

Thấy vẻ sợ hãi của nàng hiện rõ, Vương Thoại Kỳ cười lớn, Bạch Tuệ và Bạch Vũ vẫn như cũ không hề biểu hiện cảm xúc gì ra ngoài mặt “Vậy giờ người đã có thể nói?” Vương Thoại Kỳ hỏi.

“...” Nàng lưỡng lự không biết có nên nói ra hay không, thờ dài mi tâm rũ xuống, nàng chậm rãi nói “Phải. Ta chính là Nguyên Linh và đại ca ta là Nguyên Lang.”

“Người có thắc mắc tại sao ta lại biết không?” Vương Thoại Kỳ nói.

“...” Nàng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 35: Chương 15.3

“Là Phúc Liệt, ám vệ năm xưa của Nguyên Mị Cổ Hoàng Hậu.”

“Ông ta còn sống sao?” Nàng hốt hoảng hỏi.

“Phải ông ta còn sống và sống dưới thân phận là Lão Tướng Quân của Mộc Liên Quốc, nuôi dưỡng hai hài tử của Hoàng Phủ gia tộc là Hoàng Phủ Thanh Minh và Hoàng Phủ Thanh Tịnh. Hay còn biết đến cái tên Minh Minh trang chủ của các trang viên tam quốc Long, Mộc, Vũ và Hoàng Phủ Thanh Tịnh còn là Phúc Tịnh, tam vương phi của Hàn Vương gia.” Vương Thoại Kỳ mỉa cười.

“Tất cả bọn họ đều còn sống?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Ừ.” Y gật đầu.

“Nhưng sao họ không về hoàng cung?”

“Người muốn biết?”

“...” Nàng gật đầu.

“Vậy hãy đến Đông Liêm mà hỏi họ.” Y cười lớn, rồi nói thêm “...nhưng còn một chuyện nữa...”

“Là chuyện gì?”

“Muốn đến Đông Liêm, người phải thành thân cùng tam đệ của ta Bạch Vũ.” Y đưa ra điều kiện.

“Người nói Độc Y Diêm Vương?” Nàng kinh hãi.

“Phải.”

00150203.jpg [392.67 KiB | Đã xem 77 lần]

Thân nàng run lên, người từ nãy giờ vẫn im lặng và giữ chặt nàng trong lòng. Cảm nhận được sự sợ hãi của nàng, Bạch Vũ lấy làm lạ, chẳng phải mới đầu nàng rất gan dạ lắm sao?

“Chỉ cần người thành thân cùng Bạch Vũ và sinh người nối dõi cho Bạch

gia thì người sẽ được tự do. Ta sẽ cấp cho người một trang viên cùng vàng bạc châu báu đủ để người sống sung sướng cả đời.” Bạch Tuệ lạnh lùng nói.

“Tại sao lại là ta?”

“Vì đại ca người nợ bọn ta một mạng sống, nợ Tịnh nhi một đôi chân. Cho nên người phải thay y trả hết tất cả món nợ này”

Nàng, Nguyên Linh không biết có nên chấp nhận đề nghị này hay không, vì người nàng thành thân là nam nhân lãnh khốc nhất giang hồ. Bỗng tay nàng bị nắm chặt hơn, nàng suýt tí nữa đã quên mình đang bị nam nhân lãnh khốc này ôm chặt từ nãy giờ “Chỉ cần người cùng ta thành thân và sinh ra người nối dõi Bạch gia, ta sẽ buông tha cho người.” Bạch Vũ lạnh lùng nói.

“Là thật sao?” Nàng hỏi “Liệu còn điều kiện gì khác nữa không? Hay chỉ đơn giản như thế?” Câu hỏi của nàng làm ba người họ kinh ngạc.

Người ngạc nhiên nhất chính là Bạch Vũ dường như nàng có thể nhìn thấu tâm tư của hắn. Nữ nhân này có nên nói là quá thông minh hay không? Ở nàng toát ra một điều gì đó khiến hắn có phản hừng thú muốn giữ nàng lại bên cạnh “Không được yêu ta.” Đó là điều kiện của hắn.

00150204.jpg [506.32 KiB | Đã xem 77 lần]

“Hả?” Nàng kinh hô. Hắn đang nói cái gì thế?

“Không được yêu ta, không được cãi lời ta, không được chọc giận ta, không được trốn khỏi ta.” Những điều kiện này quá dễ dàng, hắn tin nàng sẽ làm được.

“Vậy ta có thể đưa ra điều kiện của mình được hay không?”

“...” Lần đầu tiên có người dám đưa ra điều kiện với hắn, nàng càng lúc càng làm hắn có hứng thú rồi đấy “Nói.”

“Nếu như ta yêu người thì người hãy chấp thuận cho ta rời đi càng sớm càng tốt mà không cần sinh hài tử có được không?”

“Nếu người sinh xong hài tử thì được.”

“Nếu ta yêu người khác...”

“Sinh hài tử xong có thể rời đi.”

Đến cuối cùng câu trả lời của hắn vẫn là phải sinh xong hài tử mới có thể rời đi. Tại sao số phận của nàng lại khổ đến như vậy? “Thôi được, ta chấp nhận điều kiện của các người.” Nguyên Linh không biết rằng lời chấp nhận của nàng đã thay đổi cả số phận của nàng và nam nhân lãnh khốc Bạch Vũ này. Nàng cùng huynh đệ Diêm Vương lên đường trở về Đông Liêm, nàng được sắp xếp là ở chung xe ngựa với Bạch Vũ. Xe ngựa của Đại gia tộc thật khác với xe ngựa của hoàng cung, tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ tiện nghi và được trải lông thú mềm mại đến lạ thường.

00150205.jpg [456.49 KiB | Đã xem 77 lần]

Đoạn đường đến Đông Liêm khá xa, phải mất ba tháng mới đến biên giới Long Hoa Quốc, Mộc Liên Quốc. Điều nàng quan tâm nhất chính là bầu không khí im lặng khi ngồi chung xe ngựa với nam nhân lãnh khốc này. Nàng cảm thấy mình thật may mắn khi không thể nhìn thấy gì, nếu không nàng còn sợ hãi đến mức nào. Gió mát từ cửa sổ xe ngựa thổi vào là cơn buồn ngủ đến với nàng, tựa vào thành xe lim dim. Thấy nàng gật gù ngủ bên cạnh cửa sổ, Bạch Vũ vốn không muốn chung đụng nhiều nhưng thấy nàng có vẻ không thoải mái mà đường về Đông Liêm lại còn dài. Vươn tay kéo nàng ôm vào lòng, hành động của hắn khiến Nguyên Linh tỉnh giấc và muốn vùng ra khỏi vòng tay ấy nhưng lại bị giọng nói lãnh băng của hắn làm sợ hãi và phải ngoan ngoãn “Nằm yên nếu không ta sẽ giết Nguyên Lang.”

Tựa vào lòng hắn, nàng có thể nghe thấy tiếng tim hắn đập đều đặn từng nhịp không nhanh cũng không chậm, thật ấm áp. Nếu như hắn là một nam nhân bình thường thì nàng sẽ không phải phòng thủ như vậy nhưng hắn là nam nhân nguy hiểm nhất thiên hạ mà cả giang hồ ai cũng phải sợ. Mùi được thảo từ người hắn toả ra thật dễ chịu như đang xoa dịu nàng và dẫn nàng vào giấc ngủ. Nhìn ngắm nàng ngủ bình yên như chưa bao giờ được bình yên làm cho hắn tò mò muốn biết trong quá khứ của nàng đã xảy ra chuyện gì. Thân thể nàng toả ra mùi hoa tử liên nhẹ nhàng khiến hắn say đắm mê, cúi xuống hôn nhẹ lên môi lên mắt lên trán nàng, rồi hắn cũng ôm nàng thật chặt vào lòng.

cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

00150206.jpg [555.03 KiB | Đã xem 77 lần]

Đã bao lâu rồi hân không cảm nhận được sự bình yên như vậy? Từ lúc sinh ra đã chứng kiến cảnh giằng co tàn khốc chém giết lẫn nhau. Để sinh tồn để sống sót hân được dạy dỗ là phải thật tàn nhẫn tàn khốc với mọi thứ xung quanh và cả bản thân hân. Cho đến khi hân gặp Hoàng Phủ Thanh Tịnh, tìm hân dần ấm áp và hân cũng biết đau biết giận biết ghen biết buồn. Thế nhưng hân vĩnh viễn là người đến sau, hân không thể nào có được trái tim của Hoàng Phủ Thanh Tịnh, không thể nào cùng nàng ấy sánh bước bên nhau đến cuối cuộc đời.

Gặp nàng, Nguyên Linh thanh khiết và đơn thuần, hân cảm thấy ở cạnh nàng có một sự bình yên lạ thường. Không giống như những nữ nhân khác, cũng không giống như ở bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Tịnh. Ở nàng có sự bình yên sự thích thú và hân từng muốn giữ giây phút này mãi mãi...

***

“Tĩnh...tĩnh...” Bên tai vang lên giọng băng lãnh của ai đó khá quen thuộc, Nguyên Linh liền mở mắt ra và nhìn thấy mình vẫn còn đang nằm trong lòng của Bạch Vũ. Kinh hãi! nàng lập tức ngồi dậy để né tránh nhưng lại bị hân giữ chặt không cho thoát khỏi vòng tay lớn của hân “Buông ta ra.” Nàng lớn tiếng.

“Ta đã nói ngươi không được chống lại ta, nếu không hậu quả ngươi cũng đã biết rõ.” Hân cảnh cáo nàng.

“Ta...đã...rõ...” Nàng ngừng vùng vẫy và lắp bắp nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Q.2 - Chương 36: Chương 15.4

“Vây thì mau xuống xe ngựa.” Bạch Vũ buông Nguyên Linh ra rồi rời khỏi xe ngựa, nàng cũng lẹ mọ bước ra xe ngựa nhưng do không nhìn thấy gì nên nàng không dám bước xuống xe ngựa. Nhìn thấy sự chật vật của nàng, hân vươn tay nhắc bổng nàng lên sau đó nàng, bế nàng xuống xe ngựa. Nguyên Linh cảm thấy sự ấm áp và mùi hương quen thuộc của lồng ngực rắn chắc trong lòng có chút hoảng sợ. Hân bế nàng xuống xe ngựa nhưng không chịu thả nàng ra, cứ như thế bế nàng vào một trang viên lớn.

Đây là Bạch gia trang thuộc Hoả Vân Thành, cách biên giới khá xa nhưng lại gần khu rừng Dạ Xoa ma quái. Hân cứ bế nàng như thế đến một căn phòng lớn trang trí đơn giản nhưng rất sang trọng. Đặt nàng xuống giường lớn rồi phân phó hạ nhân trong trang viên chuẩn bị nước tắm và thức ăn cho nàng “Chúng ta sẽ ở lại đây hai ngày, sau đó mới tiếp tục khởi hành.” Hân vẫn như cũ, không biểu hiện cảm xúc gì cả, chỉ có lãnh băng lãnh khốc. Đang muốn quay bước đi, hân chợt nhớ ra và rồi nói “Ngươi đừng nghĩ tới việc sẽ chạy trốn, dù ngươi có chạy đến chân trời góc bể nào thì ta vẫn sẽ tìm cho bằng ngươi. Món nợ các ngươi nợ Đại gia tộc bọn ta nhất định phải trả cho xong”

Câu nói của hân đã bóp thắt trái tim của nàng, khoé mắt đột nhiên cay cay nhưng nàng cố gắng nuốt nước mắt ngược lại vào trong, nàng cảm thấy số phận của mình còn bi thương hơn việc bị tặc tử Cổ thái sư giết. Thà một nhát kiếm để nàng được giải thoát còn hơn phải sống trong nỗi lo lắng không biết mình còn sống được bao lâu. Nếu nàng gặp lại Nguyên Lang và thấy y được bình an vô sự thì có lẽ nàng nên tìm cách giải thoát cho bản thân mình càng sớm càng tốt. Sống trong nỗi lo âu sợ hãi như vậy nàng thà chết còn hơn.

00150208.jpg [630.27 KiB | Đã xem 76 lần]

Nàng không biết bên ngoài vẫn còn có người đang đứng đó quan sát nàng, hân thắc mắc tại sao nàng không khóc mà cố nén tất cả lại? Như vậy là mạnh mẽ hay là ngu ngốc? Hân cảm thấy khó chịu với thái độ này của nàng, hay nói đúng hơn là căm ghét thái độ này. Sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay y xong, nàng dùng bữa một mình trong căn phòng tịch mịch. Bỗng bên ngoài vang lên nhiều

tiếng nói và càng lúc càng ồn càng gần hơn, cửa phòng đột nhiên mở ra. Một giọng nói đã quá lâu nàng không nghe... “Linh.”

“Nguyên Lang?” Cái muống trên tay nàng đột nhiên rơi xuống đất, đây là giọng của người thân duy nhất của nàng Long Cực Quyền, Nguyên Lang “Có phải người không?”

“Là ta.” Nam nhân vận y phục màu đen, Nguyên Lang chạy thật nhanh vào ôm lấy Nguyên Linh đang kinh ngạc và sững sờ. Đây là người thân duy nhất còn lại của y! Phía sau Nguyên Lang có thêm một vị nữ nhân xinh đẹp thanh tú bước vào đang cười tươi trước cảnh đoàn tụ hạnh phúc này, Dương Yển thê từ của Nguyên Lang “Linh nghe ta nói đây.” Y lấy tay lau nước mắt đang tuôn trào của nàng.

“Nga, ta nghe.” Nàng gạt đầu, nước mắt vẫn không ngừng rơi, cảm giác hạnh phúc dâng trào.

“Ta nên gọi người một tiếng tỷ tỷ mới phải.”

“Người là có ý tứ gì?”

“Mị cô cô chắc không nói rõ cho người biết chính người sinh ra trước ta, người là tỷ tỷ của ta chứ không phải là muội muội ta.”

00150209.jpg [525.2 KiB | Đã xem 76 lần]

“Là thật? Sao người biết?”

“Phúc Liệt, ám vệ luôn theo Mị cô cô.”

“Ta mặc kệ, ta cứ nghĩ người đã chết, ta đã rất đau lòng.”

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi người vì đã không gửi thư từ gì cho người, để người lo lắng. Nhưng khi nghe tin Chiêu Dương Điện bốc cháy, ta từ Nam Châu Thành phía tây cưỡi ngựa ngày đêm để đến đây vì nghe nói hôm nay đại dương gia sẽ dừng chân ở đây trước khi về Đông Liêm.”

“Người nói... Chiêu Dương Điện cháy? Vậy....”

“Đế Vương đã chiếu cáo thiên hạ Chiêu Dương công chúa đã qua đời trong vụ hoả hoạn Chiêu Dương Điện.”

Nàng rũ mi xuống, khuôn mặt có chút thoáng buồn nhưng rồi biến mất nhanh chóng, nàng lại tiếp tục hỏi Nguyên Lang “Vậy còn Long Thiên Hàn?”

“Y đang ở Đông Liêm chờ mọi người trở về.”

“Thế còn Đỗ Phi Hoàng?”

“Đỗ Phi Hoàng thật ra là Dương Yển, tứ tiểu thư của Dương gia tộc và nàng ấy đang ở đây.” Nguyên Lang quay lại đưa tay về phía Dương Yển.

Như hiểu ý phu quân mình, Dương Yển tiến lại gần ngồi cạnh phu quân, tay vươn ra nắm tay Nguyên Linh “Ta là Dương Yển, người năm xưa tỷ gây khó dễ trong cuộc tuyển chọn vương phi.” Dương Yển cười cười rồi nói.

“Dương Yển?” Giọng nói quen quen khiến nàng nhớ lại những ngày tháng năm đó “Đúng là người.” Nguyên Linh ôm lấy Dương Yển vào lòng, đây là thê từ của Nguyên Lang, nàng có lẽ nên vui mừng vì điều này. Đến cuối cùng thì Nguyên Lang cũng tìm được hạnh phúc rồi, nàng nên mừng cho y.

00150210.jpg [537.35 KiB | Đã xem 76 lần]

“Đoàn tụ vui vẻ nhỉ?” Lại là giọng nói lãnh khốc ấy, khi giọng nói lãnh khốc vang lên thì cả thân thể của Nguyên Linh đều run rẩy. Còn Nguyên Lang và Dương Yển thì cúi người với chủ nhân giọng nói lãnh khốc đó, Bạch Vũ.

“Tam gia!”

“Tam ca!”

Bạch Vũ không quan tâm đến hai người này, hắn chỉ quan tâm đến người đang nói đột nhiên im lặng. Tiến lại gần nàng, vươn tay kéo nàng đứng dậy tựa vào lòng ngực của hắn, Bạch Vũ dùng lãnh mâu hung ác liếc xéo Nguyên Lang khiến y ớn lạnh tránh ra xa xa một chút. Cho dù y có là đệ đệ của nàng đi chăng nữa, tại sao lại có thể thân mật với nàng như vậy? Nàng là hôn thê của hắn nha, y không được phép thân mật như vậy. Thật là phi lễ! “Thập lục muội phu nên giữ khoảng cách.” Hắn cảnh cáo y.

Nguyên Lang và Dương Yển nhìn nhau trố mắt há hốc mồm, tam ca của họ giống như đang ăn phải giấm chua? Chuyện này là sao? Nhưng lãnh mâu hung ác kia làm cho cả hai phu thê họ ho khan vài cái “Khụ...khụ...tam gia, ta chỉ là... vui mừng quá thôi!” Nguyên Lang đáp.

“...” Bạch Vũ không ngừng liếc xéo y.

“Ách.” Y toát mồ hôi lạnh.

“Tam ca a tam ca, nếu huynh đã đến thì chúng ta cùng nhau ngồi xuống tâm sự cùng Linh tỷ.” Dương Yển nhanh trí cứu phu quân mình ra khỏi tình thế dở khóc dở cười này trước khi tam ca bức chết y nha.

“Yến nhi nói đúng a.” Nguyên Lang cười cười nói theo.

“Vậy ta có được mời chung vui không?” Một giọng nói cọt nhả vang lên kèm theo một tràng cười dài ma mị. Rồi chủ nhân của giọng nói bước vào phòng, Vương Thoại Kỳ tay cầm phiến ngọc phe phẩy dịu Bạch Tuệ đi vào cửa.

“Đại đương gia.”

“Đại ca, Đại tỷ! Hôm nay cơn gió nào đưa đại ca đại tỷ đến đây?” Dương Yến tươi cười hỏi.

“Chỉ cần Yến nhi ở đâu thì đại ca sẽ ở đó để trò chuyện cùng Yến nhi.” Vương Thoại Kỳ hắc hắc cười đùa.

“Đại ca lại đùa muội, cả hai người ngồi đi để muội phân phó nha hoàn pha trà rồi chúng ta cùng tâm sự hàn thuyên.” Dương Yến nhanh miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Q.2 - Chương 37: Còn Rất Nhiều Bí Mật Chưa Được Bật Mí Hoàn Toàn.

Khi Nguyên Mị Hoàng hậu còn sống, bà là người mà Đế vương Long Hoả Quốc, Long Quân Hồ yêu thương nhất trên đời. Hậu cung một mình bà độc sủng, bà sinh cho Đế vương một nhi tử khoẻ mạnh chính là Thái tử Long Thiên Hạo. Vì thấy hậu cung quá tịch mịch nên Thái hậu đã mở cuộc tuyển tú nữ cho Đế vương. Trong các tú nữ thì Trịnh Lan là một tài nữ sắc vẹn toàn đã lọt vào mắt xanh của Thái hậu.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trivietcongthayxa.wordpress.com>

Trịnh gia là gia tộc có quyền thế nhất triều đình, họ đã sắp đặt âm mưu bỏ mẹ được vào rượu của Đế vương để ông sủng ái một đêm với Trịnh Lan. Từ một quý nhân nhỏ bé được thăng lên Trịnh Quý Phi, thật không bà ta cùng Nguyên Mị Hoàng hậu mang thai cùng lúc. Biết được điều đó Trịnh gia cấu kết với Cố gia chia làm hai phe trong triều: Cố, Trịnh và Nguyên, Hoàng Phủ. Không chỉ có Nguyên Mị hoàng hậu và Trịnh Quý phi mang thai, ngay cả Nguyên phu nhân, đại tẩu của Nguyên Mị Hoàng hậu cũng mang thai vào thời điểm đó. Sự trùng hợp này chính là bí kịch!

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trivietcongthayxa.wordpress.com>

“Hoàng Phủ Tự, chẳng lẽ Nguyên gia ta phải tuyệt tự sao?” Nguyên Thanh đại ca của Nguyên Mị hoàng hậu Thừa tướng đại nhân lúc bấy giờ.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trivietcongthayxa.wordpress.com>

“Không, Nguyên gia các người sẽ sống sót và sẽ giành lại được thứ mà tổ tiên các người đã bị cướp.” Hoàng Phủ Tự, Thiên cơ đại nhân đáp.

Bunny Cat House
<https://www.facebook.com/BunnyCatHouse>
<https://trivietcongthayxa.wordpress.com>

“Bằng cách nào?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Rồi cái ngày ấy cũng dần đến, vào đêm rằm tháng tám Trịnh Quý phi và Nguyên phu nhân đột nhiên chuyển dạ cùng một lúc, không chỉ trùng hợp nhau khi mang thai mà ngay cả khi sinh cũng đều hạ sinh một cặp song sinh nam nữ.

Bunny Cat House
<https://www.facebook.com/BunnyCatHouse>
<https://trivietcongthayxa.wordpress.com>

Để Nguyên gia tồn tại, Nguyên Thanh đã đến gặp và cầu xin Bát Diêm Vương cùng chính là thế tử của Hoàng Phủ Tự, Hoa Vô Tình “Ta cầu xin muội Tinh nhi” Nguyên Thanh quỳ rạp xuống đất trước mặt một nữ nhân vó cùng xinh đẹp.

Bunny Cat House
<https://www.facebook.com/BunnyCatHouse>
<https://trivietcongthayxa.wordpress.com>

“Thanh ca, huynh đừng như thế, chúng ta là bằng hữu bấy lâu nay, có việc gì mà huynh muốn làm mà bọn ta không giúp huynh đâu. Đầu gối nam nhân đáng giá ngàn vàng sao lại quỳ trước một nữ nhân bé nhỏ như ta.” Hoa Vô Tình rồi rít muốn đỡ Nguyên Thanh đứng dậy nhưng ông nhất quyết không chịu đứng mà cứ quỳ như thế.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trivietcongthayxa.wordpress.com>

“Nếu muội không chịu giúp ta thì ta sẽ quỳ ở đây cho đến khi nào muội

chịu giúp thì thôi". Nguyên Thanh nói chắc nịch.

"..." Hoa Vô Tình thở dài lắc đầu ngao ngán, nói "Được muối nhất định sẽ giúp huynh dù chuyện có khó khăn đến đâu, ta nhất định cũng sẽ dùng cả tính mạng này để giúp cho huynh."

"Đa tạ muối." Nguyên Thanh vô cùng cảm kích trước sự giúp đỡ của Hoa Vô Tình "Ta chỉ muốn muối giúp ta một chuyện, đó chính là trộm hai hài tử của Trịnh Quý phi trao đổi với hai hài tử của ta."

"Điều đó rất nguy hiểm, huynh nữ đưa con mình vào miệng cọp sao?" Hoa Vô Tình không đồng ý.

"Nếu không vào hang cọp thì ai sẽ vào đây. Ta cầu xin muối." Nguyên Thanh van nài Hoa Vô Tình.

"Thôi được! Ta sẽ giúp huynh!"

Trong đêm ngày hôm đó, có tám bóng đen thoát ẩn thoát hiện lướt lờ trong hoàng cung rộng lớn để thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm. Sau khi mọi thứ đã được sắp đặt xong, hai hài tử của Nguyên gia được trao đổi với hai hài tử của Trịnh Quý phi.

Trong triều đình, Cố Trịnh cấu kết buộc tội Nguyên gia có ý đồ tạo phản, đưa ra rất nhiều chứng cứ mà ngay cả Nguyên Thanh cũng không biết từ đâu mà có. Biết bản thân bị hãm hại, Nguyên Thanh đành đi nước cờ cuối cùng để bảo toàn tính mạng cho muối muối Nguyên Mị.

"Đại ca, muối không thể làm như thế được, như thế là bất nhân bất nghĩa." Nguyên Mị khóc lóc van xin Nguyên Thanh.

"Mị nhi, muối phải làm việc này để bảo toàn tính mạng cho bản thân mình, muối phải sống để bảo vệ hai giọt máu của Nguyên gia. Muối có hiểu không?" Nguyên Thanh ôm lấy muối muối của mình, nước mắt của ông cũng đã lăn dài trên gò má gầy gầy xương xương.

"Nhưng..."

"Mị nhi, ta không trách muối, muối hãy sống thật tốt, hãy thay ta bảo vệ Linh nhi và Lang nhi. Đó là tâm nguyện cuối cùng của ta, xin muối hãy chấp thuận."

"Đại ca..."

Nguyên Mị Hoàng hậu đến gặp Đế vương và kể tội đại ca Nguyên Thanh của mình như kế hoạch đã được định sẵn. Đế vương biết sự thật không phải như thế nhưng ông cũng đành phải thuận theo Nguyên Mị giáng tội xuống Nguyên gia. Hơn trăm mạng người Nguyên gia trong một đêm bị giết sạch, máu đỏ thành sông, Nguyên Thanh bị bắt sống. Nguyên Mị có công nên được miễn tội, thế nhưng bà lại bị tiếng xấu mai mỉa.

Ngày hành hình Nguyên Thanh, Nguyên Mị đi bộ từ hoàng cung đến pháp trường, dân chúng phần nộ ném mọi thứ dơ bẩn nhất vào người bà nhưng bà cam chịu điều đó. Dao phủ đưa đại đao lên cao và hạ xuống thật nhanh đến mức bà chưa kịp nhìn thấy cái gì đang diễn ra, chỉ thấy trước mắt máu văng khắp nơi và đầu của Nguyên Thanh đã nằm trên nền đất lạnh lẽo và lăn tới dưới chân bà. Rồi một cơn mưa trút xuống suốt ba ngày ba đêm giống như lão thiên cũng đang khóc cho một trung thần.

Sóng gió chưa chấm dứt sau cái chết của Nguyên Thanh, Cố Trịnh lại âm mưu hãm hại Hoàng Phủ gia. Nguyên Mị đã lệnh cho ám vệ thân cận của mình Tiểu Triệt đưa hai hài tử của Hoàng Phủ Tự và Hoa Vô Tình trốn chạy sang Mộc Liên Quốc.

Rồi cái gì đến cũng đến Hoàng Phủ gia cũng bị Cố Trịnh hãm hại, hơn trăm người Hoàng Phủ gia bị giết trong đêm, máu đỏ thành sông nhưng không ai biết được thế tử của Hoàng Phủ Tự chính là Bát Diêm Vương trong Bát Đại Diêm Vương. Biết bát muối bị giết nhưng Thất Diêm Vương không thể nào làm được gì vì trước lúc chết Hoa Vô Tình đã gửi mật thư về nói đây chưa phải lúc trả thù.

Hại thế lực đối đầu với Cố Trịnh đã bị tiêu diệt nhưng như thế vẫn chưa đủ đối với dã tâm của Cố gia, lão ta vẫn muốn hại chết Nguyên Mị Hoàng hậu cùng các hài tử của bà. Dù cho là con do chính Trịnh Quý phi sinh ra nhưng bà ta chỉ yêu thương mỗi mình Long Cực Quyền và xem Long Chiêu Dương như phế vật không đáng quan tâm. Ngược lại Nguyên Mị Hoàng hậu lại yêu thương Long Chiêu Dương cứ như con ruột của mình, quan tâm chăm sóc lo lắng cho nàng từng chút một.

Chưa chịu dừng tay ở đó, Cố gia đã sắp đặt kế hoạch hành thích Thái tử Long Thiên Hạo trong một buổi đi săn. Nguyên Mị Hoàng hậu biết sau cái chết của đại nhi tử sẽ đến bà, bà chỉ hận là không thể ngăn chặn mọi âm mưu của Cố gia đang ngày càng lớn. Bà đành phải để nhi tử của mình tự sinh tự diệt trong hoàng cung hiểm ác này. Không bao lâu bà cũng bị hại chết và Trịnh Quý phi lên ngôi Hoàng hậu, Cố gia từ đó mới tạm ngừng mọi chuyện lại.

Bầu không khí bỗng nhiên yên lặng, Nguyễn Linh lòng đau thắt lại, phụ thân mẫu thân của nàng đã không còn trên đời này nữa. Bao nhiêu năm sống sót chỉ để bảo vệ bí mật này, đợi một ngày nào đó nói cho Nguyễn Lang nghe, nàng không mong y có thể lấy lại được thứ mà tổ tiên đã bị cướp nhưng nàng mong y vẫn còn sống và sống thật hạnh phúc, như thế là quá đủ rồi.

"Linh." Nghe thấy tiếng Nguyễn Lang gọi, nàng giật mình tỉnh lại, gò má ẩm ướt khoé mắt cay cay, thì ra nàng vô thức rơi lệ. Vội lau đi nước mắt, Nguyễn Linh cố dùng nụ cười để né tránh cảm xúc bị thương và đau khổ trong lòng mình "Mọi chuyện cũng đã qua rồi, Cố Trinh đã bị tiêu diệt, Nguyễn Lang người còn sống là tốt quá rồi."

Nguyễn Lang biết rõ nàng là đang cố gắng đè nén cảm xúc của mình nhưng y không thể nào ôm nàng vào lòng an ủi được, vì nam nhân kia đang nhìn y một cách hung ác "Linh, mọi chuyện đã kết thúc rồi, từ nay người không cần phải lo lắng nữa."

Nguyễn Linh nghe xong liền nhào tới ôm chầm lấy Nguyễn Lang khóc nức nở, còn Nguyễn Lang nhìn Bạch Vũ đang lãnh khốc nhìn y. À! Y vô tội nha! là do nàng ôm chầm y khóc chứ không phải do y à, oan quá! Rồi y cũng nắm vai của Nguyễn Linh và kéo nàng ra trấn tĩnh lại nàng, nếu không làm vậy e là tính mạng của y sẽ không được bảo toàn.

Sau một hồi khóc mệt, Nguyễn Linh đã thiếp đi, tất cả mọi người đều quay trở về phòng của mình trừ Bạch Vũ vẫn ngồi lại ở đó nhìn nàng say ngủ. Bây giờ cảm xúc trong lòng hần lẫn lộn khó tả, nữ tử đang say giấc kia thật sự đã trải qua quá nhiều bi thương đến vậy sao? Liệu sau khi thành thân với hần cuộc sống của nàng sẽ tốt hơn hay lại chìm sâu vào những nỗi tuyệt vọng? Hần không biết, hoàn toàn không biết nữa.... Liệu hần có đang làm đúng không? Tại sao hần lại quan tâm nữ tử này đến vậy? Chẳng phải hần ghét nữ nhân lắm sao? Tại sao riêng nữ tử này lại khiến hần chỉ muốn nắm chặt chứ không muốn buông tay? Tại sao???

***

Sáng hôm sau, khi những tia nắng ấm áp đã len lỏi vào trang viên, một thân ảnh bạch y nam nhân lướt thật nhanh qua các dãy hành lang và đến một căn phòng ở phía đông nhưng khi mở cửa ra thì trong phòng trống không. Mây kiếm nam nhân chau lại, lãnh mâu hiện rõ sự tức giận và lớn tiếng "Người đâu."

Lập tức bên ngoài xuất hiện hai bóng hắc y nhân quỳ dưới đất đợi lệnh "Chủ tử!"

Nam nhân lãnh khốc liếc nhìn hai hắc y nhân, sắc mặt càng khó coi hơn "Thuận Phong đâu?"

"Bẩm chủ tử! Thuận Phong đã rời khỏi trang viên từ rất sớm, hình như theo chân một ai đó."

"Lập tức điều động tất cả các ám vệ đi tìm dấu vết của Thuận Phong và Nguyễn Linh."

"Tuân lệnh!"

Hần Bạch Vũ, tay nắm chặt thành đấm, tức giận đấm mạnh vào cột khiến cột xuất hiện những đường rạn nứt.

Phía xa xa có bốn người đi tới nhìn thấy hần tức giận có phần sợ hãi, là ai đã chọc giận hần? Người đó chắc chắn lá gan không nhỏ "Chuyện gì mới sáng ra đã ồn ào rồi?" Vương Thoại Kỳ hỏi.

"Đã trốn mất rồi." Bạch Vũ chỉ để lại câu nói đó rồi thì triển kinh công biến mất.

Nguyễn Lang, Dương Yến đi vào phòng xem thì không thấy Nguyễn Linh đâu thì mới hiểu ra câu nói của Bạch Vũ là đang nói nàng "Đại đương gia?" Nguyễn Lang kinh hô.

"Nguyễn Lang, người hãy điều động tất cả các ám vệ tìm kiếm trước khi Bạch Vũ nổi trận lôi đình. Nếu người còn muốn sống cùng Dương Yến đến cuối đời thì hãy cầu mong tìm được Nguyễn Linh." Vương Thoại Kỳ khuyên y.

"..." Nguyễn Lang xanh mặt, lập tức chạy đi.

Lúc đó tại một nơi nào đó trong rừng Dạ Xoa ma quái, một thân ảnh

nhỏ đang có lẽ được di nhưng chân da bị thương. Nhân anh nữ từ nhỏ bé, Nguyễn Linh chống gậy ngồi xuống đất thở hổn hển. Những năm gần đây thể trạng của nàng quá yếu do tích tụ rất nhiều loại độc trong nhiều năm qua và Mị cô cô đã từng cảnh báo với nàng 'Nếu nàng còn bước vào rừng Dạ Xoa lần nữa thì tính mạng của nàng e là...' Nhưng ở khu rừng này là nơi chôn giấu bí mật mà Mị cô cô để lại cho nàng. Bây giờ nàng đang ở Hoả Vân Thành, nếu như không lấy thứ được giấu trong rừng này thì cô lẽ cả đời này nàng cũng không thể lấy được.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Người đi xa quá rồi đây nữ nhân ngu ngốc!" Là thanh âm lạnh băng đó vang bên tai nàng, xoay người lại nàng giật mình khi cảm nhận được cổ hân khí xen lẫn sự giận dữ của hân. Từ lúc nào mà hân đã ở đây? Bạch Vũ nắm lấy tay nàng siết thật chặt khiến chân mày nàng nhăn lại vì đau "Tại sao người lại đến nơi này?"

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Q.2 - Chương 38: Chương 16.2

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Ta đến đây để tìm một vật quan trọng."

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Chứ không phải người tính chạy trốn sao?"

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Người nghĩ rằng ta sẽ chạy thoát khỏi người và người của người sao?"

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

Thì ra là nàng biết hân phải người theo dõi nàng. Hân nhìn xuống chân của nàng, thì ra là đã bị thương rồi sao. Hân có nên tức giận hay không? "Người bị thương?" Hân hỏi.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Là mất ta mù chứ không phải người." Nàng chán ghét nói.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

Mỗi câu trả lời của nàng đều thể hiện rõ sự chán ghét đối với hân, chẳng lẽ nàng chán ghét hân đến vậy sao? Mặc kệ vậy, bâng bó cho nàng trước rồi tính. Rồi hân lấy từ trong áo ra rất nhiều loại thảo dược đắp vào chân nàng và xé tà áo của mình làm vải băng lại cho vết thương ở chân cho nàng "Người muốn đi đâu?"

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Đi đâu liên quan gì người."

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Chân người bị thương thế này rồi còn muốn đi đâu nữa chứ."

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Ta bị thương cũng chưa đến mức tàn phế."

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Người đi đâu ta sẽ đưa người tới đó." Bạch Vũ hạ người xuống ở tư thế sẵn sàng đợi nàng leo lên lưng để hân cồng nàng đi "Leo lên, ta cồng người đi."

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Người tính làm gì? Một Độc Y Diêm Vương mà lại hạ mình cồng một nữ nhân như ta sao?" Nàng mỉa mai.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"..." Hân không đáp.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Bỏ đi, ta tự đi được." Nàng là cứng đầu không chịu nhận sự giúp đỡ của hân. Bỗng cả thân thể nàng bị nhắc lên, nàng lại cảm thấy sự ấm áp của lòng ngực quen thuộc.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Đừng cãi lời, ta đã cảnh cáo người rồi!"

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"..." Nàng im lặng, cứ như thế nàng để hân bế nàng đi tìm vật quan trọng của nàng.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

~~~~~

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Bẩm chủ tử, ám vệ của Tam gia đang ở ngoài bìa rừng Dạ Xoa."

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

Thiết phiến trên tay Vương Thoại Kỳ rơi xuống đất khi nghe tin ám vệ bẩm báo, khu rừng đó ngay cả phụ thân, thúc thúc và đại bá còn ngại vào đó. Tại sao Nguyễn Linh và Bạch Vũ lại vào đó? Y quay nhìn thể tử cùng đang tròn mắt nhìn y, bây giờ y phải làm sao?

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Đại đương gia đừng lo, Nguyễn Linh và Tam gia nhất định sẽ trở về an toàn." Nguyễn Lang nói, vẻ mặt cũng không hề lo lắng.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://trituongtuongbaixa.wordpress.com>

"Là y tử gì?" Vương Thoại Kỳ hỏi.

“Nguyễn Linh từ nhỏ đã theo Mẹ cô ra vào rừng Dạ Xoa như ăn cơm bữa. Nền đối với Nguyễn Linh rừng Dạ Xoa như là nhà mình vậy.” Nguyễn Lang nhớ lại ngày xưa Nguyễn Linh hay vào rừng Dạ Xoa mang về cho y rất nhiều thú và đã có lúc nàng từng ước sẽ ở lại nơi đó, một nơi cách biệt với bên ngoài và nàng sẽ được bảo vệ bởi khu rừng Dạ Xoa này.

“Chúng ta không có cách nào khác hơn là chờ đợi.” Bạch Tuệ nói.

Trong rừng Dạ Xoa, Bạch Vũ vẫn bế Nguyễn Linh trên tay đi suốt cả một quãng đường dài trong rừng “Người không cả thấy mỗi tay sao?” Nàng hỏi.

“...” Hấn vẫn im lặng.

“Dường như người rất kiệm lời?” Nàng lại hỏi tiếp.

“...” Hấn vẫn tiếp tục im lặng.

“Nếu không thích trả lời thì thôi vậy.” Nàng ảo não không thêm chấp hấn nữa.

“Năm ba tuổi ta đã được phụ thân rèn luyện thể lực, năm bốn tuổi phải trải qua cảnh máu đổ đầu rơi của giang hồ, năm năm tuổi phải thử đủ loại kịch độc. Từ năm sáu tuổi phải chịu đủ mọi khổ ải để có được như ngày hôm nay. Chỉ bế người một chút có đã là gì đâu.” Hấn lạnh lùng nói.

“Người không có tuổi thơ?”

“Không có.”

“...”

“Vậy còn người?”

“Tuổi thơ của ta là bóng tối.”

Câu nói đó khiến hấn cảm thấy mình đã làm sai điều gì đó. Tốt nhất là nên im lặng và tiếp tục đi tiếp, ánh mắt hấn lâu lâu lại liếc nhìn nữ tử nhỏ bé trong tay đang tựa vào lồng ngực. Tại sao nàng lại nhỏ bé và nhẹ tựa lông hồng? Nàng thật khác với Hoàng Phủ Thanh Tĩnh, không xinh đẹp không thông minh nhưng lại rất kiên cường.

“Có phải sắp đến một cái hồ lớn phải không?”

“Phải.”

“Vậy dừng lại đi.”

“Sao vậy?”

“Nếu người tiếp tục đi hay dùng kinh công bay vào giữa hồ thì những cơ quan ở dưới hồ sẽ giết người.”

“...”

“Người đặt ta xuống đi.”

Bạch Vũ nhẹ nhàng đặt Nguyễn Linh xuống nhưng vẫn làm điểm tựa cho nàng vì chân nàng đang bị thương không thể đứng được. Rồi nàng hít một hơi dài và hét thật lớn, sau đó đứng yên lặng như đang nghe ngóng cái gì đó. Hấn không hiểu nàng đang làm gì nhưng rồi nàng nắm lấy áo của hấn kéo kéo “Đi thôi ! Ta đã tìm thấy đường vào rồi!”

Bạch Vũ kinh ngạc nhìn nàng nhưng rồi hấn cùng công nàng trên vai đi theo hướng dẫn của nàng. Nàng nói hấn hãy đến mép hồ phía tây và giậm mạnh chân xuống đất mười lần cái và hấn làm y như lời của nàng. Sau mười lần cái giậm chân ấy mặt hồ đầy sương mù đột nhiên xuất hiện những hòn đá nổi trên mặt nước “Hãy cẩn thận từng bước chân của mình, đi theo những hòn đá mang số chân.” Nàng căn dặn hấn.

Bạch Vũ bắt đầu đếm và bước, những hòn đá không bằng phẳng như hấn nghĩ, nó lồi lõm chồm đến mức nếu không phải là người có nội công thâm sâu thì sẽ té ngã như chơi. Hấn nghĩ miễn man đến mức đã quên mình đã đếm đến số bao nhiêu “Hai mươi mốt rồi, bước tiếp đi.” Nàng lên tiếng nói, vì nàng biết hấn có rất nhiều nghi hoặc trong lòng không sao giải đáp được. Để bảo đảm an toàn tính mạng cho nàng và hấn, nàng cứ đếm cho chắc ăn.

“Làm sao người biết?” Hấn kinh ngạc.

“Ngay từ đầu ta đã đếm.” Nàng vẫn tựa vào lưng hắn nói “Sắp đến nơi rồi.”

Thế là hắn cứ tiếp tục đi và cuối cùng cùng đặt chân đến hòn đảo nhỏ giữa hồ, nàng nói hắn hãy đặt nàng xuống nhưng hắn lại không cho phép nàng đi một mình và cứ chờ nàng đi tiếp. Nàng nói hắn hãy tìm giúp nàng một hòn đá lớn và hắn đã tìm ra, đưa nàng đến đó “Trên hòn đá có một cơ quan nhỏ, chỉ cần người nhấn vào cơ quan ấy lập tức hòn đá sẽ di chuyển.”

Hắn làm theo lời nàng nói, quả đúng là có một cơ quan nhỏ trên hòn đá.

“Khoan đã!” Nàng ngăn hắn lại.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Chuyện gì?” Hắn hỏi.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Là khí độc.” Nàng nói.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

Giật mình, hắn dường như không để ý tới việc xung quanh hòn đá này tỏa ra một luồng khí độc, liền lấy ra trong túi áo một lọ thuốc và hắn xé tà áo của mình, đổ ít thuốc ra đó và bịt mũi lại cho Nguyên Linh “Cứ bịt mũi lại, sẽ không sao đâu, tin ta.” Hắn nói.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“...” Nàng im lặng không đáp.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

Bạch Vũ tiếp tục công việc của mình, nhấn vào nút cơ quan, quả nhiên là có khí độc tỏa ra khi hòn đá ấy di chuyển và nó xuất hiện một cầu thang dẫn xuống một mặt thất “Hãy đếm từng bậc thang và đi theo số lẻ,” Nàng bình nhiên nói.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

Hắn tiếp tục công việc của mình đi xuống mặt thất, mỗi bước đi liền được thấp sáng cho đến khi cả hai đứng một gian phòng lớn trống rỗng, chỉ có một cốc rượu nhỏ. Hắn đưa nàng đến gần cái rượu đó và mở ra, bên trong là một phong thư và một cây trâm vàng trạm ngọc “Người có muốn ta đọc thư?” Hắn hỏi nàng.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Không cần đâu, ta đã lấy được thứ ta cần. Chúng ta nên đi thôi, chắc đại ca người đang chờ người ở trang viên đó.”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“U!” Rồi hắn công nàng lên mặt đất.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

Nhưng lần này cơ quan lại tiếp tục thay đổi, nàng cứ làm như cách cũ và cả hai rời khỏi hòn đảo giữa hồ. Đường ra khỏi rừng Dạ Xoa lại rất khó khăn, hắn đứng nhìn một lúc lâu rồi nói “Nếu như có tiểu cô nương đó ở đây, chắc ta sẽ thoát khỏi nơi này một cách nhanh chóng.”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Tiểu cô nương nào?” Nàng ngẩng người hỏi.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Người hỏi để làm gì?”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Chỉ là tò mò thôi.”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Năm đó ta đi hái thuốc ở đây và bị lạc, tiểu cô nương bí ẩn đó đã xuất hiện và dẫn ta thoát khỏi nơi mà quái này nhưng lại rất phí lễ với ta.”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Phi lễ sao?”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Phải.”

“Cô nương ấy chắc rất dùng cảm.”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Ta đã từng thử nếu tìm ra tiểu cô nương đó, giết không tha.”

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

Câu nói của hắn khiến nàng ớn lạnh sống lưng nhưng nàng cần phải rời khỏi nơi này thật nhanh, nàng nói hắn hãy tìm một cành cây cao hơn đầu hắn và xé một phần góc váy của nàng cột vào cành cây đó “Người cứ cầm cành cây này và nhìn theo chiều miếng vải bị thổi bay.” Nàng nói ngắn gọn rồi tựa vai hắn thiếp đi Y như lời nàng nói, hắn đi theo hướng miếng vải bị thổi bay và rời khỏi rừng Dạ Xoa một cách nhanh chóng. Nhưng sao từ này giờ nàng lại im lặng, hắn vội đặt nàng xuống thì thấy hơi thở nàng quá yếu, vươn tay chuẩn mạch cho nàng, chân mày hắn nhíu chặt.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Bạch Vũ!” Giọng Vương Thoại Kỳ vang lên, Bạch Vũ vội bế nàng lên lướt qua y không thèm đoái hoài “Bạch...” Muốn gọi tiếp nhưng Bạch Tuệ nắm lấy vai của y lại lắc đầu.

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

Bunny Cat House - <https://www.facebook.com/BunnyCatHouse> - <https://triviettrungbapxa.wordpress.com>

“Chúng ta nên trở về trang viên thôi.” Bạch Tuệ nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 39: 17: Chạnh Lòng.

Trong cơn mê, ta nghe thấy chàng nói “Cả cuộc đời ta chỉ có duy nhất một lão bà và người đó chắc chắn không phải là Nguyên Linh.” Câu nói đó đã khiến ta ngừng hy vọng về tương lai...

***

“Mì cô cô! Cô cô sắp phải đi xa sao?”

“Tiểu Linh nghe ta nói đây, sau khi ta rời khỏi nơi này người nhất định phải cẩn thận. Kể từ bây giờ không còn ai có thể bảo vệ người được nữa nhưng có một ngày sẽ có một người đến đón người đi và cùng người thành thân, mệnh của người là mệnh Hoàng hậu cho nên hãy cẩn thận với mọi âm mưu của hoàng cung.”

“Ta không xuất giá.”

“Đó là ý trời.”

“Ta có thể cãi lại ý trời.”

“Vô ích thôi Tiểu Linh! Trước khi người xuất giá, hãy đến mật thất ở rừng Dạ Xoa để lấy thứ đó...”

“...”

“Hãy nhớ lời ta, đôi mắt có thể nhìn thấy tất cả nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, đôi tai có thể nghe thấy mọi lời nói nhưng chỉ là tiếng nói bên ngoài. Lòng dạ con người rất khó đoán và hiểm ác, nhất là nam nhân. Nếu người thành thân và uỷ khuất quá nhiều thì cách tốt nhất để giải thoát cho bản thân người chính là CHẾT.”

“Ta hiểu.”

Trong cơn mê man, những ký ức trước lúc Nguyên Mị Hoàng hậu lâm chung lại hiện rõ trong đầu Nguyên Linh, nàng đã thực hiện đúng lời nói của bà trước lúc mất là đến rừng Dạ Xoa lấy vật quan trọng này. Có lẽ vật này sẽ thay đổi cuộc đời của nàng... Rồi nàng nghe rất nhiều âm thanh bên ngoài, là tiếng người nói chuyện, là tiếng băng lãnh của nam nhân lãnh khốc Bạch Vũ, là tiếng lạnh lùng của nữ nhân Bạch Tuệ, là tiếng cọt nhả của Vương Thoại Kỳ, và thanh âm lo lắng của Nguyên Lang.

“Bạch Vũ, đến nước này đệ còn không chịu cứu nàng sao?” Vương Thoại Kỳ khó chịu nói.

“Nàng không phải là người thân của ta.” Hắn lạnh lùng nói.

“Nhưng nàng là lão bà của đệ.” Vương Thoại Kỳ nắm chặt vai hắn hét lớn.

“Cả cuộc đời ta chỉ có duy nhất một lão bà và người đó chắc chắn không phải là Nguyên Linh.” Hắn khẳng định cả đời này sẽ không xem nàng là lão bà cả mình.

Câu nói của hắn như đâm một nhát dao vào tim nàng, tương lai của nàng coi như đã không còn nữa. Bóng tối mãi mãi vẫn là bóng tối, làm sao bóng tối có thể trở thành ánh sáng được.

“Đệ nghĩ rằng Hoàng Phủ Thanh Tĩnh sẽ hồi tâm chuyển ý rồi bỏ Long Thiên Hàn để đến bên đệ sao?” Bạch Tuệ nói.

“Ta không cần muội ấy hồi tâm chuyển ý, chỉ cần ta vẫn còn yêu muội ấy là đủ.” Lời nói này lại chém thêm nhát dao thứ hai vào trái tim non yếu của nàng, hắn là quá lãnh khốc đến tim cũng đã đóng thành băng.

“Rồi sẽ có một ngày đệ sẽ phải hối hận với những lời mình nói bây giờ.” Bạch Tuệ cảnh báo hắn.

“Ta nhất định sẽ không hối hận!” Hắn khẳng định điều đó.

Nguyên Linh ước gì mình chết ngay bây giờ để đừng bao giờ phải chịu đựng những lời nói cay độc của hắn. Tại sao Hoàng Phủ Thanh Tĩnh lại may mắn như vậy chứ, được cả hai nam nhân yêu thương đến sẵn sàng làm tan nát hết trái tim của các nữ nhân trong thiên hạ. Nàng là nên hận bản thân mình hay hận số phận nghiệt ngã này? Bây giờ nàng chỉ muốn chìm vào giấc ngủ, nàng mệt mỏi quá rồi...

“Yến nhi, Nguyên Linh đã tỉnh chưa?”

“Đạ chưa.”

“Đã một tháng trong trời rồi, tỷ ấy cứ hôn mê suốt như vậy.”

“Đại tỷ nói độc tố trong người của Linh đã được đẩy ra hết nhưng sức khoẻ có phần yếu hơn trước. Dù cho sức khoẻ có khá lên thì ý thức của Linh mới quan trọng.”

“Lang ca, chàng đừng lo lắng, Linh tỷ sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi.”

“Yến nhi, nàng không hiểu đâu, từ nhỏ Linh đã chịu quá nhiều khổ sở, hoàng cung là nơi hiểm ác và không tránh khỏi việc người hại người. Linh vì muốn bảo vệ cho Mị cô cô đã hứng hết mọi đau khổ vào người và khi Mị cô cô mất. Chính Linh cũng là người tự trách bản thân mình nhất vì Linh quá vô dụng không thể nào bảo vệ được những người thân xung quanh mình. Cô tịch trong cung cấm hiểm ác là sự trừng phạt bản thân mình của Linh.”

Bên tai vang lên tiếng nói, nàng cố gắng lắng nghe bọn họ đang nói gì, là giọng nói của Nguyên Lang và Dương Yến. Họ nói nàng đã hôn mê một tháng rồi chưa tỉnh, nàng cũng rất muốn tỉnh nhưng thân thể nàng không thể nhấc lên được, nàng vẫn ở trong bóng tối không lối thoát, cũng không rõ tại sao mình lại không muốn tỉnh lại. Là vì sợ nếu tỉnh lại sẽ phải đối diện với nam nhân lãnh khốc vô tình kia, là vì sợ nếu tỉnh lại sẽ thấy số phận mình thống khổ như thế nào. Trong bóng tối đen kịt, chỉ có một mình nàng ngồi ôm mặt khóc, rồi bỗng từ đâu ánh sáng xuất hiện, nàng ngước mặt lên nhìn thì đó là một cánh cửa ánh sáng đang chờ đợi nàng nhưng bản thân nàng không muốn đứng dậy, nàng không muốn đi đến đó, nàng không muốn tỉnh lại, là nàng sợ...

“Đi đi, nơi đó đang có người chờ đợi...”

Là giọng nói của ai?

Là nam hay nữ?

Nàng cũng không phân biệt được nhưng thân thể nàng từ lúc nào đã đến gần với cánh cửa ánh sáng. Nàng cố gắng chạy ngược vào bóng tối nhưng càng chạy lại càng đến gần hơn với ánh sáng “Không! Ta không muốn tỉnh lại...” Van xin là điều vô ích, nàng bị đẩy mạnh qua cửa, ánh sáng chói loá nuốt chửng lấy nàng cho đến khi nàng cảm giác được những cơn đau truyền đến thật nhanh thì biết rằng mình đã quay trở về với thân thể, đã lấy lại ý thức của mình. Mắt nặng trĩu cố gắng mở ra, không phải là màu đen nữa mà là rất nhiều màu sắc thay phiên nhau đập vào mắt nàng khiến nàng phải nhú chặt mày lại vì không thích ứng kịp

“Lang...” Nàng khẽ gọi tên y.

Nguyên Lang và Dương Yến vừa bước chân rời khỏi phòng thì đột nhiên nghe thấy giọng nói yếu ớt vang ở bên trong và cả hai quay lại nhìn thì thấy Nguyên Linh đang thều thào. Không biết từ lúc nào mà nước mắt của cả hai phụ thể họ đều đang lăn dài trên má, chạy đến bên cạnh giường của Nguyên Linh “Linh! Tỷ đã tỉnh?” Nguyên Lang vui mừng nắm chặt tay nàng hỏi.

“Lang...nước...” Nguyên Linh cổ họng đau rát không thể nói thành lời.

Dương Yến đứng một lập tức đến ngay bên cạnh bàn lấy nước mang đến, Nguyên Lang đỡ Nguyên Linh ngồi dậy uống chút nước, nước vào cổ họng bớt đau rát, nàng cũng có thể dần dần mở mắt ra nhìn. Mắt nàng đã khô, nàng có thể nhìn thấy xung quanh, tuy hơi mờ nhạt một chút nhưng có thể thấy rõ mọi thứ, nàng ngước nhìn người đang đỡ nàng dậy.

“Tỷ thấy trong người thế nào?”

Là giọng nói của Nguyên Lang, khuôn mặt nam nhân tuấn tú này chính là Nguyên Lang sao?

“Linh tỷ, tỷ cảm thấy ra sao?”

Là giọng nói của Dương Yến, nàng quay qua nhìn nữ tử đang ngồi bên cạnh giường nàng, thật là thanh tú diễm lệ, đây chắc là thê tử của Nguyên Lang, hai người thật là xứng đôi.

“Sao tỷ không trả lời?” Nguyên Lang hỏi.

“Ta chỉ thấy mắt ta rất đau, thân thể không thể cử động được.” Nàng đáp.

“Vậy ta sẽ gọi thập tam ca đến.” Dương Yến nhanh nhẩu tính quay bước thì bên ngoài cửa đã có người tiến vào.

“Không cần đi đâu cả, thập lục muội, ta đã đến.” Nam nhân tuấn mỹ phi phạm với giọng lãnh băng kia chính là thập tam ca mà Dương Yến vừa nói, Bạch Ngọc.

“Ngươi...là...” Nguyên Linh yếu ớt hỏi.

“Ta là Bạch Ngọc, nhị thiếu gia của Bạch gia Huyền Môn, đệ đệ của Bạch Vũ, đứng thứ mười ba trong thập tứ diêm vương.” Y giới thiệu bản thân mình. Nghe đến cái tên Bạch Vũ là nàng đã ớn lạnh sống lưng, Bạch Ngọc tiến đến gần nàng, vươn những ngón tay thon dài đặt lên cổ tay nàng để chuẩn

mạch. Sau đó cậu thu tay về lại ống tay áo, khuôn mặt thủy chung không nở một nụ cười nào cả “Đã tỉnh là tốt, thân thể có thể bồi dưỡng sau, tuy nhiên mắt của ngươi bị nhiễm độc quá lâu nên đã mù hoàn toàn không thể cứu chữa. Nếu như ngươi bảo đau mắt thì là do khí độc của rừng Dạ Xoa làm tổn thương, ta sẽ kê đơn thuốc cho ngươi uống bồi bổ và đắp thuốc lên mắt để giúp ngươi không bị đau nữa.”

“Ừ. Đa tạ ngươi.” Nàng gật đầu đã hiểu.

“Không cần đa tạ ta vì ngươi sẽ trở thành tầu tầu của ta.” Câu nói của cậu là nhắc nhở nàng về việc nàng sẽ phải thành thân cùng cái nam nhân vô tình kia.

“Cho hỏi đây là đâu? Sao có vẻ lạnh quá vậy?” Nàng không biết chính xác mình còn ở Hoả Vân Thành không, vì nơi đó vốn rất ẩm áp cơ mà.

“Một tháng trước tỷ rơi vào hôn mê, bọn ta đã gấp rút phi ngựa ngày đêm không nghỉ để về Đông Liêm chữa bệnh cho tỷ. Đây là Du Nhiên Phủ của Đông Liêm Thành thuộc Mộc Liên Quốc, chào mừng tỷ đã đến với đại gia tộc.” Dương Yến tươi cười nắm lấy tay nàng nói.

Du Nhiên phủ? Đông Liêm Thành? Mộc Liên Quốc?

Chỉ trong một tháng hôn mê mà nàng đã ở cái nơi được mệnh danh là huyền bí và nguy hiểm nhất lục quốc sao? Rốt cuộc đại gia tộc này còn có nhiều bí ẩn nào nữa?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 40: 18.1: Nữ Nhân Đó Là Nguyên Nhân Khiến Hấn Và Nàng Mãi Mãi Là Hai Đường Thẳng Song Song.

Sở Thi Thi bồi Nguyên Linh sửa soạn xong và cùng nàng ngồi xuống dùng bữa sáng, những món ăn của Thi Thi tuy đơn giản nhưng lại rất ngon miệng, khác hẳn với những món ở hoàng cung làm. Bởi cô chính là thiên hạ đệ nhất đầu bếp và đã bị lão thập tam Bạch Ngọc cướp về Đông Liêm này ẩn cư “Ta nghe nói ngươi không muốn có hài tử nữa?” Đũa trên tay Thi Thi đột nhiên dừng lại giữa không trung và ánh mắt hiện rõ sự thống khổ “Thi Thi nghe ta nói đây.”

“Linh tỷ đừng nói nữa, ta biết phải làm gì tốt cho bản thân mình.” Sở Thi Thi trốn tránh.

“Ta lại thấy ngươi đang sợ hãi đó Thi Thi.” Câu nói này đã đánh trúng tim của Sở Thi Thi, đúng là cô đang sợ hãi. Không phải sợ những cơn đau lúc sinh hài tử mà là sợ mình lại không thể giữ được hài tử như những lần trước. Đó chính là nguyên nhân cô luôn tỏ ra ngu ngốc để trốn tránh tất cả mọi người và nhất là Bạch Ngọc “Hài tử chính là kết tinh của tình yêu giữa hai người.” Nàng dịu dàng nói.

“Ta biết.” Cô gật đầu.

“Ta biết quá khứ đó luôn ám ảnh ngươi nhưng ngươi hãy nhìn đi, đây không còn là Long Hoả Quốc nữa mà là Đông Liêm. Nơi mà có rất rất nhiều người bảo vệ ngươi khỏi nguy hiểm, có lão thập tam luôn bên cạnh ngươi mọi lúc mọi nơi.” Nàng vẫn tiếp tục nói mặc cho Sở Thi Thi đang lo sợ không muốn nhắc lại.

“Ta là không thể tha thứ cho bản thân mình và ta nghĩ rằng hài tử của ta cũng sẽ không tha thứ cho ta vì đã hại nó không thể sinh ra đời.” Cô thê lương nói.

“Ngươi sai rồi Thi Thi, hài tử ngươi chưa bao giờ nghĩ như thế.” Nàng lắc đầu.

“Làm sao tỷ biết được chứ?” Cô cá kình.

“Ta đã từng gặp hài tử của ngươi trong lúc hôn mê...” Nàng nói.

“Sao?” Nước mắt Sở Thi Thi rơi xuống.

“Nó nói rằng nó không thể luân hồi được vì vẫn còn một thứ sức mạnh nào đó giữ nó lại, không chịu buông nó ra cho nên nó cứ phải quanh quẩn ở đây mãi. Sức mạnh đó chính là từ ngươi phát ra, là sự nhớ thương, sự đau khổ, sự tự trách của ngươi cho nên nó không thể rời đi được. Nó nói cho đến khi nào ngươi buông bỏ những nhớ thương, đau khổ và tự trách đó thì nó mới có thể rời đi.”

“Nhưng...”

“Nó nói sẽ rất vui nếu như nó có thêm đệ đệ muội muội cho nên nó khuyên ngươi hãy quên nó đi. Chỉ cần ngươi chấp nhận Bạch Ngọc thì nó sẽ nhanh chóng siêu thoát.”

Bảy ngày sau đó.

Tại phòng ăn lớn của đại gia tộc, một bầu không khí âm ỉ bao trùm lấy tất cả mọi người và nhìn đồ ăn trên bàn mọi người không ai động đũa nổi.

“Đã ba ngày rồi, lão Thập tam sao không chịu tha Thi Thi chứ.”

“Cứ kiểu này tất cả chúng ta sẽ chết đói mất thôi.”

Chỉ riêng hai người vẫn ăn một cách bình thản, đó chính là Bạch Vũ cùng Nguyên Linh, đối với bọn họ ăn là để sống dù ai nấu cũng được.

***

Và rồi cái ngày đó cũng đã đến...

Hôm nay là ngày trọng đại nên cả Du Nhiên phủ ai ai cũng đều hồi hã sửa soạn mọi thứ, cả phủ giăng đèn hoa đỏ khắp nơi, mọi thứ đều đã sẵn sàng cho ngày thành thân của vị Tam gia lãnh khốc nhất thiên hạ. Chính vì vậy mà ngày thành thân hôm nay rất rất lớn, lớn hơn những lễ thành thân của các chủ tử khác, sinh lễ phải nói là cực kỳ nhiều gồm: một trăm rương lớn lụa gấm do chính Áng Mây phùng dật Vương gia nổi tiếng tam quốc dệt thành, một trăm rương vàng ròng, một trăm rương bạc, một trăm rương châu báu ngọc ngà và mười tám mảnh đất trải khắp tam quốc cùng năm trang viện, sơn trang ở Long Hoá Quốc. Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ đến giờ lành là có thể đem qua Nguyên phủ thành đông rước dâu.

Nguyên phủ thành đông.

Tất cả mọi người ai ai cũng đều bận rộn, người chạy qua kẻ chạy lại hồi hã chuẩn bị chờ đoàn rước dâu. Trong căn phòng ở biệt viện nhỏ người ra kẻ vào tấp nập, một nữ tử nhỏ đang ngồi trước gương cho một nữ tử khác chải đầu “Linh tỷ à! Ngày hôm nay tỷ rất đẹp a.” Giọng nói nữ tử chải tóc trong trẻo khen lẫn khen để nữ tử đang ngồi trước gương, Dương Yến vui mừng kinh hi.

“Ta mù thì làm sao có thể nhìn thấy mình đẹp như thế nào.” Nữ tử ngồi trước gương, Nguyên Linh thở dài đáp.

“Tỷ đừng như thế chứ.” Dương Yến bĩu môi trách.

Nguyên Linh lắc đầu, không phải vì nàng không nhìn thấy gì mà là vì nàng không muốn cho ai biết việc mình có thể nhìn thấy ánh sáng. Nàng biết người trong gương là nàng, thanh tú diễm lệ nhưng có lẽ không thể bằng được các mỹ nhân trong đại gia tộc. So với họ nàng chỉ là cóc ghè làm sao có thể sánh với một bầy thiên nga. Nhìn hỷ phục cùng mào phượng trước mắt, nàng chỉ ước tại sao thời gian lại trôi nhanh như thế, cuối cùng là không thể tránh khỏi số phận phải cùng nam nhân lãnh khốc ấy định chung thân. Tương lai phía trước của nàng chỉ thấy một màu đen lạnh lẽo và tăm tối nhưng vì người thân nàng phải chấp nhận mọi thứ “Số phận của ta sẽ ra sao, Yến nhi?”

“Điều này...” Dương Yến không biết nên nói sao với Nguyên Linh.

“Thôi bỏ đi, sắp đến giờ Bạch gia đến đón dâu rồi, mau mặc hỷ phục cho ta.”

“Dạ tỷ tỷ.”

Hỷ phục được mặc lên người, mào phượng được đội lên, khăn hỷ được rũ xuống che đi khuôn mặt thanh tú diễm lệ của nàng. Vào khoảnh khắc này tim nàng dường như đã chết, đã không còn cảm giác gì tồn tại nữa. Từng bước đi nàng cảm thấy quá nặng nề như không muốn bước đi, không muốn lên kiệu hoa, không muốn thành thân cùng nam nhân lãnh khốc kia.

Bước chân lên kiệu hoa đỏ thắm, sau đó kiệu hoa được nâng lên. Bên ngoài tiếng kèn pháo thật ồn ào, người bên trong kiệu chỉ cảm thấy lòng nặng nề và chỉ muốn chạy ra khỏi kiệu hoa này. Tim nàng càng lúc càng lạnh dần, những câu nói ngày trước mọi người nói lại vang lên bên tai. Nữ nhân hân yêu vốn không phải là nàng, vĩnh viễn không phải nàng. Thành thân với nàng để sinh nhi tử cho Bạch gia, người kế thừa Bạch gia, chỉ cần sinh nhi tử là nàng có thể rời khỏi hân, nàng có thể giải thoát.

Rời kiệu hoa cũng dừng lại và nhẹ nhàng hạ xuống đất, một bóng dáng hỷ phục nam nhân tiến lại gần kiệu đá hai cái vào kiệu rồi vén màn đỏ lên, đại chương đưa về phía tân nương trong kiệu hoa “Đi thôi.” Là giọng nói lãnh khốc của hân, cho dù có chết nàng cũng không bao giờ quên. Bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên bàn tay lạnh lẽo kia và hân nắm chặt bàn tay nhỏ bé ấy dịu dàng bước ra khỏi kiệu lớn. Hân khom người xuống để cổng nàng vào cửa lớn Du Nhiên phủ “Lên.” Tầm lưng to lớn này làm nàng nhớ đến ngày còn ở rừng Dạ Xoa, phải chi giây phút ấy trôi quá nhanh, giây phút khiến tim nàng ấm áp nhất cả cuộc đời. Đúng là nghiệt ngã!

Nàng leo lên lưng hân, rồi hân công nàng bước từng bước thật chậm cứ như không muốn khoảnh khắc này trôi qua quá nhanh. Vẫn là cảm giác ấm áp ấy nhưng bây giờ tim nàng đã tan nát không còn ấm áp nữa. Phải chi người cùng nàng thành thân là một nam nhân khác chứ không phải là hân, phải chi nàng không được sinh ra trên đời này...

Bước qua cửa lớn Du Nhiên phủ, lại thêm một đoạn dài nữa để đến phòng khách lớn của phủ, nơi mà nàng cùng hân bái đường. Tại sao đoạn đường lại dài như thế, cứ như đang tra tấn cõi lòng của nàng vậy. Cuối cùng hân cũng thả nàng xuống trước cửa phòng khách lớn, hỷ nương đưa cho nàng và hân một đoạn vải màu đỏ để cầm, rồi cả hai cũng bước vào cùng bái đường.

Tiếng hỷ nương vang lên rồi nàng cùng hân bái, nàng không biết mình đã bái đến đâu nữa, chỉ biết sau đó nàng đã ngồi trong một căn phòng lớn... thật lạnh lẽo và cô tịch...

Bây giờ đã là canh mấy rồi?

Nàng chỉ biết nàng đã ngồi đợi rất lâu rồi, lâu đến nỗi tâm nàng đã chết theo thời gian. Rồi cửa lớn mở rồi lại đóng lại, tiếng bước chân ngày một tới gần nàng, là thân hỷ phục đang ngồi xuống cạnh nàng, khăn hỷ được kéo xuống. Trước mắt nàng là nam nhân lãnh khốc Bạch Vũ trong bộ hỷ phục đỏ thắm nhìn nàng chằm chằm.

Hắn không tin vào mắt mình nữa, nữ tử trước mắt hắn có phải là Nguyên Linh hay không?

Ngày hôm nay nàng thật sự xinh đẹp khiến tim hắn đập lồi nhịp. Bạch Vũ đã quá quen với vẻ bề ngoài giản dị mọi ngày của nàng nhưng hôm nay nàng khiến hắn phải sững sờ với vẻ đẹp động lòng người được ẩn giấu bấy lâu. Có lẽ hắn sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này, nhớ mãi vẻ đẹp này của nàng, chỉ đơn giản nàng đã là thế tử của hắn.

“Tại sao ngài im lặng?” Nàng lên tiếng hỏi hắn.

“Ta chỉ là hơi bất ngờ một xú nữ nhân như ngươi lại có thể biến thành mỹ nữ nhờ vào son phấn.” Hắn là nói dối để lẫn tránh sự thật.

Không đáp lại lời hắn, nàng chỉ rĩ mi phượng và cúi đầu nhưng tay hắn lại nắm lấy cằm nhỏ của nàng nâng lên. Nàng tròn mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy kia, bỗng đặt đôi môi lạnh lẽo của mình lên đôi môi anh đào của nàng, cảm giác mềm mại của môi nàng khiến hắn không muốn rời khỏi, cái lưỡi không an phận cậy bờ môi anh đào kia tiến vào bên trong mút lấy những vị ngọt của nàng. Nụ hôn của hắn lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ khiến hơi thở của nàng không còn đều nữa, hắn đè nàng xuống giường không cho nàng thoát khỏi hắn. Là lưu luyến, là say đắm đôi môi anh đào mộng đỏ này, là không muốn buông tha cảm giác này, cảm giác muốn chiếm hữu nó.

“Tam... gia...”

Giọng nói đứt quãng của nàng làm hắn bừng tỉnh, hắn là đang làm cái gì thế này?

Tại sao lại hôn nàng?

Bạch Vũ lập tức buông nàng ra rồi bỏ đi khỏi phòng, bỏ lại một mình nàng nằm trên giường mà lệ tuôn rơi.

Là vì điều gì mà hắn căm ghét nàng như vậy?

Là vì điều gì mà nàng phải chịu uỷ khuất này?

Làm ơn hãy cho nàng một nhát kiếm đâm thẳng vào tim đi, cho nàng chết đi, sống để làm gì để đau khổ còn hơn cái chết. Nguyên Linh, nàng thề cả đời này sẽ giấu mọi nỗi đau và đau khổ trong lòng, vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói ra cho hắn biết.

Sáng hôm sau, nàng lại thức dậy như bao ngày, nha hoàn lại bước vào cửa và làm nhiệm vụ của mình. Họ nhìn nàng với ánh mắt thương hại, họ tưởng rằng nàng không biết gì nhưng nàng biết rất rõ và cố tình im lặng “Tam phu nhân, Đến giờ vấn an rồi.” Nha hoàn nhắc nhở nàng.

“Ừ.” Nàng khẽ gật đầu hiểu ý của nha hoàn.

Nếu hắn không thương yêu nàng thì cũng không sao, nàng vẫn còn rất nhiều người trong gia tộc yêu thương nàng, dù nàng biết đó là sự thương hại đáng ghét. Bên ngoài tuyết lại rơi, giống như lòng nàng vậy lạnh thật lạnh, nhưng có lẽ cái lạnh này không lạnh bằng trái tim nam nhân kia...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 41: Chương 18.2

Đại sảnh Du Nhiên phủ.

“Nguyên Linh xin vấn an phụ thân mẫu thân và các thúc thúc thẩm thẩm”

Ngày đầu tiên trở thành con dâu Bạch gia cũng không có gì khác những ngày nàng sống ở Du Nhiên phủ, chẳng qua đây chỉ là một số quy củ dành cho con dâu mới về nhà mà thôi. Nha hoàn bưng khay nước trà đi theo Nguyên Linh, nàng quỳ xuống trước Bạch lão gia, Bạch Tiên dâng ly trà con dâu. Ông tiếp nhận trà con dâu, khẽ gật đầu ưng ý, sau đó nàng quay sang Bạch lão phu nhân, Mặc Nghiễm dâng trà, bà cũng tiếp nhận trà, vươn tay vuốt má nàng rồi thờ dài. Nàng biết tiếng thờ dài của bà mang theo sự thương hại và chua xót, nàng biết bản thân mình ở trong Du Nhiễm phủ này quá đáng thương. Tuy rằng mọi người ai cũng tốt với nàng, cuộc sống lại an toàn hơn hoàng cung Long Hoà Quốc nhưng ngược lại nàng phải chịu cô tịch hơn trước trăm ngàn lần.

Sau đó nàng lại tiếp tục dâng trà cho các vị thúc thẩm khác và cuối cùng là đến Vương Thoại Kỳ cùng Bạch Tuệ. Xong xuôi mọi chuyện, nha hoàn đỡ nàng lên ghế ngồi và đợi các vị đệ đệ muội muội đến chào hỏi, điều đáng tiếc là không có mặt hắn ở đây cùng với nàng.

Mọi người giới thiệu cũng gần sắp xong, nàng đột nhiên cảm thấy có ai đó rất quen thuộc đang đi tới “Tiểu thập ngũ, Hoàng Phủ Thanh Tĩnh và lão thập ngũ Long Thiên Hàn xin vãn an tam tẩu.” Cái tên Hoàng Phủ Thanh Tĩnh khiến nàng trợn mắt kinh sợ, nàng nhìn nữ nhân đang ôm bụng lớn dần khẽ cúi người vãn an nàng.

Đây là Hoàng Phủ Thanh Tĩnh sao?

Thanh tú diễm lệ, thanh tịnh như nước đứng như lời đồn về nàng ấy, đây cũng chính là nữ nhân mà hắn yêu. Quả đúng là xứng đôi vừa lứa với hắn, sẽ là trời sinh một cặp nếu như Long Thiên Hàn không chen vào giữa bọn họ. Tất cả mọi người xung quanh đang nhìn nàng biểu hiện như thế nào khi Hoàng Phủ Thanh Tĩnh đứng trước mặt, nàng cũng chỉ khẽ gật đầu rồi phát tay như muốn nói các người đi đi. Mọi người không hiểu ý của nàng là gì nhưng họ lại thấy thái độ của nàng dường như không vừa ý với sự xuất hiện của Hoàng Phủ Thanh Tĩnh.

“Tam tẩu không vừa ý ta?” Hoàng Phủ Thanh Tĩnh lên tiếng hỏi.

“Ngươi có điều gì làm ta không vừa ý sao?” Nàng hỏi ngược lại.

“Câu này ta phải hỏi tam tẩu mới đúng, ta có làm điều gì phật ý tam tẩu hay sao?”

“Hoàng Phủ Thanh Tĩnh.” Nàng quát lớn “Một kẻ mù loà như ta biết được cái gì mà không vừa ý hay vừa ý? Ngươi là muốn chọc giận ta đúng không?” Từ lúc nàng đến Du Nhiên phủ này, mọi người chưa bao giờ thấy nàng tức giận, kể cả Nguyên Lang cùng Long Thiên Hàn cũng chưa bao giờ thấy nàng tức giận khi ở hoàng cung.

Vì có gì mà ngày hôm nay nàng tức giận với Hoàng Phủ Thanh Tĩnh?

Chỉ có các nữ nhân là biết nguyên nhân nhưng họ không nói ra, chỉ im lặng nhìn rồi lắc đầu.

“Tam tẩu!” Hoàng Phủ Thanh Tĩnh cũng không vừa, quát lại nàng nhưng sau đó bị Long Thiên Hàn kéo về phía sau, không cho nói nữa.

“Tam tẩu, là Tĩnh nhi ăn nói không suy nghĩ, ta thay muội ấy xin tẩu tha lỗi.” Long Thiên Hàn nói.

“Hàn.” Hoàng Phủ Thanh Tĩnh trợn mắt nhìn y, vì sao y lại nói như vậy?

“Ngươi không cần phải xin Nguyên Linh tha lỗi.” Một giọng nói băng lãnh vang lên, từ ngoài cửa bước vào là thân bạch y nam nhân lãnh tâm lãnh khốc lãnh diện vô tình, Bạch Vũ. Hắn tiến lại chỗ Nguyên Linh, tay vươn cao rồi thật nhanh chóng giáng xuống mặt nàng. Một âm thanh chói tay vang lên, tất cả mọi người trợn ngược mắt nhìn hắn, Bạch Vũ đang tát Nguyên Linh “Tại sao ngươi tức giận với Tĩnh nhi? Muội ấy đã làm gì sai? Tại sao những người khác ngươi đều vui vẻ cười rồi đưa quả, chỉ riêng Tĩnh nhi ngươi chỉ gật đầu rồi phát tay? Đây chẳng phải là hàm ý ngươi không vừa lòng Tĩnh nhi sao?”

Đau!

Cảm giác đau này xuất phát từ đâu?

Nó không phải xuất phát từ chỗ hắn tát nàng... mà xuất phát từ tâm nàng. Hắn vì Hoàng Phủ Thanh Tĩnh mà ngày đầu tiên nàng bước vào Bạch gia đã bị hắn giáo huấn trước mặt mọi người.

Là nàng sai sao?

“Bạch Vũ! Ngươi làm gì thế?” Vương Thoại Kỳ lớn tiếng hỏi.

“Nói, Tĩnh nhi đã làm gì khiến ngươi không vừa lòng?” Bạch Vũ mặc kệ lời nói của Vương Thoại Kỳ, tay lại giơ cao như chuẩn bị tát nàng thêm một cái nữa.

“...” Nàng thủy chung im lặng không đáp lại hắn.

“Ngươi...” Bạch Vũ tức giận muốn bạt thêm một cái vào mặt nàng thì Nguyên Lang xuất hiện đỡ cho Nguyên Linh, nắm ngón tay hắn in rõ trên khuôn mặt y.

“Ngươi có thể đánh ta, mắng chửi ta cũng được nhưng ngươi không được phép đụng đến tỷ tỷ của ta. Tỷ tỷ ta vốn không làm gì sai cả.” Nguyên Lang tức giận hét lớn.

Trong ống tay áo của Bạch Vũ xuất hiện những mũi kim độc thủ sẵn và bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra lấy mạng kẻ chống đối hắn, thế nhưng... “Đủ rồi!!! Tất cả là do lỗi của ta, là ta sai, ta xin lỗi là được rồi phải không?” Nguyên Linh hét lớn, rồi quay sang Hoàng Phủ Thanh Tĩnh cúi rạp người xuống “Là ta sai, ta xin lỗi ngươi.” Nói rồi nàng liền bỏ đi, để lại biết bao ánh mắt sững sờ.

Nguyên Lang cùng Dương Yến liền đuổi theo vì sợ nàng sẽ nghĩ quẩn “Linh tỷ!!!!”

Lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Hoàng Phủ Thanh Tĩnh, từ lúc nào mà cái nữ nhân này lại như thế?

Chẳng phải ngày xưa nữ nhân này luôn muốn Bạch Vũ thành thân sao?

Bây giờ khi hân thành thân rồi thì lại tỏ thái độ này, xem ra lòng dạ nữ nhân này càng lúc càng xấu đi rồi “Tam ca...” Hoàng Phủ Thanh Tịnh lên tiếng gọi Bạch Vũ đang đứng lặng người.

“Thiên Hàn! Ngươi đưa Thanh Tịnh trở về viện của mình đi.” Bạch Tuệ im lặng từ nãy giờ cũng phải lên tiếng.

“Đại đại tỷ.” Long Thiên Hàn tuân lệnh Bạch Tuệ, kéo Hoàng Phủ Thanh Tịnh rời khỏi phòng khách.

Không khí im lặng và ngột ngạt bao trùm lấy cả phòng khách, các vị trưởng bối không ai lên tiếng nói với ai điều gì, chỉ biết lắc đầu rồi lần lượt rời đi để lại chúng hậu bối ở đây muốn xử lý sao thì xử lý. Vương Thoại Kỳ đập mạnh thiết phiến xuống bàn khiến nó gãy làm đôi, đây là lần đầu tiên chúng đệ đệ muội muội nhìn thấy đại ca mình tức giận đến vậy “Rốt cuộc là đệ đang nghĩ cái gì vậy hả? Đệ xử sự như thế là sao?” Vương Thoại Kỳ quát thẳng vào mặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ im lặng không đáp, vốn hân chưa từng biết đau là gì nhưng bàn tay vừa tát Nguyên Linh lại đau như vậy, hân cũng không biết tại sao mình lại hành động như vậy nữa. Thấy nàng bỏ chạy, hân có thể nhìn thấy mắt nàng đã đỏ lên và sắp khóc, là hân đã làm sai sao?

“Bạch Vũ. Mau trả lời ta, đệ đang nghĩ cái gì?” Vương Thoại Kỳ tức giận quát lớn hơn.

Thủy chung không đáp, hân xoay người bước đi, Vương Thoại Kỳ muốn bay tới đánh chết cái nam nhân khốn khiếp này nhưng Bạch Tuệ đã kịp ngăn y lại, Bạch Tuệ lắc đầu như muốn nói hãy kệ hân đi.

“Tỷ tỷ xin tỷ hãy dừng lại đi không sẽ té ngã mất.” Nguyên Lang hét lớn, mặc cho y kêu gào, nàng vẫn cứ chạy, nước mắt nàng cứ rơi.

Lúc nàng còn ở hoàng cung chưa bao giờ nàng chịu ủy khuất như vậy cho dù là đau khổ về thân xác hay là về số phận của mình nhưng từ ngày hân bước vào cuộc đời nàng, nàng luôn phải chịu mọi ủy khuất, luôn phải thương tâm. Tất cả đều vì nam nhân đó, lệ nàng rơi cũng vì nam nhân vô tình đó.

Dương Yến biết không thể ngăn Nguyên Linh ngừng chạy, liền thi triển kinh công bay về phía trước chặn đường chạy của nàng. Nguyên Lang thấy thế cũng bay theo thế từ để tránh cho hai người thân thương nhất của y bị thương. Bị Dương Yến chặn đường, do va chạm mạnh nên cả hai ngã nhào về sau, may mắn là Nguyên Lang bay tới đỡ kịp và ôm trọn hai nữ nhân vào lòng cùng té xuống đất “Ui... đau quá!” Dương Yến bị xây xát nhẹ do Nguyên Lang đã làm nệm tiếp đất cho mình.

“Yến nhi, Linh tỷ. Cả hai người không sao chứ?” Mặc dù cú ngã vừa rồi rất đau nhưng Nguyên Lang không quan tâm, cái y quan tâm là hai nữ nhân trong lòng mình có bị thương không.

“Thiếp không sao, chỉ trầy nhẹ thôi... còn Linh tỷ tỷ...” Dương Yến nhìn nữ nhân trong lòng mình khóc đến ướt cả y phục của mình mà không thể ngừng “Tỷ tỷ à... đừng khóc nữa...”

“Tỷ tỷ, ta biết từ nhỏ tỷ sống trong hoàng cung dù cho có khổ sở khó khăn đến mấy cũng chưa bao giờ chịu ủy khuất. Ta cũng biết từ lúc tỷ chấp nhận lấy thân mình vì ta mà trả nợ cho Đại gia tộc này tỷ đã chịu rất nhiều ủy khuất. Bản thân là đệ đệ như ta không thể giúp tỷ được gì mà chỉ toàn gây thêm rắc rối cho tỷ, để tỷ phải rơi lệ, ta thật sự quá vô dụng.” Nguyên Lang ôm Nguyên Linh vào lòng, y hận mình quá vô dụng, hận không thể đem nam nhân kia băm thành trăm mảnh vì hân dám làm tỷ y khóc.

“Ta không trách ngươi... ta không trách bất kỳ ai khác... ta chỉ trách bản thân mình ngu ngốc bạc nhược vô dụng không giúp được gì cho người khác. Để mọi người thương hại ta... kinh miệt ta... là ta quá vô dụng. Ta không ủy khuất, hoàn toàn không ủy khuất...” Nguyên Linh úp mặt vô ngực Nguyên Lang, miệng thì nói không nhưng nước mắt lại không ngừng. Nguyên Lang cùng Dương Yến cứ để cho nàng khóc đến khi mệt rồi ngất đi, y mới bế nàng trở về phòng. Y thế có trời đất chứng giám, một ngày nào đó y sẽ đem tỷ tỷ mình rời khỏi nơi lãnh khốc này, để tỷ tỷ sống một cuộc sống bình thường như bao nữ nhân khác, y nhất định sẽ đưa tỷ tỷ bỏ trốn.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng chiếu vào phòng rồi rọi vào khuôn mặt thanh tú đang còn ngủ trên giường kia, mắt dần hé mở, nữ nhân nằm trên giường mệt mỏi ngồi dậy. Nàng lại để thân thể mệt mỏi đến mức ngủ li bì không ăn uống gì nữa rồi, chắc Sở Thi Thi sẽ hét ầm lên và cần nhân nàng cho xem “Tỷ tỷ đã tỉnh rồi sao?” Giọng nói trầm ấm vang lên. Từ cửa bước vào là bóng dáng nữ nhân nhỏ bé y phục màu vàng nhạt, tay bưng thau nước sạch đang tiến vào phòng, trên môi không quên nở nụ cười chào đón ngày mới.

Nữ nhân ngồi trên giường Nguyên Linh cười dịu dàng với người vừa vào phòng Dương Yến “Chào buổi sáng, Yến nhi.”

“Hôm nay tỷ thấy thân thể như thế nào?” Dương Yến nhún khăn sạch vào thau nước rồi vắt khô đưa cho nàng lau mặt.

“Có phần hơi mệt mỏi và đói...” Nàng dịu dàng đáp.

“Ài... tỷ có biết là tỷ sắp chết chắc với thập tam tẩu hay không?” Dương Yến nhìn lên trời thở dài.

“Ừ! Ta biết” Nàng cười nhẹ.

“Biết thế là tốt.” A! chỉ vừa mới nhắc thôi thì đã đến rồi, Sở Thi Thi bưng khay thức ăn nóng hổi bước vào phòng với ánh mắt oán giận nha. Vì cái gì mà nàng lại hành hạ bản thân mình không chịu ăn uống đúng bữa thế hả?

“Thập tam đệ muội.” Nàng cười chào Sở Thi Thi.

“Tam tẩu chào buổi sáng.” Mặc dù rất giận việc ăn uống của nàng nhưng Sở Thi Thi lại không thể cưỡng lại được nụ cười đó, nụ cười này luôn khiến cho cô phải yếu lòng “Nhanh thay y phục rồi ăn sáng, hôm nay muội sẽ đưa tẩu đi chơi có chịu không?”

“Ừ.” Nàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42: 19.1: Lại Gặp Nhau.

Đông Nhiễm phủ rất rộng lớn, có thể nói nơi này còn to hơn cả hoàng cung Long Hoa Quốc, nhưng được bày trí theo phủ đệ bình thường gồm năm viện lớn như:
Đại Nhiễm viện nằm ở giữa phủ, nơi các vị tướng bái ở. Từ cửa lớn đi qua phòng khách sẽ đến Đại Nhiễm viện và nơi này gồm tám lầu được gọi theo số: Đại lầu, Nhị lầu, Tam lầu, Tứ lầu, Ngũ lầu, Lục lầu, Thất lầu và Bát lầu.

Đông Nhiễm viện nơi ở của Bạch Vũ và Bạch Ngọc, cũng gồm tám lầu: Phong lầu, Vũ lầu, Tuyết lầu, Luyến lầu, Mộc lầu, Ngọc lầu, Úc lầu và Phù lầu.

Nam Nhiễm viện nơi ở của Vương gia huynh đệ gồm tám lầu: Kỳ lầu, Thôi lầu, Tuệ lầu, Nghi lầu, Mộng lầu, Ly lầu, Thu lầu và Văn lầu.

Bắc Nhiễm viện nơi ở Dương gia huynh muội gồm tám lầu: Hồ lầu, Oanh lầu, Ý lầu, Yến lầu, Lang lầu, Minh lầu, Hương lầu và Phù lầu.

Tây Nhiễm viện nơi ở của Lục gia tỷ đệ muội gồm tám lầu: Chiêu lầu, Nhất lầu, Nhạn lầu, Lôi lầu, Quy lầu, Hoa lầu, Bình lầu và Lạc lầu.

Và nơi nàng ở trước kia là Đông Nhiễm viện, Luyến lầu. Nguyên Linh không rõ vì sao mọi người lại sắp xếp cho nàng ở lầu này, có lẽ vì nó cách xa Phong lầu của hân và gần Ngọc lầu của lão thập tam nên nàng sẽ được an toàn.

Sở Thi Thi nói ban đầu mọi người tính sau khi động phòng xong sẽ đưa nàng qua Bắc Nhiễm viện Lang lầu ở chứ không dám để nàng lại Đông Nhiễm viện, sợ nàng sẽ buồn chán đến chết mất thời nhưng không hiểu sao đại tỷ bảo cứ để nàng ở Đông Nhiễm viện Luyến lầu.

Sau sự việc ngày hôm qua cùng với sự tranh cãi quyết liệt giữa mọi người trong gia tộc thì Dương gia cũng thắng và sáng nay Dương Yến nhanh chóng đến giúp nàng chuyển đồ qua Bắc Nhiễm viện Hương lầu ở, tránh cho sự việc ngày hôm qua tái diễn nữa. Mọi thứ sau khi sắp xếp xong và tiểu thập lục đã phân phó hạ nhân chuyển đồ của nàng qua Bắc Nhiễm viện. Dù sao nàng cũng đã từng ở Bắc Nhiễm viện rồi nên sẽ không cảm thấy khó khăn gì.

“Tam tẩu Sao ta không còn ngửi thấy mùi từ trên người tẩu?” Sở Thi Thi hỏi.

“Ngạ! Là vì vài ngày trước ta đã dùng hết phấn thơm nên...” Nàng đã quên mất việc phải tìm hương liệu để chế phấn thơm mới.

“Thế ta sẽ sai hạ nhân đi mua về cho tẩu.” Sở Thi Thi nói.

“Không cần đâu, phấn thơm này là do ta đặc chế nên bên ngoài không có. Dù cho có đi chăng nữa cũng không đúng mùi ta thích.” Nàng lắc đầu.

“Tẩu biết chế phấn thơm?” Sở Thi Thi kinh ngạc hỏi.

“Ngạ!” Nàng cười gật đầu.

“Thập tam tẩu đang kinh ngạc như thế, Lang ca từng kể với ta ngày xưa ở trong cung thường hay thấy tỷ tỷ tiểu thập lục không biết để làm gì. Sau đó Lang ca mới lên đi xem thì mới biết tỷ tỷ có hẳn một hương phòng lớn để chế các loại phấn thơm và Lang ca đã lấy trộm thử một hộp phấn thơm đem về thử. Không ngờ sau một ngày sản phẩm trở về cung, mùi phấn thơm vẫn không biến mất và từ đó Lang ca hay lấy trộm vài hộp phấn của tỷ tỷ để xài.” Dương Yến thích ự kể lại “Lang ca còn đưa cho muội hai hộp phấn lấy trộm được, sau đó muội rất thích và cứ mong gặp được tỷ tỷ càng sớm càng tốt.”

“Muội là đang khen hay đang nịnh?” Nàng cười cười hỏi.

“Đi nhiên là cả hai rồi.” Tiểu thập lục dù đã thành thân nhưng tính tình vẫn còn trẻ con “Hay là ta đi nói với đại ca cấp cho tỷ một hương phòng để chế hương. Nếu thành công thì có thể mang đem bán và sẽ có thể kiếm được rất nhiều tiền a!”

“Cái nhà đầu này, Đại gia tộc chúng ta không thiếu tiền nha.” Tiểu thập tam gò trán tiểu thập lục.

Ba nữ nhân cứ vui vẻ cười với nhau, mọi chỗ họ đi qua đều mang đến sinh khí khiến hạ nhân trong phủ đang làm việc mệt mỏi cũng quên đi tất cả.

“Hương phòng?” Vương Thôi Kỳ cả kinh.

"Dạ! Tiểu thập lục chỉ xin đại ca cấp cho tỷ tỷ hương liệu để chế phấn thơm." Dương Uyên nói.

"Mọi chắc là Nguyễn Linh có thể chế ra phấn thơm sao?" Vương Thập Kỳ nghi ngờ hỏi lại.

"Chắc chắn." Tiểu thập lục đưa một hộp phấn nhỏ mình đang dùng cho Vương Thập Kỳ xem.

Tiếp nhận hộp phấn đó, y mở ra ngửi và xem xét thủ bên trong, bột phấn được nén lại không khô như các loại bột thường hay bán ở các cửa tiệm phấn son thượng hạng, mà lại rất mịn. "Tuệ nhỉ! Đưa tay của nàng ra." Vương Thập Kỳ quay sang Bạch Tuệ nói. Bạch Tuệ đưa cánh tay của mình ra cho y tuốt tiện bôi thử phấn ấy lên tay, quả là rất thơm nha. "Cảm giác da của nàng như thế nào?" Y hỏi Bạch Tuệ.

"Mát lạnh và dễ chịu, không mất ngứa như các loại phấn khác." Vốn da của Bạch Tuệ rất mịn cảm với nhiều loại phấn, cho nên Vương Thập Kỳ chưa bao giờ mua bất kỳ phấn thơm nào cho thể tử mình.

"Đi rửa tay đi." Y nói. Bạch Tuệ cũng nghe lời y, đi rửa chỗ phấn thơm ở trên cánh đi cho thật sạch. "Cảm giác da của nàng bây giờ ra sao?" Y lại hỏi.

"Không ngứa nhưng vẫn còn giữ được mùi thơm." Bạch Tuệ đáp.

"Tốt!" Y quay sang tiểu thập lục nói "Ta sẽ phái các ám vệ đi thu thập những cánh hoa về cho Nguyễn Linh, mọi người hãy hồi nàng ấy có cần dụng cụ gì không rồi quay lại nói cho ta biết và ta sẽ nhanh chóng cấp cho nàng ấy. Thế nhưng ta không ngại việc buôn bán phấn thơm sẽ thành công, bởi để chế ra một hộp phấn thơm này phải mất rất lâu và sức khỏe của nàng ấy lại không cho phép điều đó. Mọi người nhớ nàng ấy là một người mù, chúng ta không thể hành hạ một người mù, hiểu không?"

"Dạ mọi người đã hiểu, đa tạ đại ca." Dương Uyên hí hửng chạy đi.

"Đàn!"

"Sao vậy?"

"Ngày hôm đó có phải do thiếp sinh sự với tam tẩu phải không?"

"....."

"Sao chàng không trả lời?"

"Nàng muốn ta trả lời ra sao? Bệnh vực nàng hay bệnh vực Nguyễn Linh?"

Hoàng Phủ Thanh Tĩnh ngồi xuống ghế rồi lại đứng lên đi tới đi lui, cô không biết mình nên phải làm sao để mọi quan hệ này trở lại bình thường. Đạo gôn đây mọi người trong Du Nhiên phủ hay lui tới Bắc Nhai viện thường lâu để trò chuyện và chơi cùng Nguyễn Linh. "Thiếp có nên đi xin lỗi tam tẩu về vụ việc ngày hôm đó?"

"Nàng hãy tự quyết định, ta không muốn phải thiên vị ai cả." Long Thiên đàn không thể chọn bất kỳ bên nào được.

Một tháng sau, hoa viên Du Nhiên phủ.

"Tam tẩu! Phấn thơm này của tẩu phải nói là cực phẩm đó nha."

"Không những thế mà tam tẩu còn làm túi thơm, khiến mấy lão công của bọn ta còn phải say mê."

Tiếng cười nói vui vẻ phát ra từ một đình lớn ở Bắc Nhai viện, tất cả nữ nhân trong phủ ngày nào cũng đến vãn an nàng, Nguyễn Linh và cùng nàng trò chuyện khiến cho nàng không còn cảm thấy cô tịch trong Du Nhiên phủ. Thế là một tháng nữa lại trôi qua, nàng đã không còn gộp lại hân sau ngày hôm đó, mọi người ai cũng đều nói hân đã lột mình trong được phòng điều chế độc, đó là thói quen của hân.

"Bám tam phu nhân, có thập ngũ phu nhân đến." Địch nhân từ ngoài chạy vào bẩm báo khiến cho mọi tiếng cười nói im hết. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Nguyễn Linh đang đứng hình khi nghe hạ nhân nói.

"Tam tẩu, nếu không thích thì không cần gộp."

"Không ai ép buộc tẩu gộp mọi người ấy."

"Phải đó, đừng quạu ép mình tam tẩu a."

"Ta rất cảm kích mọi người đã khuyên ta." Nguyễn Linh lắc đầu "Thế nhưng ta không thể cứ trốn tránh mãi được, trước sau gì cũng phải chung đụng với nàng ta. Nếu không hạ nhân trong phủ sẽ đồn ầm lên ta vì chuyện cá mà quạu khổ dễ với nàng ta, tiếng xấu đó ta không gánh nổi." Nàng nói.

"Tam tẩu." Mọi người đồng thanh kêu.

"Cho nàng ta vào đi." Nàng phát tay với hạ nhân ra hiệu.

"Dạ tam phu nhân." Địch nhân chạy ra bẩm báo.

Một thân ảnh nữ nhân màu đỏ nhạt từ từ bước vào cửa lớn của Bắc Nhai viện và tiến đến đình lớn giữa viện nơi mà các nữ nhân đang ngồi quy tụ lại với nhau. "Hoàng Phủ Thanh Tĩnh xin vãn an tam tẩu và các vị tỷ tỷ!"

"Sau một tháng trời người mới chịu đến vãn an sao? Phép tắc quý cử để ở đâu vậy Thập ngũ muội?" Một nữ nhân ở đó lên tiếng trách mắng, Dương Lệ Nhi.

Nguyễn Linh quan sát biểu hiện của nàng ta, nhưng nàng ta không nói gì cả đây rõ ràng là do nàng ta sai chứ không phải do nàng sai.

"Thập ngũ muội a! Ta thấu mười càn lúc càn vô phép với bọn ta rồi." Dương Oanh không bằng lòng lên.

tiếng.

Mọi lời chỉ trích đều đổ lên đầu của Hoàng Phủ Thanh Tĩnh nhưng người có địa vị cao nhất ở đây là Nguyễn Linh vẫn im lặng không nói gì. Nàng muốn xem nàng ta xử sự như thế nào với những lời chỉ trích của mọi người. Vốn dĩ các Diêm vương trong phủ ngại từ lúc nàng ta bước vào phủ nhiều năm trước đã không vừa ý với thái độ tùy tiện và cao ngạo của nàng ta.

"Đủ." Nguyễn Linh lên tiếng "Người đến là khách, mọi người không nên chỉ trích thập nọ như thế. Mọi lời nói đại chúng khác nào đang ám chỉ ta lòng dạ hẹp hòi tính toán so đo xúi giục mọi người làm điều đó. Người đầu, lấy thêm ghế đến mời Thập nọ phủ nhân ngồi"

"Dạ tam phủ nhân!" thị nữ nhanh chóng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 43: Chương 19.2

Sau khi hạ nhân mang ghế đến, Nguyễn Linh mời Hoàng Phủ Thanh Tĩnh hay ngồi đi nói bảo nha hoàn pha trà cho nàng ta. Không ai biết được trong lòng của nàng đang tính toán điều gì nhưng dường như thái độ của nàng rất bình thường như với tất cả mọi người. Đáng tiếc là bầu không khí không còn vui nữa, mà thay vào đó là sự ngột ngạt và ai cũng muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Không phải vì họ sợ tai họa mà là vì họ muốn để cho Nguyễn Linh cùng Hoàng Phủ Thanh Tĩnh nói chuyện với nhau. Chưa kịp nói lên ý định của mình thì Nguyễn Linh đã thay họ nói ra "Các vị muội muội nên trở về, nếu không chúng đệ sẽ nói ta ngày nào cũng lôi kéo các muội đến đây mà bỏ bê việc thường hành." Nguyễn Linh nói.

"Àch! Tam tẩu nói rất đúng, vậy chúng ta nên rời đi thôi!"

"Bọn muội xin phép."

"Ừ." Nàng gật đầu. Giờ chỉ còn lại nàng và Hoàng Phủ Thanh Tĩnh ta nhìn người, người nhìn ta hết nửa ngày. Sau cùng Hoàng Phủ Thanh Tĩnh mới chịu lên tiếng nhưng lại bị Nguyễn Linh cắt ngang "Thập nọ muội thích mùi hương gì?"

"..." Hoàng Phủ Thanh Tĩnh phải làm sao đây? Tại sao Nguyễn Linh lại hỏi mình như vậy?

"Ta là có rất nhiều phấn thơm cùng túi thơm muốn tặng cho muội nhưng không biết là muội thích mùi gì để sai hạ nhân mang tặng." Nàng nhấp một ngụm trà, nói.

"Tam tẩu nhờ công rồi, cứ tùy tiện tặng là được." Không biết do mình tưởng tượng hay sao nhưng Hoàng Phủ Thanh Tĩnh lại sợ sự ngại ngùng của nàng. Xưa nay cô chưa bao giờ sợ bất kỳ ai hay điều gì nhưng trước mặt nàng lại phải nín sợ. Ở nàng toát ra khi chất nào đó rất giống với Bạch Vũ, có thể bức chết người xung quanh nếu như không cẩn thận.

"Sao lại có thể tùy tiện được?" Nguyễn Linh đặt chén trà xuống, vẻ mặt hiện rõ sự không hài lòng với câu trả lời của cô "Muội phải nói mùi mình thích để ta sai hạ nhân đi lấy."

"Dạ tam tẩu... là mùi hoa đào." Mờ hời đã bắt đầu đổ, Hoàng Phủ Thanh Tĩnh không rõ nguyên nhân tại sao lại vậy.

"Người đầu mau đến Hương phòng lấy hai hộp phấn thơm và túi thơm hương đào cho thập nọ phủ nhân." Nguyễn Linh lên tiếng phân phó hạ nhân.

Trong lúc hạ nhân đi lấy phấn thơm và túi thơm, không có ai ở đây để rót trà cho Nguyễn Linh mà chén trà của nàng cũng sắp hết rồi nên Hoàng Phủ Thanh Tĩnh mới ngờ ý rót trà cho nàng. Nàng không trả lời chỉ đưa chén trà cho nàng ta rót, có vẻ như tay nàng ta đang run lên và ẩm trà cứ run theo tay của nàng ta khiến cho nước trà đổ xuống tay của Nguyễn Linh.

"A! Nóng quá." Nàng hét lên.

"Tam tẩu..." Hoàng Phủ Thanh Tĩnh cương lên nắm lấy bàn tay của Nguyễn Linh, sợ mình đã gây chuyện nữa.

"Chỉ là một vết bỏng nhẹ, người không cần lo lắng." Nguyễn Linh giật tay ra khỏi bàn tay của Hoàng Phủ Thanh Tĩnh. Nửa nhân hầu yếu tốt nhất nàng không dùng chạm đến, nàng sợ hân sẽ đến tìm nàng tính sổ.

"Ta... ta... xin lỗi..." Hoàng Phủ Thanh Tĩnh sợ hãi nói.

"Không ai trách người có sao phải xin lỗi, chỉ là một vết bỏng nhẹ không đáng lo ngại"

"Nhưng..."

"Bẩm tam phủ nhân, phấn thơm và túi thơm đã được mang tới." thị nữ bưng ra một hộp gỗ bên trong là hai hộp phấn thơm và túi thơm do nàng cẩn thận.

"Đưa nó cho thập nọ phủ nhân." Nàng nói.

"Dạ." thị nữ đưa đến bên cạnh Hoàng Phủ Thanh Tĩnh rồi lui về phía sau Nguyễn Linh đứng chờ.

"Thập nọ muội đem về xài, nếu như không vừa ý mùi hương này hãy mang đến nói với ta, ta sẽ đặc chế lại mùi khác cho muội."

"Thì gì tam tấu làm ra chắc chắn sẽ là loại tốt."

"Đừng theo bọn họ mà nhìn ta, ta biết mình vô dụng không thể làm tốt cái gì cả."

"Thập ngũ nào dám nhìn ai."

"Nếu không có chuyện gì nữa thì người hãy quay về viện của mình đi. Ta cảm thấy mệt rồi."

"Dạ tam tấu, mọi xin phép cáo lui."

"Ừ."

Đôi bóng dáng đoàng Phủ Thanh Tĩnh rời đi, từ trong bụi cây đi ra là Sở Thi Thi và một hắc y nhân. Có vẻ hiệu bóng mặt cho hắc y nhân, kiểu gì cũng từ mình hắc y nhân biến mất ngay lập tức. Rồi cô đi đến bên cạnh Nguyễn Linh và lấy từ trong áo ra một lọ thuốc cùng vài băng, im lặng băng bó lại cho nàng. Sở Thi Thi biết từ lúc đoàng Phủ Thanh Tĩnh bước vào, nụ cười trên môi của nàng đã mất và tâm nàng đã loạn mà vẫn cố kiềm chế mọi cảm xúc. Uy khuất này quá lớn!

"Thì Thi, đa tạ người."

"Còn gì phải khách sáo, người là tấu tấu của ta, chăm sóc người là nhiệm vụ của ta." Vuốt tay ôm lấy Nguyễn Linh, Sở Thi Thi biết lúc này nàng đang cần một bờ vai để tựa vào, không khi im lặng đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở. Vì Sở Thi Thi ám sát, cô biết nàng đã đến giới hạn của mình, bề ngoài tuy mạnh mẽ như thế nhưng bên trong rất rất là yếu đuối, chỉ cần một tổn thương dù chỉ nhỏ nhất cũng khiến trái tim nàng tan nát thêm lần nữa.

Đông Nhi viện, Phòng lầu.

"Người nói đoàng Phủ Thanh Tĩnh đến tìm Nguyễn Linh?"

"Dạ tam gia."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Tam phu nhân tặng cho thập ngũ phu nhân phần thơm rồi về phòng nghỉ ngơi."

"Ừ, lui xuống."

"Dạ tam gia."

Trong góc tối của căn phòng, một bóng bạch y nam nhân bước ra, hắc Bạch Vũ biết một tháng nay mình chưa gặp nàng. Có một nỗi nhớ nhưng cứ hơi thối bước chân hăm maut đến thật nhanh để gặp nàng.

Màn đêm buông xuống, thời tiết càng lạnh dần, nhà hoàn chuẩn bị giường cho Nguyễn Linh xong xuôi cũng rời khỏi phòng. Hôm nay nàng không muốn ngủ sớm như mọi ngày, liền tiến về phía một rương đồ đặt ở góc phòng, lấy ra một cây đàn bằng ngọc màu xanh lam đặt lên bàn. Những ngón tay của nàng bắt đầu di chuyển trên dây đàn rồi khẽ gảy lên khúc nhạc du dương nhưng lại được buồn, tiếng đàn thể hiện tâm trạng của người đánh đàn. Thật bí ai và thế nhưng! Nàng không biết mình đã đánh đàn bao lâu nữa, ngón tay nàng sưng đỏ và dây đàn dường như không chịu nổi nữa đã đứt của vào tay nàng.

Nguyễn Linh chưa kịp phản ứng gì thì bàn tay nàng bị nắm chặt và có ai đó đang băng bó cho nàng, chuyện gì đang xảy ra? Nàng chợt nhìn thấy mái tóc trắng lướt theo gió đến trước mặt mình, cảm giác quen thuộc này cứ như thể đến thật nhanh đến mức nàng lập tức rụt tay lại, người đang băng bó cho nàng sững sờ với hành động này nhưng cũng ngồi xuống ghé đôi diện với nàng.

"Tam gia quá bận đến sao không báo trước, để thiệp thân chuẩn bị tiếp đón ngài chu đáo." Nàng quay mặt đi và rụt tay về không cho hắc băng bó tiếp, nàng không muốn nhìn khuôn mặt băng lãnh này.

"Nếu ta báo trước thì ta sẽ không nhìn thấy cảnh người tự hành hạ bản thân mình như thế." Hắn vươn tay nắm lấy tay nàng tiếp tục băng bó "Người vì sao lại bị bỏng?"

"Do ta không cẩn thận để trà đang nóng đổ lên tay thôi."

"Lúc nào?"

"Ngại biết để làm gì?"

"Vì ta là tương công của người." Hắn muốn nhắc cho nàng nhớ, dù hắc có làm gì nàng thì hắc vĩnh viễn là tương công của nàng.

"Sáng nay cùng các vị muội muội uống trà vô ý để bị bỏng."

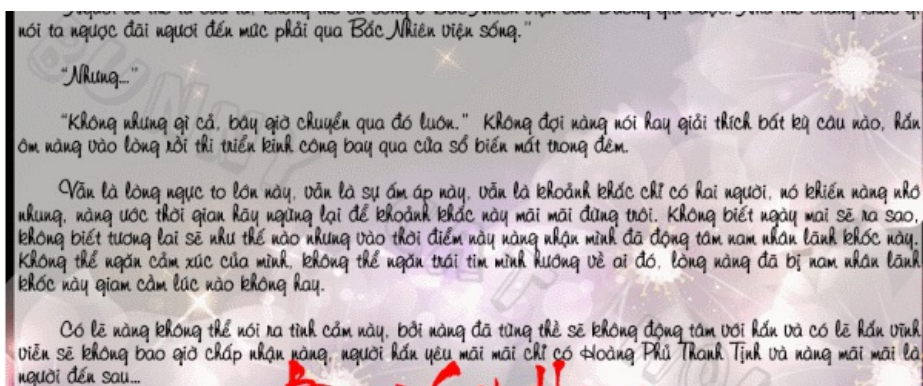
"Là thật?" Nói dối, nàng làm sao qua được mắt hắc.

"Thật." Nàng gạt đầu.

Hắn đưa bàn tay bị bỏng lên bờ môi lạnh lẽo của mình và đặt lên đó một nụ hôn. Thật là không biết chăm sóc bản thân, hắc cứ nghĩ nàng ở đây sẽ sống tốt hơn là ở Đông Nhi viện nhưng lại không biết chú ý đến bản thân chút nào "Ngày mai dọn về Đông Nhi viện, Vũ lâu." Hắn nói. Nguyễn Linh cả kinh, nàng vừa nghe hắc nói cái gì vậy? Hắn muốn nàng dọn về nơi đó để nàng sống khổ sở hơn bây giờ sao? Các vị muội muội nói Đông Nhi viện ngoài hắc và Bạch Ngọc ra rất hiếm khi có hạ nhân được ra vào. Đó được gọi là cấm địa, cả bọn họ cũng ít được lui tới "Người không bằng lòng?" Hắn hỏi.

"Vì sao lại muốn ta chuyển về Đông Nhi viện?" Nàng hỏi.

"Người là kẻ tử của ta, không thể cứ sống ở Bắc Nhi viện của Dương gia được. Như thế chẳng khác gì

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 44: 20.1: Độc Nhất Nam Nhân Tâm.

Trước mắt mình là một nơi xa lạ không phải là Đông Nhiên viện, nơi này là thảo nguyên hoa nở rộ trải dài trăm dặm và rất ẩm áp. Hắn đặt nàng xuống đất, tay vẫn nắm chặt nàng dẫn nàng đi đến một ngôi nhà trúc ở giữa rừng hoa và bảo nàng ngồi ở đó đợi hắn. Nàng nhìn xung quanh, đây dường như là một đáy cốc mà không ai biết và lui tới, vì sao hắn lại đưa nàng tới đây? Nhìn những loài hoa ở đây, nàng biết không phải là hoa bình thường, có loại độc loại không.

“Đây là Vô Tình cốc.” Hắn nói, trên tay bưng một khay trà và bánh.

“Tại sao nó lại có tên Vô Tình cốc?” Nàng hỏi.

“Vì nơi này không ai biết, không có đường vào, chỉ có thể nhảy từ vực cao kia xuống mới có thể vào cốc nhưng nhảy xuống chưa chắc toàn mạng để nhìn thấy đáy cốc, cho nên nó mới có tên là Vô Tình cốc.”

“Tại sao ngài lại biết nơi này?”

“Lúc nhỏ ta vô tình rơi xuống đây, may mắn nhờ có nội công cao cho nên mới bảo toàn tính mạng. Ở đây có rất nhiều loại hoa độc, đối với người thường là độc chết nhưng đối với ta lại là được giúp thương thể của ta hồi phục và tăng nội công. Chẳng lâu sau ta đã tìm được cách rời khỏi cốc và từ đó nơi này chính là nơi ta hay lui tới mỗi khi mệt mỏi.”

“Không ai biết nơi này?”

“Chỉ có ta và Hoàng Phủ Thanh Tĩnh là biết.”

Lại là nữ nhân đó, đúng là nàng ta quan trọng đối với hắn.

“Tĩnh nhi rất giống hoa độc nhưng lại không độc.”

“Vậy sao?”

“Người nhìn giống như loài hoa rất bình thường nhưng lại rất độc.” Hắn ngắt một bông hoa nhìn có vẻ rất đẹp rất thơm đưa tới trước mặt nàng và nói.

“Ý tứ của ngài là sao?”

“...” Hắn không đáp, chỉ nhìn nàng rồi đứng dậy đi về phía rừng hoa kia nói vọng lại

“Trông người rất bình thường rất vô hại nhưng người lại khiến ong bướm không ngừng vây quanh người cứ như lưu luyến không muốn rời. Người chính là loài hoa độc, độc chết tâm của những nam nhân khi nhìn thấy người.”

Nếu như nàng là loài hoa độc, độc chết tâm của các nam nhân vậy thì tại sao nàng không thể độc chết tâm của nam nhân lãnh khốc này? Là do nàng không đủ độ độc hay do nam nhân này còn độc hơn nàng? “Nếu ta là loài hoa độc vậy tại sao không thể độc chết tâm của ngài?” Nàng nói lớn.

Câu hỏi của nàng làm hắn im lặng.

“Ta nghĩ rằng vì trong tâm của ngài đã có sẵn giải dược cho nên độc của ta không thể nào độc chết tâm ngài...” Nàng lắc đầu cười khổ. Đúng vậy, trong tâm của hắn đã có giải dược thì làm sao nàng có thể độc chết tâm hắn. Giải dược này rất mạnh, mạnh đến mức có thể khiến cho độc của nàng không có

tác dụng với hắn.

“Linh!” Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng nhưng lại gọi với giọng băng lãnh kia.

“Tam gia?” Nàng nghiêng đầu nhìn hắn.

“Nếu không nhờ giải được đó, có lẽ giờ đây ta sẽ không đứng được trước mặt ngươi.”

Đây là ý tứ gì?

Chẳng lẽ hắn muốn khẳng định rằng tình yêu của hắn đối với Hoàng Phủ Thanh Tịnh là mãi mãi không thay đổi, nàng vĩnh viễn không thể ngự trị trong lòng hắn “Tam gia! Ta muốn ngủ rồi, xin ngài hãy đưa ta trở về.”

“Ừ.”

Hắn lại một lần nữa ôm lấy nàng rồi bay khỏi cốc, nhưng cái ôm này với nàng đã không còn ấm áp nữa, nàng ước thời gian này hãy trôi qua nhanh đi, nếu không nàng sẽ không chịu nổi mà khóc thét lên mất. Người ta nói lòng dạ nữ nhân độc như rắn rết nhưng với nàng lòng dạ nam nhân này còn độc hơn cả mọi chất độc trên đời này, là độc nhất nam nhân tâm. Có lẽ chôn sâu thứ tình cảm này nàng phải bóp chết nó, nếu không cả đời này nàng vĩnh viễn sẽ sống trong tịch mịch và bi thương...

Sáng hôm sau.

Bắc Nhiên viện, Hương lâu.

“Linh tỷ tỷ đâu?” Nguyên Lang tức giận quát lớn, chỉ trong một đêm mà Nguyên Linh đã biến mất, là ai là kẻ nào to gan dám vào Du Nhiên phủ bắt người.

“Bẩm thập lục gia, thuộc hạ là người của tam gia đến dọn đồ của tam phu nhân qua Đông Nhiên phủ, Vũ lâu.” Ám vệ Thuận Phong của Bạch Vũ dẫn theo đám hạ nhân đến Bắc Nhiên viện, Hương lâu dọn đồ của tam phu nhân.

“Cái gì? Đông Nhiên viện, Vũ lâu? Đó không phải là chỗ ở của tam gia sao?” Nguyên Lang cả kinh, sau đó một mạch thẳng tiến Đông Nhiên viện để gặp tỷ tỷ của mình.

Đông Nhiên viện, Vũ lâu.

Nguyên Linh sau một giấc ngủ dài cũng đã tỉnh dậy. Đêm qua hắn đưa nàng đến Vô Tình cốc chỉ để nói chuyện như thế thôi sao?

“Tam phu nhân nên rời giường.” Là một giọng nói của một nữ tử.

“Ngươi là ai?” Nàng hỏi.

“Nô tỳ là Hạ Nhi, nha hoàn trong Vũ lâu.”

Nguyên Linh hơi kinh ngạc, các vị muội muội có nói qua ngoài bốn lâu Mặc, Ngọc, Úc, Phủ của Bạch Ngọc ra thì bốn lâu còn lại Phong, Vũ, Tuyết, Luyến của Bạch Vũ không hề có bất kỳ hạ nhân hay nha hoàn nào cả. Vì sao lại xuất hiện cái nha hoàn tên Hạ nhi này?

“Nô tỳ biết là phu nhân đang thắc mắc vì sao nô tỳ ở đây, thực ra nô tỳ là ám vệ nữ được tam gia phái đến để chăm sóc và bảo vệ phu nhân. Ngoài nô tỳ ra còn có bốn người nữa là Đông Nhi, Tây Nhi, Bắc Nhi, Nam Nhi sẽ thay phiên nhau chăm lo cho phu nhân.”

“Gọi ta là chủ tử là được rồi.” Một tiếng phu nhân, hai tiếng phu nhân khiến nàng phì cười với cách gọi này.

“Nếu người đã muốn như thế thì nô tỳ sẽ vâng lời, thưa chủ tử.” Hạ Nhi cười đáp.

“Ừ.” Đây là lần đầu tiên có người nói chuyện khiến nàng cảm thấy thích thú, nhẹ nhàng cười với Hạ Nhi rồi nàng cũng bắt đầu rời giường.

“Thứ lỗi cho nô tỳ nói thêm một câu nữa.” Hạ Nhi xin phép nàng.

“Cứ nói.” Nàng gật đầu.

“Nụ cười của chủ tử khiến người khác phải say mê, mỗi lần chủ tử cười mọi thứ xung quanh dường như có sức sống. Hà có gì chủ tử lại không cười mà cứ u buồn?”

Cái nha hoàn này thật là lăm chuyen nha nhưng nàng thích, cười lớn thành tiếng, nàng nói “Có ai nói ngươi lăm chuyen chưa?”

“Dạ chưa, chủ tử là người đầu tiên.”

“Ngươi cũng là người đầu tiên khiến ta bật cười đó.”

Nàng là có ý tứ gì?

Hạ Nhi tròn mắt nhìn nàng nhưng lại bị cuốn vào nụ cười ôn nhu đó. Suốt bao nhiêu năm làm ám vệ cho tam gia, lần đầu tiên có người khiến Hạ Nhi phải ngược nhìn và tự thề với lòng mình: dù cho có phải hy sinh cả tính mạng, Hạ Nhi này cũng sẽ bảo vệ nữ nhân trước mặt mình.

“Hạ Nhi! Nên rời giường rồi.” Nàng nhắc nhở Hạ Nhi đang tròn mắt đứng hình nhìn nàng.

“Dạ chủ tử.”

Nguyên Linh không biết bên ngoài đang có người theo dõi nàng, bóng trắng cứ im lặng nhìn nàng cười tươi với một cái nha hoàn mà trong lòng thống hận vì sao nụ cười ấy chưa bao giờ thuộc về hắn? Nụ cười ấy tuy không làm khuynh đảo chúng sinh nhưng làm người khác phải say mê không thể nào thoát được. Nụ cười ôn nhu động lòng người, nụ cười khiến cho tâm hắn nổi lên ý niệm phải có bằng được nàng, phải giữ chặt lấy nàng, không thể buông nàng ra, không cho phép nàng rời khỏi hắn.

“Nguyên Linh!” Tiếng gọi của Nguyên Lang vang khắp Đông Nhi viện, bóng trắng lập tức biến mất. Nguyên Lang chạy thẳng một mạch vào Vũ lâu và tìm phòng của Nguyên Linh, y không thể để cho tỷ tỷ của mình ở cái nơi lạnh lẽo này, không thể để tỷ tỷ ở gần nam nhân này, nếu không tỷ tỷ sẽ phải thương tâm mãi.

Đang thay y phục, nghe thấy giọng Nguyên Lang, nàng chỉ lắc đầu thở dài, nàng biết thế nào y cũng sẽ đến đây tìm nàng hỏi cho ra lẽ. Hạ Nhi không biết vì sao chủ tử thở dài nhưng nghe giọng thấp lục gia có vẻ rất tức giận nên nhanh chóng mặc y phục vào cho chủ tử rồi chải tóc cho nàng.

Cửa phòng mở lớn, Nguyên Lang bước vào với vẻ mặt tức giận nhìn Nguyên Linh vẫn bình thản ngồi trước gương cho nha hoàn chải tóc, mà y tự hỏi liệu nàng có biết bản thân đang làm gì không?

“Lang! Hôm nay ta muốn rời phủ đi dạo, ngươi, Yến nhi và Thi Thi có thể bồi ta được không?” Giọng nói của nàng vẫn cứ như mọi chuyện chưa hề xảy ra.

“Tỷ tỷ.” Nguyên Lang tức giận gầm lên.

“Nguyên Lang!” Nàng cũng quát lớn “Đi chuẩn bị đi.”

“Nhưng mà.....”

“Nguyên Lang! Lời của ta nói ngươi không nghe sao?”

“Được, ta đi chuẩn bị xe ngựa.” Nguyên Lang rời đi.

Nguyên Linh bảo Hạ Nhi chuẩn bị những vật dụng cần thiết để đi dạo, chỉ là Hạ Nhi đang phân vân không biết có nên chuẩn bị hay không vì chủ tử chưa xin phép tam gia đã tự ý rời phủ.

“Ngươi nhanh đi chuẩn bị, ta sẽ nói lại với tam gia sau.”

“Dạ chủ tử.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 45: Chương 20.2

Những ngày gần đây thời tiết buổi sáng ở Đông Liêm dần ấm áp, Nguyên Lang đánh xe ngựa đưa cả ba nữ nhân Nguyên Linh, Dương Yến, Sở Thi Thi đến một thảo nguyên phía thành nam, một thảo nguyên cỏ mọc xanh rì, gió thổi nhẹ nhàng man mát. Các ám vệ cưỡi ngựa theo sau bọn họ để đảm bảo sự an toàn cho chủ tử của mình: Phi Chu và Tân Chu của Bạch Ngọc, Ba Tư, Nặc Tư, Phổ Tư của Nguyên Lang, Hạ Nhi, Đông Nhi, Nam Nhi của Bạch Vũ.

Hạ Nhi theo sự phân phó của Nguyên Linh, trải một tấm vải xuống nền cỏ xanh cạnh một cây cỏ thụ đang toả bóng râm mát và bày điểm tâm ra. Sau đó cả bốn người bọn họ ngồi xuống thưởng thức điểm tâm do chính tay Sở Thi Thi làm.

“Hạ Nhi! Ngươi đem chỗ điểm tâm còn lại cho những người khác cùng ăn đi.” Nguyên Linh nói.

“Chủ tử điều này không được, bọn nô tỳ chỉ là những kẻ thấp hèn làm sao có thể ăn thức ăn của các vị chủ tử được.” Hạ Nhi quỳ xuống nói.

“Nha hoàn cũng là người, ám vệ cũng là người, chủ tử cũng là người, hà tất gì phải câu nệ thứ bậc khi đã rời khỏi phủ. Nếu đã ra khỏi phủ rồi thì hãy tận hưởng những giây phút bình yên này đi, đừng bỏ lỡ chúng như vậy.” Nàng đáp rồi hỏi thúc Hạ Nhi mang điểm tâm cho những ám vệ đang đứng cách đó

không xa cùng ăn “Mau mang điểm tâm cho bọn họ đi, ta cho phép các người.”

“Tạ chủ tử.”

Đội Hạ nhi mang điểm tâm đi, Nguyên Linh ngẩng đầu lên nhìn trời cao trong xanh với những ánh nắng dịu dàng, thật bình yên làm sao “Nguyên Lang, người có thể nói được rồi.” Nàng lên tiếng.

Bây giờ tâm tình của Nguyên Lang có vẻ đã ổn lại, y nhấp một ngụm trà rồi hỏi “Có phải tỷ tỷ đã yêu nam nhân lãnh khốc ấy?”

Câu hỏi của Nguyên Lang không làm cho nàng ngạc nhiên, vì nàng thừa biết y đang nghĩ gì, nàng chỉ im lặng khẽ cười mà thôi.

“Vi lý do gì mà yêu?” Y lại hỏi.

“Đôi khi những hành động nhỏ nhặt nhất cũng khiến con người ta động tâm lúc nào không hay.” Nàng đáp, nàng yêu hắn không vì cái gì cả. Không vì hắn giàu có, không vì hắn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, chỉ đơn giản yêu hắn vì những cái ôm ấm áp khiến cho nàng không khỏi nhớ nhung, không khỏi ước ao thời gian hãy ngừng lại. Yêu chính là đau, chính là bi thương và thống khổ, vì yêu mà con người ta cũng có thể sinh ra hận thù.

“Tỷ tỷ...” Dương Yến lên tiếng.

“Sao vậy Yến nhi?” Nàng hỏi.

“Không phải tỷ đã hứa với tam ca rồi sao?” Dương Yến nhắc nhở nàng.

“Ta biết chứ, cho nên ta đã quyết định chôn sâu thứ tình cảm tội lỗi này vào sâu trong đáy lòng, ta sẽ không thể để nó nảy mầm.” Nàng thờ dãi nói.

Mọi người im lặng, không ai nói với ai điều gì, chỉ đơn giản họ không biết nên nói gì với nhau. Từng cơn gió cứ thổi thật nhẹ nhàng làm những chiếc lá trên cây xào xạc, cảm giác bình yên hiếm hoi suốt hai mươi năm qua nàng mới có được.

“Hãy tận hưởng cảm giác này đi, vì không biết bao giờ chúng ta sẽ lại được tận hưởng nó.” Nguyên Linh cười thật tươi và nói. Sẽ có một ngày nào đó, nàng sẽ phải đối mặt với những phong ba bão tố. Nếu nàng còn được tận hưởng cảm giác này thì hãy để nàng tận hưởng nó hết ngày hôm nay nữa thôi...

Ánh chiều tà buông xuống, Nguyên Lang đánh xe ngựa đưa cả ba nữ nhân trở về Du Nhiên phủ.

Sau khi trở về, Dương Yến cùng Sở Thi Thi đưa Nguyên Linh về Đông Nhiên viện. Khi đi ngang qua một hoa viên nhỏ ít người lui tới, bọn họ nghe có hai người đang nói chuyện với nhau. Nguyên Linh biết giọng của hai người đang nói chuyện với nhau, nàng mãi mãi khắc ghi trong lòng hai con người này, đó chính là Bạch Vũ và Hoàng Phủ Thanh Tịnh.

“Vũ ca! Muội cho đến bây giờ vẫn không hiểu vì sao huynh lại đột ngột thành thân?”

“Chẳng phải muội luôn muốn ta thành thân sao?”

“Với nữ nhân khác thì không sao nhưng người huynh thành thân lại là Nguyên Linh.”

“Tại sao ta không thể thành thân cùng nàng ấy?”

“Huynh là không hiểu ý muội hay đang cố tình không hiểu? Nguyên Linh là tỷ tỷ của Nguyên Lang, người mang số mệnh mẫu nghi thiên hạ, huynh thành thân cùng nàng chính là đã phá hoại số mệnh của nàng chống lại ý trời, hoạ vô đơn chí.”

“Vậy sao?”

“Huynh...”

“Ta không thành thân cùng Nguyên Linh thì sẽ thành thân cùng muội sao?”

“.....”

“Tĩnh nhi! Muội cũng sắp làm mẫu thân rồi, đừng xen vào chuyện của ta nữa. Dù sao ta cũng không muốn chen vào tình cảm của phu thê các người. Đừng làm ta khó xử.” Hắn muốn rời đi nhưng bị nàng ta nắm tay níu lại.

Trước mắt Nguyên Linh chính là cảnh tượng Hoàng Phủ Thanh Tịnh đang hôn Bạch Vũ, phu quân của nàng. Bọn họ làm vậy là sao? Bọn họ đang có mối quan hệ bất chính kẻ có phu quân người có thể tử. Tim nàng đau quá, có ai nói cho nàng biết đi... nàng phải làm gì đây?

Nguyên Lang sau khi cất xe ngựa cũng nhanh chóng đi đến Đông Nhiên viện, y đuổi theo ba nữ nhân đang đứng im lặng nhìn về một hướng và y chết điếng người khi thấy cảnh tượng trước mắt. Cả hai người bọn họ là đang làm cái gì thế? Rồi y quan sát xung quanh và thấy có hai bóng người khác, y biết đó là Đại đương gia chủ mẫu Bạch Tuệ và Long Thiên Hàn.

Y quay nhìn Dương Yến và Sở Thi Thi đang lặng người, chỉ thấy Nguyên Linh nhắm mắt lại, nàng là người mù có lẽ sẽ không thấy cảnh này. Nhưng

Nguyên Lang nào biết mắt nàng đã sáng lại và nàng đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng nên quay về phòng của mình “Đi thôi. Ta mệt rồi.”

“Tỷ tỷ...” Bọn họ không ai dám nói gì, đưa Nguyên Linh về phòng.

Bạch Vũ đứng hình trước hành động của Hoàng Phủ Thanh Tịnh, tại sao cô lại làm vậy? Cô đang đưa mối quan hệ của bọn họ vào mối quan hệ bại hoại nhất. Hấn đẩy mạnh Hoàng Phủ Thanh Tịnh ra, hành động này của cô khiến hấn tức giận chứ không phải là vui sướng “Người vừa làm cái gì vậy?” Hấn lớn tiếng quát.

“Muội yêu huynh!” Lời thổ lộ của cô đã vang đến tai của Nguyên Linh.

Bước chân của nàng đột nhiên dừng lại, nàng vừa nghe cái nữ nhân kia nói... cô ta yêu hấn? Cô ta yêu Bạch Vũ, cô ta yêu cái nam nhân lãnh khốc đó... cô ta yêu phu quân của nàng... Tim càng lúc càng thất lại, đau quá, có ai cứu nàng ra khỏi cảm giác này không?

“Linh tỷ tỷ?” Tiếng hét của Dương Yến làm cho Bạch Vũ quay về hướng phát ra âm thanh đó, là Dương Yến, Sở Thi Thi, Nguyên Lang và... người đang ngất xỉu dưới đất kia... là Nguyên Linh. Nàng đã nghe hết mọi chuyện rồi sao?

Mặc kệ nàng có nghe hay không nhưng nàng đã ngất xỉu rồi, hấn phải mang nàng về phòng. Bạch Vũ thật nhanh bỏ mặc Hoàng Phủ Thanh Tịnh đang im lặng nhìn mọi việc xảy ra, khi hấn đến chỗ Nguyên Linh và muốn bế nàng lên thì Nguyên Lang đã đẩy mạnh hấn khiến hấn ngã xuống đất và y bế nàng lên, ánh mắt oán hận nhìn hấn “Người đừng chạm bàn tay dơ bẩn của mình vào người tỷ tỷ ta, thật ghê tởm.” Y buông lời cay độc rồi bế Nguyên Linh đi, y không muốn đưa nàng đến Đông Nhiên viện nữa, y sẽ đưa nàng trở lại Bắc Nhiên viện. Nếu như nàng nhìn thấy nam nhân kia thì y không biết trái tim nàng sẽ chịu nổi nữa không.

Bạch Vũ bị đẩy ngã thất thần đứng dậy, Dương Yến và Sở Thi Thi không biết hấn đang nghĩ gì, chỉ thấy hấn điềm nhẹ mũi chân biến mất. Lúc này chỉ còn một mình Hoàng Phủ Thanh Tịnh đứng đó, cả hai người tiến lại gần nàng ta.

Dương Yến xưa nay vốn chưa từng nổi giận với bất kỳ ai nhưng lần này tiểu thập lục thật sự tức giận rồi. Tay giơ lên cao, dùng hết sức của mình để giáng xuống khuôn mặt đáng ghét kia một tiếng nhưng cái tát của tiểu thập lục không giáng xuống nữ nhân đó mà là Long Thiên Hàn. Từ lúc nào y đã xuất hiện ở đây?

“Long Thiên Hàn tránh ra.” Dương Yến quát lớn.

“Ta sẽ không tránh, muốn đánh người cứ đánh ta, đừng đánh cô ấy.” Y đáp.

“Là người ép ta.” Những ngón tay của Dương Yến bắt đầu kêu lên răn rắc, đôi mắt vốn không có tạp niệm giờ đây chứa đầy hận ý muốn giết chết kẻ trước mắt mình. Đã quá lâu tiểu thập lục chưa luyện công, hôm nay tiểu thập lục phải tìm người luyện công thôi, mỗi giờ lên tạo thành nộ cười quỷ dị như kẻ khát máu.

“Yến nhi. Dừng lại!!!” Là giọng của Nguyên Lang.

“Lang ca. Đề thiếp giết nữ nhân này.”

“Nàng đã hứa với ta sẽ không để bàn tay mình dính máu nữa sao?”

“Nhưng...”

“Yến nhi! Tỷ tỷ quan trọng hơn, còn nữ nhân kia hãy để cho đại đương gia định đoạt.”

Vì lời hứa giữa tiểu thập lục và y, cho nên tiểu thập lục sẽ tha cho cái mạng chó của ả nữ nhân đề tiện không biết xấu hổ kia. Thu tay lại ồng tay áo, tiểu thập lục tức giận chỉ thẳng mặt ả nữ nhân Hoàng Phủ Thanh Tịnh quát lớn “Cho dù người có là con của Bát Đại Diêm Vương nhưng người không xứng đáng đứng chung hàng ngũ với gia tộc bọn ta, thứ dơ bẩn như người đáng lẽ ngay từ đầu ta nên phản đối không cho người bước vào Du Nhiên phủ mới đúng. Nữ nhân đề tiện không biết xấu hổ.”

Mắng chửi xong, Dương Yến kéo tay Sở Thi Thi từ nãy giờ lặng thinh không nói gì rồi khỏi nơi bản thủ đó. Nếu tiểu thập lục còn đứng ở nơi bản thủ thì không biết bản thân sẽ không kìm chế được mà rat ay giết ả nữ nhân đề tiện đó. Thật là chướng mắt!

Sáng hôm sau, hoa viên nhỏ ấy bỗng dưng bốc cháy, mọi người không biết tại sao tiểu thập lục luôn ngoan ngoãn hiền lành lại phóng hỏa thiêu rụi hoa viên đó.

Bắc Nhiên viện, Hương lâu.

“Tỷ tỷ xin tỷ hãy mở cửa ra!” Nguyên Lang đập cửa rầm rầm nhưng bên trong đã cài chốt lại.

“Linh tỷ tỷ làm ơn hãy để bọn muội vào.” Dương Yến cũng năn nỉ người bên trong hãy mở cửa.

Trên giường lớn, có người đang quấn mình trong chăn và khóc, cảnh tượng ngày hôm qua cứ hiện hữu trong đầu nàng không sao biến mất được. Nàng phải nên vui mừng khi tình cảm của hấn đã được nữ nhân đó chấp nhận.

Tại sao nàng lại khóc?

Tại sao nàng lại đau cơ chứ?

“Tỷ tỷ ơi... ta cầu xin tỷ... hãy mở cửa ra đi...” Nguyên Lang mệt mỏi quỳ rạp trước cửa phòng của Nguyên Linh, y biết bây giờ nàng đang rất đau khổ.

“Các người đi hết đi... ta muốn ở một mình...” Bên trong vọng ra tiếng nói, nàng muốn đuổi hết mọi người đi, nàng muốn được yên tĩnh.

Dương Yến nắm lấy tay Nguyên Lang lắc đầu, bây giờ cho dù có nói gì đi chăng nữa thì Nguyên Linh nhất định sẽ không nghe, cách tốt nhất là hãy để cho nàng yên tĩnh mà suy nghĩ...

Hồi trời,

Ta nguyện cùng chàng tương tri,

Mãi mãi chẳng phân ly,

Núi chưa mòn,

Sông chưa cạn,

Hè mưa tuyết,

Trời đất hợp,

Mới cùng chàng biệt ly...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 46: Nàng Sống, Ta Sống. Nàng Chết, Ta Cũng Sẽ Chết. Vì Nàng, Ta Sẽ Dùng Cả Tính Mạng Của Mình Để Bảo Vệ.

Ta đã từng nghĩ rằng, bản thân mình ngoài Hoàng Phủ Thanh Tĩnh ra sẽ không bao giờ động tâm với bất kỳ nữ nhân nào cả...

Cho đến khi ta gặp nàng trong cung cấm, ngón tay thon nhỏ gảy những khúc nhạc u sầu nói lên tâm trạng của nàng và cũng như của ta, cô đơn giữa thế gian rộng lớn này. Nàng và ta là hai con người cô tịch giữa nhân thế, nàng thu hút ta với đôi mắt u buồn cho dù là không nhìn thấy được cái gì cả.

Dưới ánh trăng ngày đầu tiên ta gặp nàng, nàng thật đẹp dưới ánh trăng kia, thanh tú điểm lệ lệ thường. Khác với những nữ nhân mà ta từng gặp, khác với Hoàng Phủ Thanh Tĩnh, nàng cuốn ta vào sự thanh tú của mình, cuốn ta vào sự ôn nhu của mình, cuốn ta vào nỗi u buồn cô tịch của mình.

Bất tri bất giác thân thể không thể kiểm soát được và đã phi lễ với nàng, nhưng khi đôi môi ta chạm và đôi môi nàng. Sự mềm mại và ngọt ngào của nàng khiến ta mê luyến không muốn rời, trong lòng ta bỗng nảy lên ý định phải có cho bằng được nàng, đây là điều xưa nay ta chưa từng nghĩ đối với bất kỳ nữ nhân nào.

Khi ta nghe nàng kể về quá khứ mình, những âm mưu và bí mật phải giấu kín. Lòng ta lại một lần nữa muốn giữ chặt nàng hơn, muốn bảo vệ nàng tránh khỏi mọi tổn thương. Nàng giống như một viên ngọc nhỏ, chịu đựng mọi phong ba bão táp, đến nỗi chỉ cần để viên ngọc ấy rơi xuống đất, lập tức sẽ vỡ vụn ngàn mảnh nhỏ không thể hàn gắn lại được.

Ngày nàng đi vào rừng Dạ Xoa tìm vật quan trọng, ta đã rất lo lắng. Không suy nghĩ gì cả, chạy thẳng vào khu rừng ma quái đó để tìm nàng, lòng ta cứ réo lên tiếng gọi mong nàng đừng xảy ra điều gì. Nhìn thấy bóng dáng nàng chập vật bước đi, chân bị thương đến ứa máu mà nàng lại không chịu băng bó lại khiến ta vừa giận vừa đau lòng.

Tuy ngữ điệu của nàng rất không bằng lòng với ta nhưng nàng chỉ muốn che giấu sự yếu đuối tận sâu bên trong mình. Nguyên Linh trong mắt ta thật nhỏ bé, nàng có biết không? Bé nàng trên tay ta cảm thấy thế gian này quá lớn mà nàng thì quá bé nhỏ và bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. Ta đã tưởng tượng đến cái cảnh nếu một ngày không còn được thấy nàng nữa thì sẽ như thế nào?

Ta đã từng ước thời gian chúng ta ở rừng Dạ Xoa hãy ngừng lại, để ta có thể ở bên cạnh nàng thật lâu, để những khoảnh khắc nhỏ ấy tưởng chừng như sẽ không quan trọng với ta nhưng lại in sâu vào tâm trí ta không thể xóa đi được.

Khi ta nghe hơi thở yếu ớt của nàng, sự im lặng bao trùm mọi thứ, ta đã rất lo lắng liệu nàng có chết không? Bất chấp mọi nguy hiểm để thoát khỏi rừng, ta mang nàng về lại trang viên... thế nhưng ta lại không chịu cứu nàng, điều đó phạm vào nguyên tắc của ta, phạm vào lời tuyên bố của ta “Ta chỉ có một lão bà và người đó vĩnh viễn không phải là nàng, Nguyên Linh.” Đại tỷ đã rất giận, rất hận ta nhưng ta chỉ có thể đứng nhìn nàng được đại tỷ cứu sống, là

sự ngu ngốc của ta đã khiến mối quan hệ giữa hai chúng ta ngày càng cách xa.

Hành trình về Đông Liêm được rút ngắn lại, ta ôm nàng ngày đêm phi ngựa để trở về, không biết dừng lại bao nhiêu trang viên để đổi ngựa. Đưa nàng về đến Du Nhiên phủ trước nhiều ánh mắt của mọi người, ta mặc kệ họ, điều quan trọng nhất bây giờ chính là để đại tỷ cứu nàng.

Ta đã luôn nghĩ rằng bản thân mình chỉ yêu duy nhất một người, đó là Hoàng Phủ Thanh Tịnh. Ta đã vì điều đó tổn thương nàng rất nhiều nhưng nàng vẫn im lặng chấp nhận, chỉ vì nàng là người trả nợ ân tình cho đệ đệ mình.

Sau một tháng rồi đi tìm thảo dược, ta quay về phủ trong sự mệt mỏi, ta nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Tịnh cũng trở về nhưng trong lòng ta đã không còn cảm giác bình yên nơi muội ấy. Ta cứ tìm kiếm trong đàn người ra đón, ta không thấy nàng. Đôi chân của ta thật không biết nghe lời, nó cứ hối thúc ta thật nhanh đến bên nàng, nhìn nàng vẫn giản dị như ngày đầu chúng ta gặp nhau. Gối đầu lên đùi nàng, ta vô tri vô giác đã ngủ quên trong sự bình yên nàng mang lại, sự bình yên mà hơn hai mươi mấy năm qua ta luôn tìm kiếm. Không có tranh giành, không có đổ máu, không có thù hận!

Ngày thành thân của ta và nàng, có lẽ nàng không biết được bước chân ta nặng trĩu như thế nào khi công nàng trên lưng bước và Du Nhiên phủ. Ta biết rất rõ nếu bước vào đại gia tộc này, nàng phải đối diện với sự nguy hiểm, phải đối diện với sự tịch mịch và những ngày tháng thê lương. Ngày hôm đó nàng rất đẹp, đẹp long lanh đến mức ta không thể kìm chế được bản thân, chỉ muốn đem nàng giữ chặt mãi không buông. Thế nhưng ta đã không làm vậy, ta không yêu nàng hà tất gì phải cùng nàng chung đụng để rồi khiến nàng tổn thương.

Ngày dâng trà con dâu mới vào nhà cũng chính là ngày ta hối hận nhất. Ta đã tát nàng, cái tát đau đớn đến người và tâm của ta cũng rất đau. Khoảnh khắc nhìn nàng mắt đỏ như sắp khóc bỏ chạy, ta thật muốn đuổi theo nàng và giữ lại nhưng ta không làm được, ta không biết tại sao lại vậy.

Nhốt mình trong Dược phòng, điên cuồng lao vào bào chế nhưng những hình ảnh đó vẫn mãi không biến mất. Nó đã hằn sâu vào tim nàng một vết thương mãi mãi không thể xóa bỏ. Khi ta nghe ám vệ nói Hoàng Phủ Thanh Tịnh đến tìm nàng, ta đã muốn bay thật nhanh tới nhưng ta sợ.

Nàng biết ta sợ điều gì không?

Ta sợ sự xuất hiện của ta sẽ khiến cho nàng nhớ lại cái tát đó, cho nên ta chỉ có thể đến gặp nàng vào ban đêm, chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng.

Cũng giống như ngày còn ở hoàng cung, những khúc nhạc của nàng vẫn cứ thê lương. Đã trải qua rất nhiều khúc nhạc, bàn tay nàng đã đỏ tấy và xuất hiện những vết xước. Ta thật muốn nhảy vào bên trong ngăn nàng lại, ngăn hành động ngu ngốc ấy của nàng, tại sao nàng lại hành hạ bản thân mình như thế?

Dây đàn đứt, máu nàng rơi, ta cũng không còn cầm được lòng nữa, nhảy vào băng bó vết thương cho nàng. Có lẽ nàng rất ngạc nhiên với sự xuất hiện của ta nhưng lại rất bình tĩnh trả lời ta. Trong lòng ta đã quyết định sẽ đưa nàng trở về Đông Nhiên phủ, sẽ tận tay chăm sóc nàng, không để nàng tự hành hạ bản thân mình như thế.

Ta dẫn nàng đến một nơi, nơi mà ta cảm thấy bình yên nhất, khi nàng đặt chân vào Vô Tình cốc một nơi vốn rất nguy hiểm đột nhiên lại trở nên vô hại và sự bình yên được mang đến. Vào giây phút này, ta mới hiểu lòng mình đang hướng về ai, ta mới hiểu trái tim từ lâu đã xóa bỏ hình bóng cũ và thay vào đó là hình bóng của nàng. Nàng giống như loài hoa độc vậy, chất độc ấy cứ từ từ ngấm vào tâm của ta, cứ từ từ ngấm nhấm trái tim ta, ta ước gì mình có thể rút lại mọi lời nói làm tổn thương nàng trước đây.

Khi ta biết được bản thân mình đã động tâm nàng cũng là lúc ta lại một lần nữa thương tổn nàng. Tại sao khi nghe Hoàng Phủ Thanh Tịnh thổ lộ ta lại không còn cảm thấy vui gì nữa cả? Chỉ thấy đáy lòng mình rất đau khi thấy nàng ngắt xiu, ta biết nàng đã nghe thấy những lời nói giữa ta và muội ấy, ta biết lòng nàng cũng đã tan nát khi nghe câu nói đó.

Ta hận mình tại sao lại làm tổn thương nàng hết lần này đến lần khác, để khi ta muốn bù đắp lại mọi lỗi lầm của mình thì đã không còn kịp nữa. Nhìn nàng tự nhốt mình trong phòng không gặp ai, ta biết nàng đã khóc rất nhiều, tổn thương quá lớn không sao có thể chữa lành được.

Ước gì thời gian quay ngược lại để ta có thể nhìn thấy nàng ở đó, để ta không thể mắc phải sai lầm như bây giờ...

Nguyên Linh, ta thành thật xin lỗi nàng...

***

Vào giây phút ta nhìn thấy chàng hôn nàng ta, có lẽ tim ta đã chết hoàn toàn rồi, đã không còn hy vọng vào tương lai. Chàng với ta là hai người xa lạ, khoảng cách của chúng ta quá lớn để có thể hiểu được nhau nhưng chàng nào biết lòng dạ nữ nhân rất hẹp hòi. Chứng kiến nam nhân mình yêu lại là phu quân của mình đang tay trong tay, môi kề môi với nữ nhân khác, quả thật là rất đau... đau đến tận tâm can cũng đau.

Ta thật muốn tiến tới đẩy thật mạnh hai người ra và nằng vào mặt nữ nhân vô sỉ kia nhưng ta không làm được, nữ nhân ấy là người chàng yêu thương nhất. Chàng sẵn sàng vì cô ta bất chấp mọi nguy hiểm để chữa trị đôi chân cho cô ta, để giải hết hàn băng trong người cô ta. Nay nàng ta đã động tâm chàng dù rất trẻ nhưng có lẽ ta nghĩ chàng cũng đã rất vui mừng vì điều đó.

Ta chẳng qua thành thân cùng chàng là để trả món nợ ân tình, ta không có tư cách để bắt chàng phải hiểu ta, phải yêu ta dù chỉ một chút thôi. Ta đã luôn nghĩ mình sẽ cao thượng nhìn chàng vui vẻ bên nữ nhân ấy nhưng ta không làm được, ta không cao thượng đến mức đó.

Nếu là trước kia, ta sẽ mặc chàng muốn làm gì thì làm...

Nhưng bây giờ, ta đã động tâm chàng, ta không thể chịu đựng nổi...

Ta đã luôn nghĩ mình sẽ chôn vùi thứ tình cảm này vào sâu tận đáy lòng vĩnh viễn sẽ không để chàng biết, có lẽ đã không thể nữa rồi...

Ta chỉ muốn thật nhanh chóng trốn khỏi nơi này... biến khỏi mắt chàng, vĩnh viễn không muốn gặp lại chàng nữa, vĩnh viễn không muốn chịu thương tổn nữa...

Nếu ta là loài hoa độc thì tại sao lại không thể độc chết tâm chàng? Có lẽ độc của ta không mạnh bằng giải dược kia, ta đã không thể độc chết tâm của chàng dù chỉ một lần thôi...

Chàng, nam nhân lãnh tâm lãnh khốc lãnh diện vô tình Độc Y Diêm Vương sẽ không bao giờ động tâm với bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài Hoàng Phủ Thanh Tĩnh.

Ta chỉ như con gió nhỏ thoảng qua đời chàng rồi biến mất, thế cũng tốt, biến mất rồi sẽ không còn đau khổ bị thương và tịch mịch nữa, biến mất rồi sẽ không còn nhìn thấy nam nhân lãnh khốc là chàng nữa.

Con người ta có thể vì yêu mà hoá hận, ta hận chàng!

***

“Ta thề với trời đất cả cuộc đời này sẽ dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ cho nàng, sẽ không để nàng chịu mọi tổn thương nào, dù là điều gì nhỏ nhất... Ta yêu nàng!”

***

“Bầm đại đương gia! Tam phu nhân đột nhiên biến mất không có ở Bắc Nhiên viện, tất cả mọi người trong phủ đang đi tìm nhưng không thấy.”

Vương Thoại Kỳ gấp thiết phiến lại, nụ cười trên môi y mọi ngày dường như đã không còn nữa, y đứng dậy và bước ra ngoài cửa, hít lấy ngậm khí “Mang hân ra đây”

Từ trong bụi cây, những hắc y nhân xuất hiện và đẩy một bạch y nam nhân bị trói chặt không thể cử động được ra phía trước mặt chủ tử mình, rồi tất cả quỳ xuống đợi lệnh.

Vương Thoại Kỳ nhìn bạch y nam nhân sắc mặt bao nhiêu năm nay thủy chung băng lãnh không hề thay đổi cũng không thể nhìn ra tâm tư của hân muốn gì “Người đem Nguyên Linh đi đâu?”

Bạch y nam nhân nghe đến tên nàng, ngẩng đầu nhìn y ánh mắt có chút lo lắng hiện rõ “Người nói gì? Tại sao người hỏi ta Nguyên Linh đang ở đâu? Chẳng phải các người đang chăm sóc cho nàng ở Bắc Nhiên viện sao?”

“Nàng không còn ở Bắc Nhiên viện nữa, tất cả mọi người đang lục tung cả Du Nhiên phủ để tìm nàng.”

Nghe nói nàng mất tích, bạch y nam nhân sắc mặt đại biến, Đông Liêm này ngoài nơi này ra thì nàng có thể đi đâu được. Không lẽ là...

“Mau thả ta ra.” Bạch y nam nhân hét lớn.

“Để người chạy trốn sao?” Vương Thoại Kỳ quát thẳng vào mặt hân.

“Ta nói thả ta ra, ta biết nàng đang ở đâu.” Bạch y nam nhân lãnh mâu đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt.

Vương Thoại Kỳ không nói gì, ra hiệu cho các ám vệ cời trói cho bạch y nam nhân, vừa được cời trói bạch y nam nhân liền thi triển kinh công bay đi. Vương Thoại Kỳ cùng các ám vệ cũng lập tức đuổi theo hân tránh cho hân bỏ trốn.

Trên một vách núi cao, có một bóng dáng nữ nhân bé nhỏ đang đứng lặng người, gió thổi làm những tà váy nàng bay phấp phới và mái tóc đen của nàng cũng bay theo từng cơn gió thổi. Hân nói vực thẳm này sẽ dẫn đến Vô Tình cốc, chỉ có nơi đó hân mới tìm được sự bình yên, muốn xuống đó chỉ có cách nhảy xuống nhưng nếu may mắn thì sẽ sống sót, còn không thì thịt nát xương tan “Vì sao chàng luôn đối xử tốt với nữ nhân đó? Vì sao chàng lại đối xử lạnh nhạt với ta? Ta đã làm gì sai? Chẳng lẽ sự xuất hiện của ta trên đời này là điều sai trái?” Nàng hét lớn.

“Nguyên Linh.” Giọng băng lãnh quen thuộc vang lên trong gió, là giọng của Bạch Vũ, vì sao hân lại biết nàng sẽ đến nơi này?

Hân đứng đó cách nàng không xa chừng mười bước chân nhưng nàng có cảm giác như cả hai đang cách xa nhau một khoảng rất rất xa không thể với tới nhau. Gió nhẹ thổi làm mái tóc trắng của hân bay trong gió như những làn sương bao phủ lấy khoảng không này, thật lạnh lẽo.

“Ngài đến đây làm gì?”

“Nguyên Linh hãy nghe ta nói.”

“Bây giờ ta không muốn nghe bất kỳ lời nói nào của ngài cả, chúng ta đã chấm hết rồi.”

Nếu lời nói không thể ngăn được nàng... vậy thì hân sẽ quỳ xuống. Mặc kệ sự tôn nghiêm của nam nhi, điều hân quan tâm nhất bây giờ chính là để nàng

hồi tâm chuyển ý không làm chuyện gì đại đột.

“Ngài làm gì vậy? Đầu gối nam nhi đáng giá ngàn vàng sao có thể quỳ trước mặt một nữ nhân đáng khinh như ta?” Nàng cả kinh.

“Nguyên Linh! Là ta sai, ta xin lỗi nàng! Là ta không đúng, ta xin lỗi nàng! Là ta ngu ngốc làm nàng tổn thương, ta xin lỗi nàng! Xin nàng đừng nhảy xuống đó, nàng có thể đánh ta cũng được, có thể mắng chửi ta cũng được, ta ngàn vạn lần van xin nàng đừng nhảy xuống đó...” Nếu nàng nhảy xuống, hán nhất định cũng sẽ nhảy cùng nàng, đời này kiếp này hán sẽ cùng nàng sống cùng nàng chết, mãi mãi sẽ không rời xa nàng dù chỉ nửa bước.

“Ta không là gì của ngài cả.”

“Nàng là thê tử của ta.”

“Ta chỉ cùng ngài thành thân để trả món nợ ân tình, ngoài ra không là gì của ngài.”

“Nàng là thê tử của ta.”

“Ngài không hiểu sao? Chúng ta không là gì của nhau cả.” Nàng hét lớn.

Đột nhiên chân nàng trượt phải cục đá ngã về phía vực thẳm. Bạch Vũ lập tức bay tới kéo nàng về phía hán, đem nàng tránh xa khỏi bờ vực thẳm này nhưng đáng tiếc hán lại mất thăng bằng trượt chân rơi xuống vực. May mắn là nắm được một cành cây nhưng với trọng lượng của hán e là khó tránh khỏi việc rơi xuống đó.

“Bạch Vũ!”

Tất cả mọi người trong gia tộc từ lúc nào đã đến và đứng nhìn hán cùng Nguyên Linh nói chuyện với nhau. Đứng giữa ranh giới sinh tử con người ta mới hiểu rằng cái gì quan trọng với mình nhất, Nguyên Linh hoảng sợ hét lên, tay vươn về phía hán “Làm ơn hãy nắm lấy tay của ta... Vũ.”

“Linh nhi...” Đây là lần đầu tiên hán gọi nàng với cái tên thân mật này “Ta đã sai rồi, nàng hãy tha thứ cho ta có được không?”

“Làm ơn hãy nắm lấy tay ta, chúng ta sẽ kéo chàng lên rồi muốn nói gì thì nói.” Nàng lo lắng đến tột cùng.

“Nàng hãy nói đi, nàng có tha thứ cho ta không?” Hán cương quyết không đưa tay cho nàng.

“Được ta sẽ tha thứ cho chàng, mau đưa tay cho ta.” Nàng nói.

“Vây là được rồi.” Hán nhìn nàng, nở nụ cười mãn nguyện, tay buông khỏi cành cây.

“Vũ!” Nàng hét lớn và nhảy theo hán xuống vực sâu.

Mọi người chưa kịp định thần lại chuyện gì vừa xảy ra, đã thấy Nguyên Linh cũng nhảy theo Bạch Vũ rơi xuống vực sâu đen tối không đáy kia. Họ đứng bất lực không thể làm gì được, vì vực thẳm này là vực thẳm không đáy, một khi rơi xuống vĩnh viễn không thể tìm thấy xác hay sống sót.

Nguyên Lang chết lặng không thể làm gì, Dương Yến chỉ có thể đứng im mà khóc, những người còn lại lặng người đi và rơi lệ. Quyết định cho hán cùng nàng thành thân là sai lầm, đúng là sai lầm, đúng là chống lại ý trời sẽ bị trừng phạt như thế nào.

***

“Sao nàng lại nhảy xuống vực này hả Nguyên Linh?”

“Thiếp không thể sống nếu không có chàng, Vũ.”

“Ngốc!”

“Chàng mới ngốc.”

“Ừ! Cả hai chúng ta đều ngốc như nhau.”

“Vũ ! Thiếp...”

“Nàng đừng nói gì cả, ta biết tình cảm của nàng, ta cũng không thể nào thoát khỏi chất độc chết tâm của nàng được.”

“Chàng... yêu thiếp sao?”

“Ừ!”

“Vây thiếp có chết cũng mãn nguyện rồi.”

“Nàng sống, ta sống, nàng chết, ta cũng sẽ chết cùng. Cả đời này ta sẽ vì nàng mà dùng cả tính mạng bảo vệ nàng.”

“Cám ơn chàng, thiệp yêu chàng!”

“Ta cũng yêu nàng, Nguyên Linh! Mãi mãi chỉ yêu một mình nàng... vạn kiếp không thay đổi!”

***

tiếng vỗ tay vang lên phá hỏng bầu không khí yên tĩnh của vườn đào, một bóng dáng bạch y nam nhân họa thủy tiêu sái đi tiến về phía vườn đào.

Nhìn thấy bạch y nam nhân, tứ y nam nhân tà tứ cười, gấp quyển sách lại, y cột nã lên tiếng “Cuối cùng sau năm ngày...” Hình như phát hiện điều gì đó không đúng, y liền sửa lời “À không, là năm năm chứ, sau năm năm kẻ đó mới tìm được đến đây. Đúng là có chút thất vọng.” Vì một ngày ở đây bằng với một năm ở ngoài kia.

“Là do Độc Cô Thượng Thần nguoi trốn quá kỹ.” Bạch y nam nhân, Độc Cô Linh Vũ lạnh lùng nói.

“Sao nguoi biết đường tới đây? Bạch Thành đầu phải ai cũng tìm được.” Tứ y nam nhân, Độc Cô Thượng Thần bình thản hỏi.

“Người có tình chắc chắn sẽ tìm được nhau, hữu duyên thiên lý lại tương ngộ.” Độc Cô Linh Vũ hờ hững nói.

“Ha! Ha! Ha!” Y cười lớn “Hay cho câu hữu duyên thiên lý lại tương ngộ, nguoi cho rằng mình là người có tình sao?”

“Trái tim ta không phải bằng đá.” Chàng đáp.

“Nguoi biết không, nhiều lúc ta cảm thấy trái tim nguoi được làm bằng đá đó.” Y hắc hắc cười “Nhưng đã đến được đây rồi thì ta cũng không muốn làm khó dễ nguoi nữa.” Độc Cô Thượng Thần biến ra bàn ghế bằng đá và bộ dụng cụ trà, y ngồi xuống và pha trà “Nào nào ngồi xuống đi rồi chúng ta cùng bàn việc.”

Những cây đào lao xao và cành lá run chuyển mạnh.

“Này này, các nguoi mắc mớ gì phản ứng ghê vậy hả?” Độc Cô Thượng Thần lớn tiếng quát nhưng trong giọng nói lại rất hứng thú.

“Những cây đào này là...?” Độc Cô Linh Vũ nghi hoặc hỏi.

“À ta quên nói cho nguoi biết những cây đào này hiện thân của Cảnh Chu, Bạch Hồ, Thác Lý Ô Na Tư Đoá Lan, Bạch Khuynh Thành và Bạch Tử Hoạ.” Y liệt kê tên của những cây đào nhưng lại không chỉ rõ ra ai ở trong cây đào nào, rồi lại chỉ về phía hồ nước nơi có một đoá tử liên đang nở rộ “Còn kia chính là thân thể của Bạch Khuynh Thành, do lúc hoá giải lời nguyên năng đang mang tiền thai trong nguoi. Cho nên ta đã cố gắng truyền một nửa tu vi của mình vào thân thể này để duy trì tiền thai...” Y thờ dãi nhìn đoá tử liên và nói tiếp “...nhưng kỳ lạ thay đáng lẽ bốn ngày trước, à không bốn năm trước tiền thai phải chào đời.”

“...” Chàng không lên tiếng.

Bộp! Độc Cô Thượng Thần đập tay một cái như đã nghĩ thông cái gì đó “Linh Vũ a! Nguoi mau đoán xem đầu mới là Bạch Khuynh thành.” Y chỉ tay về phía vườn đào, bốn ngày trước y đã truyền thêm một ít tu vi cho những cây đào ở đây để chúng có thể cao lớn bằng nhau. Mục đích y làm vậy là để chàng tìm ra đầu mới là nàng nhưng không ngờ tới vì vụ việc này mà đoá tử liên kia chưa nở rộ hoàn toàn, chắc chắn là chờ đợi chàng.

Tuy rằng chàng vẫn chưa hiểu những gì y đang làm nhưng dù sao chàng cũng muốn biết linh hồn của nàng đang ở đâu, năm năm tìm kiếm, chàng dùng cả trái tim của mình để cảm nhận hơi thở của nàng đang ở đâu. Độc Cô Linh Vũ đứng dậy, đi đến năm cây đào trước mặt, chàng đặt bàn tay lên từng cây đào và cảm nhận nhưng chàng đột nhiên dừng lại ở cây đào cuối cùng rất lâu, không lên tiếng, chỉ đứng đó suốt một canh giờ.

Độc Cô Thượng Thần tuy không biết chàng đang định làm gì nhưng thấy bờ vai chàng run run có lẽ y nhận ra được điều gì đó cho nên mới tiếp tục im lặng, mặc cho chàng đứng đó.

Độc Cô Linh Vũ choàng tay qua ôm lấy cây đào cuối cùng làm y thoáng giật mình, chẳng lẽ chàng đã đoán ra được rồi sao?

Cây đào cuối cùng khẽ run cành lá ‘Sao lại rơi lệ như thế hả?’

Chàng úp mặt vào thân cây nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi “Sao lại không thể rơi lệ, ta tìm nàng suốt năm năm qua rất cực khổ nhưng so với những gì nàng phải chịu thì chẳng đáng là gì cả. Ta sai rồi, ta sai thật rồi... tha lỗi cho ta, Khuynh nhi.”

‘Ai cũng có cái sai của mình, ai cũng có một lần lầm lỗi. Trong hai chúng ta, ai cũng đều phạm sai lầm cả nhưng biết được mình sai ở đâu và dừng lại để sửa chữa kịp thời. Chúng ta đã sai lại còn liên tiếp tạo ra nhiều cái sai khác khiến cho những người xung quanh bị liên lụy theo đã thành vòng lẩn quẩn đầy nghiệp chướng. Nay mọi chuyện đã kết thúc, tất cả mọi người cũng đã nhận ra thì ta làm sao có thể không tha thứ cho chàng được. Mà có khi chính bản thân ta phải là người cầu xin chàng sự tha thứ...’ Cây đào hiện thân của Bạch Khuynh Thành khẽ run cành, thờ dãi nói.

“Không, không cần.” Chàng lắc đầu “Quá khứ ta không tính toán, hiện tại là do ta làm sai, ta xin lỗi nàng, xin nàng tha thứ cho sự huynh hèn nhát và độc ác này...”

‘Aii...’ Nàng lại thờ dãi ‘Nếu ta không tha thứ cho chàng thì chắc chàng sẽ không chịu buông ta ra.’

Những cây đào khác run mạnh cành lá như đang cười lớn.

‘Được rồi, được rồi. Ta tha thứ cho chàng, giờ thì buông ta ra và nghe Độc Cô Thượng Thần bàn việc đi kia.’ Nàng hối thúc chàng, nếu chàng mà cứ ôm nàng như thế thì sẽ lỡ chuyện mất.

Chàng lau vội nước mắt, không thể để cho tên biến thái kia nhìn thấy mình yếu đuối, rồi chàng đặt một nụ hôn lên thân cây khiến cho cành lá dao động mạnh mẽ.

‘Này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!’ Nàng hét lớn.

‘Hắc hắc, xem muội kia, chưa chi đã mắc cỡ.’ Độc Cô Thượng Thần phá cười lớn, chẳng phải hai người đã từng ân ái với nhau rồi sao? Cần gì phải hét lớn như thế.

Độc Cô Linh Vũ đi tới bên cạnh Độc Cô Thượng Thần, y dẫn chàng đến bên cạnh hồ nước, nơi có một đoá tử liên đang chớm nở. Y chỉ vào đoá tử liên kia và nói ‘Đây là bốn hải tử của ngươi. Ta nghĩ đã đến lúc chúng chào đời rồi.’

Chàng đi tới, dang rộng cánh tay và ôn nhu nói ‘Hải tử ngoan! Mau tới đây!’

Dứt lời, đoá tử liên nở rộ, bên trong đoá tử liên bay ra bốn đốm sáng xà vào lòng chàng. Độc Cô Linh Vũ rũ mi tâm, ôm chặt bốn đốm sáng trong lòng, chàng lại yêu thương ‘Hải tử ngoan, phụ thân đã ở đây bên cạnh các ngươi rồi.’ Bốn đốm sáng lập toả sáng lấp lánh và hiện rõ nguyên hình bốn hải tử trắng trẻo mũm mĩm.

Độc Cô Thượng Thần hí hửng chạy tới xem, vừa nhìn thấy bốn hải tử, y liền kinh hi ‘Nhìn kia, nhìn kia, ba nam một nữ, xinh thật nha~!’

Chàng mỉm cười, ừ đúng là rất xinh xắn, bọn chúng thật giống với nàng. Mái tóc màu trắng rất giống chàng và nàng, làn da trắng mịn màng giống hệt nàng... a đáng yêu quá đi!!!!

‘Ê, các người xem mặt hán kia.’ Độc Cô Thượng Thần hắc hắc cười rồi nói với lại vườn đào. Từ thời viễn cổ thần, đây là lần đầu y thấy chàng thể hiện đáng yêu như vậy.

Những cây đào run mạnh cành lá như đang cười.

Chàng mặc kệ bọn họ muốn cười gì thì cười, rồi đẩy một nam hải và một nữ hải cho Độc Cô Thượng Thần ‘Dù vòng tay có rộng đến cỡ nào thì cũng không thể ôm cả bốn hải tử.’

Y lúc đầu là trợn mắt, sau đó biến ra chần mèn và bốn cái nôi ‘Nào nào, đặt chúng vào nôi đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp.’

‘Đúng là kẻ làm biếng.’

‘Này ta nghe đó nha.’ Y quát lớn, cho dù y chưa bao giờ bông bế oa nhi nhưng cũng không được nói y như thế.

‘Y tự ái kia.’

‘Này, ta bảo thôi nha.’ Y tức giận quát lớn hơn.

‘...’

‘Cái bọn này chắc muốn chết. Liệu hồn ta đánh tan hồn phách cả lũ bây giờ.’ Y làm bầm, đặt hai tiểu oa nhi vào nôi.

Độc Cô Linh Vũ trong lòng muốn cười lớn nhưng lại làm mặt lạnh không dám cười, nếu cười thì không biết y sẽ còn làm gì chàng. Sau khi quán bốn tiểu oa nhi vào chần, chàng mới lên tiếng hỏi y ‘Vậy ta phải đặt tên chúng là gì?’ Vừa dứt lời, cây đào hiện thân của Bạch Khuynh Thành run mạnh cành lá. À, ra nàng muốn được đặt tên cho hải tử của mình. Đây nôi đến gần nàng, chàng bế tiểu nam oa lớn nhất cũng chính là tiểu nam oa ra đầu tiên và ôn nhu hỏi ‘Nàng muốn đặt tên cho nó là gì?’

‘Hoa, Độc Cô Tử Hoa.’

Tiểu nam oa nghe xong miệng đang ngoác miệng cười đột nhiên xụ mặt xuống.

‘A! Nó không thích tên ta đặt...’

Độc Cô Linh Vũ trừng mắt nhìn nó, sao nó dám không ưng tên do nàng đặt hả?

Nhìn thấy vẻ mặt của chàng, tiểu nam hải lập tức meo máo cổ rặn ra một nụ cười.

‘Nó cười rồi. Cứ quyết định vậy đi, Độc Cô Tử Hoa.’ Độc Cô Linh Vũ không nói nhiều lời, cứ thế mà quyết định chọn luôn tên này cho tiểu nam hải đầu tiên. Rồi chàng đặt tiểu nam hải đầu tiên xuống nôi, bế tiểu nam hải thứ hai lên và hỏi nàng ‘Vậy còn đứa này?’

‘...’ Nàng không đáp.

“Tử Dạ, Độc Cô Tử Dạ, nàng thấy như vậy có được không?” Độc Cô Linh Vũ hỏi nàng.

‘Nga, tên cũng khá đẹp.’ Nàng kinh hi nói ‘Vậy còn tiểu nam hài thứ ba thì sao?’

“Hmm... Tử Chiêu, Độc Cô Tử Chiêu.” Chàng nói, mặc cho ba tiểu nam hài mếu máo không thích những cái tên đó cho lắm.

‘Thế còn tiểu nữ hài thì sao?’ Nàng hỏi.

“Bạch Lý.” Chàng đáp.

‘Hả?’ Tất cả những cây đào đều run cành mạnh mẽ.

“Ta muốn tiểu nữ hài duy nhất mang họ của nàng, Lý trong hữu duyên thiên lý lại tương ngộ dù cách xa muôn trùng vạn dặm người hữu tình người có duyên nhất định sẽ tìm lại nhau. Bạch Lý...” Chàng giải thích, dĩ nhiên chàng biết tiểu nữ oa này là ai, biết rất rõ bản thân mình vì sao lại đặt tên này cho tiểu nữ oa.

‘...’ ù, chàng nói không có gì sai.

Tiểu nữ hài nghe thấy như vậy liền cười nắc nẻ, Bạch Lý cứ thế quơ tay như muốn chàng bế lên. Độc Cô Linh Vũ đặt tiểu nam hài xuống và bế Bạch Lý lên, tiểu nữ oa vẫn cười rất tươi. Kể từ đó vận mệnh bốn hài tử của Viễn cô Thần Độc Cô Linh Vũ đã bắt đầu xoay chuyển, những năm tháng kế tiếp của bọn họ sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 47: 22.1: Vị Thần Thứ Tư, Thần Nữ Ánh Sáng.

Ngày xưa ngày xưa, vũ trụ bao la có hai vị thần là Đại Phụ Thần và Đại Mẫu Thần, hai người có với nhau ba nhi tử, Ma Thần Độc Cô Linh Vũ, Sinh Thần Độc Cô Thượng Thần và Tử Thần Độc Cô Bách Ngọc. Bọn họ tạo ra Hỗn Độn Thế Gian và giao tất cả mọi quyền hành cho Ma Thần Độc Cô Linh Vũ, chàng là người đứng đầu Ma tộc, đứng đầu cả Hỗn Độn Thế Gian. Nhưng một ngày kia cả hai Đại Thần không đồng quan điểm dẫn đến cả ba nhi tử chia năm sẻ bảy, Ma Thần và Tử Thần cùng nhau chinh phục các bộ tộc trong Hỗn Độn Thế Gian, còn Sinh Thần thì lại ngụ ở Hồ tộc và đối đầu với hai người còn lại.

Vì những bất đồng quan điểm, Đại Mẫu Thần dùng hai trong mười hai nguyên thần của mình và hai con mắt đưa cho Sinh Thần để tạo thành một vị thần khác. Hiện tại tộc trưởng phụ nhân của Hồ tộc Đa Mộc Nhĩ A Tú đang mang thai, Sinh Thần đưa tất cả những gì Đại Mẫu Thần giao vào cái thai trong bụng Đa Mộc Nhĩ A Tú.

Biết được chuyện kinh thiên động địa này, Ma Thần đã nhiều lần đem quân tấn công Hồ tộc ở Đông Liêm sơn nhưng vì sức mạnh của chàng và Sinh Thần ngang ngửa nhau cho nên bất phân thắng bại. Chàng đứng trước toàn bộ binh lính Ma tộc và Hồ tộc tuyên bố “Nếu vị thần được sinh ra là nam thần thì ta nhất định sẽ giết cùng diệt tận, còn là nữ thần thì ta nhất định sẽ lấy nàng làm Ma hậu.” Lời tuyên bố ấy chính là sợi định mệnh quấn chặt lấy chàng và vị thần sắp chào đời.

Không bao lâu sau, tộc trưởng phụ nhân hạ sinh một cặp song sinh tiểu nữ oa, bầu trời Hồ tộc đột nhiên sáng chói và ầm ập lạ thường nhưng cũng chính vì vậy ngay sau đó Ma tộc lập tức dẫn binh tới đòi người. Người dẫn đầu Ma tộc đến đòi người lần này chính là Tử Thần Độc Cô Bách Ngọc “Nhị ca, mau giao người ra đây.”

Sinh Thần nhìn hai tiểu nữ oa trong lòng, y không biết có nên giao nàng cho chàng hay không, đành chơi canh bạc vận mệnh để cho Tử Thần quyết định vì các nàng đều là song sinh giống nhau không tỳ vết. Tộc trưởng Hồ tộc Bạch Ninh Thoại biết rằng kiếp nạn này khó tránh khó, đành giao nhi tử cho Sinh Thần đánh canh bạc cuối cùng này. Bế hai tiểu nữ oa đứng trước mặt Tử Thần, y lạnh nhạt nói “Chúng ta cùng nhau đánh một ván bạc nha, người bịt mắt lại và lựa chọn một trong hai tiểu nữ oa này.” Y dùng phép thuật của mình tạo kết giới bao bọc hai tiểu nữ oa đưa vào không trung để tránh Tử Thần cướp người. Rồi dùng phép thuật tạo thành một mảnh vải đen che mắt Tử Thần “Mau chọn đi.”

Tử Thần liền phá cười lớn, muốn đánh canh bạc cuối cùng thì cậu sẽ chịu theo ý của y, Ma Thần cũng đã đoán trước được việc này cho nên đã giao cho cậu việc này. Dù là Thần, làm sao cậu lại không nhận ra thần khí của Thần, nhưng khi dùng thần khí thì cậu cả kinh khi cả hai tiểu nữ oa đều mang thần khí, đều hết sức giống nhau không có điểm nào khác. Trong lòng có chút kinh sợ quyền năng của Sinh Thần, Ma Thần có lẽ vì kiên dè trước quyền năng của Sinh Thần cho nên mới không dám tiến công trực diện. Bây giờ cậu phải làm sao đây?

“Người mau chọn đi, ta không có thời gian chờ đợi người đâu.” Sinh Thần quát lớn.

Đúng là canh bạc số phận, nhắm mắt chọn đại vậy “Ta chọn tiểu nữ oa bên phải.” Dứt lời, Sinh Thần đưa tiểu nữ oa được chọn đến bên cạnh Tử Thần và tháo vải che mắt của cậu ra. Khi ôm tiểu nữ oa vào lòng, cậu mới giật mình nhận ra tiểu nữ oa này không hề có chút thần khí, bên tai vang lại tiếng

cười lớn của Sinh Thần. Đây chính là canh bạc mà cậu và y đã đánh cược, và y đã lựa chọn sai...

“Tất cả là do ngươi chọn, tất cả là do ngươi... Ha! Ha! Ha!” Sinh Thần ôm tiểu nữ oa còn lại trở về Hồ tộc, là vận mệnh, là canh bạc.

Từ Thần nhìn tiểu nữ oa trong lòng mà thở dài, lần này cậu nhất định sẽ bị Ma Thần trừng phạt nặng.

Tiểu nữ oa mà Từ Thần chọn chính là nữ nhi của phu thê tộc trưởng Hồ tộc, còn tiểu nữ oa còn lại được Sinh Thần dùng pháp thuật che giấu thần khí chính là vị thần thứ tư. Sinh Thần đặt tên cho nàng là Bạch Khuynh Thành và tự tay mình nuôi dưỡng nàng trong Bạch Thành ở Đông Liêm sơn.

Năm năm sau, Bạch Khuynh Thành được Sinh Thần dẫn lên núi tuyết nơi mà có rất nhiều bạch hồ sinh sống, y nói nàng phải tự chọn cho mình một con thú cưỡi để xem nàng sẽ có duyên với tiên thú nào. Bạch Khuynh Thành nhìn tất cả bạch hồ ở đây đều không thuận mắt, nàng ngược nhìn Sinh Thần và hỏi “Không còn con nào khác sao?”

“A! Tiểu muội của ta thực sự rất kén chọn nha~!” Sinh Thần điểm nhẹ lên trán nàng một cái, đúng là thần nữ, những tiểu bạch hồ này làm sao có thể xứng được với nàng “Có một con bạch hồ rất hung dữ, chưa ai có thể thu phục được nó, không biết tiểu muội của ta có khả năng thu phục được hay không đây?” Y bĩu môi trêu chọc nàng.

“Thần ca ca không đưa muội tới trước mặt nó thì làm sao huynh biết được muội không thể thu phục được nó?” Nàng làm mặt quỷ khinh thường y.

“Ha! Ha! Ha!” Y phá cười lớn “Đúng là thần nữ có khác, can đảm không biết sợ là gì.”

Nói rồi y dẫn nàng đến một hang động gần đó, bên trong toàn là băng đá, chỉ cần một tiếng động lớn thì như khối băng nhọn trên trần hang sẽ rơi xuống như những cây kiếm rơi xuống có thể lấy mạng của người phía dưới bất cứ lúc nào. Trước mặt nàng là một con đại bạch hồ to bằng một quả núi đang ngủ say, bộ lông trắng như tuyết, mềm mại như tơ, bông đôi mắt xanh biếc của nàng loé sáng, bàn tay vô thức đang đặt trên người đại bạch hồ phát quang một ma trận cổ xưa giống như một khế ước. Cảm nhận được có người tự tiện đặt khế ước lên với mình, đại bạch hồ giật mình tỉnh dậy muốn vồ kẻ to gan lớn mật nhưng đã quá trễ, nó đã bị một thể lực vô hình nào đó trói buộc lại.

“Ngươi là ai?” Đại bạch hồ tức giận hỏi.

“Bạch Khuynh Thành.” Nàng cười tươi xưng tên của mình.

“Ta không hỏi tên của ngươi, ta muốn biết danh tính của ngươi.” Đại bạch hồ gầm lên, những cột băng nhọn trên trần hang bắt đầu rung chuyển.

“Ta chỉ đơn giản là Bạch Khuynh Thành.” Nàng khẽ nhún vai nhưng vẫn giữ thái độ như cũ, cười tươi không hề run sợ.

Đại bạch hồ nhìn nàng nhú chặt mày, toàn thân nàng toả ra thần khí rất mạnh. Nếu là người thường thì không thể nào trói được hắn, Hỗn Độn Thế Gian nhiều năm nay có đồn rằng vị thần nữ ánh sáng được sinh ra không rõ là đang ở Ma tộc hay Hồ tộc, cũng không ai biết được đâu mới là thần nữ thật. Mà đứng kế bên nàng lại là Sinh Thần, nói vậy nàng chính là... “Ngươi muốn gì ở ta?”

“Ký khế ước.” Nàng lại cười.

“Vì sao lại muốn ký khế ước với ta?” Đại bạch hồ hỏi.

“Vũ trụ tạo ra tứ thần thú cho tứ Thần, vậy thì tại sao ta lại không thể ký khế ước với ngươi?” Nàng nghiêng đầu cười hỏi hắn.

“Ngươi không phải Thần.” Hắn đáp.

“Vậy sao?” Nàng hỏi ngược lại hắn “Ta có chỗ nào không phải?”

Đại bạch hồ có chút ngập ngừng không biết nói gì, rõ ràng là thần khí nhưng lại không giống như Thần, cảm giác là Thần nhưng lại không phải... hắn không thể nào đánh canh bạc này được, nó rất nguy hiểm! Một khi đã ký khế ước, vĩnh viễn không thể nào giải trừ được, trừ khi chính chủ nhân muốn giải trừ khế ước trả tự do cho thần thú “Ngươi chỗ nào cũng không giống Thần.”

“Thần ca ca, hắn nói muội không phải kia.” Nàng kéo kéo áo của Sinh Thần, uỷ khuất nói.

“Ai nha tiểu muội ngoan, muội phải tự mình chứng minh điều đó chứ. Nói với huynh thì có lợi ích gì đâu?” Sinh Thần điểm nhẹ cái mũi nhỏ của nàng.

“Nếu muội ký khế ước thành công với hắn thì có phải muội chính là Thần không?” Nàng hỏi.

“Muội muốn biết thì tự mình tìm câu trả lời đi.” Sinh Thần nhún vai lắc đầu vờ như không biết.

Bạch Khuynh Thành không nói nhiều lời, liền cười hiền từ với đại bạch hồ khiến hắn rung mình đứng đống lông tơ, nếu khế ước được ký kết thành công thì chứng tỏ nàng chính là vị thần thứ tư trong lời đồn và hắn cảm thấy rất bất an trong lòng. Dưới chân hắn bỗng xuất hiện một ma trận màu tím xoay chuyển luân hồi, đây chính là khế ước cổ xưa dùng để ký kết với thần thú truyền thuyết, hắn cảm thấy có một sợi xích vô hình rất lớn đang quấn quanh người mình và dần dần xiết chặt khiến hắn không thể nào thi triển pháp thuật và phản kháng. Mà nàng trước sau vẫn như một, vẫn nở nụ cười tươi và vô cùng ôn nhu với hắn, không sợ hãi không lo lắng không vướng bận, hắn không sợ mà lại cảm thấy trong lòng ấm áp lạ thường.

“Làm bạn với ta nha.” Nàng chỉ nói ngắn gọn năm chữ nhưng đã thể hiện tất cả tình cảm và ý tứ của mình, không phải chủ tớ, không phải thần và thú,

mà chỉ đơn giản là bạn với nhau.

“Tại sao lại muốn ta làm bạn?” Đại bạch hồ cơ hồ không hiểu nàng có vấn đề về thần kinh hay không.

“Ta rất cô tịch...” Chỉ bốn chữ, nàng chỉ nói bốn chữ đó, khế ước lập tức ký kết thành công không một chút trở ngại.

Đại bạch hồ hiểu bốn chữ đó, hẳn cũng vậy, cũng rất cô tịch chốn băng giá này, rất cô tịch trong Hỗn Độn Thế Gian này, hẳn không có người thân, bằng hữu theo hầu hạ kẻ không nên hầu khiến hẳn không muốn xuất hiện trên thế gian này nữa. Cô tịch, hẳn chỉ có một mình trên cõi đời này... Đại bạch hồ hoá thành hình dạng con người, một mỹ nam nhân tóc trắng khoác trên người một cái áo lông màu trắng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn không thấy đáy, hẳn quý xuông trước mặt nàng và nói “Thuộc hạ xin đợi lệnh chủ nhân...”

Nghe hẳn xưng hô như vậy, nàng lên dặm chân thật mạnh một cái, đại biểu không vừa lòng với cách hẳn xưng hô “Ta đã nói là bạn, ngươi nghe không hiểu sao?” Nàng tròn đôi mắt chỉ thẳng mặt hẳn.

‘...’ Đại bạch hồ im lặng không biết nói gì.

“Ngươi tên gì?” Nàng không vui nhưng cũng phải biết tên họ của hẳn để dễ bề hành sự.

“Ta không có tên.” Hẳn lắc đầu nói.

“Thế thì cứ gọi là Bạch Hồ đi, khỏi cần phải suy nghĩ.” Nàng lười phải suy nghĩ ra một cái tên, đã là bạch hồ thì cứ tên Bạch Hồ luôn đi.

“Hắc hắc.” Sinh Thần phá cười lớn “Nha đầu muội sao lại tùy tiện như thế.” Y đã gặp một kẻ như vậy rồi, không ngờ hôm nay lại có thêm một người giống hệt kẻ đó như vậy.

“Kẻ muội. Ai bảo huynh không chịu suy nghĩ phụ muội.” Nàng đánh y một cái rồi quay qua hỏi đại bạch hồ “Ngươi thấy thế nào?”

“Thuộc hạ... à... Ta không có ý kiến.” Hẳn lắc đầu.

“Hồ ca ca.” Bạch Khuynh Thành lập tức chạy lại ôm chầm lấy hẳn giống như giữa nàng và hẳn không có cấp bậc, không có khoảng cách, không có bất cứ thứ gì ngăn cản. Một mối quan hệ bình đẳng, một mối qua hệ không câu nệ.

Ấm áp, đây là cảm giác lần đầu tiên hẳn mới cảm nhận được trong suốt vạn năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 48: Chương 22.2

Trong không trung phía sau lưng Sinh Thần xuất hiện một mỹ nữ nhân xinh đẹp vận hồng y, cô cũng nhanh chóng chạy lại ôm lấy hẳn “Hồ ca.” Mỹ nữ nhân đây chính là đại chủ tước, thần thú của Sinh Thần, Cảnh Chu không cầm được nước mắt khi nhìn thấy hẳn.

“Chu nhi?” Đã lâu lắm rồi hẳn không gặp cô, không ngờ trong thời điểm này lại có thể có nhân “Chu nhi, ta rất nhớ muội.”

“Muội cũng rất nhớ huynh.” Cảnh Chu ôm chặt Bạch Hồ hơn, nước mắt không ngừng rơi.

Lúc này ở Ma tộc...

Một con rồng đang nằm ngủ bất chợt giật mình tỉnh dậy và hiện hình mỹ nam nhân vận trường bào màu xanh, mái tóc đen được cột cao bằng một mảnh vải đen. Y ngay lập tức quay qua nhìn mỹ nam nhân hoá thủy với mái tóc trắng xoã dài được búi gọn một nửa trên đỉnh đầu bằng một cây trâm vàng nạm ngọc đỏ khắc hình rồng, toàn thân vận trường bào mà đen đang ngồi trên ngai vàng đang nhắm mắt dưỡng thần “Vương, đại bạch hồ đã lập khế ước rồi.”

Nghe thấy tiếng của lục y nam nhân, mỹ nam nhân liền mở to đôi mắt màu đỏ như máu, tay vẫn chống cằm, khuôn mặt vẫn lãnh băng rét buốt “Thanh Long, tìm người ký khế ước.” Dứt lời, lục y nam nhân lập tức biến mất, bên ngoài bước vào một bạch y mỹ nam nhân tóc trắng và đi bên cạnh là một mỹ nữ nhân tóc đen lam y, bọn họ quý trước mặt hắc y mỹ nam nhân đang ngồi trên ngai vàng. Chẳng dùng nửa con mắt nhìn bọn họ, đúng là giao việc cho họ chẳng làm nên trò trống gì, đánh canh bạc với Sinh Thần lại rước về một ả nữ nhân tầm thường. Nếu đã muốn đánh ván cược này thì chẳng sẽ chịu y, đưa ả nữ nhân này lên làm Ma hậu, không uy hiếp được Hồ tộc phục tùng thì chẳng sẽ tìm cách khác để bắt cả y và Hồ tộc kia phải chết “Có tung tích gì của vị thần thứ tư chưa?”

“Thưa Vương, vẫn chưa.” Lam y nữ nhân đáp.

Gỗ nhẹ ngón tay lên thành ngai vàng, chẳng không biết có nên đích thân đi tìm vị thần thứ tư hay không, đây là kẻ có khả năng uy hiếp rất lớn đến địa vị

của chàng. Hai người đang quỳ phía dưới kia cảm thấy không khí đột nhiên ngột ngạt lạ thường, không biết nên phản ứng ra sao thì bất ngờ chàng đứng phắt dậy và đi xuống. Bọn họ hít một ngụm khí lạnh chờ đợi phản ứng của chàng nhưng hình như chàng không nói gì chỉ biến mất tăm. Rốt cuộc chàng đang muốn làm gì?

“Người các ngươi nói có phải là tỷ tỷ song sinh của ta không?” Một giọng nói thanh lãnh vang lên, một bóng dáng màu hồng bước vào đại điện và nhìn hai người vừa đứng lên, hỏi.

“Ngươi đến đây làm gì?” Lam y nữ nhân lạnh lùng hỏi.

“Ta... chỉ đến thăm Vương thôi...” Hồng y nữ nhân nói.

“Về điện của ngươi đi.” Bạch y nam nhân âm lãnh nói rồi ôm lam y nữ nhân rời khỏi đại điện.

Hồng y nữ nhân trong mắt hiện rõ sự tức giận nhưng không dám làm gì, nếu đúng là người đó thì cô nhất định sẽ không tha thứ cho nàng.

—

Không khí ở Đông Liêm sơn thật mát mẻ, nhất là ở Bạch Thành có nhiều cây cối và thần khí, Bạch Khuynh Thành ôm một đồng sách mà Sinh Thần đưa cho nàng ra ngoài vườn ngồi đọc, bên cạnh là Bạch Hồ đang bưng một khay trà bánh ngồi hầu.

“Đã bảo không cần phải làm vậy rồi mà. Sao huynh cứ thích tự hành xác mình thế?” Bạch Khuynh Thành không vừa lòng bực bội nói.

“Ta là ca ca của muội, chăm sóc muội là việc của ca ca. Như thế nào là tự hành xác?” Bạch Hồ lạnh nhạt đáp.

“Hừ.” Nàng hừ lạnh, lần nào cũng vậy, lần nào hấn cũng có lý do để bắt nàng phải chấp nhận những việc hấn làm.

Phía sau những cây cỏ thụ trong vườn có một bóng đen đang theo dõi bọn họ, tiểu mỹ nữ bé nhỏ kia là ai? Sao đại bạch hồ lại một lòng một dạ phục tùng nàng như thế? Toàn thân nàng phát ra thần khí ấm áp, mái tóc của nàng với tam thần đều màu trắng, chỉ khác ở đôi mắt nàng màu xanh biếc như biển cả.

Như cảm nhận được cái gì đó, Bạch Khuynh Thành nhàn nhạt nói với Bạch Hồ “Sắp đến bữa trưa chưa? Huynh tính làm gì cho ta ăn?”

“Như cũ.” Hấn đáp.

“Này, ta ăn đến phát ngán rồi đó. Huynh mau tìm cách chế biến những món khác đi, nếu không ta tìm người khác thay thế cho huynh.” Nàng quát lớn, thịt nướng thịt nướng thịt nướng, riết rồi hấn muốn biến nàng thành miếng thịt nướng sao?

Bạch Hồ nhăn mặt, ngoài nướng thịt ra, hấn hoàn toàn không biết làm gì.

“Huynh mau tìm Cảnh Chu học nghệ đi.” Nàng đập tay thật mạnh vào bàn lớn tiếng đuổi hấn.

Bạch Hồ không hiểu sao hôm nay nàng lại nổi nóng với hấn như vậy, nhưng nàng giận cũng đúng vì hấn nấu ăn chẳng thể nào nuốt nổi. Có lẽ hấn phải tìm Cảnh Chu học nghệ thật rồi...

Đợi Bạch Hồ rời đi xa, nàng mới lạnh nhạt nói vọng lại cây cỏ thụ đằng xa “Vị khách không mời kia, sao lại lén lút núp sau cây cỏ thụ nghe lén bọn ta nói chuyện?”

A! Bị phát hiện rồi, bọn đen cười thâm, đã vậy chàng sẽ cùng nàng nói chuyện vậy “Ồ Bạch Thành này ta nhớ không có ai nhỏ tuổi, không biết cô bé là ai?”

“Ta là ai nhỉ? Ai là ta nhỉ?” Nàng hi hi cười trêu đùa.

“Cô bé tuổi còn nhỏ thật không biết lượng sức mình muốn cùng trêu đùa với ta sao?” Thật thú vị! Lần đầu tiên có người dám cùng chàng trêu đùa mà không biết sợ.

“Ta chán rồi.” Nàng ngáp một cái rồi dài rồi đóng sách lại, sắp xếp sách cho ngay ngắn và lại tiếp tục ôm sách vào bên trong tầng thư các để cất. Nhưng chưa kịp rời đi thì một con gió lạ cuồn cuộn lại gần cây cỏ thụ, trước mặt nàng là một mỹ nam nhân họa thủy có đôi mắt màu đỏ như máu tươi, mái tóc màu trắng xoà dài. Mỹ nam nhân này so với Sinh Thần còn tuyệt mỹ bất phàm hơn...

“Cô bé chán nhưng ta không chán.” Chàng ma mị cười, ngón tay vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của nàng, cô bé này với nữ nhi của tộc trưởng Hồ tộc rất giống nhau. Chẳng lẽ đây chính là tiểu nữ oa mà Từ Thần và Sinh Thần cùng đánh cược sao?

“Mặc dù ta không biết ngươi là ai nhưng toàn thân ngươi toả ra thần khí hắc ám chắc chắn không phải là người tốt.” Nàng không kiên dè mà thẳng thắn nói thẳng mặt chàng, nam nhân tuyệt mỹ thường rất nguy hiểm nha~!

“Khuynh nhi nói đúng, ngươi vốn không phải là người tốt Ma Thần à.” Từ xa có một bóng dáng tử y nam nhân đi tới, đó là Sinh Thần.

“Thần ca ca.” Nàng vui vẻ kinh hô.

Bóng đen Ma Thần nhìn thấy kẻ đến, khuôn mặt lập tức đánh lại, thật xui xẻo khi gặp y. Cánh tay lập tức vòng qua eo nàng và ôm chặt nàng vào lòng, một làn khói đen bao trùm cả hai người và họ biến mất trong không khí.

Sinh Thần cười lớn, dám phá luật sao? Lần này y nhất định không để chàng mang nàng đi một cách dễ dàng như vậy đâu. Cầm quyền trượng trong tay, y nện mạnh xuống nền đất lạnh lẽo, một vòng tròn ma thuật xuất hiện dưới chân y, gió từ đâu thổi mạnh cuống y đuổi theo Ma Thần.

“Ngươi ta đi đâu vậy hả?” Bạch Khuynh Thành vùng vẫy nhưng vô vọng, cánh tay của chàng quá lớn mà nàng thì quá bé nhỏ “Mau buông ta ra... Thần ca, Hồ ca...” nàng la hét, nàng vùng vẫy, sao không cứu nàng thế này...

Ma Thần vẫn như cũ không hề biểu lộ cảm xúc gì, đây là lần đầu tiên chàng muốn có được một thứ mà phải tranh đoạt với người khác.

“Nàng bảo ngươi buông nàng ra, sao ngươi cố chấp giữ nàng như vậy?” Một giọng nói âm lãnh vang lên.

“Thần ca ca!!!!” Nhìn thấy người đến, nàng kinh hãi hét lớn tên người đến.

Không ngờ mới đây đã đuổi kịp, trong tay chàng xuất hiện một cây quyền trượng dài mà vàng, vung mạnh trượng về phía kẻ đến liền xuất hiện những ánh sáng lười liềm màu xanh trắng hướng tấn công.

Người đến, Sinh Thần cũng không vừa, cũng vung mạnh trượng tấn công lại.

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, một tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả Hỗn Động Thế Gian, khói bụi mịt mờ phủ kín cả một bầu trời.

“Thần ca ca!!!!” Bạch Khuynh Thành hét lớn, không biết y còn sống hay đã... tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy... “Ngươi buông ta ra!!!!” Nàng cắn mạnh vào tay chàng nhưng chàng dường như không biết đau cho dù cánh tay chàng đã chảy máu. Thần ca ca của nàng... Thần ca ca...

Toàn thân nàng đột nhiên phát sáng, thân hình bé nhỏ đột nhiên biến thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp. Ma Thần như bị mê hoặc bởi sắc đẹp của nàng nên cánh tay nói lỏng một chút, lợi dụng thời cơ nàng liền đẩy mạnh chàng ra và trong tay liền xuất hiện cây quyền trượng màu bạc hướng thẳng về phía chàng mà thi triển pháp thuật.

Làm sao có thể đánh trúng chàng được vì xung quanh chàng luôn có một kết giới vô hình rất mạnh bảo vệ. Trước mặt chàng là vị thần thứ tư, Thần nữ ánh sáng được sinh ra từ nguyên thần và mắt của Đại Mẫu Thần. Cho đến tận bây giờ chàng vẫn không hiểu ý định của mẫu thân mình là gì? Vì sao lại tạo ra vị thần thứ tư này? Vì sao lại để chàng và nàng gắn kết với nhau bằng sợi dây tơ hồng vĩnh cửu không bao giờ đứt? Rốt cuộc mẫu thân chàng muốn cái gì?

“Cuối cùng cũng thức tỉnh rồi sao?” Từ trong làn khói trắng bước ra một cách ung dung, Sinh Thần mỉm cười nói.

“Thần ca ca?” Nhìn thấy y, nàng liền bay tới ôm chầm lấy y, nàng cứ tưởng rằng y đã...

“Suốt mười năm qua không chịu lớn, giờ vì ca ca mà chịu lớn. Chắc có lẽ Thần ca ca phải chết thật mới khiến cho muội trưởng thành hơn nhỉ?” Sinh Thần cười lớn, hôn nhẹ lên trán nàng nhưng hành động này lại làm kẻ kia có phần khó chịu và tấn công y nhưng may mắn là y đã lập kết giới bảo vệ mình và nàng “Không nên đánh lên người khác là xấu lắm đó.”

“Nếu không xấu xa thì làm sao là Ma Thần.” Chàng lạnh nhạt nói, tay cầm chắc quyền trượng trong tay và vung thêm vài đường nữa.

Lần này người ngênh tiếp chàng lại là nàng, bắt chéo hai tay lại, nắm chặt quyền trượng trong tay, nàng lập một ma trận phản hệ lại pháp thuật của chàng “Ma Thần, Vương thân mến, bấy lâu nay ta không thức tỉnh là chờ đợi ngươi hành động. Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, nếu ngươi không tới thì chắc ta chờ đợi lâu buồn chết mất.” Nàng cười tươi nhìn chàng khiêu khích.

Chàng không nói gì cũng không hành động gì, chỉ nhìn nàng lúc này trông thật quyến rũ. Trong lòng lại trở lên tham vọng muốn chiếm đoạt nàng nhưng để có được nàng, chàng phải tước hết tất cả sức mạnh của nàng nếu không chàng sẽ không thể có được nàng.

Sinh Thần cảm thấy thần khí quanh người chàng trở nên dị thường liền biết sắp có chuyện xảy ra, y ôm chặt lấy Bạch Khuynh Thành nói nhỏ vào tai ra vung trượng về phía chàng thi triển phép thuật “Ngươi đừng hòng có được nàng.”

Một tiếng nổ lớn lại vang lên làm rung chuyển cả Hỗn Động Thế Gian.

“Muốn chạy sao?” Quyền trượng trên tay chàng phóng thẳng vào trong làn khói bụi trắng mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Lyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 49: Tù Binh Và Biến Cố (1)

“Sinh Thần ca ca, chúng ta nhất định không thể thoát khỏi đòn kế tiếp của Ma Thần. Chính vì thế huynh phải đem quyền trượng của muội giao lại cho Bạch Hồ và tạo một kết giới mới bảo vệ Đông Liêm sơn.”

“Vậy còn muội thì sao?”

“Muội sẽ không...”

“Khuyh nhi!!!!!!”

Trong bóng tối mờ mịt, Bạch Khuyh Thành nhớ rằng mình đã giao cho Sinh Thần quyền trượng của mình. Bởi vì một vị thần nếu không có quyền trượng thì sẽ không còn bất kỳ quyền năng nào nữa và sau đó nàng cảm thấy trước ngực mình nhói đau, nàng nhìn thấy một thanh kiếm vàng sắc bén đâm xuyên qua người nàng. Rồi có một sức mạnh vô hình nào đó đã kéo nàng rời khỏi Sinh Thần và nàng đã ngất lịm đi. Khi nàng tỉnh lại thì đã thấy mình ở đây và ngực truyền đến cảm giác đau đớn khôn xiết...

“Tỉnh rồi sao?” Một giọng nói thanh lãnh vang lên bên tai nàng.

Cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu lên, Bạch Khuyh Thành cả kinh khi người đang ngồi cạnh giường nàng chính là Ma Thần. Muốn gượng dậy nhưng vết thương trước ngực đã khiến nàng không sao gượng dậy được “Người...”

“Ta ra sao?” Chàng ngồi đó nhặt hỏi nàng, đã bị thương nặng như thế rồi mà còn cố gắng chống đỡ lại chàng. Đúng là chàng không thể ngừng quan tâm nàng được!

“Vi sao ngươi lại muốn bắt ta?” Nàng cho dù ở bất kỳ nơi đâu, bất kỳ hoàn cảnh nào, vẫn bình tĩnh vẫn cao ngạo vẫn điềm đạm. Đó chính là tính cách của nàng cũng là để che giấu tâm tư của mình.

“Ta chỉ muốn sức mạnh của ngươi.” Chàng bình thần nói, thứ chàng muốn trước sau cũng chỉ có một nhưng giờ thì chàng lại muốn có thêm một thứ nữa... đó là nàng.

“Tiếc thay, nó đã được Sinh Thần đem về Bạch Thành.” Nàng hờ hững cười nói.

“Vậy cũng không sao, chỉ cần còn giữ ngươi làm tù binh thì ta không tin không thể lấy được quyền trượng sức mạnh của ngươi.” Chàng lạnh nhạt nói.

Bạch Khuyh Thành lười biếng không muốn nói tiếp với chàng liền rũ mi phượng nhắm mắt lại ngủ. Căn bản nàng không biết mình đang rơi vào tình thế nào. Ở Hỗn Độn Thế Gian này vốn chưa có nhiều luật lệ bó buộc lệ thuộc, cho nên bất kỳ tình huống nào cũng có thể xảy ra. Vô tình hay cố ý đều có khả năng rất cao, mà Đông Liêm sơn Hồ tộc lại là vùng đất thiêng do Đại Mẫu Thần và Sinh Thần ưu ái, là miếng mồi ngon đối với tất cả các bộ tộc khác và nhất là Ma tộc. Cả Ma tộc và Hồ tộc đều có hai vị thần ngự trị, hai thần thù địch, tuy diện tích hai tộc chênh lệch nhau rất lớn vì Hồ tộc giống như hòn ngọc bé nhỏ sáng lấp lánh giữa cả không gian đen tối hỗn độn nhưng thực lực không hề kém cỏi, so với Ma tộc chỉ có ngang cơ chứ không thấp hơn. Vì sao nói ngang cơ cơ có lẽ chỉ có một mình Sinh Thần mới có thể trả lời được câu hỏi này.

Nhìn thấy nàng không muốn cùng mình nói chuyện, chàng cũng không ép nàng, thời gian còn dài cứ từ từ mà tính. Nghe thấy tiếng nàng thở đều, chàng mới rời bước khỏi phòng, bây giờ việc trước mắt là phải lấy cho bằng được quyền trượng của nàng và tiêu diệt Sinh Thần.

Khi chàng rời khỏi phòng, một tiểu nha hoàn bưng khay thuốc bước vào, dường như tiểu nha hoàn này nhận ra nàng đang giả vờ ngủ cho nên mới lạnh nhạt lên tiếng nói với nàng “Không cần phải giả vờ nữa, Vương đã đi xa rồi.”

Bạch Khuyh Thành cảm nhận được thần khí quanh người tiểu nha hoàn vừa bước vào, nếu nàng đoán không lầm thì tiểu nha hoàn này xuất thân từ Hồ tộc nhưng đây không phải là bộ tộc hồ ly bình thường. Chính xác hơn là Cửu Vỹ Bạch Hồ tộc, mà theo nàng nhớ cách đây mười năm Ma tộc dần bình chinh phạt diệt trừ các bộ tộc không quy phục Ma Thần trong đó có cả tộc Cửu Vỹ Bạch Hồ, xóa sổ cả một bộ tộc có sức mạnh ngang ngửa với mình và từ đó chỉ còn Hồ tộc là mối nguy lớn, cái gai lớn nhất trong mắt của Ma tộc.

Cứ tưởng không còn hậu duệ nhưng sao bây giờ lại có một tiểu cửu vỹ bạch hồ ở đây?

“Ngươi là ai?” Nàng không mở mắt, chỉ nhàn nhạt lên tiếng hỏi tiểu nha hoàn vừa vào cửa.

“Nô tỳ đã quên mất tên mình là gì, cũng quên luôn mình là ai rồi. Chỉ biết bản thân mình sống đến bây giờ là để phục dịch cho những chủ nhân ở hậu cung này.” Cô nhặt nói.

Nghe những lời đó, nàng có cảm giác cô đang tránh nhắc lại quá khứ bị thương đâm máu. Nếu đã không muốn nói thì thôi, nàng cũng không ép cô “Không muốn ép ngươi nói nhưng chí ít cũng phải cho ta biết một cái tên để dễ gọi.”

Cô im lặng khá lâu như đang suy nghĩ gì đó, lúc này nàng liền mở mắt ra nhìn cô. Một tiểu cô nương trạc tuổi nàng có dung mạo khá xinh xắn nhưng có lẽ do ở trong Ma Cung này quá lâu đã khiến cô trưởng thành trước tuổi của mình. Đáng lẽ ở cái tuổi này nếu ở Đông Liêm Hồ tộc thì vẫn còn được vui chơi và chuẩn bị lễ trưởng thành. Bạch Khuyh Thành thở dài một tiếng rồi nhặt nói “Tiểu Hồ, ta gọi ngươi như thế có được không?” Nàng xoay người qua, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy kia và hỏi xem cô có đồng ý khi nàng gọi cô như thế?

Cô nhìn nàng khá lâu cũng không lên tiếng, chỉ có hai hàng nước mắt đáp lại câu hỏi của nàng. Đã lâu rồi không ai đối xử tốt với cô, đã lâu rồi không ai đặt cho cô một cái tên hay gọi cô một cách thân mật như vậy. Cô tưởng rồi mình đã sắp mất mình là ai, mình sinh ra ở đâu... Sáng nay khi nghe nói phải phục dịch cho một người ở Hồ tộc, cô cứ nghĩ tính cách của nàng sẽ giống với vị Ma hậu kia nhưng cô sai rồi... nàng rất khác, nàng thanh khiết thoát

tục, nàng xinh đẹp hoá thủy, nàng điềm tĩnh thanh cao “Người đặt tên cho nô tỳ sao?” Cô cơ hồ không dám tin vào tai mình hỏi lại nàng, trong giọng nói có chút vui mừng.

“Ta và ngươi đều là tù binh của Ma tộc, hà tất gì phải câu nệ chủ tớ?” Bạch Khuynh Thành một mồi nói, nàng xưa nay đã không quen có người khác phục vụ cho mình. Ngay cả Bạch Hồ nàng cũng phải cần nhân rất nhiều lần nhưng đầu vẫn lại đó khiến nàng thực sự rất khó tâm “Tiểu Hồ, ta gọi ngươi như thế có được không?” Nàng lại một lần nữa hỏi lại cô.

“Được, tất nhiên là được...” Cô vui mừng lau vội nước mắt đang lăn dài trên đôi gò má gầy gầy xanh xao của mình, đã lâu rồi cô không cảm nhận được vị mặn của nước mắt, sự cay cay của khoé mi. Cô giờ đã có tên, cô là Tiểu Hồ, là Tiểu Hồ của nàng...

Niềm vui mừng của cô đã lọt vào mắt của một nam nhân lục y, nụ cười ấy đã thu hút ánh mắt vốn lạnh nhạt của y. Tiểu Hồ... y sẽ nhớ mãi cái tên đó, y sẽ nhớ mãi nụ cười ngày hôm nay...

Kể từ đó nàng và cô kết làm tri kỷ, nàng mới biết trong Ma Cung này có năm vị phi và một vị Ma hậu xuất thân từ Hồ tộc. Nghe nói năm xưa vị Ma hậu được Tử Thần đem về được cho là Thần Nữ Ánh Sáng là nữ nhi của tộc trưởng Hồ tộc. Ma Thần vì giữ đúng lời hứa năm xưa mà mới để cô ta lên ngôi vị Ma hậu nhưng chỉ để làm cảnh thôi. Thì ra vị muội muội song sinh của nàng bấy lâu nay lại ở tại nơi này. Phụ mẫu ngày đêm nhớ nhung, ngày đêm trông ngóng và xem nàng như tai vạ đã khiến muội ấy bị bắt đi. Nhưng bây giờ nàng có nên gặp muội ấy, có nên kể cho muội ấy nghe nỗi nhớ nhung của phụ mẫu?

Đang suy nghĩ miên man, nàng không biết đã có người lạ bước vào phòng mình. Ma Thần nhìn nàng thất thần không biết đang suy nghĩ gì, chàng ngồi xuống cái ghế đối diện nàng để xem nàng có để ý tới mình không. Mấy ngày nay thương thế của nàng có vẻ đã đỡ rồi, mà nàng cùng với cái tiêu nha hoàn của Cửu Vĩ Bạch Hồ tộc có vẻ khá hợp nhau. Nhưng bây giờ nàng chỉ là một tiên nhân bình thường đối với chàng vốn không có giá trị nhưng đối với Sinh Thần lại là sự uy hiếp rất lớn. Cũng không hẳn là vậy, vì giờ trong tay y đang nắm giữ cả hai quyền trượng sức mạnh, nói đúng hơn đây mới là uy hiếp đối với chàng.

“Ngươi vào đây từ lúc nào?” Bạch Khuynh Thành lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng. Lúc nàng giật mình thoát khỏi những dòng suy nghĩ miên man thì đã nhìn thấy chàng đang ngồi trước mặt mình. Có chút cả kinh nhưng rồi quan sát kỹ, nàng nhìn thấy chàng cũng đang thất thần suy nghĩ gì đó, chắc chắn không phải điều tốt rồi.

“Đủ lâu để ngươi lấy sự thất thần qua cho ta.” Chàng lạnh nhạt nói.

“Ma Thần ngươi thất thần là đang suy tính nên làm cách nào để có thể dùng ta uy hiếp được Sinh Thần và bắt Hồ tộc quy hàng sao?” Nàng một chút sợ hãi chàng đều không có, trả lời chàng một cách bình thản như thể với nàng sống chết chỉ là phù du. Tất cả vốn đã có an bài từ trước, cần gì phải sợ hãi, cần gì phải lo lắng về cái chết. Chẳng qua nó đến sớm hay đến muộn thôi, sớm cũng tốt mà muộn thì...

Ma Thần có chút kinh ngạc, tâm tư chàng xưa nay không ai có thể đoán được, mà nay lại bị một nữ tù binh nhìn thấu. Chàng đúng là không thể xem thường đối phương, huống hồ người đó lại được Đại Mẫu Thần dùng đôi mắt và hai nguyên thần của mình để tạo kiếp trở thành Thiên Mệnh Kỳ Duyên của chàng. Chàng không rõ mục đích của Người là gì? Vì sao lại làm như vậy? Nhưng có nhất thiết phải dùng bộ phận trên thân thể mình như vậy không? Đây chẳng khác nào bắt ép chàng phải kết duyên cùng ảnh của mẫu thân mình. Chẳng phải là loạn luân sao? Chỉ khác ở chỗ đem bộ phận của mình cho vô bụng người khác, như vậy sẽ không gọi là loạn luân... Haiz, chàng thật khâm phục người làm mẫu thân như Người, thật khiến người khác đau đầu suy nghĩ xem cái Thiên Mệnh mà Người viết cho chàng rốt cuộc đã rơi vào tình huống nào rồi.

“Này hiếp cũng thú vị.” Chàng hồ hởi đáp rồi im lặng một lúc lại nói tiếp “Bất quá mười lăm năm qua cũng nhàm chán, nay khởi động một tí cũng không mất mát gì.” Nói xong, chàng ôm nàng vào lòng rồi thi triển pháp thuật biến mất tầm hơi.

Khi Tiểu Hồ nấu thuốc xong đem vào thì phòng trống không. Lúc này vốn dĩ có hai người mà?

Lại nói Sinh Thần sau khi nhận được uỷ thác của nàng liền trở về Bạch Thành lập lại kết giới vững chắc hơn. Bạch Hồ nghe kể lại rất tức giận nhưng cũng không thể làm gì được, Ma Thần rất mạnh, ngay cả Sinh Thần cũng không dám đối đầu trực diện với Ma Thần thì hẳn làm sao có đủ khả năng cùng Ma Thần đối đầu đối người. Nhưng nàng là chủ nhân của hắn, lại còn là người hắn... không được, hắn không thể có suy nghĩ như thế đối với chủ nhân của mình được. Nàng là Thần, hắn là Thú, nàng và hắn ở hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau, không thể nào có chuyện đó được.

“Hồ ca...” Một giọng nói trong trẻo vang lên, một bóng dáng hồng y nữ nhân bước vào phòng trên tay là một khay điểm tâm, Cảnh Chu tiến lại gần bàn tròn nơi Bạch Hồ đang ngồi vội về mặt không mấy tốt “Huynh đã không ăn mấy ngày nay rồi, giờ huynh ăn chút gì đi...”

“Muội nghĩ huynh còn tâm trí để ăn uống sao?” Hắn đáp mạnh khiến những chum trà nhỏ trên bàn ngã xuống lăn loạn xạ “Ngày nào Tiểu Khuynh chưa về thì huynh không thể nào ăn ngon được.” Bạch Hồ tức giận hét lớn.

“Nhưng...” Lời chưa kịp nói đã bị hắn quát mắng cắt ngang “Muội đi đi.” Cảnh Chu trong ánh mắt hiện rõ sự đau lòng nhưng cô cũng không thể khuyên ngăn hắn được. Trong tâm hắn bây giờ chỉ có mình Bạch Khuynh Thành, không lúc nào hắn ngừng nghĩ về nàng. Cũng đúng thôi, nàng là Thần là chủ nhân của hắn, lại vô cùng xinh đẹp thanh khiết thoát tục, ngay cả Sinh Thần cũng từng có ý định sẽ thủ nàng làm thê tử... Cô chẳng qua chỉ là thần thú của Sinh Thần, chỉ là một người bạn bình thường không hơn không kém trong lòng Bạch Hồ. Nhiều lúc cô thật sự ghen tị với nàng nhưng cô lấy tư cách gì để ghen tị với nàng? Chẳng phải nàng nhiều lần nói cô hãy nói ra tâm ý của mình rồi? Là do cô cố chấp không chịu nói, bởi trong lòng hắn không hề có hình bóng của cô.

Lùi thui rời khỏi nhưng cô vẫn để khay điểm tâm ở đó cho hắn, cho dù hắn không ăn cũng không sao.

Nhìn bóng dáng cô khuất đi, hắn nhìn khay điểm tâm cô cố tình để lại mà trong lòng chợt nhói nhói. Chợt nhận ra mình vừa nặng lời với cô nhưng hắn bây

giờ làm sao có thể đối diện với cô được?

Lư Khâu cung của Sinh Thần lúc này đang rất ồn ào, chuyện là Sinh Thần đang khai triển thứ ma trận mới cho kết giới Đông Liêm và nhất là Bạch Thành. Trước do sơ suất không để ý đến cho dù kết giới có vững chắc tới đâu mà không có một sự phân biệt nhất định thì sẽ khó tránh khỏi việc ngày hôm nay xảy ra một lần nữa.

Cảnh Chu sau khi rời khỏi Ý Liên cung của Bạch Khuynh Thành thì trở về Lư Khâu cung của chủ nhân mình đợi lệnh. Nhìn thấy cô, Sinh Thần liền giao cho cô một cuộn giấy nhưng không nói lời nào. Lấy làm khó hiểu, cô lên tiếng hỏi y “Chủ nhân! Đây là...?”

“À.” Sinh Thần chợt nhận ra mình đưa cuộn giấy quan trọng cho cô mà lại quên căn dặn cô phải làm gì. Đúng là càng già càng lú lẫn “Đây là ma pháp trận do ta sáng chế có kết hợp với ma pháp trận trước đó của Tiểu Khuynh. Mấy ngày sau ta phải rời khỏi Bạch Thành và Đông Liêm, cho nên ta giao việc thiết lập ma pháp trận mới này cho ngươi và Bạch Hồ.” Y giải thích và căn dặn, dừng một chút y như nhớ ra điều gì đó liền buột miệng đi tới bên kệ sách. Sau những quyển sách có một hốc tường bí mật được Sinh Thần yểm lại, trong đó chứa rất nhiều cơ mật quan trọng của Bạch Thành. Y lấy từ trong hốc đó ra một viên thuốc màu đen xanh và đưa cho cô “Sau khi ta rời khỏi đây, ta biết Bạch Hồ sẽ không an phận mà tìm đến Ma Cung đối địch đòi người. Viên đan này sẽ giữ lại mạng cho hần, ngươi nghiền nát nó ra và cho trà đưa hần uống.” Y dặn dò cô kỹ hơn.

Cảnh Chu không đáp, chỉ khẽ gật đầu. Chủ nhân cô xưa nay tiên liệu việc không hề sai, tuy ngài không thể ngăn cản được vụ việc, quyền hạn lại bị Đại Mẫu Thần kìm hãm nhưng một khi ngài muốn ngăn muốn tránh cho những người thân bên cạnh mình đều rất chu toàn. Trường hợp Bạch Khuynh Thành bị bắt, Sinh Thần đã tiên liệu trước nhưng không thể ngăn được vì đây là ý chỉ của Đại Mẫu Thần. Vấn đề đối địch nhiều năm mà không dứt điểm cũng bắt nguồn từ ý chỉ bề trên. Nhưng chủ nhân cô chưa từng rời khỏi Đông Liêm lâu ngày mà không đưa cô đi theo, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao? “Có chuyện lớn sao, chủ nhân?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 50: Chương 23.2

Sinh Thần rũ mi tâm, chuyện lớn này cũng bắt nguồn từ mười lăm năm trước “Thiên Mệnh Kỳ Duyên.” Y chỉ nói bốn chữ nhưng Cảnh Chu hiểu rất rõ ý tứ mà y đang nhắc tới.

“Chẳng lẽ đúng là Thác Lý Ô Na Tư Đoá Lan công chúa của Yêu tộc?” Cô kinh hô.

“Không sai.” Sinh Thần gật đầu thờ dài “Là nghiệt duyên.” Dừng một chút, y ngược nhìn bầu trời ngoài cửa sổ và nói tiếp, trong giọng ảm ảm nỗi buồn miên man “Tuong lai có lẽ sẽ...” Như không muốn thoát ra điều gì đó, y chỉ dừng lại ở lưng chừng và lắc đầu trở về án thư tiếp tục làm việc tiếp.

Mệnh trong thế gian này chỉ có thể dùng hai từ ‘hỗn loạn’ mới có thể nói lên tất cả. Không theo quy luật gì, không có nguyên tắc, điều y muốn chính là thiết lập lại thế gian và đặt ra quy luật nguyên tắc. Nhưng có lẽ điều đó khá xa vời...

Ma Cung.

“Tiểu thư, cô có muốn dùng bữa bây giờ không?” Tiểu Hồ đã đứng nhìn Bạch Khuynh Thành khá lâu, không rõ vì sao nàng lại ra sân ngồi.

“U ám quá!” Bạch Khuynh Thành từ trong vô thức mở mắt ra, xung quanh nàng chỉ toàn là đá và chướng khí hắc ám. Để cải tạo lại nơi này, nàng cần phải kiên trì mới có khả năng tạo dựng sự sống.

“Đây là Ma Cung, dĩ nhiên rất u ám. Không biết ở Đông Liêm son ra sao? Ta thật tò mò muốn biết...” Tiểu Hồ thờ dài nói.

Đông Liêm son...

Bạch Khuynh Thành xoè bàn tay bé nhỏ ra, giữa lòng bàn tay quy tụ gió lại và gió cứ thế xoay tròn lớn dần tạo thành một lăng kính. Những hình ảnh mờ ảo dần hiện rõ, trước mắt Tiểu Hồ là quang cảnh Đông Liêm trong truyền thuyết “Ta lên năm tuổi đã ý thức được bản thân mình là ai, mười năm nghiên cứu, cuối cùng ta mới có thể tạo dựng được thứ gọi là bầu trời trong xanh, mặt trời, ánh sáng và mặt đất sự sống.” Nàng giải thích cho cô hiểu “Tại sao ta phải hao tâm tốn sức như vậy? Đơn giản là vì cả ta và Sinh Thần đều muốn Hỗn Động thế gian này tràn ngập ánh sáng, đi quy luật được đặt ra và các bộ tộc chung sống hoà bình.” Dừng một chút, trong ánh mắt nàng ánh lên tia phức tạp rồi thờ dài “Có lẽ ngày đó sẽ không có...” Tại sao nàng lại nói không có ngày đó, tất cả đều có nguyên do của nó. Hỗn Động Thế Gian có bốn vị thần ở hai thái cực khác nhau, không ai chung lý tưởng, không ai động trời chung. Chiến tranh luôn diễn ra như thói quen thường ngày trong Hỗn Động Thế Gian, để có được hoà bình thật sự chỉ là giấc mơ.

Tiểu Hồ chợt nhận ra bản thân mình so với nàng thật sự chẳng là gì. Bạch Khuynh Thành nhìn trông rất bé nhỏ yếu đuối nhưng trên đôi vai bé nhỏ này đang gánh vác một thứ được gọi là Lý Tưởng. Sự ra đời của nàng, vận mệnh của nàng đều không được viết sẵn, tất cả đều do nàng quyết định. Đi như thế nào, bước ra sao, nàng đều phải suy tính rất kỹ, không phải suy tính riêng cho nàng, mà nàng tính cả một tương lai cho vạn vật trong Hỗn Động Thế Gian này. Phải chỉ cô có thể giúp được gì đó cho nàng...

Đứng tựa vào cửa lớn của tiểu viện phía sau tẩm cung của mình, Ma Thần đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Quang cảnh Đông Liêm son không phải chàng

chưa từng nhìn thấy qua, nhưng sao khi nghe những lời nàng nói, chàng lại cảm thấy bầu khí xung quanh trở nên ngột ngạt hơn. Ánh sáng sao? Có thể giống với Đông Liêm sao?

“Tiểu thư cô có thể tạo ra sự sống không?” Tiểu Hồ chợt nói nhưng rồi lại bịt miệng mình lại như thể cô đã nói ra điều gì đó không nên. Cô quên mất một điều, bây giờ nàng là tù binh, nàng mất đi pháp thuật của Thần thì làm sao có thể...

Rũ mi phượng, Bạch Khuynh Thành không biết hiện tại mình có thể làm được hay không. Úp hai lòng bàn tay lại vào nhau đưa lên miệng, nàng lẩm bầm cái gì đó rồi hí mắt qua khe hở giữa hai lòng bàn tay nhìn. Tiểu Hồ cũng tò mò chờ đợi kết quả nhưng lại thấy nàng hạ tay xuống thờ dài “Ngươi tự đến xem đi.” Nàng đưa tay lên cao để cho cô dễ nhìn.

Tiểu Hồ cũng hí mắt vào nhìn, rồi nàng dần mở tay ra để lộ một quả cầu ánh sáng nhỏ bên trong có thứ gì đó xanh xanh “Đó là cái gì vậy?” Cô kinh hi hỏi nàng.

“Đây gọi là mầm sống.” Bạch Khuynh Thành cười lớn vì đã gạt được Tiểu Hồ.

“A.” Tiểu Hồ đôi mắt sáng rỡ chỉ chỉ ngón tay vào quả cầu nhỏ “Nó sống thật sao? Nó có thể sống sao?”

“Phải.” Nàng gật đầu nhưng rồi lại thờ dài tiếp tục “Nó có thể sống nếu có đất phù hợp và nguồn nước sạch. Đáng tiếc nơi này là đất chết, là nước độc, nó sẽ không thể tồn tại được.”

Vừa dứt lời, bên tai nàng chợt vang lên giọng nói thanh lãnh của Ma Thần “Ngươi rằng ở nơi đây không có loại đất thứ nước ngươi cần sao?” Chàng một thân trường bào màu đen tuyền uy phong bước vào trong tiểu viện nàng, đi đến trước mặt nàng và cướp lấy mầm sống xanh bé nhỏ trên tay nàng.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng đứng bật dậy muốn cướp lại mầm sống xanh nhưng eo mình đột nhiên bị chàng giữ chặt. Mặt nàng đối diện mặt chàng, lúc này nàng mới nhìn rõ khuôn mặt tuyệt mỹ của chàng, khuôn mặt như được tạc rất tinh xảo, rất hoàn hảo. Đôi mắt màu đỏ như lửa, như máu, thâm sâu lạnh lẽo không thấy đáy. Mái tóc màu trắng khá dài và rất mềm mại được cột phân nửa lên cao bằng một mảnh vải đen. Ma Thần dường như là sự tập hợp những tinh túy của vũ trụ tạo thành, một vẻ đẹp không thể dùng bất kỳ từ ngữ hay thứ gì để diễn tả vẻ đẹp tuyệt mỹ đến họa thủy của Ma Thần.

Chàng không nói, chỉ nắm chặt eo nàng đi đến một góc sân và ngồi xổm xuống. Sau đó nắm tay nàng đặt xuống đất “Ngươi nói xem, vì sao lại nói nơi đây là đất chết nước độc?”

Bạch Khuynh Thành nhìn chàng rất lâu không lên tiếng cũng không rút tay về, loại chuyện này còn cần nàng phải nói nữa sao? Nơi đây ngoài trừ yêu ma dị vật thì chẳng có cái gì có thể sống được, huống chi cái cây bé nhỏ này làm sao có thể chịu đựng được những bạo chúa khí mạnh ở nơi này.

Nhìn ra được những điểm nghi hoặc nàng, Ma Thần đột nhiên nhắm thẳng tới đôi môi anh đào bé nhỏ của nàng. Bạch Khuynh Thành cả kinh trước hành động của chàng nhưng cũng không thể thoát khỏi chàng, vùng vẫy cũng không được. Âm áp thật, đôi môi căng mọng này rất khác so với đám phi tần của chàng, hơi thở nóng bỏng, chàng đưa cái lưỡi của mình vào khoang miệng của nàng, quán chặt lấy cái lưỡi nhỏ bé kia, mút hết vị ngọt ngào bên trong cái miệng bé xinh này.

Đây là nụ hôn đầu của nàng? Sao chàng dám phi lễ như thế? Nhưng... nụ hôn này rất dịu dàng, rất mê luyến, nó khiến đầu óc của nàng mờ mịt chỉ muốn đắm chìm vào nụ hôn này.

Cảm thấy hơi thở của nàng không còn đều nữa, Ma Thần mới lưu luyến rời khỏi đôi môi anh đào của nàng, chàng nhìn thấy trong đôi mắt xanh biếc của nàng đang phủ một tầng sương mù. Khuôn mặt hiện giờ của nàng đang ửng đỏ rất đáng yêu khiến lòng tham trong chàng trỗi dậy, chỉ muốn đem nàng vào trong phòng mà...

Cầm bàn tay của nàng lên, chàng hôn vào lòng bàn tay của nàng và miệng lẩm bầm chú thuật gì đó rồi lại đặt bàn tay của nàng xuống đất. Đột nhiên mặt đất rung chuyển, đất đen biến thành đất nâu, hồ nước đen cũng chuyển màu xanh trong vắt và cỏ cây bắt đầu mọc xanh um tùm khắp nơi “Giờ ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta, đây là đất chết nước độc sao?” Chàng nhàn nhạt hỏi nàng, tay vẫn nắm chặt tay nàng không buông và mầm sống xanh trên tay chàng đang dần dần lớn lên một cách kỳ lạ “Ngươi có muốn thử đưa nó xuống đất không?”

Hành động của chàng khiến nàng khó hiểu vô cùng, có rất nhiều câu hỏi bủa vây trong đầu nàng không sao thoát thành lời. Đây rốt cuộc có phải Ma Thần không? Đây liệu có phải là âm mưu của Ma Thần không? Nàng có nên tin chàng không? Vận mệnh của Đông Liêm, lý tưởng của Sinh Thần, gánh nặng của nhân loại... tất cả đều phụ thuộc vào quyết định của nàng lúc này. Tin hay không tin? Bạch Khuynh Thành giục lại mầm sống xanh trên tay chàng, nàng nhìn mầm sống xanh với vẻ mặt đầy bi thương, xin lỗi ngươi, vì đại cuộc ta buộc phải hy sinh ngươi lúc này. Nàng nhắm chặt mắt lại, bàn tay bóp nát mầm sống xanh, tim nàng nhói lên từng cơn, là vị thần ánh sáng và sự sống, không ngờ nàng cũng có ngày phải tự mình bóp nát sự sống của một sinh linh do chính tay mình tạo ra... thật đau đớn!

Ma Thần không nói gì, cũng không động thủ, trong lòng chàng biết rất rõ hành động này của nàng đại ý muốn nói với chàng rằng đừng bao giờ dụ dỗ nàng, Bạch Khuynh Thành nàng nhất quyết sẽ không bao giờ giao ra sức mạnh của mình và sẽ không bán đứng Đông Liêm Hồ tộc. Ha ha! Hành động của nàng làm cho chàng bừng tỉnh đại ngộ, chàng lại quên mất mục đích giam giữ nàng ở đây. Ôi hoá ra bé nhỏ mê hoặc này thật khiến người ta say và quên mất bản thân mình cần gì. Ma Thần đứng dậy, tiện tay xô nàng ngã nhào xuống đất, lãnh mầu nhìn xoắn sâu vào tử mầu đang ngạc nhiên của nàng, hoá ra bé nhỏ này chàng nhất định có được.

Ma Thần xoay gót rời đi, Tiểu Hồ từ nãy giờ đứng cứng người nhìn hết tất cả, khi bóng dáng chàng khuất dần thì cô mới chạy lại đỡ nàng “Tiểu thư... cô không sao chứ?”

“Ta không sao...” Nàng lắc đầu đáp, sau đó nhìn lại xung quanh, tất cả sự sống lúc này đều giống như một giấc mơ của nàng. Khi tỉnh lại đã tan biến

theo làn sương mờ nhạt, lòng tin là thứ rất dễ mua nhưng cũng chính vì thế mà nàng sợ nếu đi sai một bước thì cả đời nàng sẽ hối hận.

“Tiểu thư, cô vẫn sẽ đấu tranh cho tới cùng chứ?” Tiểu Hồ cả gan hỏi nàng.

“Sao người lại hỏi ta như thế?” Nàng hơi ngạc nhiên khi nghe cô hỏi vậy.

“Tiểu Hồ hy vọng cô sẽ giữ vững lòng tin và chiến đấu tới cùng.” Bàn tay cô nắm chặt lấy tay nàng, cô đặt tất cả sự tin tưởng của mình vào nàng. Nhất định sẽ có ngày giấc mơ về một thế gian tràn ngập ánh sáng và hoà bình của nàng sẽ được thực hiện. Cô hy vọng bản thân mình sẽ sống được tới lúc đó...

Tiếng vỗ tay từ đâu vang lên, cả người hai liền hướng mắt về phía cửa tiền viện. Một bóng dáng nữ nhân màu đỏ sẫm vừa vỗ tay vừa bước vào, Bạch Khuynh Thành cả kinh trước nữ nhân y phục đỏ. Khuôn mặt, ánh mắt, mái tóc... so với nàng đều hoàn toàn giống nhau như hai giọt nước, đây chắc hẳn là tiểu muội song sinh của nàng, Bạch Thanh Tĩnh.

“Chủ tớ tình thân khiến bản cung thật ái mộ.” Nữ nhân y phục đỏ, Bạch Thanh Tĩnh, Ma hậu của Ma tộc châm biếm nàng.

“Ma hậu!!!” Tiểu Hồ nhìn thấy cô ta liền quỳ rạp xuống đất.

“Ồi!!! Tỳ tỳ song sinh của ta. Ồi!!! Thần Nữ ánh sáng đáng kính của Hồ tộc, một dân đen phản tộc như ta phải đối xử như thế nào với Thần Nữ đây?” Mỗi câu, mỗi chữ của cô ta giống như đang châm chọc nàng, như đang giễu cợt nàng.

Bạch Khuynh Thành vẫn đứng đó, vẫn muốn xem cô sẽ hành động như thế nào. Chẳng lẽ mười lăm năm qua cô hận Hồ tộc đã đẩy mình đến nơi này? Hận nàng vì được nuôi dưỡng ở nơi tốt đẹp kia? “Phụ mẫu rất nhớ người.”

“Ha! Ha! Ha!” Cô ta phá cười lớn “Nhớ ta sao? Nếu nhớ ta thì tại sao không nói với Sinh Thần đòi người để lấy ta trở về Hồ tộc? Nhớ ta sao... Nực cười!” Tiếng cười của cô ta chợt tắt, ánh mắt đột nhiên trở nên âm lãnh, từ trong ống tay áo, mười đầu ngón tay móng vuốt sắt nhọn đột nhiên phóng ra hướng thẳng về phía Bạch Khuynh Thành.

Thấy vậy, nàng lập tức né đòn tấn công bất ngờ của cô ta nhưng làm gì có chuyện đơn giản như vậy, cô ta phát tay một cái từ trong ống tay bay ra hai cây kim độc. Thủ đoạn cực nhanh khiến cho nàng không sao đỡ kịp, vừa né đại trảo sắt nhọn nhưng không kịp né kim độc bay tới. Hướng kim lại thẳng hướng đôi mắt xanh biếc của nàng...

Một tiếng thét vang động Ma Cung, rung chuyển mặt đất, Bạch Khuynh Thành nhanh chóng rút kim độc ra nhưng độc tính quá mạnh khiến cho đôi mắt nàng nhức nhối, huyết lệ chảy dài trên gò má.

Ma Thần đi chưa xa, nghe thấy tiếng thét vang trời Ma Cung liền quay lại, nhìn thấy Ma hậu hạ thủ Bạch Khuynh Thành và nàng đang ôm đôi mắt rỉ máu của mình “Khuynh Thành!!!!” Hét lớn tên nàng, chàng lập tức chạy lại bên cạnh nàng, nhìn thấy Ma hậu đang run sợ trước sự xuất hiện của chàng. Đại chương vung ra thẳng tới ngực cô ta giáng xuống một chương, làm cô ta ngã xuống đất thổ huyết bất tỉnh.

Từ Thần cũng đang ở gần đó, nghe thấy tiếng thét vang động Ma Cung liền cùng thê tử mình là Lý Nghi Huyền, Thần thú Huyền Vũ chạy tới tiền viện của nàng xem. Vừa tới thì thấy Ma hậu bị chàng đánh một chương bất tỉnh, Bạch Khuynh Thành hai dòng huyết lệ không ngừng rơi, Tiểu Hồ kinh hãi ngất xỉu đang Thanh Long diu về phòng nghỉ ngơi. Cậu tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng trước mắt cậu phải xử lý Ma hậu này, nếu thuận theo ý của Ma Thần thì chắc chắn sẽ đem cô ta và đại lao giam cầm chờ ngày định tội. Thôi thì cứ giam lại trước rồi chờ chàng quyết định.

Ma Thần bế Bạch Khuynh Thành vào phòng, huyết lệ không ngừng rơi xuống thấm ướt một mảng màu đỏ tươi trên bạch y của nàng. Đôi mắt nàng nóng rát và đau đớn vô cùng, như thể nó đang bị mục rữa vậy...

“Mắt của ta... mắt của ta...” Nàng gào lên, nàng bấu chặt cánh tay chàng, đôi mắt của nàng, ánh sáng của nàng...

“Bình tĩnh! Ta sẽ chữa trị cho người.” Ma Thần trấn an nàng.

“Mắt ta đau lắm... mắt ta...”

“Khuynh Thành, người hãy bình tĩnh lại...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 51: Tù Binh Và Biến Cố (2) [+18]

Sinh Thần đột nhiên cảm thấy đôi mắt của mình nhức nhức, tim quặng đau. Tình trạng này trước nay chưa từng xảy ra, nó chỉ xuất hiện sau khi Bạch Khuynh Thành bị bắt đi, là do ảnh hưởng của đồng thể liên tâm. Chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện?

Bạch Hổ cũng có dự cảm không lành giống như Sinh Thần lúc này, hắn muốn chạy tới Ma tộc để đòi người nhưng đều bị y ngăn cản. Cho nên hắn sẽ nhân lúc y rời khỏi Đông Liêm làm công vụ riêng, chạy tới Ma tộc tìm nàng.

Đau quá!

Sao nàng cảm thấy mắt mình rất quá? Mà sao xung quanh lại tối như vậy? Bây giờ là ban ngày hay ban đêm? Sao nàng không nhìn thấy gì hết vậy này?

Bạch Khuynh Thành ngượng ngời dậy, lấy tay sờ lên mắt thì chợt cảm nhận được thứ gì đó đang quán quanh mắt mình. Một thứ mùi kinh dị xộc thẳng vào mũi nàng, bàn tay bỗng run rẩy... mắt nàng... mọi thứ xung quanh chỉ còn là bóng tối đen mịt mờ... ánh sáng đâu? Màu xanh của Đông Liêm đâu?

Rồi có một bàn tay rất lớn nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của nàng, kéo nàng vào lòng ngực to lớn và rắn chắc. Trên đỉnh đầu nàng phát ra giọng nói thanh lãnh “Đôi mắt của ngươi, ta sẽ là đôi mắt của ngươi.”

Bạch Khuynh Thành nhận ra giọng nói này, là Ma Thần... chàng nói ‘...ta sẽ là đôi mắt của ngươi.’ vậy có nghĩa là... mắt nàng... Cả thân thể run lên, ánh sáng... nàng muốn nhìn thấy ánh sáng... nàng muốn về nhà...

Vòng tay Ma Thần siết chặt thân thể đang run rẩy của nàng, chàng biết nàng đang rất sợ, chàng cảm giác khi không còn nhìn thấy được gì “Đừng khóc, nếu không sẽ nhiễm trùng.” Chàng nhật nói, bây giờ đủ cho an ủi ra sao thì cũng không bằng nàng tự mình vượt qua.

“Ta muốn về nhà... ta muốn về Đông Liêm...” Nàng yếu ớt nói.

“Điều đó là không thể.” Chàng lạnh giọng dứt khoát nói, khó khăn lắm chàng mới đoạt được nàng từ tay Sinh Thần. Bây giờ đưa nàng về lại đó chẳng khác nào thả hổ về rừng, tiếp thêm sức mạnh cho y đối nghịch với chàng.

“...” Nàng hiểu yêu cầu này đúng là không thể nào thực hiện, mệt mỏi, nàng ở trong lòng chàng chìm vào giấc ngủ.

Ma Thần dường như rất là rảnh rỗi, một tháng nay toàn ở tiểu viện của nàng ăn ngủ, không bế nàng ra ngoài dạo thì cũng ngồi thổi tiêu cho nàng nghe. Nhưng có một điểm không thích hợp là đêm đêm chàng không về tẩm cung của mình, mà ở hẳn đây, ở ngay tại phòng nàng, chiếm tiện nghi của nàng.

“Ngươi trở về tẩm cung của mình đi.” Đêm nay cũng như mọi đêm khác, nàng lại nhai lại câu nói này muốn đuổi chàng đi nhưng kết quả lại không mấy khả quan. Ma Thần hôm nay toàn thân đầy mùi rượu, có lẽ bên ngoài kia có tiệc rất lớn, chắc đã chinh phạt được bộ tộc nào đó. Nghĩ đến điều đó, nàng cảm thấy rất thương tâm.

Hôm nay là sinh thần của chàng, Tử Thần mở tiệc linh đình khắp Ma tộc, còn đem những vò rượu ủ lâu năm ra đãi tiệc. Mà thứ rượu được ủ ấy là tập hợp những thứ ngon nhất Hồn Động Thế Gian và một số hương liệu mạnh gây nghiện sinh ra ảo giác. Với người thường chỉ cần nhấp một ngụm đã lăn ra sà ngủ không biết trời đất, những người có tứ lượng mạnh thì mướt chén chào thua. Vì hôm nay là sinh thần của chàng cho nên bọn thuộc hạ mời rượu không ngớt, và chàng đã hết một bình rượu. Đầu óc không còn được tỉnh táo, chàng mới đẩy trách nhiệm cho Tử Thần và trở về đây. Trong người có men rượu ngà say, dưới ngọn đèn nhỏ, chàng bị vẻ đẹp của nàng quyến rũ. Dục vọng trong người trỗi dậy, thân thể nóng rang, hạ thân cương cứng như nhói.

Lúc tỉnh táo chàng có thể là người hòa nhã khiêm nhường nàng nhưng rượu vào mà bản thân vốn đã say mê nàng thì dẹp hết tất cả cái gì là hòa nhã khiêm nhường đi. Đêm nay chàng phải có được nàng, chàng phải biến nàng thành nữ nhân của mình, cả đời này chỉ có thể thuộc về chàng. Nghĩ là làm, chàng tiến lại gần nàng hơn, đêm nay nàng sẽ là nữ nhân của chàng, mãi mãi thuộc về chàng.

Bạch Khuynh Thành đang nằm trên giường, thấy nệm lún một khoảng lớn, cứ nghĩ chàng cũng giống như mọi hôm ngủ lại đây. Nhưng khi thân thể chàng áp vào lưng nàng thì nàng mới giật mình nhận ra điểm dị thường. Toàn thân chàng rất nóng, hơi thở cũng nóng và hành động cũng trở nên khác thường. Cánh tay chàng vòng qua người nàng, đem cả thân thể bé nhỏ này áp sát vào lòng ngực to lớn. Bàn tay không an phận lần mò khắp nơi trên người nàng.

“Ngươi làm gì vậy?” Nàng kinh hô, trong lòng đột nhiên trỗi lên cảm giác sợ hãi nhưng chàng vẫn không ngừng tay cũng không đáp lại lời nàng.

Tay chàng như một con rắn, bò khắp thân thể nàng. Sau đó bàn tay ấy lại cời bỏ từng kiện y phục trên người nàng ném xuống đất.

“Buông ta ra... ngươi làm gì vậy?” Nàng hét lớn, cổ vùng vẫy nhưng đều bị chàng trói chặt trong lòng.

Đôi môi nóng bỏng tìm đến tai nàng, cắn nhẹ vành tai nàng và mị hoặc lên tiếng “Ngươi là nữ nhân của ta... mãi mãi sẽ là nữ nhân của ta...” Từng câu từng chữ của chàng mang theo hơi thở ái muội và nóng bỏng phả vào tai nàng.

“Không.” Nàng chán kinh “Ta không phải nữ nhân của ngươi...” Không, nàng không thể nào trở thành nữ nhân của chàng, bọn họ không thể phát sinh thứ tình cảm ghê tởm này được.

Mặc kệ nàng phản đối kịch liệt, chàng xoay người đem nàng đặt dưới thân mình, xé một mảnh vải dài cột hai tay nàng lại. Sau đó chàng cời nốt cái yếm trắng cùng tiết khô che chắn thân thể nàng, bây giờ cảnh xuân tuyệt mỹ phơi bày trước mặt chàng. Quả đúng là thần nữ, vị thần thứ tư mà bao nhiêu kẻ thèm muốn, thân thể trắng nõn nà, từng đường cong hiện rõ, hai cặp tuyết lệ cao như hai quả đồi, to tròn căng mọng.

“Tuyệt tác.” Chàng yêu mị thốt lên hai từ.

Rồi cúi người xuống ngậm lấy một quả tuyết lệ, một tay khác xoa nắn bên còn lại. Hành động này của chàng như một con sóng trỗi dậy bên trong nàng. Cái lưỡi chàng cứ thế mà liếm mà khiêu khích nhụy hoa nhỏ trên đồi tuyết lệ, lâu lâu chàng lại cắn nhẹ nhụy hoa làm nàng trần mình rên khẽ. Một tay xoa

nấn đòi tuyệt lệ, tay còn lại lần mò xuống hạ thân nàng chạm đến cửa cấm địa.

“Đừng... ư...” Nàng hoảng loạn kinh hô.

“Hử? Đừng gì?” Chàng nhướn mày, tay tìm đến tiểu hạch nhỏ trên vùng cấm địa day nhẹ.

“A... đừng...” Một trận khoái cảm truyền tới, đầu óc nàng cơ hồ không còn tỉnh táo nữa.

“Đừng dừng lại sao?” Chàng tà tứ nói.

“Không... a... không phải... a... đừng mà... a...” Nàng hồ ngôn loạn ngữ vừa nói vừa rên khẽ theo từng chuyển động ngón tay của chàng.

“Nàng nói gì? Ta nghe không hiểu.” Chàng ở bên tai nàng ní non dụ hoặc, khuôn mặt nàng lúc này vô cùng đáng yêu khiến chàng càng muốn trêu đùa nàng. Tay lại day mạnh tiểu hạch làm cong người, đưa tiểu hạch lên cao chạm mạnh hơn vào tat chàng “Sao vậy? Miệng thì bảo đừng nhưng thân thể lại không chịu nghe lời. Nàng muốn ta phải làm sao đây Khuynh nhi?” Cẩn nhẹ cái cổ nhỏ trắng nõn, chàng vẫn tiếp tục trêu đùa tiểu mỹ nhân trong lòng.

“Không... a... phải... a... mà...” Lời nói đứt quãng lại càng làm tăng thêm sự thích thú của chàng.

Hạ thân chàng đã không còn chịu được nữa, nó cứ như muốn vùng ra khỏi tiết khố bó buộc. Chàng rất nhanh cởi bỏ tất cả y phục của mình và bệ nàng ngồi dậy, đặt cấm địa kia lên trên vật nam tính của mình. Cảm nhận được dưới hạ thân có vật cứng đâm lên, nàng vô cùng hoảng loạn, muốn nói gì đó nhưng môi đã bị chàng giữ chặt bên tai chỉ nghe thấy lời ní non yêu nỉ của chàng “...Sẽ rất nhanh thôi, sẽ không đau, ngoan nha Tiểu Khuynh...”

Rồi chàng nắm chặt eo nàng, ấn mạnh vật nam tính kia vào cấm địa nàng. Một trận đau đớn ập đến, nước mắt nàng rơi dài trên gò má hồng, môi vẫn bị giữ chặt và cô hống phát ra tiếng rên đau ư ư... A... đây là lần đầu tiên của nàng... nàng chỉ dành nó cho người mình yêu mà thôi, sao bây giờ lại trở thành như vậy...

Chàng giữ nàng trong tư thế này một lúc lâu để cho cơn đau đớn của nàng dịu xuống, bên trong nàng cứ như đang thôi thúc chàng, siết chặt lấy vật nam tính kia. Bàn tay đang giữ eo nàng khẽ động, nâng eo nàng lên rồi lại hạ xuống...

“A... đau... đừng... dừng... lại...” Nàng cơ hồ không biết mình đang nói gì.

Chàng nghe nàng nói cứ như ‘...đừng dừng lại...’ và chính vì vậy đã tăng thêm lửa nóng trong người chàng. Chàng di chuyển eo nàng lúc nhanh lúc chậm đưa vật nam tính tiến sâu vào bên trong cấm địa, chạm tới vách trong cùng và làm nàng loạn trí rên rỉ khoái lạc. Nàng ôm chặt cổ chàng, mặc cho chàng điều khiển mình, bây giờ đầu óc nàng đã không còn đủ tỉnh táo nữa, chỉ còn lại sự sung sướng dâng trào.

Sự co thắt bên trong nàng rất mãnh liệt, thủy triều không ngừng ra thấm ướt ra giường phía dưới “Ta... ta cảm thấy... không ổn... ta... sắp đến... a... ta sắp đến...” Nàng rên rỉ bên tai chàng. Hiểu được nàng đã đến cực hạ và mình cũng sắp không giữ được lâu, chàng gắt gao ôm chặt nàng, ở bên tai nàng ní non “Thế thì chúng ta cùng đến.” Lời nói đó như nước tràn bờ, nàng và chàng quấn chặt nhau hơn, chàng đem vật nam tính tiến sâu vào tận cùng và rồi đem tất cả mầm mống của mình bắn vào sâu trong nàng.

“Tử Thần, hình như ba ngày nay thiếp không thấy Vương? Không biết trong tiệc sinh thần đã xảy ra chuyện gì?” Lý Nghi Huyền, Thần thú Huyền Vũ, thê tử của Tử Thần hơi lo lắng hỏi phu quân mình.

“Nàng khéo lo, Vương không bị đâu, có khi đang ôm ấp mỹ nhân không chừng.” Tử Thần cợt nhả cười. Uống loại rượu do cậu ừ mà không sinh dục vọng ham muốn thì chứng tỏ chàng vô thanh vô sắc, biến mất ba ngày nay thì có lẽ chỉ có thể ở bên cạnh một người... đúng là cao tay!

Dĩ nhiên đúng như những gì Tử Thần nghĩ, ba ngày nay chàng ở trong phòng của nàng và day vô thân thể bé nhỏ này cho đến khi nàng không còn sức lực van xin chàng tha cho mình thì chàng mới lưu luyến ngừng lại và ôm nàng ngủ một giấc đến ngày thứ tư. Nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng, chàng không biết bản thân mình bây giờ muốn gì. Cả hai người bọn họ vốn chẳng thể nào đi chung đường, chỉ có thể một mất một còn mà thôi. Tại sao Đại Mẫu Thần lại khiến Thiên Mệnh của chàng đứng ở phía đối nghịch với chàng? Chẳng lẽ vì Đại Phụ Thần mà Người muốn các con mình phải sống chết với nhau? Tình mẫu tử của Người ở đâu vậy mẫu thân? Ánh sáng trần ngập thế gian sao? Điều đó liệu có lợi ích gì?

Bốn ngày trước, một cơn gió mạnh và dị thường thổi từ Ngũ đại địa cảnh tới Bạch Thành, cơn gió này chính là minh chứng cho việc Ngũ đại địa cảnh đã tìm được chủ nhân của mình. Theo tính toán của mình, Sinh Thần từng nói chủ nhân của Ngũ đại địa cảnh chỉ có thể là hài tử của Bạch Khuynh Thành. Chẳng lẽ nàng ở trên đó đã cùng với Ma Thần...

Đập tay mạnh xuống bàn cờ làm đôi, Sinh Thần tâm trạng cực hình tột tệ làm cho Cảnh Chu đứng bên cạnh cũng sợ hãi. Cô biết cơn gió vừa rồi từ đâu tới và nguyên nhân tại sao lại có “Chủ nhân? Bước tiếp theo là gì?”

Nắm chặt tay thành nắm, y biết bản thân không thể chống lại ý chí của Người nhưng người nữ nhân y yêu đã bị tên cướp đi. Không những vậy mà còn tạo ra một sinh linh mới, chủ nhân của Ngũ đại địa cảnh. Làm sao y có thể chấp nhận được chuyện này? “Theo kế hoạch đã định sẵn.” Dứt lời, y rời khỏi thư phòng và cười mỉm rời khỏi Đông Liêm.

Thấy Sinh Thần rời đi, Cảnh Chu chỉ biết thờ dài nhưng lại không hề hay rằng đây chính là thời cơ Bạch Hổ lên khỏi Đông Liêm tới Ma tộc đòi người...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 52: Chương 24.2

Ma cung

“Tiểu thư, cô ăn nhiều một chút, đây toàn là Vương ban cho cô.” Tiểu Hồ cứ ở bên tai Bạch Khuynh Thành lúi rúi về chàng.

Nào là chàng thế này, chàng thế kia... đủ kiểu nịnh nọt không chừa bất kỳ lời nào. Bạch Khuynh Thành thật khổ sở, bốn ngày bị chàng dày vò, giờ lại bị Tiểu Hồ tra tấn lỗ tai.

“Những món này, toàn bộ đều không có món nào phù hợp với sức khỏe của Tiểu Khuynh.” Một nói thanh lãnh đầy tức giận vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, Bạch Khuynh Thành chấn kinh, đây là... “Bạch Hồ?” Nàng vừa dứt lời thì cả thân mình đều đã ngã vào lòng của ai đó, nàng nhận ra lòng ngực này... là Bạch Hồ của nàng... “Làm sao huynh ở đây?”

“Ta nhân lúc Sinh Thần rời khỏi Đông Liêm làm công vụ, đã chạy tới đây đòi cứu muội.” Chủ nhân giọng nói thanh lãnh, Bạch Hồ giải thích.

“Nhưng nơi này canh phòng rất nghiêm ngặt... làm sao... làm sao huynh có thể vào được đây?” Nàng vừa mừng vừa lo lắng hỏi.

“Đúng là nơi này canh phòng rất nghiêm ngặt nhưng đó chỉ là để phò với dạng tép riu trong hậu cung này. Còn đối với đại thần thú thì làm sao có thể ngăn cản được?” Từ ngoài cửa bước vào là một lam y nữ nhân mà mị cười.

“Huyền Vũ, Lý Nghi Huyền?” Bạch Hồ cả kinh khi nhìn thấy người đến, nếu Thần thú Huyền Vũ ở đây thì chắc chắn Thần thú Thanh Long cũng sẽ... Ý nghĩ chưa kịp dứt, từ trong hư không có một quả cầu lửa màu xanh trắng hướng hấn mà tấn công.

Chưa kịp phản ứng gì, Bạch Hồ đã nhìn thấy một bóng dáng màu trắng bé nhỏ chắn trước mặt mình, đỡ thay hấn đòn tấn công chí mạng vừa rồi. Bạch Khuynh Thành ở trong lòng Bạch Hồ nghe thấy giọng nói của Tiểu Hồ ‘...tiểu thư...’ rồi lại nghe thấy tiếng ngã rất mạnh xuống đất “Tiểu Hồ? Có phải người...”

Hành động của cô làm cho chủ nhân quả cầu lửa vừa nẩy xuất đầu lộ diện, nhìn thấy cô nằm trên mặt đất mà y kinh hoàng chạy nhanh tới ôm lấy thân thể cô “Tiểu Hồ? Tiểu Hồ... trả lời ta đi... nàng có nghe ta nói gì không...?”

“Đại nhân Thanh Long... nô tỳ... nô tỳ phải... bảo vệ... tiểu thư... cô ấy... nô tỳ... đã hứa... cô ấy... là bằng hữu duy nhất... của... Tiểu Hồ...” Lời nói đứt quãng, Tiểu Hồ cố gắng dùng sức lực cuối cùng của mình để nói thành câu nhưng không được. Đưa mắt nhìn nàng đang được ôm chặt trong lòng nam nhân kia, không bị thương, bình an vô sự “Bảo vệ... bảo vệ tiểu thư...”

“Nàng đừng nói nữa, ta sẽ tìm Từ Thần cứu nàng.” Thanh Long hét lớn, muốn bế cô đi tìm Từ Thần nhưng cô chặt vạt áo y nhẹ lắc đầu.

“Không kịp... không kịp nữa... đại nhân... thật xin lỗi... nô tỳ không thể... chờ đến ngày đó...” Lời nói vừa dứt cũng là lúc cô trút hơi thở cuối cùng, bàn tay nắm vạt áo y rơi thật nhanh xuống đất, mắt nhắm ghim lại. Nếu có kiếp sau... nhất định cô sẽ chờ y...

“Tiểu Hồ!!!!!!” Thanh Long hét lớn, tiếng hét làm rung chuyển cả Hỗn Độn Thế Gian.

Bạch Hồ nhân lúc đó liền thi triển pháp thuật dịch chuyển, đem Bạch Khuynh Thành rời khỏi đây.

“Muốn chạy?” Từ trong miệng Thanh Long bắn ra mười quả cầu lửa hướng thẳng về phía Bạch Hồ.

Một tiếng nổ lớn vang động cả thế gian!

Trên sân bây giờ chỉ còn có Thanh Long đang ôm thi thể Tiểu Hồ và Lý Nghi Huyền đang đứng trầm ngâm.

Bạch Hồ cứu Bạch Khuynh Thành trở về Bạch Thành cũng bị thương không ít vì dính phải đòn tấn công chí mạng của Thanh Long lúc đang thi triển pháp thuật. May mắn Sinh Thần đi công vụ đã trở về kịp lúc cứu mạng Bạch Hồ.

Sinh Thần trở về, mang theo một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, y nói đây là công chúa Yêu tộc Thác Lý Ô Na Tư Đóa Lan, con tin được y bắt về để uy hiếp Yêu tộc.

“Thần ca ca, huynh làm vậy là sao? Cô ấy là người vô tội mà?” Bạch Khuynh Thành không đồng tình với y và đã cùng y tranh cãi ba ngày nay.

“Đây là việc của ta, muội không cần phải xen vào.” Sinh Thần quát lớn.

“Nhưng...”

“Thần nữ hà tất gì phải vì bản cung mà tranh cãi với Sinh Thần đại nhân?” Lời nói của nàng bị Ô Na Tư Đóa Lan cắt ngang, cô một thân từ y bước vào

phòng “Bản cung là công chúa thất sủng, tính mạng luôn bị người trong tộc uy hiếp, không sớm thì muộn cũng không sống nổi. May mắn được Sinh Thần cứu giúp cái mạng nhỏ này, A Lan nguyện sẽ hầu hạ bên cạnh Sinh Thần báo đáp ân tình này.” Cô dịu dàng nói, giọng nói vô cùng trong trẻo như rót mật vào tai người nghe.

“Bản thân không cần người làm gì nặng nề.” Sinh Thần đi tới bên cạnh A Lan, vòng tay qua thắt lưng cô và kéo cô vào lòng mình “Chỉ cần người ngoan ngoãn trở thành thê tử của ta là được.”

Nghe thấy thế Bạch Khuynh Thành và A Lan đều ngạc nhiên nhưng A Lan vẫn bình tĩnh hơn, khẽ cười đáp “Trở thành thê tử của Sinh Thần vốn là ước mơ của bất kỳ nữ tử nào, thật may mắn cho A Lan.”

Giữa lúc chiến sự căng thẳng, Bạch Thành đột nhiên đèn hoa kết tổ chức lễ thành thân cho Sinh Thần. Tin tức lan truyền khắp Hồn Độn Thế Gian và đến tai Ma Thần.

Tiếng ly trà ném vào tường vỡ ra ngàn mảnh. Người ném ly trà đó lại là Ma Thần “Một lũ vô dụng, canh gác mà cũng để địch lên vào cướp người.” Chẳng tức giận chỉ thẳng từng người đang quỳ dưới đất, gồm Tử Thần, Huyền Vũ, Thanh Long. Nhìn Thanh Long càng làm chàng nộ khí xung thiên “Nếu biết trước thì ta sẽ diệt luôn cả hồ ly chín đuôi đó. Đứng mà họa!”

Thanh Long chủ nhân mình bây giờ rất tức giận vì đã để Bạch Hồ cướp người, tất cả đều do y vì tình riêng mà gây nên.

“Xin Vương bớt giận.” Tử Thần lên tiếng.

“Người nghĩ ta có thể nguôi giận được sao? Cho dù đem ba người các người ra băm thành ngàn mảnh cũng không thể khiến người con giận này.” Chàng quát thẳng vào mặt cậu.

Biết bây giờ có nói gì cũng không giải quyết được, tốt nhất ba người họ nên im lặng.

Kết giới của Đông Liêm đã được Sinh Thần cải tiến, bất kỳ kẻ nào mang trên người chướng khí hắc ám đặt chân vào kết giới lập tức biến thành tro bụi. Đây là đỉnh cao của pháp thuật tối thượng được kết hợp bởi hai vị thần, Ma Thần như chàng khó lòng nào bước vào kết giới mà không tổn hại nguyên thần. Ba tháng nữa là đại hôn của Sinh Thần, sẽ có rất nhiều người ở Đông Liêm dự, chàng phải nhân cơ hội cướp Bạch Khuynh Thành lại. Nhưng bằng cách nào?

“Vương, không biết thuộc hạ có thể nói lời này được không?” Thanh Long suy tư rất lâu mới dám cả gan lên tiếng.

Ma Thần nhìn y đầy sự tức giận nhưng cũng muốn xem y có cao kiến gì “Nói.”

“Không phải Vương, Tử Thần và Sinh Thần là huynh đệ cùng huyết thống, lại còn là huynh đệ sinh ba. Những thứ Sinh Thần có thì chắc chắn Vương cũng có, kết giới kia sẽ không thể nào làm khó được Vương.” Thanh Long nói.

Chàng vẫn chưa hiểu ý của y cho lắm, thứ Sinh Thần có, chàng cũng có... nhưng đó là thứ gì?

Ba tháng sau, tại Bạch Thành đang kèn hoa pháo nổ tung bùng ngày đại hôn giữa Sinh Thần và một nữ tử không rõ lai lịch A Lan. Rất nhiều người hiếu kỳ tụ tập trước cổng Bạch Thành để xem đại hôn lần này.

“A Lan, ngày hôm nay ta phải gọi người một tiếng tẩu tẩu rồi.” Bạch Khuynh Thành kinh hi nắm chặt tay A Lan.

“Thần nữ khách sáo rồi.” A Lan từ lúc đến Bạch Thành vẫn giữ thái độ khiêm nhường này, đó chính là điểm khiến cho hai huynh muội nàng rất thích ở A Lan.

“Người lại nữa, người cứ gọi ta là Tiểu Khuynh là được rồi. Gọi đi mà A Lan...” Nàng lại giờ chiều bài làm nũng thần công với cô.

A Lan khẽ cười, đưa tay lên đầu nàng xoa nhẹ một cách sủng nịnh “Tiểu Khuynh.” Cô ôn nhu gọi tên nàng. Xưa nay A Lan luôn nghĩ rằng Sinh Thần và Thần Nữ là hai kẻ kiêu ngạo nhưng khi ở đây ba tháng, cô mới nhận ra mình sai rồi. Bạch Khuynh Thành Thần Nữ là người rất khiêm nhường và yêu mến cô, tuy cô không biết vì sao nàng bị mù nhưng nàng chưa bao giờ vì điều đó mà buồn rầu. Thế nhưng Sinh Thần lại khác, y ngoài mặt luôn cười tươi nhưng ẩn sau nụ cười tươi ấy là sự nguy hiểm khó lường. A Lan thực sự không hiểu nổi bản thân mình vì sao khi ở bên cạnh y lại hay cãi nhau với y, vậy mà y không trách cô lấy một lời mà cũng cùng cô cãi long trời lở đất khiến cho hình tượng nhã nhặn của cô bị phá hỏng trong vòng ba giây.

“A Lan cô nương, đến giờ rồi...” Cảnh Chu từ bên ngoài chạy vào phòng hối thúc.

“Tiểu Khuynh lại đây Hồ ca ca bé đi đến sảnh lớn nào.” Bạch Hồ cũng bước vào theo.

Ở thời đại này, hôn lễ không có phức tạp, chỉ cần khoác lên người y phục đồ và trước mặt tất cả mọi người thề hẹn là được. Nhưng lần trong đám đông có hai vị khách không mời đang chờ thời cơ thích hợp phá hỏng tất cả...

“Nói vậy chính phụ thân đã gây ra tất cả mọi chuyện?”

“Phụ thân là người xấu...”

“...”

“...”

“Ừ phụ thân là người xấu, cho nên bây giờ phụ thân mới phải trả giá cho những gì mình gây ra...”

“Vậy A Lan có chịu chung số phận với Tiểu Hồ không phụ thân?”

“Ta nghĩ rằng A Lan cũng giống như Tiểu Hồ vậy, cũng sẽ không thể sống được.”

“...”

“...”

“Các con hãy nghe tiếp câu chuyện...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 53: Tù Binh Và Biến Cố (3)

Ngồi trên ghế cao, Bạch Khuynh Thành suy nghĩ rất nhiều thứ, những ký ức ở Ma Cung chợt ùa về, những nụ hôn, những cái ôm khiến nàng không sao quên được. Bàn tay nắm chặt lại thành nắm, nàng đã cố gắng không để cho thứ tình cảm này tồn tại trong lòng mình nhưng càng ngăn cản càng lún sâu hơn và suốt ba tháng nàng đã không thể làm được gì ngoài ngồi thẩn người ra.

Tiếng pháo nổ, tiếng kèn hoa tung bừng rộn ràng nhưng đều không thể nào kéo thần thức của nàng cho tới khi bên tai nàng vang lên một giọng nói quen thuộc, giọng nói thanh lãnh nhưng đầy ôn nhu “Nàng dường như rất vui vẻ khi ở nơi này.” Giật mình tỉnh lại sau cơn mê, Bạch Khuynh Thành quay qua quay lại để tìm ra chủ nhân của giọng nói đó, cả người đột nhiên nhẹ bồng như có ai đó đang bế lên, bên tai lại vang lên giọng nói thanh lãnh đó, rất rõ ràng, nàng còn cảm nhận được hơi thở nóng bỏng quen thuộc của chàng “Nàng tìm ta sao?”

“Ma Thần?” Nàng kinh hô, tiếng của nàng khá lớn khiến cho tất cả mọi người đều quay lại nhìn nàng.

Trước mặt tất cả mọi người trong Hồ tộc là một nam nhân trường bào hắc y phong thái uy vũ, cao cao tại thượng đứng trên cao và đang bế Thần Nữ của bọn họ, đột nhiên xung quanh xuất hiện thêm rất nhiều bóng đen khác bao vây cả Bạch Thành khiến cho tất cả mọi người hoảng loạn. Mặc cho tất cả mọi người hoảng sợ, Sinh Thần vẫn rất điềm tĩnh nghiêng đầu nhìn về phía Ma Thần, A Lan cũng giống hệt như y không run sợ không hoảng loạn, rất bình tĩnh mà nhìn về phía họ “Chúng ta là huynh đệ sinh ba, kết giới này đối với người chẳng là gì cả Ma Thần.” Sinh Thần cười lớn, giọng nói vẫn trầm ổn, y đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, quyền trượng của y đột nhiên xuất hiện, vung trượng một cái, tất cả mọi người trong Hồ tộc đều biến mất không thấy tăm hơi giống như bọn họ chưa từng đặt chân tới đây và cái vung trượng này cũng khiến cho Bạch Khuynh Thành chìm sâu vào giấc ngủ “Đây là cuộc chiến giữa chúng ta, không liên quan đến người vô tội. Tiểu Khuynh chẳng qua cũng chỉ là sản phẩm của Đại Mẫu Thần ban xuống cho thế gian này, vì sao chúng ta lại phải tranh giành nhỉ?”

“Vì sao người muốn chống đối ta?” Ma Thần hỏi ngược lại y.

“Vì sao người lại không thử một lần nghe lời nẫu thân?” Sinh Thần cũng hỏi lại.

Cả hai người cứ như thế đặt ra quá nhiều câu hỏi nhưng không ai có thể trả lời được. A Lan nhìn về phía Bạch Khuynh Thành đang say giấc trong lòng Ma Thần thì có thể hiểu ra được điều gì đó, đột nhiên một quả cầu xanh từ đâu bay thẳng về phía Ma Thần nhưng chưa chạm vào kết giới mười bước chân của chàng liền biến thành tro bụi. Người ném quả cầu xanh ấy chính là Bạch Hồ “Thả nàng ra!!!!” Hắn vô cùng tức giận quát lớn. Nhưng thân thể đột nhiên cứng đờ, hắn quay qua nhìn Sinh Thần cũng đang lãnh khốc nhìn hắn.

“Đây là chuyện giữa huynh đệ bọn ta, người ngoài đừng xen vào.” Sinh Thần tuy nói rất nhỏ nhẹ nhưng trọng lượng lời nói lại vô cùng nặng.

“Đại nhân!!!!!!!!!!!!” Hắn hét lớn.

“Đừng nháo nữa.” A Lan bước về phía Bạch Hồ và nói “Tất cả đều đã được định đoạt.” Cô hướng mắt về phía Sinh Thần, cô nhìn thấy y có chút kinh ngạc nhưng rồi y cũng nhẹ nhàng cười khẽ một cái. Nụ cười không ngạo nghễ, không quý dĩ, một nụ cười an tâm...

Ma Thần tạo một kết giới khác và đặt nàng vào trong kết giới đó, sau đó cũng chuẩn bị sẵn sàng nghênh tiếp cuộc chiến giữa hai vị thần. A Lan và Bạch Hồ cũng được Sinh Thần bảo bọc trong kết giới riêng do mình tạo ra, y nhìn cô thâm sâu, lần đầu tiên gặp cô ở Yêu tộc chính đôi mắt này, chính thái độ điềm tĩnh này đã khiến cho y hiểu ra Thiên Mệnh này y nhất định phải bảo vệ “A Lan.” Y gọi tên cô.

“Bảo trọng.” A Lan không nói nhiều, chỉ cười nhẹ với y nhưng bọn họ nào biết đây là lần cuối cùng bọn họ nói chuyện với nhau, lần cuối cùng y nhìn thấy nụ cười của cô...

Hỗn Độn Thế Gian rung chuyển mạnh mẽ, vạn vật cảm thấy không khí đột nhiên không thể hít thở nổi, kẻ thì chết, kẻ thì nằm thoi thóp trên đất, tất cả đều không rõ nguyên nhân vì sao lại như vậy. Núi đột nhiên nứt ra làm đôi, có ngọn núi còn bị sụp đổ khiến cho vạn vật sinh sống ở đó chết theo, sông ngòi sôi sục và cạn dần, núi lửa phun trào, biển động sóng mạnh tạo thành sóng thần. Ma Cung cũng không phải là trường hợp ngoại lệ, những toà cung điện cao ngất ngưỡng cũng sụp đổ, người trong Ma tộc chạy tán loạn tìm chỗ ẩn nấp nhưng biển động này xảy ra khắp Hỗn Độn Thế Gian thì biết ẩn nấp ở đây bây giờ?

Ma Thần và Sinh Thần!

Kẻ tám lạng, người nửa cân, suốt ba ngày ba đêm vẫn chưa phân thắng bại.

Bạch Thành và Đông Liêm tuy được kết giới bảo vệ nhưng cũng đã bị ảnh hưởng sau ba ngày, vậy mà cả hai vị thần vẫn chưa ai thấm mệt.

Trong ba huynh đệ, chỉ có Tử Thần là không thể sánh ngang cùng Sinh Thần và Ma Thần, cho nên trận chiến này cậu chỉ có thể đứng ở ngoài nhìn. A Lan tuy rằng được bảo vệ nhưng thân thể vốn chỉ là một tiểu yêu tinh bình thường, với áp lực mà Bạch Thành và Đông Liêm bị ảnh hưởng, cô cũng không tránh khỏi việc tổn thương nhưng sự tổn thương này lại khá nghiêm trọng. Biết rằng bản thân mình vô dụng nhưng cô không thể để Sinh Thần vì mình mà ảnh hưởng đến trận quyết đấu này, tựa mình vào thân thể cứng đờ của Bạch Hồ, cô nhỏ giọng nói với hắn “Ta hơi buồn ngủ, ta muốn ngủ một lát, khi nào mọi chuyện xong xuôi hãy đánh thức ta dậy.”

Bạch Hồ cũng nhìn thấy nét mệt mỏi trên khuôn mặt của cô, vì thế mới nhẹ giọng đáp “Ừ.”

Thác Lý Ô Na Tư Đoá Lan cô biết rất rõ một khi nhắm mắt lại, cô sẽ vĩnh viễn không thể nào mở mắt ra được. Có lẽ kiếp này cô và y không có duyên với nhau, nếu có cái được gọi là kiếp sau thì hãy để cô và y hoàn thành những gì còn chưa làm xong. Cô không cưỡng cầu bất kỳ thứ gì, cũng không yêu cầu y sẽ đáp lại tình cảm của cô, chỉ cần được ở bên cạnh y, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Mặc dù Sinh Thần đánh nhau với Ma Thần nhưng y không lúc nào là không để ý tới A Lan, kể từ lúc cô tựa vào người Bạch Hồ ngủ cũng đã nửa ngày trôi qua, tại sao vẫn chưa thấy cô tỉnh dậy? Dồn hết tất cả sức mạnh lại, y vùng mạnh trượng một cái, đánh bật Ma Thần ra xa và nhanh chóng lại gần chỗ của A Lan.

“A Lan? A Lan?” Y lay người cô, nhưng vừa đụng vào người A Lan thì máu từ mắt mũi miệng trào ra. Toàn thân cô cứng ngắt không còn chút hơi ấm nào cả, y đưa ngón tay lên mũi cô, không còn thở, mọi thứ hoàn toàn lạnh lẽo “A Lan!!!!!!!!!!!!!!” Y buông quyền trượng xuống, vội vàng ôm lấy A Lan nhưng bây giờ cô đã không còn, ngay từ giây phút cô nhắm mắt lại, cô đã ra đi vĩnh viễn “Mở mắt ra đi A Lan... nàng mở mắt ra nhìn ta đi... A Lan!!!!!!”

Toàn bộ kết giới Đông Liêm và Bạch Thành sụp đổ, chướng khí của Hỗn Độn Thế Gian tràn ngập khắp Đông Liêm sơn, Bạch Hồ cũng vì thế mà thoát khỏi thuật yểm của Sinh Thần chạy về phía Bạch Khuynh Thành. A Lan chết, Sinh Thần sụp đổ, Đông Liêm rơi vào tình trạng héo tàn, Bạch Thành rung chuyển mạnh mẽ, Ma Thần vì đòn đánh chí mạng vừa rồi cũng trọng thương nặng.

Ôm thân thể lạnh ngắt của A Lan, Sinh Thần dường như nhận ra trách nhiệm của y đối với Hỗn Độn Thế Gian này quá lớn, lớn đến mức y đã quên mất bản thân mình từng hứa với lòng là sẽ bảo vệ thật tốt cho Thiên Mệnh của mình. Nếu đã không thể bảo vệ tốt cho một con người bé nhỏ như A Lan thì làm sao y có thể bảo vệ tốt cho người khác được... Ba tháng ở bên cạnh A Lan đủ để y nhận ra rằng, không có A Lan, Sinh Thần cũng không thể nào làm tròn trách nhiệm của mình được. Bé thì thể A Lan trên tay, Sinh Thần bước từng bước nặng nề về phía cung điện của mình, mặc cho phía sau lưng mình mọi thứ gần như đã rơi vào tận diệt.

Không có A Lan, không có Sinh Thần!

Bạch Khuynh Thành cảm nhận được áp lực khá lớn từ bên ngoài kết giới, nàng tuy không nhìn thấy gì nhưng cảm giác của nàng rất tốt, nàng cảm nhận được chướng khí, cảm nhận được mọi thứ dường như đã rơi vào sự tận diệt... nhưng vì sao mọi thứ lại như vậy? “Thần ca ca? Hồ ca ca? Cảnh Chu? A Lan? Các người đang ở đâu?” Nàng hét lớn tên của bốn người thân nhất với mình nhưng chỉ có Bạch Hồ là đáp lại nàng.

“Tiểu Khuynh!!!!” Bạch Hồ ở bên ngoài kết giới của nàng hét lớn, đây là kết giới do Ma Thần tạo ra, hắn không thể nào phá được.

“Hồ ca? Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Tại sao... tại sao ta lại ngửi thấy chướng khí nồng nặc như vậy?” Bạch Khuynh Thành biết rằng mình đang bị giam cầm trong kết giới, mà kết giới này theo nàng đoán là do Ma Thần tạo ra “Mọi người đâu hết rồi? Hồ tộc... Thần ca ca, A Lan và Cảnh Chu đâu?”

“Hồ tộc... Đông Liêm sơn... tất cả đều đã bị Ma tộc xâm chiếm và huỷ diệt. Sinh Thần bị Ma Thần đánh trọng thương và giam vào ngục tối, A Lan và Cảnh Chu... hai người họ đã chết rồi...” Nói dối, những lời Bạch Hồ nói lúc này hoàn toàn là gạt nàng. Vì sao hắn phải làm vậy? Đơn giản vì lúc này Ma Thần đang bị trọng thương, chỉ cần công kích nàng một chút. Với bản tính thiện lương của nàng, chắc chắn sẽ tin lời hắn, sẽ ra tay giết Ma Thần ngay lập tức.

“Ma Thần!!!!” Nàng gọi lớn tên chàng, tại sao chàng lại có thể làm vậy? Hồ tộc đã làm gì sai? Tại sao phải tận diệt mọi thứ như thế? “Người mau trả lời ta, tại sao người lại làm như thế??? Ma Thần???”

Chàng trọng thương và ngồi cách đó không xa, đủ nghe thấy toàn bộ lời nói dối bịa đặt của Bạch Hồ. Hừ lạnh, hắn muốn lợi dụng lúc này để gây ra hiểu lầm giữa chàng và nàng, để mượn thời cơ này diệt trừ chàng. Người thật thông minh Bạch Hồ, đúng là ta đã xem thường người “Nàng tin lời hắn nói sao?” Chàng bình thần nói, rồi dùng thuật trói Bạch Hồ và bịt miệng hắn lại, đây là chuyện giữa chàng và nàng, là kết thúc cuối cùng cho cuộc chiến tranh đoạt quyền lực.

“Tại sao ta lại không tin lời của Hồ ca?” Nàng hỏi ngược lại chàng “Hồ ca là người thân của ta, huynh ấy chưa từng lừa dối bất kỳ điều gì. Không giống người, tàn nhẫn độc ác, lòng dạ thối nát...” Nàng mắng chửi chàng không tiếc lời cay độc.

Những lời nàng mắng chửi chàng, từng câu từng chữ như từng nhát dao đâm mạnh vào tim chàng. Ma Thần đã từng nghĩ mình đã tạo được một chút lòng tin ở nàng, đã từng nghĩ sẽ suy xét thật kỹ những gì nàng nói, đã từng có ý định buông bỏ quyền lực vì nàng... nhưng ngay giây phút này chàng nhận ra một chút lòng tin nàng cũng chưa từng dành cho chàng. Phải! Chàng là Ma Thần, là đại ma đầu độc ác giết người không ghê tay, lấy việc giết chóc làm thú vui, vậy thì cần gì cái lòng tin rẻ mạt ấy “Khuyên nhi, những lời nàng mắng chửi ta đã giúp ra bưng bình đại ngộ, làm ta biết mình là đại ma đầu giết người không ghê tay. Có lẽ từ lúc gặp nàng ta đã quên mất bản thân mình là ai, cuộc sống đột nhiên trở nên tẻ nhạt dần... tất cả đều do ta quên bản thân mình là kẻ sát nhân đáng khinh bỉ nhất vũ trụ này. Và tên sát nhân này muốn cho nàng nhìn Hồn Độn Thế Gian này lần cuối trước khi nó bị tên sát nhân hủy diệt...” Dứt lời, chàng đứng dậy đi tới kết giới của nàng, phất tay một cái làm kết giới biến mất và đặt tay lên mắt nàng “Nàng muốn thấy ánh sáng, ta sẽ cho nàng nhìn thấy thứ ánh sáng nàng hằng ao ước lần cuối cùng...”

Bàn tay chàng truyền vào mắt nàng một làn hơi nóng ấm, sau đó chàng lấy tay ra. Chớp chớp đôi mắt phượng, mọi thứ xung quanh mờ ảo dần dần hiện rõ, trước mắt nàng là chàng. Vẫn một thân trường bào màu đen tuyền, vẫn khuôn mặt tuyệt mỹ đó nhưng nơi khóe miệng kia có hai vết máu tươi đang dần khô. Sắc mặt chàng cũng tái nhợt, quang cảnh xung quanh hoang tàn không còn nhận ra đây là đâu. Phía xa, nàng nhìn thấy Bạch Hồ bị trời và bị miệng lại, trong tâm hoảng loạn, có chút lớn tiếng hỏi chàng “Người làm gì Bạch Hồ?”

Chàng không đáp, ngón tay hơi run vuốt nhẹ trên khuôn mặt nàng, mâu quang vốn lẫm lẫm đột nhiên trở nên âm trầm “Nàng... đã từng... có tình cảm... với ta... hay không?” Chàng nhận nhặt đáp, từng câu từng chữ đứt quãng không liên mạch làm cho người nghe có cảm giác như ruột gan đứt từng đoạn. Câu hỏi của chàng ẩn chứa sự mất mát tột cùng, chàng hy vọng vào điều gì ở nàng bây giờ? Trong khi bản thân đã biết trước câu trả lời...

“Ta làm sao có thể có tình cảm với người?” Nàng đáp, câu trả lời của nàng rất dứt khoát nhưng sau đó lòng nàng chợt hối hận vì câu nói đó. Khuôn mặt chàng luôn lãnh băng rất hiếm khi cười thì bây giờ đây, sau câu trả lời của nàng, chàng đã nở một nụ cười rất tươi, rất nhu thuận, như thể đây là lần cuối cùng chàng cười với nàng...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 54: Chương 25.2

Vươn tay ôm lấy nàng vào lòng, Ma Thần biết thời gian không còn nhiều nữa, máu tươi trong miệng trào ra thấm ướt một mảng trên bạch y của nàng.

Cuộc sống trước đây luôn tranh đoạt, giết chóc và tẻ nhạt.

Khi nàng bước vào cuộc đời chàng...

Chàng hiểu thế nào là muốn có được thứ mình muốn, phải biết hy sinh và trả giá... có lẽ cái giá chàng phải trả trong ba tháng qua chính là ngày hôm nay. Để bước vào kết giới Đồng Liêm, chàng phải trút bỏ tám phần tu vi hắc ám của mình và để độ lại tám phần tu vi trong sạch, chàng đã phải ngồi trong ngọn lửa bất tử của núi Thực Kiệm ở tận cùng Hồn Độn Thế Gian. Sau đó lại phải độ cho Tử Thần, Huyền Vũ, Thanh Long để vào được đây. Cuối cùng sau tất cả mọi chuyện, chàng nhận ra mình đã sai rất nhiều, muốn sửa lại sai lầm này có lẽ chỉ còn một cách, tận diệt thế gian và thiết lập lại. Đây cũng chính là ước mơ lớn nhất của nàng, cái giá cho việc này chính là cả chàng và nàng...

“Ta nguyện rửa nàng, đòi đòi kiếp kiếp luân hồi vạn năm cho đến khi nào nàng nhận ra bản thân mình biết thế nào là hy sinh vì người khác thì lời nguyện này sẽ được hoá giải. Thiên mệnh của chúng ta sẽ chấm dứt, vĩnh viễn không còn liên quan tới nhau...” Chàng ở bên tai nàng, gieo rắc lời nguyện khủng khiếp, mặc cho nàng có cố gắng vùng vẫy khỏi cái ôm đang dần siết chặt. Chàng nguyện rửa nàng... Độc Cô Linh Vũ nguyện rửa Bạch Khuyên Thành, nàng có thể tin tưởng bất kỳ nhưng tuyệt đối bao giờ tin chàng, vậy thì chàng sẽ cho nàng hối hận vạn kiếp “...Ta, Ma Thần Độc Cô Linh Vũ dùng thân thể mình tạo ra mặt đất sự sống, lấy thân thể của Thần Nữ Ánh Sáng tạo thành bầu trời cao xanh. Bầu trời và mặt đất cách xa muôn trùng vạn dặm, mãi mãi không thể nào dung hợp lại với nhau, nếu có dung hợp thì ngày đó chính là ngày thế gian tận diệt thêm lần nữa...”

Bạch Khuyên Thành chết lặng, chàng tự nhiên muốn cùng nàng quyên sinh, chàng muốn bọn họ mãi mãi không thể tái hợp, chàng muốn bọn họ vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Tại sao chàng lại độc ác như vậy? Chẳng lẽ vì nàng không đáp lại tình cảm của chàng cho nên mới như vậy?

Thân thể chàng phát sáng mà thân thể của nàng dường như bay lên cao, nàng chỉ có thể nhìn thấy chàng miệng đầy máu, nụ cười tràn ngập màu đỏ của máu. Trong khoảnh khắc đó, nàng chợt nhận ra một điều cho dù bây giờ nàng có hối hận cũng đã quá trễ, lòng tin rất dễ mua và cũng chính vì thế mà rất dễ bị lợi dụng. Ma Thần không tận diệt hoàn toàn Hồn Độn Thế Gian, mà chàng dùng chính thân thể của mình và thân thể của nàng tạo ra trời và đất, đó là hai yếu tố giúp cho vạn vật có thể tiến hoá và sinh sôi nảy nở. Chàng tin lời nàng nói, chàng tin giấc mơ của nàng sẽ thành sự thật mà chính chàng sẽ là người thực hiện giấc mơ đó thay nàng, chàng tin nàng, chàng chưa bao giờ ngừng tin tưởng nàng. Chỉ có nàng là không tin chàng, chỉ có nàng đạp đổ lòng tin đối với chàng, nàng sai rồi, sai hoàn toàn rồi... “Không!!!!!! Linh Vũ!!!!!!”

Thân thể chàng tan biến vào hư không, toàn bộ Hồn Độn Thế Gian tràn ngập ánh sáng, thứ ánh sáng loá mắt đến nỗi nàng dường như đã không thể nào thấy được một Hồn Độn Thế Gian mới...

Nghe xong câu chuyện của chàng, cả bốn hài tử chỉ biết im lặng nhìn chàng rất lâu. Độc Cô Linh Vũ hiểu rất rõ cả bốn hài tử đang suy nghĩ gì, chàng âm

đam nói “Mỗi người trong chúng ta ai cũng đều phạm phải sai lầm, biết nhận ra sai lầm và sửa chữa kịp thời thì sẽ không tạo quá nhiều nghiệp chướng và hối hận. Thù hận luôn khiến con người ta mê muội, ăn oán chi làm con người ngu muội, từ bỏ mọi thù hận sẽ khiến lòng chúng ta thanh thản.” Trải qua rất nhiều năm và nhiều kiếp số, cuối cùng chàng cũng nhận ra rất nhiều điều, tuy rằng bây giờ chàng và nàng không còn sợi dây Thiên Mệnh nhưng chỉ cần chàng vẫn còn yêu nàng, cố gắng bảo vệ đoạn duyên phận này qua một ngàn năm nhất định sợi dây Thiên Mệnh sẽ được nối lại.

Những lời chàng nói khiến cho những cây đào rung chuyển cành cây mạnh mẽ...

“Phụ thân, ta không biết quá khứ của mọi người như thế nào nhưng ta chỉ biết một điều duy nhất...” Độc Cô Tử Hoa nằm dài xuống đất, nhìn lên bầu trời cao trong xanh và diêm đạm nói “...quá khứ đã là thứ đã qua, tương lai là thứ khó nắm bắt. Thay vì hoài niệm quá khứ thì tại sao chúng ta không hướng về tương lai...”

Độc Cô Linh Vũ có chút ngạc nhiên, đứa nhỏ này và Độc Cô Tử Dạ tuy rất ít nói nhưng rất hiểu lẽ đời, tính cách rõ ràng là rất giống chàng nhưng lại không hoàn toàn giống. Chàng xoa đầu Độc Cô Tử Hoa, trong bốn hài tử chàng rất yên tâm khi giao ba hài tử còn lại cho đứa nhỏ này, nhất định sẽ có một ngày đứa nhỏ này sẽ khiến chàng tự hào.

“Đại ca nói đúng, bây giờ đối với tụi con, phụ thân chính là người tuyệt nhất.” Bạch Lý vui vẻ nói rồi xà vào lòng chàng nũng nịu “Cho dù có tìm kiếm khắp cửu giới cũng không thể tìm ra được ai tuyệt vời hơn phụ thân. Phụ thân biết nấu ăn, lại còn nấu ăn ngon nhất cửu giới, võ công kiếm pháp phép thuật không ai có thể so bì được, phụ thân của con là thiên hạ không địch thủ!!!!” Tiếng cười vui vẻ của Bạch Lý xoa tan bầu không khí căng thẳng từ nãy giờ. Độc Cô Tử Hoa, Độc Cô Tử Dạ, Độc Cô Tử Chiêu, Độc Cô Thượng Thần, Độc Cô Bách Ngọc và Độc Cô Linh Vũ, ai ai cũng đều yêu thương cô bé, bất kỳ ai bắt nạt cô bé đều không thể sống nổi với những nam nhân của gia tộc Độc Cô. Không chỉ có Độc Cô gia tộc mà cả Bạch Thành, cả Đông Liêm Sơn ai cũng yêu quý Bạch Lý, kẻ nào dám đụng đến tiểu công chúa của Đông Liêm nhất định sẽ không được yên đâu.

“Cả đại gia đình vui vẻ nhỉ?” Một giọng nói thanh lãnh vang lên, từ xa đi tới là một cặp nam nữ vô cùng xinh đẹp, người nam nhân vận trường bào bạch y nắm chặt lấy tay người nữ nhân trường bào lam y, trông bọn họ hết như một đôi phu thê mới thành thân vậy.

“Tiểu thúc Bách Ngọc, thăm nhi Nghi Huyền.” Bạch Lý nhìn thấy người đến liền kinh hi rồi bật đứng dậy chạy rới ôm lấy lam y nữ nhân.

“A! Để xem Tiểu Bạch nhà chúng ta đã lớn chưa.” Lam y nữ nhân, Lý Nghi Huyền bế Bạch Lý lên sủng nịnh yêu thương.

“Xem kìa, vừa đến là chỉ biết tới Bạch Lý, quên cả ba huynh đệ chúng ta rồi.” Độc Cô Tử Chiêu nằm sấp dưới đất, tay chống cằm ghen tị với muội muội mình.

“Nam tử hán đại trọng phụ lại đi ghen với một nữ nhân sao?” Bạch y nam nhân, Độc Cô Bách Ngọc ký một cú thật mạnh vào đầu của Tử Chiêu, nam nhân mà đi ghen tị sủng ái với nữ nhân thì thật chẳng đáng mặt nam nhi.

“Đầu lăm đó, tiểu thúc ngài không cần phải động như vậy đâu.” Tử Chiêu uỷ khuất xoa cái đầu bị ký sung một cục to tướng, nam nhi thì nam nhi chứ, hiện tại cậu còn nhỏ mà, cậu cũng muốn có được sự sủng ái đó.

“Tử Hoa, Tử Dạ, Tử Chiêu, các con theo Nghi Huyền thăm nhi ra ngoài chơi đi. Phụ thân có việc muốn nói với tiểu thúc các con, ngoan nhé.” Độc Cô Linh Vũ xoa đầu Tử Chiêu, đứng là đứa trẻ nghịch ngợm.

Đội bọn trẻ rời đi hết, Độc Cô Bách Ngọc mới lên tiếng “Huynh không tính đổi tên cho nơi này sao? Ta không hiểu vì sao tên kia lại đặt tên cho toà thành này không rõ như vậy.”

“Sao không rõ ràng?” Chàng hỏi.

“Rõ ràng là một toà thành lớn, lại đặt tên Bạch Thành, chữ ‘thành’ này là toà thành hay là tên riêng? Thật không biết tên kia này đặt tên cái kiểu gì nữa...” Nói đến đó, đột nhiên cậu cảm thấy có gì đó sai sai, hình như tên kia là đệ đệ của chàng, mà chàng luôn là người đặt những cái tên khó hiểu.

Chàng cũng đã từng nghĩ đến chuyện này, Độc Cô Thượng Thần năm trăm năm trước đã giao lại toàn bộ Đông Liêm này cho chàng rồi lên Thiên giới lo liệu mọi thứ. Nếu đã giao cho chàng rồi thì việc đặt lại tên cho nơi này chàng có toàn quyền quyết định.

“A!” Độc Cô Bách Ngọc kinh hô một tiếng “Nếu huynh muốn đặt lại tên nơi này thì tốt nhất nên hỏi qua ý kiến của bốn tiểu hài tử.” Đây chính là lời khuyên chân thành cậu dành cho chàng, lỡ như chàng đặt tên không hợp ý chúng thì sẽ như thế nào nhỉ?

“Không cần thiết.” Chàng ngay lập tức từ chối lòng tốt của cậu “Ta và đám trẻ đã chọn được tên cho nơi này từ lâu rồi.”

“Há?????” Cậu há hốc mồm.

“Lạc Quang thành, hai chữ Lạc Quang có vô vàng ý nghĩa, ai muốn nghĩa theo nghĩ gì cũng được.” Chàng nói, chàng cũng lười phải giải thích ý nghĩa của hai chữ này, là ánh sáng, là lạc quan, là vui vẻ, là mùa xuân, hay là cái gì khác cũng được... riêng chàng thì chỉ nghĩ rất đơn giản là hy vọng phía cuối con đường mòn. Có thể chàng hơi khác người khi đặt cái tên, cái nghĩa và ý nghĩ của chàng không hề ăn nhập nhau, toàn khiến người khác hiểu lầm, nhẹ thì không sao, nặng thì có khi tiếng xấu vang xa.

“Hm...” Cậu vuốt cằm dăm chiêu, cậu đâu có lạ gì chuyện đặt tên của chàng. Khổ nỗi cả đám trẻ kia cũng gật đầu cái rụp chọn cái tên này, đúng là hồ phụ sinh hồ tử, thật khiến người khác lo lắng về tương lai cháu chắt của Độc Cô gia tộc. Tên là một chuyện, ý nghĩa cũng là một vấn đề nhưng suy nghĩ lại hoàn toàn khác, cậu thật khổ tâm khi sống trong một gia tộc quái dị này “Lạc Quang cũng được, hiểu theo ý nghĩa nào cũng không sao, ít ra cái tên này cũng không quá khó hiểu so với cái tên Bạch Thành.”

“Theo ta nghĩ tên kia do quá lười suy nghĩ nên lấy đại họ của Tiểu Khuynh mà đặt và không biết vô tình hay cố ý quên không thêm một chữ khác phía sau chữ Bạch mà lấy luôn chữ thành trong toà thành ghép vào mới ra cái tên Bạch Thành đây khó hiểu. Bạch Thành thành thì chữ thành lặp đi lặp lại hai lần nghe thật không thuận tai, có lẽ vì vậy mà ngày xưa Hồ tộc chỉ lấy hai chữ Bạch Thành để gọi và dần dần cũng quen miệng.” Chàng giải thích cho cậu nghe, đây chỉ là theo suy nghĩ phỏng đoán của chàng mà thôi. Còn suy nghĩ của tên kia, chàng hoàng toàn không dám đoán mò lung tung “Huống hồ cái tên này lại gọi quá nhiều ký ức thương tâm, là nên đổi tên khác để bắt đầu lại cuộc sống mới.”

Lý giải của chàng không phải không có cơ sở, mà cả hai người bọn họ rất lười đặt tên cho nên cái gì vừa thoáng qua đầu liền lấy điều đó mà đặt đại luôn chứ không cần biết nó mang ý nghĩa gì. Điển hình như việc đặt tên cho tiểu nữ hải duy nhất của mình, chàng cũng lý giải qua loa bảo rằng lấy họ Bạch của nàng làm họ và chỉ thêm chữ Lý phía sau. Trên thực tế ai cũng hiểu hai chữ Bạch Lý cũng chỉ là tên của bé con, nếu ghép thêm họ Độc Cô cũng không khác là bao nhiêu... bé con vừa có họ Độc Cô, vừa có họ Bạch, một mũi tên trúng hai đích. Độc Cô Bạch Ngọc cảm thấy tốt cùng!

“Nhưng hôm nay người tới đây có việc gì?” Tự dưng lại nói về vụ đặt tên?” Chàng hỏi, cái tên này xưa nay không được bình thường và không đi đúng trọng tâm chủ đề, toàn nói lan man rồi sau đó khi được người khác nhắc mới nhớ ra việc chính.

“À!” Đập tay một cái bộp, Độc Cô Bạch Ngọc chợt nhớ ra chuyện hôm nay cậu đến đây. Đúng là cậu có cái tật lan man chuyện không đâu trước khi vào vấn đề chính “Độc Cô Thượng Thần mới ra một quyết định mà có lẽ người được lợi là tất cả chúng ta.”

“Hử? Lợi sao?” Chàng nhướng cao mày kiểm nhìn cậu. Tên kia không nghĩ ra mấy chuyện quái đản thì cũng là chuyện kinh dị, lần này ra quyết định có lợi chắc đầu óc y không bình thường.

“Huynh đừng tỏ thái độ thế.” Cậu biết chàng đang nghĩ không tốt về y nhưng quyết định lần này cậu có xem qua và đồng ý “Y tuyên chỉ, cửu giới có Bát Đế Quân là tứ thần thượng cổ chúng ta, ngoài ra tứ thần thú được cân nhắc thăng lên làm thần thượng cổ xếp ngang hàng với tứ thần. Chính vì thế mới có Bát Đế Quân và từ sau này y có hứng trí phong danh cho ai làm Đế Quân, để phân biệt với những vị tôn thần như chúng ta thì y đã tạo ra tám dấu ấn tượng trưng cho quyền lực khuynh đảo cửu giới của Bát Đế Quân.” Nói rồi cậu trao cho chàng năm quả cầu nhỏ và lấy tay chỉ lên trán mình “Đây là ấn ký của chúng ta, từ liên hoa.”

Nhìn đóa từ liên màu đỏ trên trán cậu, chàng thấy quyết định lần này của y tạm chấp nhận được. Lấy một quả cầu nhỏ đưa lên trán, chàng ấn mạnh ấn ký vào trán, lập tức ấn ký xuất hiện và phát ánh sáng đỏ.

“Y muốn hỏi huynh lấy hiệu là gì?” Cậu hỏi.

“Hiệu của y và người là gì?” Chàng hỏi ngược lại.

“Sinh Thần Đế Quân và Tử Thần Đế Quân.” Cậu đáp.

“Hmm...” Chàng vuốt cằm rồi ngược đầu lên nhìn cây đào nhẹ giọng hỏi “Vũ Thần và Bạch Thần, có lẽ không tệ quá phải không Khuynh nhỉ?” Cảnh đào khẽ run như đồng ý với quyết định của chàng “Thế thì cứ lấy hai cái hiệu đó đi.”

Độc Cô Bạch Ngọc nụ cười có chút méo mó không biết nên nói gì...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 55: Vị Đế Quân Thứ Tám Thức Tỉnh.

Thiên giới năm trăm năm qua đều do một tay Sinh Thần Đế Quân chủ trì, chúng tiên trong cửu giới ai cũng lấy làm khó hiểu vì sao y không ngồi lên ngôi vị đó? Lại đem những thắc mắc này di dời đến hai vị Đế Quân còn lại là Tử Thần Đế Quân và Vũ Thần Đế Quân. Tam Đế Quân dường như không hứng thú cho lắm với ngôi vị còn con này, Sinh Thần Đế Quân còn từng tuyên bố “Chúng tiên ai có gan ngồi trong lò luyện đan của bản đế quân một trăm ngày, trải qua những mộng cảnh khổ ải của bản đế quân tạo ra. Nếu vượt qua được thì có thể đường đường chính chính ngồi vào chiếc ghế Thiên Quân thống lĩnh cửu giới.” Chính lời tuyên bố ấy đã khiến tất cả thấy mọi người trong cửu giới sôi sục và tìm đến thử thách nhưng kết quả không ai qua nổi ba ngày chứ đừng nói đến một trăm ngày.

Bốn mươi chín ngày thăng lên thượng thần họ còn chưa vượt qua nổi chứ đừng nói đến một trăm ngày trở thành Thiên Quân. Chính vì thế sau một trăm năm không có kẻ nào dám thử thách bản thân mình trong một trăm ngày đó cả “Những mộng cảnh này được tạo ra là để tìm người có căn và duyên mới có thể vượt qua được. Ngôi vị Thiên Quân cũng không phải là ngôi vị tầm thường, tuy rằng so với ngôi Đế Quân có kém hơn một bậc nhưng là trên vạn người.” Vũ Thần Đế Quân nhâm chán nói với Tử Thần Đế Quân khi nghe thuật lại tình hình ở Thiên giới và chính vì câu nói này đã đánh tan ý định của những ai thêm muốn ngôi vị này.

Lại nói Sinh Thần Đế Quân cũng rất tùy hứng, trong một lần Vũ Thần Đế Quân tổ chức tiệc trà ở Lạc Quang thành núi Đông Liêm, Sinh Thần vô tình nhìn thấy nhi tử thứ hai của Vũ Thần là Tử Dạ thượng tiên điện hạ liền không nhận được mà tuyên bố trước chúng tiên “Tử Dạ thông minh sáng dạ chắc chắn sẽ là vị Thiên Quân anh minh.” Từ đó rất nhiều tin đồn nổi lên, mà tất cả đều liên quan đến hai vị thượng tiên là Tử Hoa và Tử Dạ.

Người nói Từ Hoa điện hạ nghe xong lời đó liền rời khỏi bữa tiệc và từ đó tranh giành với Từ Dạ điện hạ. Người nói Từ Hoa điện hạ như vậy lại không thể bằng Từ Dạ điện hạ, sau này có lẽ chỉ là thượng tiên chứ không thể thắng thượng thần. . .

Vũ Thần Đế Quân dạy dỗ hài tử nổi tiếng nghiêm khắc nhất trong cửu giới, phải nói rằng cách dạy của chàng quá mức tàn bạo nhất. Không ai biết vì sao chàng lại làm như vậy đối với bốn hài tử, tuy bọn chúng năm trăm tuổi so với phạm nhân thì chỉ mới là những hài tử năm tuổi. Nhưng lại đối với Từ Dạ nghiêm khắc gấp ngàn lần, không phải vì lời nói của Sinh Thần mà là vì Từ Dạ yêu cầu chàng.

Độc Cô Linh Vũ hằng ngày chăm sóc vườn đào ở Ý Liên cung, sau đó là lên lớp dạy dỗ bốn hài tử, cứ như thể chín trăm năm đã trôi qua. Bây giờ cả bốn hài tử đã được một vạn bốn trăm tuổi. Nếu cả bốn hài tử của chàng là người có tiềm năng thì chẳng mấy chốc sẽ thăng lên thượng thần rất nhanh.

Bỗng một ngày kia, Bạch Lý chạy đến trước mặt chàng với vẻ mặt hốt hải “Phụ thân!!!!!!!!” Cô hét lớn. Lúc này chàng đang ngồi trước án thư, nhìn thấy cô chạy đến có chút nhũn mảy, xưa nay cô chưa bao giờ tỏ thái độ kiêu nhả như vậy. Bạch Lý nhanh chóng chạy lại và ôm chặt chàng, vui mặt vào lòng ngực chàng khóc thút thít nói “Phụ thân!!!! Không xong rồi. . . hu hu. . .”

“Có chuyện gì xảy ra? Nữ nhi yêu quý của ta ngoan đừng khóc.” Chàng vỗ nhẹ lưng cô an ủi.

Từ ngoài cửa xuất hiện thêm ba bóng dáng nam nhân khác bước vào.

“Có chuyện gì mà A Lý nhà chúng ta khóc thế này?”

“Kẻ nào to gan làm A Lý khóc?”

“A Lý.”

Nghe thấy giọng của ba nam nhân, Bạch Lý vội buông chàng ra và chạy lại ôm từ y nam nhân “Đại ca, A Lý không muốn sống nữa. . .”

“A Lý ngoan, kể đại ca xem đã có chuyện gì xảy ra?” Từ y nam nhân, Độc Cô Từ Hoa đại ca của Bạch Lý sùng nịnh hỏi.

Bạch Lý bắt đầu kể lại. . .

Hôm nay như thường lệ, cô đến bờ hồ Vong Ưu lấy nước mang về cho phụ thân tưới vườn đào. Đột nhiên giữa lòng hồ nước sôi sục, bọt nổi lên trắng xóa và từ dưới lòng hồ có một nam nhân trồi lên, toàn thân không một mảnh vải. . . “A!!!!” Bạch Lý kể đến đó đột nhiên hét lớn và khóc rống “Huhu. . . như vậy là muội không thể gả cho ai được nữa rồi. . . huhu. . .”

“Ách. Cái này. . . A Lý đã nhìn thấy những gì?” Lam y nam nhân, Độc Cô Từ Chiêu hỏi.

“Muội. . . hu hu. . . muội nhìn thấy. . . hu hu. . . nhìn thấy. . . hu hu. . . toàn bộ. . .” Bạch Lý vừa nói vừa khóc câu chữ không liền mạch nhưng cũng có thể ghép lại thành nguyên câu là “Muội nhìn thấy toàn bộ.”

“Cái gì???” Ba người bọn họ đồng loạt hét lớn, riêng chàng vẫn bình tĩnh ngồi nhìn cả bốn hài tử mỗi người mỗi sắc độ trên khuôn mặt.

“Nam nhân đó trông như thế nào A Lý?” Chàng rất lâu mới nhàn nhạt lên tiếng hỏi nữ nhi mình, giọng chàng vẫn bình tĩnh như đã đoán trước được tất cả mọi chuyện.

“Phụ thân. . . hần. . . có tóc và mắt màu xanh lục trông vô cùng kỳ lạ. . . đây là lần đầu tiên con thấy một người như vậy. . .” Bạch Lý nói.

“Đã thức tỉnh rồi.” Chàng lạnh nhạt nói rồi vội đứng dậy ra khỏi phòng, bỏ mặc bốn hài tử đang không hiểu gì.

Độc Cô Linh Vũ cười mây bay tới hồ Vong Ưu, cả bốn hài tử cũng đi theo sau chàng. Đứng trước hồ Vong Ưu, cô nhân năm xưa một thân dính đầy nước khiến mái tóc xanh dính sát vào thân làm lộ ra từng đường cong tuyệt hảo. Đôi mắt xanh đồng bộ với mái tóc khẽ nâng lên nhìn về phía người vừa đến, chàng biết người này và cũng hơi bất ngờ khi hần thức tỉnh sớm hơn tính toán của mình.

“Thanh Long.” Chàng lên tiếng gọi nam nhân kỳ lạ kia, cả bốn hài tử cả kinh nhìn chàng.

Bọn họ không phải không biết cái tên mà phụ thân họ vừa thốt lên, Thanh Long là thần thú năm xưa của phụ thân và bây giờ là vị đế quân chưa thức tỉnh trong ngũ Đế Quân. Nói vậy đây chính là Đông Long Đế Quân?

“Ngài gọi ta?” Nam nhân kỳ lạ lên tiếng hỏi lại chàng.

“Ngươi không nhớ mình là ai sao?” Chàng không ngạc nhiên khi nghe hần hỏi lại.

“Ta không biết mình là ai? Vì sao lại ở đây. . .?” Nam nhân kỳ lạ mơ hồ về thân phận của mình.

“Nếu đã không nhớ thì cũng không sao.” Chàng khẽ cười, quên đi quá khứ cũng tốt! Đây chính là bù đắp chàng dành cho hần “Ta sẽ nhận ngươi là đệ tử của mình, sẽ dạy ngươi những gì ngươi chưa biết. Bây giờ ngươi sẽ mang họ Đông Phương, ngươi sinh ra ở bờ hồ Vong Ưu này thì lấy tên Ưu đi. Đông Phương Ưu sẽ là tên của ngươi.”

Mặc dù hần không rõ bản thân mình là ai nhưng hần có thể cảm nhận được một thứ sức mạnh vô hình cực lớn xoay quanh bạch y nam nhân vừa đặt tên

cho hấn. Nếu người đó đã có lòng tốt thì hấn sẽ nhận, từ giờ hấn sẽ là Đông Phương Ưu “Xin hỏi, đại danh của ngài là gì?”

“Ta là Độc Cô Linh Vũ, người đời gọi ta là Vũ Thần Đế Quân của Đông Liêm sơn, ta sống ở Lạc Quang thành cùng bốn hài tử của mình.” Nói rồi chàng chỉ tay về phía bốn bóng dáng sắc sỡ đang đứng gần đó giới thiệu cho hấn “Từ y nam tử là đại hài tử của ta, Độc Cô Từ Hoa. Huyền y nam tử Độc Cô Từ Dạ, lam y nam tử Độc Cô Từ Chiêu và vị bạch y nữ tử lúc này phát hiện ra người chính là tiểu nữ nhi của ta Bạch Lý.”

Nghe nói đến tên mình, Bạch Lý lập tức núp sau lưng Từ Hoa không dám lộ mặt ra.

“Nàng...” Đông Phương Ưu muốn nói gì đó thì bị tiếng hét của Bạch Lý lấn áp “Ta không thấy gì hết, người không được phép nhắc lại!!!!” Này, hấn đã nói gì đâu? Đưa mắt nhìn xuống thân mình thì hơi ối bản thân so với năm người kia đúng là không có mảnh vải che thân.

Độc Cô Linh Vũ phát tay một cái liền xuất hiện một bộ y phục màu xanh lục cho Đông Phương Ưu, chàng đưa cho hấn và nói “Cả hai chẳng qua chỉ là vô tình nhìn thấy sự việc xấu hổ này nên coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra.”

“Phụ thân!” Bạch Lý không đồng tình với chàng “Con đã nhìn thấy hết toàn bộ của Đông Long Đế Quân.” Cô nhận ra bản thân mình nên có chút trách nhiệm trong chuyện này và người cô nhìn thấy lại là vị Đế Quân thứ tám mà cả bốn huynh muội cô đang tìm kiếm “Cho nên... con nghĩ... mình sẽ thành thân với Đông Long Đế Quân... đây coi như là bù đắp...”

“Không được!!!” Độc Cô Từ Dạ quát thẳng vào mặt Bạch Lý “Chỉ vì nhìn thấy một chút mà muội lại trao cả đời mình một người không rõ lai lịch sao? Ta tuyệt đối không chấp nhận.” Nói rồi y nắm lấy tay cô rời khỏi bờ Vong Ưu, mà Độc Cô Từ Chiêu cũng không đồng tình với quyết định của cô, cũng đi theo Từ Dạ.

Nhìn ba hài tử của mình rời đi mà chàng không phản ứng gì cả, người vẫn bình tĩnh nhất Độc Cô Từ Hoa lúc này phá cười lớn “Đúng là duyên phận khó tách rời, phải không phụ thân?”

Độc Cô Linh Vũ khẽ gật đầu.

Đông Phương Ưu nhìn bóng dáng cô rời đi mà trong tim có chút nhói, cảm giác này giống như đã có từ rất lâu. Hấn không rõ vì sao đối với lời nói của cô có chút vui trong lòng...

Độc Cô Linh Vũ đưa Đông Phương Ưu về Lạc Quang thành và sắp xếp một chỗ cho hấn ở Lư Khâu cung, nơi ở cũ Sinh Thần Đế Quân. Sau đó chàng một mình lên Thiên giới gặp Độc Cô Thượng Thần. Hơn một vạn bốn trăm năm, đây là lần đầu tiên chàng rời khỏi Đông Liêm sơn. Điều này khiến cho ba hài tử của chàng vô cùng không vui vì người có thể khiến phụ thân bọn chúng rời khỏi đây là kẻ được cho là Đông Long Đế Quân không rõ lai lịch.

“Đại ca, sao huynh không ngăn cản phụ thân? Lỡ như kẻ kia có ý định xấu đối với Lạc Quang thành thì sao? Huynh không nhớ năm trăm năm trước vì mẫu thân nghĩ lại tình thân với ả Bạch Thanh Tĩnh mà đã hại phụ thân mất một nửa tu vi cứu chữa cả vườn đào sao? Bây giờ huynh lại không ngăn cản gì, còn ủng hộ phụ thân rước kẻ không rõ lai lịch...” Độc Cô Từ Dạ tức giận mắng Độc Cô Từ Hoa.

“Chuyện đó ta vẫn nhớ rất rõ.” Đúng vậy! Năm trăm năm trước, mẫu thân đột nhiên hỏi phụ thân bây giờ Bạch Thanh Tĩnh hồn phách đã đi đâu. Phụ thân nói Sinh Thần thúc thúc đã giam ả vào đại lao của Thiên giới để ả chịu bảy mươi hai nhục hình thống khổ của thế gian. Mẫu thân vì niệm tình ả là muội muội mình cho nên van xin phụ thân và Sinh Thần thúc thả ả ra, sau đó đưa ả về đây để chăm lo vườn đào giúp Bạch Lý một tay nhưng không ngờ ác tâm của ả quá lớn. Trong một đêm thanh vắng, ả châm ngòi đốt cả vườn đào, phụ thân biết được đã chạy đến đánh tan hồn phách ả và dùng nửa tu vi của mình cứu vườn đào.

“Nếu huynh nhớ thì tại sao không ngăn cản phụ thân dẫn kẻ kia vào đây?” Từ Dạ nghe lời nói của Từ Hoa rất thần nhiên mà giận tím mặt.

“Sao ta phải ngăn cản?” Từ Hoa hỏi ngược lại.

“Huynh...” Từ Dạ không biết nói gì với tên đại ca không quan tâm sẽ có chuyện xấu xảy ra một lần nữa với vườn đào.

“Hai huynh có thôi đi không?” Bạch Lý tức giận hét lớn.

“A Lý?”

“Phụ thân sẽ không rời khỏi đây lên Thiên giới nếu như đó không phải là người quan trọng mang các vị Đế Quân đang tìm.” Từ Hoa nhấp một ngụm trà nhàn nhạt nói.

Độc Cô Từ Dạ cảm thấy lời Độc Cô Từ Hoa rất hợp lý liền ngó bót con giận và chờ đợi tin tức từ phụ thân. Y nhìn ra ngoài cửa sổ lúc này Đông Phương Ưu được phụ thân giao cho nhiệm vụ tưới nước hồ Vong Ưu cho vườn đào. Tuy rằng bọn họ không thích kẻ lạ vào khu vườn này nhưng phụ thân đã giao việc này cho hấn thì làm sao bọn họ dám chống lại.

Độc Cô Linh Vũ lần đầu tiên lên Thiên giới, tất cả mọi người ai cũng đều thất kinh bát đảo trước dung mạo họa thủy của chàng. Nhiều tiên nga còn thần thờ rất lâu khi chàng đến Bạch Đình Điện, nơi Sinh Thần Đế Quân ở. Tuy rằng cả hai huynh đệ bọn họ đều rất giống nhau nhưng với vị Vũ Thần Đế Quân lần đầu xuất hiện trong chốn Thiên giới này đã nổi lên một con sóng mạnh. Có rất nhiều người hiếu kỳ với vị Vũ Thần Đế Quân và nhất là vị Đế Hậu chưa bao giờ một lần xuất hiện, có nhiều người còn có ý định tán tỉnh vị Đế Quân bí ẩn này.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 56: Chương 26.2

“Hôm nay ngon gió nào đã đưa vị Đế Quân ở ẩn xuất hiện ở Thiên giới, làm cho tất cả tiên nữ trên Thiên giới phải chết tâm?” Độc Cô Thượng Thần ngồi trước án thư, nhìn người vừa đến, lời nói nửa mai nhưng không hề ngạc nhiên một chút nào.

“Người biết ta sẽ đến?” Chẳng hỏi.

“Sao lại không biết.” Y nhún nhún vai và buông bút xuống, y đứng dậy đi đến bên bàn trà và châm trà mời chàng “Ngồi xuống đi, đã lâu rồi chúng ta không cùng ngồi lại hàn thuyên. Hôm nay nhân tiện người lên đây thì chúng ta cùng nhau hàn thuyên một chút, người thấy sao hả?” Độc Cô Thượng Thần cho dù có bận tới đâu nhưng hôm nay liền sẽ bỏ tất cả mọi chuyện để tiếp đón vị khách quý mà một vạn bốn trăm năm nay luôn ở Đông Liêm không hề bước chân ra thế giới bên ngoài.

Độc Cô Linh Vũ nhướng cao mày kiếm nhưng rồi cũng ngồi xuống ghế cùng y hàn thuyên tâm sự.

Chuyện là một vạn bốn trăm năm trước, Độc Cô Thượng Thần đẩy Thanh Long và Tiểu Hồ nhập luân hồi nhưng không hiểu sao suy nghĩ lại chỉ để Tiểu Hồ nhập luân hồi. Còn Thanh Long thì biến hẳn thành một cục đá lớn rồi ném xuống hồ Vong Ưu, để hẳn tích tụ những tình túy của trời đất và cùng đợi những người còn lại thức tỉnh. Nhưng có lẽ y tính toán không chu toàn nên hẳn đã thức tỉnh sớm hơn những người còn lại, mà chuyện này cũng không có ảnh hưởng gì cả, thức tỉnh sớm lại càng tốt chứ sao.

“Bạch Lý và hẳn là thiên mệnh đã định, cho nên chúng ta cứ để bọn chúng tự nhiên đi.” Y chống cằm nói.

“Vấn đề ta lo là...” Chẳng bắt đầu kể lại những gì đã xảy ra và phản ứng ba hài tử của mình “...chuyện là như vậy. Bậc là phụ mẫu ai mà chẳng muốn con mình được hạnh phúc nhưng tình huống này khiến ta không biết nên xử lý như thế nào.”

“Người làm phụ thân của bọn chúng chứ có phải ta đâu mà hỏi ta.” Những ngón tay của y gõ nhẹ lên mặt bàn, nhìn vẻ khăn trương của chàng làm y cảm thấy buồn cười.

Độc Cô Linh Vũ trầm mặc, chén trà trên tay cũng đã cạn, đây là thiên mệnh bọn họ bắt buộc phải vượt qua, chàng không thể nào can thiệp vào được. Cái gì cũng có cái giá của nó, chàng cũng đã từng trả giá cho ngày hôm nay “Người biết không, ta đã suy nghĩ rất kỹ, khi tất cả mọi người thức tỉnh, ta và nàng sẽ không gán lại đoạn nhân duyên trước kia nữa.”

“Vì sao?”

“Đã là cuộc sống mới, là bắt đầu mới, không nên tự mình lưu luyến.”

“Nếu như nàng muốn tự mình lưu luyến thì sao?”

“...” Chẳng không trả lời được, chàng không biết mình có đủ dũng khí để buông tay nàng không.

“Người chưa đủ dũng khí như ta đâu.” Độc Cô Thượng Thần châm trà, thờ dài nói “Ta đã viết sẵn đoạn nhân duyên cho A Lan, sau khi ta không còn trên thế gian này, người hãy giúp ta chăm sóc cho nàng ấy.”

“Người nói ta không đủ dũng khí nhưng ngược lại ta thấy người cũng không có dũng khí để đối diện với A Lan. Điều đó được thể hiện qua việc người tự mình viết đoạn nhân duyên khác cho nàng ấy mà không chịu cắt đứt thiên mệnh giữa hai người.” Đặt chén trà xuống, chàng vội đứng dậy rồi đi nhưng đến cửa đột nhiên lại dừng lại nói thêm gì đó với y “Hai món nợ với A Lan, người chỉ trả được món nợ kiếp số. Còn món nợ nhân duyên e rằng cho dù người có viết vận mệnh nhân duyên cho nàng ấy như thế nào cũng không thể trả được món nợ nhân duyên vốn đã là vết hằn sâu trong tim của A Lan.”

Bóng dáng chàng khuất dần, chén trà trong tay y bị bóp nát, lời chàng nói không sai, chẳng qua y không muốn A Lan sau này sẽ tịch mịch vì mình. Số mệnh vốn là thứ cay nghiệt nhất, cho dù y có là vị thần viết mệnh cũng không thể tránh được vận mệnh của mình, A Lan thật xin lỗi, ta chỉ có thể trả cho nàng một món nợ mà thôi...

Trở về Lạc Quang thành, Độc Cô Linh Vũ bắt đầu lên kế hoạch cho việc dạy dỗ Đông Phương Ưu mặc cho Độc Cô Tử Dạ và Độc Cô Tử Chiêu phản đối. Chàng cũng không giấu hấn bất kỳ thứ gì, quá khứ, thân phận và cả thiên mệnh giữa hẳn với Bạch Lý, Đông Phương Ưu so với thời viên cổ không khác một chút nào, luôn điềm tĩnh và tiếp thu mọi thứ một cách nhanh chóng. Bạch Lý ngày nào cũng làm điểm tâm đưa tới cho hẳn, như thể đã tạo thành một thói quen cho cả hai người.

Một ngày kia, Đông Phương Ưu và Độc Cô Tử Hoa cùng ngồi lại đánh cờ, Bạch Lý và hai vị đệ đệ còn lại cũng ngồi kế bên quan sát thế cờ của bọn họ.

“Đông Long Đế Quân, ta nói điều này không biết có được không?” Độc Cô Tử Hoa nhàm hạ cầm một cái bánh điểm tâm do Bạch Lý chuẩn bị sẵn cắn một cái.

“Tử Hoa thượng tiên cứ nói.” Đông Phương Ưu bình thản nói.

“Ta nói chẳng còn mấy tháng nữa là đến sinh thần của ta, ta rất muốn làm chuyện gì đó trong ngày sinh thần của mình. Vì thế ta hy vọng có thể giao việc chăm nom ba người còn lại cho ngài, ta tin ngài có thể thay ta những lúc vắng mặt mà nhắc nhở bọn chúng học hành.” Y nói thản nhiên và không hề quan tâm tới hai tiêu đề của mình đang không vui khi nghe y giao phó trách nhiệm này cho một người xa lạ.

“Đại ca, bọn ta không cần hẳn chăm nom.” Độc Cô Tử Chiêu lớn tiếng.

“Im miệng!” Độc Cô Tử Dạ hét lớn vào mặt của đệ đệ mình, cậu biết rất rõ hành động lúc này của mình.

“Tử Dạ đủ rồi.” Độc Cô Tử Hoa xoa tay “Ta biết các ngươi rất khó chấp nhận việc có người lạ trong Lạc Quang thành này nhưng dù sao hẳn cũng là Đông Long Đế Quân một trong tám vị Đế Quân của cửu giới. Phụ thân chắc chắn có dự tính của mình, chúng ta hãy tự lo cho mình, dù sao chúng ta cũng đã một vạn năm trăm tuổi rồi. Việc chúng ta cần là phải làm nở mày nở mặt phụ thân, chúng ta đều là thượng tiên, đều là hải tử của một trong tám vị Đế Quân, chúng ta không thể làm mất mặt phụ thân.”

“Đó chính là lý do huynh giao bọn ta cho Đông Phương Ưu để chuẩn bị thăng thượng thần khi chỉ mới một vạn năm trăm tuổi? Huynh có biết như thế rất nguy hiểm không?” Độc Cô Tử Dạ nắm chặt tay thành nắm, lạnh lùng nhìn thẳng vào tử mẫu tĩnh lặng như nước của Tử Hoa. Đối với cậu, y chính là vị đại ca cậu tôn kính nhất, y luôn biết điều gì là tốt nhất cho huynh muội mình.

“Các ngươi có tin tưởng ta không?” Câu hỏi của y khiến cho ba người còn lại chỉ biết im lặng “Trong lúc đánh cờ cần sự yên tĩnh, các ngươi ồn ào khiến ta không thể đánh cờ được.”

Đêm hôm đó, Độc Cô Linh Vũ gọi riêng Đông Phương Ưu vào phòng, qua ba tuần trà chàng mới nhàn nhạt nói với hắn “Ta biết Tử Hoa làm vậy rất nguy hiểm nhưng đó là quyết định của Tử Hoa.”

“Ngài chẳng lẽ không lo lắng?” Hắn hỏi chàng.

“Lo lắng?” Chàng nhướn cao mày nhìn hắn “Ta lo lắng thì có thay đổi được gì không? Mỗi người đều có vận mệnh riêng, chúng ta không nên can thiệp quá nhiều cho dù chúng ta là thần đi chăng nữa.” Chàng đặt chén trà xuống bàn, thở dài.

Đông Phương Ưu rừ mi tâm im lặng không nói thêm...

Hai ngày sau, Độc Cô Tử Hoa bước vào lò luyện đan của Sinh Thần Đế Quân trong bốn mươi chính ngày để thăng thần.

Ba ngày sau, bạch hồ tộc ở Định Nha quốc gặp chuyện, Độc Cô Linh Vũ biết nữ nhi mình Bạch Lý có một mối quan hệ rất tốt với Hồ tộc ở Định Nha cho nên sẽ không ngồi yên. Chàng đành nhờ Đông Phương Ưu trông chừng ba hải tử của mình khi đến Định Nha, chuyện này đi chính là định mệnh sắp đặt cho các hải tử của chàng.

“Huynh để cho bọn chúng đi như vậy liệu mọi chuyện...” Tử Thần Đế Quân, Độc Cô Bách Ngọc hỏi chàng.

“Người làm phụ thân như ta không lo lắng thì người chưa làm phụ thân như ngươi sao lại lo lắng nhỉ?” Mấy ngày nay không có Bạch Lý gánh nước, chàng phải tự thân vận động đến bờ Vong Ưu để gánh nước về tưới vườn đào. Tuy có chút vất vả vì lâu rồi không vận động nhưng có lẽ chàng phải quen dần với việc này, vì có thể sắp tới nữ nhi của chàng sẽ không làm việc này giúp chàng nữa.

“Chẳng qua ta lo lắng cho cháu của mình thôi.” Cậu gượng giọng lại.

“Ừ, ta hiểu chứ.” Chàng vẫn bình nhiên đáp. Hiểu cái rắm! Độc Cô Bách Ngọc không thèm chấp chàng nữa liền bỏ đi, trước khi cậu bỏ đi thì chàng có nói vọng lại “Tốt nhất ngươi đừng nên xen vào vận mệnh của bọn chúng, đừng giống như chúng ta, vận mệnh sai lệch và hối hận.” Đây là lời nhắc nhở sao?

Một tháng sau, ba hải tử của chàng và Đông Phương Ưu trở về an toàn nhưng lại mang đến cho chàng một tin mà ngay cả chàng không biết nên vui hay nên buồn. Tam nhi tử Độc Cô Tử Chiêu động lòng công chúa Mai Âm của bạch hồ tộc, đây liệu có phải là tin vui thực sự?

“Nếu Tử Chiêu đã muốn kết duyên cùng Mai Âm công chúa thì ngài cứ thành toàn cho Tử Chiêu đi.” Đông Phương Ưu ngồi một bên vừa đánh cờ vừa đàm đạo cùng Độc Cô Linh Vũ. Sau chuyến đi lần này, hắn đã nhìn ra được rất nhiều chuyện và cả chuyện giữa hắn với Bạch Lý.

“Ta biết, nhưng với cái gât đầu bây giờ của ta liệu rằng sau này bọn chúng sẽ hạnh phúc?” Độc Cô Linh Vũ hỏi ngược lại hắn, bản thân chàng biết rất rõ tương lai của hải tử mình nhưng lại không dám quyết định vội vàng. Chàng sợ, bậc làm phụ mẫu nào cũng sẽ lo sợ cho con mình, đó không sai. Nhưng phải đắn đo suy nghĩ rất nhiều nào có ai hiểu được...

“...” Hắn không trả lời được, căn bản học thuật của hắn chưa bằng chàng. Cho nên cái nhìn của hắn không thể nào trọn vẹn bằng chàng.

“Ai.” Chàng thở dài nói tiếp “Âu cũng do số mệnh bắt chúng phải trải qua. Mà số mệnh cũng giống như một ván cờ, chỉ cần đi sai một quân cờ thì chúng ta vĩnh viễn sẽ hối hận cả đời.” Đông Phương Ưu dường như không nhận ra hắn đã bị chàng đưa vào thế bị động không thể thoát được “Ta rất sợ với quyết định của mình, sau này hải tử của ta không biết có quay lại trách ta. Tại sao phụ thân biết trước mọi thứ lại không ngăn con lại? Tại sao phụ thân lại làm như thế? Tại sao? Tại sao? Rất nhiều câu hỏi tại sao được đặt ra mà ngay cả bản thân ta cũng không biết câu trả lời như thế nào. Đôi khi biết trước vận mệnh của thế gian này không hẳn là điều tốt, mà ngược lại chính là gánh nặng khó có thể bỏ xuống.” Những quân cờ của chàng đã vây khốn những quân cờ của hắn “Ván cờ kết thúc có thể đánh lại ván khác, nhưng đời người không thể bắt đầu lại lần thứ hai. Huống chi chúng ta là thần, chúng ta đã đi

ngược đạo lý để có ngày hôm nay và cái giá chúng ta phải trả là gì? Những mất mát, đau thương kia vì sao mà có? Ta nói thế người hiểu chứ?”

“Ta hiểu.” Cái giá mà chàng phải trả cho ngày hôm nay đã biến chàng thành một người thấu hiểu lẽ đời. Có lẽ hắn vẫn chưa đủ tư cách để xen vào vận mệnh của các hài tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 57: Vị Thiên Quân Trẻ Tuổi.

Bạch Lý, tiểu nữ nhi của Vũ Thần Đế Quân, tiểu điện hạ được tất cả mọi người trong cửu giới yêu mến. Một ngày đẹp trời nọ, cô cùng hai vị công chúa của bạch hồ tộc ở Định Nha đi dạo gần bờ Đông Hải thì bị yêu nữ phục kích.

Chẳng là tam ca cô, Độc Cô Tử Chiêu thượng tiên đã đính ước với Mai m công chúa mà yêu nữ này lại đem lòng yêu tam ca cô, cho nên vừa muốn đánh trọng thương Mai m vừa muốn bắt cóc cô.

Đáng tiếc à ta chỉ có thể đánh trọng thương hai vị công chúa chứ không phải là đối thủ của Bạch Lý, một trong hai vị công chúa bị trọng thương rơi xuống Vạn Bể sơn và cô chỉ có thể cứu được một trong hai người.

Tình thế cấp bách, trong đầu cô chỉ nghĩ tới đại ca Độc Cô Tử Hoa vừa thắng thượng thần mấy ngày trước, ôm vị công chúa bị đánh thành một nhị vĩ hồ chạy đến trước mặt đại ca mình cầu cứu. Cô hoàn toàn không biết hành động này của mình đã thay đổi hoàn toàn thiên mệnh của đại ca và tam ca mình.

Độc Cô Tử Dạ đang ngồi trong phòng học thuật cùng phụ thân Độc Cô Linh Vũ, cảm thấy bất an trong lòng chưa kịp lên tiếng hỏi chàng cảm giác này là gì thì chàng đã lên tiếng trả lời cậu.

“Là ý trời, người không thể can thiệp được.”

“Tại sao?”

“Người không phải là người được định sẽ hóa giải tất cả mọi chuyện.”

“Vậy người đó là ai?”

“Người đó chưa chào đời, người đó sau này sẽ là thê tử của người.”

Rất nhiều năm sau, chính Độc Cô Tử Dạ lại quên mất lời nói của phụ thân mình ngày hôm nay...

Một vạn năm trăm tuổi, đại ca cậu đã thắng thần, đối với cậu là áp lực rất lớn. Từ nhỏ cậu đã có tham vọng sẽ ngồi trên chiếc ghế Thiên Quân kia. Chính vì thế cậu mới khổ luyện bản thân ngày đêm nhưng so với đại ca thì cậu thật sự không thể theo kịp y.

Độc Cô Tử Hoa luôn được phụ thân đánh giá năng lực rất cao, ngoài mặt y rất bình thường nhưng bên trong là một thiên tài ẩn mình. Cho nên cậu phải nỗ lực gấp mười lần người khác nếu không muốn bị bỏ xa đại ca mình. Một người thiên phú, một người nỗ lực, đại ca cũng từng hỏi cậu vì sao lại muốn ngồi trên cái ghế Thiên quân đó. Lúc đó đầu óc cậu trống rỗng không có câu trả lời, đại ca đã điểm nhẹ vào trán cậu và căn dặn một câu cho đến sau này cậu vẫn khắc cốt ghi tâm “Mọi chuyện hãy suy nghĩ kỹ, chỉ cần một bước đi sai đệ có hối hận cũng không kịp.”

Độc Cô Tử Dạ cứ như thế, đứng nhìn đại ca mình vì một nữ nhân mà rơi vào Ngũ đại địa cảnh không thể thoát được, tam đệ mình vì yêu mà không còn tin tưởng vào bất kỳ ai nữa. Khi không còn đại ca bên cạnh, cậu mới nhận ra trách nhiệm mà đại ca gánh vác trên vai bấy lâu nay nặng nề như thế nào. Ngay cả việc bảo vệ người thân mình, cậu không thể nào bảo vệ được thì làm sao cậu có thể bảo vệ được cửu giới này...

Bạch Lý vì cứu bạch hồ tộc ở Định Nha mà bị nhốt trong tảng băng vạn năm không tan. Đông Phương Ưu vì cô mà tìm đủ mọi cách làm tan băng nhưng vô vọng. Lúc đó cậu mới nhận ra tình cảm của hắn dành cho Bạch Lý không phải là giả...

“Người còn muốn ngồi trên cái ghế Thiên quân nữa không?” Phụ thân cậu lại hỏi câu mà chính đại ca đã từng hỏi cậu.

“...” Cậu vẫn chưa tìm được câu trả lời cho câu hỏi đó.

“Phàm làm bất cứ chuyện gì đều phải trả giá, người nên suy nghĩ và quyết định đúng. Đừng để đến lúc hối hận đã không còn kịp nữa đâu.” Phụ thân có phải là người dạy đại ca những câu nói này không?

Trong vòng một trăm năm, đã có quá nhiều chuyện xảy ra, đến nỗi bây giờ cậu dường như không nhớ rõ nguyên nhân vì sao lại xảy ra. Năm nay Độc Cô

Tử Dạ đã được một vạn sáu trăm tuổi, đáng lẽ cậu sẽ nổi bước đại ca mình thăng thần nhưng cậu lại không làm điều đó.

“Thúc thúc, ta muốn trở thành Thiên quân.” Cậu đã đến gặp Sinh Thần Đế Quân, Độc Cô Thượng Thần và đồng dục tuyên bố mình muốn trở thành Thiên quân.

‘Phụt!’ Trà từ trong miệng Tử Thần Đế Quân, Độc Cô Bách Ngọc phun đầy mặt Độc Cô Thượng Thần. Đây, cậu chỉ mới một vạn sáu trăm tuổi, chưa thăng thần đã đòi trở thành Thiên quân, có phải nào cậu có vài sợi dây bị đứt rồi chẳng? “Nhị ca, ta không cố ý phun trà vào mặt ngươi.” Y luống cuống lấy khăn lau nước trà dính đầy mặt Độc Cô Thượng Thần, cuống quýt nói “Ta nghe cái tiểu tử nhà Linh Vũ kia nói muốn thăng Thiên quân liền không biết nó có bị đứt sợi dây thần kinh nào không?”

Khuôn mặt dính đầy nước trà của Độc Cô Thượng Thần khiến cho cậu có chút hoang mang không biết hắn đang thể hiện ý tứ gì.

“Cái tên hỗn đản nhà ngươi.” Hắn cốc đầu y một cái rõ đau vì cái tội phun trà vào mặt hắn “Ngươi không cần phải xúc động khi cháu trai ngươi trưởng thành.” Giật cái khăn trên tay của y, hắn lau vội khuôn mặt dính đầy nước trà. Có cần xúc động mạnh như vậy không? Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra thôi, chẳng qua là xảy ra sớm hơn dự định một chút.

Độc Cô Tử Dạ mày kiếm giật giật nhẹ, ý tứ của hắn là gì nhỉ?

“Nhị ca, não của huynh chẳng lẽ cũng bị đứt vài cọng dây thần kinh sao?” Lời vừa dứt, y lại bị hắn cho thêm một cái cốc nữa vào đầu, y uỷ khuất hét lớn “Này!!!! Đầu ta không phải làm bằng đá cho huynh muốn đánh là đánh, đau lắm đó!!!!”

“Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?” Mặc kệ cái tên hỗn đản đang la hét kia, Độc Cô Thượng Thần hướng Độc Cô Tử Dạ hỏi thật một câu “Một trăm ngày Thiên quân là chuyện rất nhiều người đã thử nhưng không thể vượt qua được. Người chịu đựng lâu nhất cũng chỉ đến mười ngày, liệu ngươi có thể vượt qua được thử thách này không?”

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng cậu có chút run sợ nhưng nếu cậu không vượt qua được thử thách này, cậu sẽ không thể nào bảo vệ được những người mình yêu thương. Một trăm ngày Thiên quân cậu nhất định sẽ vượt qua! “Ta là nhi tử của Vũ Thần Đế Quân, ta nhất định phải vượt qua được thử thách này!” Lời cậu nói chắc như đinh đóng cột, cậu phải vượt qua, cậu nhất định vượt qua, vì phụ thân, vì những người mình yêu thương, nhất định...

“Nhị ca!!!!” Độc Cô Bách Ngọc cực lực ngăn cản “Huynh đang đẩy cháu trai mình vào chỗ chết đó, nó chỉ mới một vạn sáu trăm tuổi thôi. Đại ca chắc chắn sẽ không tha thứ cho huynh đâu...”

“Ngươi nói Linh Vũ không tha thứ cho ta?” Hắn nhướng mày nhìn y “Nếu ta không cho Tử Dạ thử thách thì Linh Vũ sẽ không tha thứ cho ta. Ngươi tuy ở bên cạnh Linh Vũ nhiều năm nhưng lại không hiểu Linh Vũ nghĩ gì sao?”

Độc Cô Bách Ngọc chấn kinh! Y đã quên mất chàng sẽ không ngăn cản hài tử của mình, bọn chúng đã đủ trưởng thành để có thể tự quyết định số phận của mình. Nắm chặt tay thành nắm, y không thể ngăn cản Độc Cô Thượng Thần thử thách Độc Cô Tử Dạ, y không thể...

“Ta biết ngươi lo sợ điều gì, Tử Hoa, Tử Chiêu, Bạch Long và Đông Phương Ưu, tất cả mọi chuyện xảy ra với bọn họ đã khiến ngươi trở thành một người sợ hãi. Ta biết chứ, ta biết hết nhưng đây vốn là vận mệnh của bọn chúng, là thời đại của bọn chúng, thời đại của chúng ta đã qua rồi. Hãy để cho bọn chúng tự quyết định vận mệnh của mình, đừng để bọn chúng đi theo vết xe đổ của chúng ta, ngươi hiểu không?” Hắn khuyên nhủ y.

“Ta... ta hiểu...” Y quay mặt đi, y không muốn bọn họ nhìn thấy khuôn mặt sắp bật khóc của y. Bờ vai y run lên từng hồi, y biết chứ, y biết tất cả chứ nhưng y không thể chấp nhận sự thật này, y không thể chấp nhận...

“Ngọc thúc thúc...” Tử Dạ muốn đặt bàn tay lên vai y nhưng bị hắn ngăn cản lại, Độc Cô Thượng Thần nhìn cậu lắc đầu. Trong lúc này hãy để cho y bình tĩnh, cậu cũng hiểu điều đó... “Chúng ta thực hiện thôi.” Cậu hướng Độc Cô Thượng Thần nói.

Trời đột nhiên nổi lên ba tiếng sét lớn, đây chính là dấu hiệu của người muốn thực hiện thử thách một trăm ngày Thiên quân.

Ngồi dưới cây đào, Độc Cô Linh Vũ đang ngủ liền mở mắt sau khi nghe thấy ba tiếng sét kia, cuối cùng nhi tử thứ hai của chàng cũng đã nổi bước nhi tử thứ nhất của chàng. Vượt qua hay không vượt qua?

Một vạn sáu trăm năm trước, chàng vẫn còn bồng bế bốn hài tử trên tay...

Một vạn sáu trăm năm sau, chàng dần mất đi bốn hài tử của mình...

Một vạn sáu trăm năm...

Thời gian rất dài nhưng hậu quả của nó thật đáng sợ...

Tịch mịch quá!

“Phụ thân? Tại sao ngài không ngăn cản nhị ca?” Độc Cô Tử Chiêu sau khi nghe thấy ba tiếng sét đó lập tức chạy tới hỏi chàng.

Chàng không nói, cũng không thêm mở mắt nhìn nhi tử thứ ba của mình đang tức giận chạy tới.

“Phụ thân!!!!”

“Tại sao ta phải ngăn cản?”

“Tử Dạ là hài tử của ngài cơ mà?”

“Người không phải hài tử của ta sao?”

“Phụ thân!!!!”

“Tử Chiêu đủ rồi.”

Bây giờ chàng không muốn nghe, không muốn nói bất kỳ điều gì. Mệt mỏi, chàng mệt mỏi lắm rồi...

“Tử Chiêu, người hãy để phụ thân người yên tĩnh. Có thể người sẽ không nhận ra sự lo lắng, sự quan tâm của phụ thân người đối với các hài tử của mình.” Độc Cô Bách Ngọc từ trên Thiên giới vội chạy tới Lạc Quang thành vì biết rõ Độc Cô Tử Chiêu sẽ đến tìm Độc Cô Linh Vũ bất cứ lúc nào.

“Ngọc thúc...”

“Tử Chiêu, người có thể lánh đi một chút được?” Y hỏi cậu.

“Dạ thúc thúc.”

Đội bóng Độc Cô Tử Chiêu không còn, Độc Cô Linh Vũ mới mở mắt ra nhìn Độc Cô Bách Ngọc. Có lẽ đã đến lúc chàng phải nói điều này với y, thời gian đã không còn nhiều “Hiện tại ta sắp đi xa, có thể nói là không biết ngày nào sẽ trở về...”

Nghe chàng nói vậy, y liền cắt ngang lời chàng “Chẳng lẽ huynh lại muốn thay Thượng Thần đấu với Văn Lạc Hình Kinh sao?” Y không hiểu, tại sao từng người từng người một lại dần rời xa y? Tại sao họ lại không an phận ở lại nơi này? Tại sao cứ thích rước họa vào thân? Tại sao...

“Ngọc, ta biết trong lòng người khó chịu như thế nào nhưng Văn Lạc Hình Kinh là do ta dùng một cọng xương sườn của mình tạo ra. Sau hai lần tái sinh thể gian, nó tích tụ quá nhiều oán khí. Nó là ma thượng cổ và chỉ có ta mới biết cách diệt trừ nó.”

“Chẳng phải nhị ca cũng biết cách diệt trừ nó sao?”

“Văn Lạc Hình Kinh do ta tạo ra thì phải do ta diệt trừ, Thượng Thần đã làm quá nhiều chuyện vì ta.” Nói rồi chàng liền ngồi dậy, đưa mắt nhìn y một cách thâm sâu “Ta và nàng duyên đã hết, hà tất gì phải níu kéo nhau. Nay ta đã nghĩ thông, trong quá khứ chỉ còn một điều khiến ta hối hận chưa làm đó là diệt trừ Văn Lạc Hình Kinh. Mọi việc ở Lạc Quang thành ta đã thu xếp chu toàn, người và Nghi Huyền cứ chuyển đến đây mà ở. Còn bọn họ cũng sắp thức tỉnh rồi, đến lúc đó người nhớ thay ta dạy dỗ họ, chờ họ đủ lòng đủ cánh thì hãy nói cho họ nghe về quá khứ...” Chàng đột nhiên không nói nữa, trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói tiếp “...nhưng đừng cho nàng biết về quá khứ của nàng.”

“Tại sao?”

“Ta và nàng đã không còn nhân duyên nữa, hãy để nàng có một cuộc sống mới.”

Sau ngày hôm đó, sau cuộc nói chuyện đó, Độc Cô Bách Ngọc và Lý Nghi Huyền chuyển vào Lạc Quang thành, nhưng Độc Cô Linh Vũ thì biến mất. Đây chính là cú sốc đối với Độc Cô Tử Chiêu, tinh thần của cậu dường như rơi xuống vực thẳm, rốt cuộc mọi chuyện đang xảy ra là gì? Rốt cuộc cậu nên làm gì đây?

“Sao vậy Tử Chiêu?”

“Nuông tử đó sao... ta không sao, chẳng qua có quá nhiều xảy ra khiến ta không biết gia tộc của mình sẽ đi đâu về đâu. Ta không hiểu nổi suy nghĩ của bọn họ, ta không hiểu nổi cái gì được gọi là ‘mệnh’, cái gì ta cũng không biết không rõ. Rốt cuộc ta được sinh ra để làm gì?”

“Chiêu à, đừng quá lo lắng, rồi sẽ có một ngày chàng sẽ tìm được lý do mình được sinh ra. Đây chính là vận mệnh của mỗi người, không ai có thể chống lại vận mệnh của mình, cũng giống như hai chúng ta vậy. Chàng hiểu không?”

“Nuông tử nàng nói đúng.”

Ngày thứ năm mươi trời qua...

Ngày thứ bảy mươi chín...

Ngày thứ chín mươi chín...

Tâm can Độc Cô Tử Chiêu lo lắng không nguôi nhưng lại không thể chạm được lò đan của Độc Cô Thượng Thần, ngày mai nhị ca của cậu sẽ được thả ra, chỉ còn một ngày nữa thôi, một ngày rất dài. Liệu nhị ca còn sống hay không?

Ngày thứ một trăm...

Lò luyện đan mở ra, khói trắng bay khắp nơi, Độc Cô Tử Chiêu đặt tay lên ngực mình nắm chặt lại hồi hộp chờ đợi. Một bàn tay đỏ hồng bám lấy thành lò đan và cố dùng sức nâng thân thể nặng nề của mình, mái tóc trắng năm nào sau một trăm ngày liền chuyển sang màu đỏ như máu, đôi mắt như hai viên ngọc màu đỏ óng ánh. Độc Cô Tử Dạ nghiêng đầu hồ hởi nói “Người đứng đó... muốn nhìn ta... đến bao giờ?”

Độc Cô Tử Chiêu như bùng tỉnh đại ngộ, cậu vội chạy tới đỡ nhị ca mình ra khỏi lò đan và lo lắng hỏi “Huynh không sao chứ?”

“Người thấy ta có sao không?” Hắc nhàn nhạt hỏi.

“Không sao, không sao là tốt, là tốt.”

Sau khi vượt qua Một trăm ngày Thiên quân, Độc Cô Tử Dạ nổi danh khắp cửu giới, hẳn bây giờ không chỉ là một vị thượng thần danh chính ngôn thuận mà còn là một vị Thiên quân cai trị cửu giới. Sinh Thần Đế Quân và Tử Thần Đế Quân định năm ngày sau sẽ tổ chức đại điển đăng cơ Thiên quân, Thiên giới đã có chủ.

Ngồi trong thư phòng của phụ thân mình, Độc Cô Tử Dạ khép hờ mi tâm và thở dài, cuối cùng phụ thân cũng chọn cách này và không đợi hắn trở về. Phụ thân có lẽ biết hắn sẽ vượt qua được thử thách này vì đây chính là vận mệnh của hắn, phụ thân không để lại bất kỳ thứ gì cho hắn, có lẽ phụ thân biết hắn sẽ gánh vác được tất cả và tự tạo ra con đường cho cửu giới. Không còn phụ thân, không còn đại ca, bây giờ hắn chính là trụ cột của Độc Cô gia tộc này, hắn phải làm chỗ dựa vững chắc cho tam đệ và những người sắp thức tỉnh.

‘Sau khi thức tỉnh, mẫu thân của ngươi không còn là mẫu thân của ngươi.’

‘Tại sao vậy?’

‘Mẫu thân của ngươi đã chết một vạn sáu trăm năm rồi, người thức tỉnh kia tuy cũng là mẫu thân ngươi nhưng... đây là cuộc sống mới của nàng, chúng ta không thể bắt ép nàng bước vào cuộc sống của chúng ta.’

‘Nhưng...’

‘Ngươi là người thông minh, chắc chắn sẽ hiểu lời ta nói.’

‘Dạ phụ thân... ta sẽ làm theo lời ngài...’

Mẫu thân không phải là mẫu thân...

Mẫu thân tái sinh chính là vì lời nguyện của phụ thân.

Thiên mệnh của cả hai người đã không còn, phụ thân chọn cách rời xa nơi này chính là không để cho cả hai người có một chút duyên nợ nào.

Nếu không có duyên thì sẽ không gặp...

Nếu không gặp thì mãi mãi là hai đường thẳng song song...

Hữu duyên thiên lý lại tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Là hữu duyên hay vô duyên?

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Độc Cô Bách Ngọc đã ngồi chờ Độc Cô Tử Dạ kể từ lúc bước vào phòng, y không biết hắn đang suy nghĩ gì mà y vào phòng hắn cũng không hề hay biết.

“Ngọc thúc.” Hắn nhắm mắt lại thở dài “Ta đột nhiên nhớ lại những gì phụ thân nói trước đây, bây giờ mỗi người một vận mệnh chỉ còn mỗi mình ta và Tử Chiêu ở lại trụ Độc Cô gia tộc. Bây giờ ta mới hiểu trên hai đôi vai kia gánh bao nhiêu trách nhiệm không thể nào chia sẻ với ai, bọn họ đều vì cuộc sống tốt đẹp của những người còn lại mà chấp nhận hy sinh.” Dừng một chút, hắn mở mắt ra và ngã người ra ghế nhìn lên trần nhà, nói tiếp “Hy sinh không toan tính, hy sinh không mưu cầu, hy sinh chỉ đơn giản là hy sinh...”

“Đừng nghĩ nhiều, bây giờ ngươi hãy nhìn về tương lai.”

Độc Cô Tử Dạ không nói gì, cả hai người chỉ ngồi đó uống trà rất lâu...

Vị Thiên quân đầu tiên của cửu giới, vị Thiên quân trẻ tuổi nhất cửu giới, vị Thiên quân xuất thân từ Độc Cô gia tộc, nhi tử Vũ Thần Đế Quân của Lạc Quang thành, Đông Liêm sơn, cháu trai của Sinh Thần Đế Quân và Tử Thần Đế Quân, nhị đệ của Tử Hoa Thần Quân, nhị ca của Tử Chiêu thượng tiên và Bạch Lý thượng tiên...

Độc Cô Tử Dạ là tên của vị Thiên quân trẻ tuổi ấy.

Độc Cô Tử Dạ thân phận hiển hách nhất cửu giới, không ai là không biết.

Đại lễ đăng cơ được hai vị Đế Quân chuẩn bị rất long trọng và cũng có một vài thử thách để có thể đến được ngai vàng cửu giới. Lúc gần đến đại điển, vị Thiên quân trẻ tuổi buộc lòng phải vượt qua ma trận của hai vị Đế Quân, nếu ai muốn thử sức cũng không sao.

Độc Cô Tử Chiêu cảm thấy hai vị thúc thúc không được bình thường chút nào, cậu quay qua hỏi Độc Cô Tử Dạ đang đứng quan sát những người thích

thể hiện bị đánh văng khỏi ma trận kia “Nhị ca, tại sao hai vị thúc thúc lại làm loại chuyện này?”

“Ta nghĩ đây không phải do hai vị thúc thúc làm.” Hắc nhếch môi cười nhẹ. Loại ma trận này cả hai người kia làm sao làm ra được.

“Là phụ thân sao?” Cậu cả kinh.

Độc Cô Tử Dạ không nói thêm lời nào nữa, cỏi áo choàng màu vàng được dùng chỉ vàng lấp lánh theo một con rồng hùng dũng, một thân long bào màu vàng xõng thẳng vào ma trận mà không cần cân nhắc. Hành động này khiến cho tất cả mọi người kinh hãi, nhất là Độc Cô Tử Chiêu, chỉ riêng Độc Cô Thượng Thần và Độc Cô Bách Ngọc vẫn rất thản nhiên ngồi trên cao run đùi cười ha hả.

“Ngươi nghĩ nó có vượt qua được không, Bách Ngọc?”

“Ma trận do phụ thân Tử Dạ làm ra, dĩ nhiên Tử Dạ sẽ biết cách vượt qua. Nhị ca, huynh hỏi ta câu này có phải quá thừa không?”

“Ha ha ha, quá thừa rồi, quá thừa rồi.”

“Đại ca cũng muốn các đời Thiên quân sau cũng phải vượt qua ma trận này, cho dù đã vượt qua Một trăm ngàn Thiên quân nhưng điều đó không đủ để chứng minh người đó có đủ tư cách ngồi vào ghế Thiên quân. Ma trận này được tạo ra là để đánh giá tài trí song toàn của người sắp ngồi trên ngai vàng cửu giới kia.”

“Dường như ngươi rất hiểu Linh Vũ?”

“...”

“Chính vì ngươi quá hiểu Linh Vũ cho nên mới đề cho Linh Vũ thanh tẩy Văn Lạc Hình Kinh nhưng có lẽ ngươi không ngờ tới tương lai mà Linh Vũ sắp đặt bây giờ sẽ bị Đại Mẫu Thần thay đổi.”

“Cái gì?”

“Đồng thể liên tâm.”

“Tại sao Đại Mẫu Thần lại làm như thế?”

“À, cái này là từ thời viễn cổ rồi, chẳng qua là ta quên nói mà thôi.”

“...”

Một canh giờ...

Hai canh giờ...

Ba canh giờ...

Và bốn canh giờ trôi qua...

Ma trận luôn xoay chuyển không ngừng, bên trong ma trận luôn có những ánh sáng chớp nhoáng. Đột nhiên có một tiếng nổ vang động cửu giới, rung chuyển cả thể gian, khối bụi bay mù mịt. Từ trong khối bụi bước ra một thân ảnh màu vàng tiêu sái như thể chẳng có thứ gì có thể làm tổn hại đến hắn.

Độc Cô Tử Dạ ngáp một cái rồi dài, hướng hai vị thúc thúc cúi người thi lễ “Đã để hai vị thúc thúc và chúng tiên đợi lâu, bản vương thất lễ.”

Ha ha, tiếng cười lớn phát ra từ trên đài cao và nó xuất phát từ Sinh Thần Đế Quân. Tiểu tử nhà Linh Vũ đúng là dẻo miệng, y đứng dậy và nghiêm giọng tuyên bố “Tử Dạ Thần quân vượt qua Ma trận Thiên quân đã chứng minh cho hai vị Đế Quân chúng ta thấy Tử Dạ Thần quân đủ tư cách để ngồi vào Ngai Vàng Cửu Giới.” Dứt lời, tất cả chúng tiên và những vị khách ở khắp cửu giới đều quỳ rạp xuống đất thành hai hàng, cung kính nghênh đón tân quân của cửu giới.

Độc Cô Tử Chiêu ôm áo choàng lúc nãy hất bỏ lại và chạy lại bên cạnh hắn, cậu khoác áo choàng lên người hắn. Độc Cô Tử Dạ khẽ cười gật đầu, nụ cười làm cho tất cả mọi người đang quỳ dưới đất phải ngẩng ngẩng, hắn bước từng bước về phía trước. Mỗi bước chân của hắn như mang một sức mạnh kỳ lạ, vừa uy phong vừa toả ra khí tức bức người, gió nổi lên thổi áo choàng bay phấp phới. Từng bước đi tới Ngai Vàng Cửu Giới trên cao, hắn cảm hai mép áo choàng rồi xoay người lại hướng về phía dưới đại điện và nhanh chóng ngồi xuống ngai vàng. Phía dưới chúng tiên lập tức quỳ xuống hô vang.

“Thiên quân vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!!!”

“Thiên quân vạn phúc!!!!”

Độc Cô Tử Dạ đôi mắt sắc lạnh lướt qua từng người trong đại điện rồi lạnh lùng nói “Tất cả bình thân.” Giọng nói lãnh khốc uy phong vang vọng khắp đại điện, vang xa đến cả Danh Thiên môn. Ngồi trên cao, Độc Cô Tử Dạ trong lòng không hề có một chút gì gọi là vui mừng, chỉ thấy trống vắng tịch mịch vô cùng. Phải chăng đây là cảm giác của phụ thân?

Sau khi Thiên Quân đăng cơ, Ma giới bắt đầu lục đục vì Văn Lạc Hình Kinh bị Vũ Thần Đế Quân giam cầm trong Vọng Nghĩa Liên Hoành kính bên trong kết giới sao trời do chính Vũ Thần Đế Quân kết. Ma Vương Lãnh Huyết Vô Tình vì chuyện này mà dẫn binh lên Thiên giới đánh nhưng ngoài việc đánh vì Văn Lạc Hình Kinh, Lãnh Huyết Vô Tình còn muốn tìm vị thể tử đang được tái sinh ở Lạc Quang thành. Do vậy mà Đông Liêm sơn liên tục bị chịu tổn thất nặng nề của những trận chiến này, hiện tại chủ nhân của Đông Liêm sơn chính là Tử Chiêu thượng tiên, Tử Thần Đế Quân nhiều lần xuất binh giải thích cho Lãnh Huyết Vô Tình nghe về tình hình của thể tử hấn nhưng dường như hấn là kẻ công tư không phân minh.

“Nhị ca, chúng ta phải làm sao đây?”

“Bách Ngọc, ngươi cứ bình tĩnh đi. Chuyện đâu còn có đó, chuyện này cứ để ta giải quyết.”

“Thượng Thần, Đông Liêm bây giờ chẳng khác này một đồng đồ nát, ta đã phải di dời toàn bộ tiểu tiên trong núi về Cơ Nhiên sơn của Đông Phương Ưu trú tạm. Nếu không giải quyết dứt điểm chuyện này thì e rằng cả Đông Liêm sơn sẽ chỉ còn là phế tích, bao nhiêu công sức đại ca bỏ ra đều đổ sông đổ biển cả.”

“Ta nghĩ ngươi chưa từng sử dụng hết tất cả sức mạnh của mình phải không?”

“Ý huynh là gì?”

“Ngươi là Tử Thần, là Tử Thần viễn cổ, ngươi quên rồi sao?”

“Huynh muốn ta...”

“Suyt!”

“Ta không thể...”

“Nếu ngươi không thể thì có lẽ Tử Chiêu và Tử Dạ sẽ...”

“Được, được, ta sẽ làm, ta nhất định sẽ làm...”

“Tốt!”

Độc Cô Bách Ngọc không đem bất kỳ binh sĩ nào, chỉ một mình y là đủ để trấn Ma giới. Cầm trên tay quyền trượng hình lưỡi liềm, biểu tượng cho một vị thần nghe tên cũng đủ biết là kẻ đoạt mạng của bất kỳ ai, Tử Thần Đế Quân. Trận đấu này chỉ có y và Lãnh Huyết Vô Tình, trận đấu trả lại sự bình yên cho Đông Liêm sơn, trận đấu vì Tử Dạ và Tử Chiêu. Đại ca! Hôm nay ta sẽ sử dụng sức mạnh này để bảo vệ những hài tử của huynh và Đông Liêm sơn mà huynh đã cất công xây dựng!

Thế gian rung chuyển mạnh, cửu giới hoảng loạn.

Sinh Thần Đế Quân, Độc Cô Thượng Thần đang nhàn hạ uống trà đánh cờ cùng với vị tân Thiên quân Độc Cô Tử Dạ, mặc cho bên ngoài phòng có rất nhiều người cấp báo. Có loạn thế mới có anh hùng!

Một canh giờ...

Hai canh giờ...

Bốn canh giờ...

Một ngày...

Hai ngày...

Bốn ngày...

“Bẩm Đế Quân và Thiên Quân, Tử Thần Đế Quân đã trở về.”

Độc Cô Thượng Thần ngồi trên nhuyễn tháp ngáp một cái rồi đuổi người ra “Cuối cùng cũng xong rồi sao?”

“Nhị thúc dường như không mấy quan tâm lắm sự sống và cái chết của tam thúc?” Độc Cô Tử Dạ ngồi sau thư án nhàn nhạt nói, bốn ngày nay vị thúc thúc này đã đóng đô ở trong phòng này. Không biết vì sao y lại ở đây không về Thanh Quang điện?

“Cần gì phải quan tâm, chuyện này đối với Tử Thần chẳng là gì cả. Tử Thần vốn là kẻ cai quản cái chết, chẳng qua hấn lười không muốn đảm nhận. Bên trong hấn có một sức mạnh tiềm tàng có thể huỷ diệt cả thế gian này, chẳng qua hấn không muốn sử dụng nó, hấn biết điều đó cho nên không muốn sử dụng.”

“Ồ.” Hấn kinh hô một tiếng, ra bấy lâu nay tam thúc của hấn không phải kẻ vô dụng.

Một thân ảnh nam nhân trường bào màu trắng tuyết mỹ bước vào, bạch y nam nhân thở dài một tiếng “Đúng là mệt mỏi thật, cuối cùng cũng đã đây

được kẻ kia vào giấc ngủ chờ đợi thể tử y tỉnh lại. Lâu quá không đánh đấm, gân cốt thật là đau nhức, phải đi ngâm mình trong suối nước nóng vài ngày quá.”

“Ha ha, Bách Ngọc nguoi dường như biết đùa rồi.” Độc Cô Thượng Thần phá cười lớn.

Cuộc chiến Ma giới kết thúc, Đông Liêm sơn bình yên.

Một vạn bảy trăm tuổi, Độc Cô Tử Chiêu thăng thượng thân, trở thành Tử Chiêu Thần Quân. . .

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 58: Vũ Thần Đế Quân.

“Đại sư huynh!!!!”

“Đại sư huynh ở đâu???”

Trong khu rừng nhỏ ở sườn núi phía tây Đông Liêm, có hai thân ảnh nữ tử một trắng một hồng đang ráo riết tìm kiếm một nam tử, bọn họ phụng lệnh của sư phụ mình Tử Thần Đế Quân tìm vị đại sư huynh Hoắc Kiến Thành thượng tiên. Bạch y nữ tử bức mình đậm mạnh chân xuống đất, đã hai canh giờ rồi, không biết đại sư huynh trốn ở đâu hay đã ngủ quên ở nơi nào,

“Cánh Hân Nhi tỷ nói xem chúng ta đã tìm kiếm ở sườn phía tây hai canh giờ mà không tìm thấy đại sư huynh ở đâu.” Bạch y nữ tử, Nhạc Thiên Khuynh bức mình nói.

“Nga, thường thì đại sư huynh hay đến hồ Tam Hiến ở sườn phía tây, ta không biết vì sao hôm nay lại không tìm thấy huynh ấy.” Hồng y nữ tử, Cánh Hân Nhi bối rối nói.

“Nếu không phải sư phụ cho gọi năm người chúng ta có việc gấp thì ta chẳng thèm tìm cái tên đại sư huynh vừa lười biếng vừa ham ngủ này.” Nhạc Thiên Khuynh cảm thấy nhị sư tỷ của mình đã quá dung túng cho hành động lười nhát của đại sư huynh rồi.

“Thiên Khuynh a, muội đừng nói như thế, chắc Kiến Thành sư huynh chỉ ngủ quên ở đâu đó mà thôi. Chúng ta tìm kỹ lại lần nữa chắc sẽ tìm ra chỗ sư huynh đang ngủ thôi.” Cánh Hân Nhi vừa lo lắng vừa cố gắng xoa dịu cơn tức giận của tứ sư muội nóng tính.

“Nhị sư tỷ, tứ sư muội, đại sư huynh đã trở về Lạc Quang thành rồi.” Từ xa có một thân ảnh nữ tử màu tím là lướt bay tới.

“Là Thác Lý Linh Lan?” Cánh Hân Nhi kinh hô khi nhìn thấy người tới “Đại sư huynh đã đi đâu?” Cô vội vã chạy tới bên tử y nữ tử hỏi.

“Sư phụ gọi hai người về, cứ về rồi mọi chuyện sẽ biết.” Tử y nữ tử, Thác Lý Linh Lan hồ hững nói rồi bỏ đi không thèm quan tâm hai người kia có chịu về hay không.

Lạc Quang thành, Tử Huyền cung của Tử Thần Đế Quân và Bắc Quy Đế Quân.

Một vạn năm trăm năm trước, khi năm cây đào trong vườn đào ở Ý Liên cung thức tỉnh, Tử Thần Đế Quân Độc Cô Bách Ngọc đã cùng thê tử mình Bắc Quy Đế Quân Lý Nghi Huyền nuôi nấng năm hài tử được sinh ra từ năm cây đào. Hài tử đầu tiên là một tiểu nam hài, Độc Cô Bách Ngọc đã đặt tên cho cậu là Hoắc Kiến Thành, bốn tiểu nữ hài còn lại thì do thê tử hân đặt Cánh Hân Nhi, Thác Lý Linh Lan, Nhạc Thiên Khuynh và Độc Cô Liên Hoa.

Một vạn năm trăm năm trôi qua, hân đã dạy dỗ bọn trẻ nên người, ngày hôm nay có lẽ là lúc thích hợp để nói ra thân phận của bọn chúng. Khi tất cả mọi người tề tụ lại, hân mới nhìn từng người trong số họ mà thở dài “Ta nghĩ đã đến lúc nói cho các người bị thân phận thật của mình rồi.” Lý Nghi Huyền ngồi bên cạnh châm trà cho phu quân của mình. Cầm chén trà trên tay, Độc Cô Bách Ngọc bắt đầu hỏi “Hoắc Kiến Thành, người đã từng nghe nói đến Bát Đế Quân có đúng không?”

“Đại sư phụ, từng nghe và từng đọc qua.” Hoắc Kiến Thành đáp.

“Phía đông có Đông Long Đế Quân, phía bắc có Bắc Quy Đế Quân, còn phía tây và phía nam hai vị Đế Quân còn lại vẫn chưa ai biết.” Lý Nghi Huyền tiếp lời thay phu quân mình,

“Và hai vị Đế Quân ấy đang ở trong căn phòng này.” Độc Cô Bách Ngọc nói.

Tất cả mọi người cả kinh nhìn nhau nhưng chỉ có Hoắc Kiến Thành là vẫn bình thản không hề ngạc nhiên một chút nào.

“Bạch Hổ phía tây, Chu Tước phía nam chính là...” Hần dừng một chút rồi nhìn Hoắc Kiến Thành và Cảnh Hân Nhi “Hai người, Kiến Thành và Hân Nhi lại gần đây.” Hần gọi cả hai lại gần.

Hoắc Kiến Thành và Cảnh Hân Nhi đứng dậy, bước về phía sư phụ mình và quỳ xuống đất.

“Hoắc Kiến Thành, người biết hiện thân của mình là gì phải không?” Hần hỏi cậu.

“Là một con hổ trắng.” Cậu đáp.

“Vậy người biết vì sao mình sinh ra lại ở Lạc Quang thành? Vì sao vừa sinh ra lại là một thượng tiên? Hần lại hỏi cậu.

“Vi ta là Bạch Hổ chuyển sinh, là vị Đế Quân thứ năm trấn giữ phía tây.” Cậu trả lời, không ngạc nhiên không hoang mang, rất bình tĩnh.

Bốn người còn lại kinh ngạc nhìn cậu, đại sư huynh của bọn họ đã biết trước thân phận thật của mình rồi sao? Lý Nghi Huyền cũng khá ngạc nhiên khi nghe cậu nói, cậu đã biết từ lúc nào? “Từ lúc nào người...” Cô hỏi.

“Một canh giờ trước, ở bờ hồ Vong Ưu ta đã gặp Đông Long.” Hoắc Kiến Thành thái độ vẫn rất bình thản “Và sau đó ta đã nhớ hết tất cả.”

Độc Cô Bách Ngọc hít một hơi dài và nói “Vậy người cũng biết Cảnh Hân Nhi là ai rồi đúng không?”

“Là chu tước Cảnh Chu chuyển sinh, vị Đế Quân thứ sáu trấn giữ phía nam.” Cậu đáp.

“Đại sư huynh... huynh nói mọi người là ai?” Cảnh Hân Nhi không tin vào tai của mình nên nắm chặt hai cánh tay của Hoắc Kiến Thành kích động hỏi lại.

“Chu tước Cảnh Chu, hôn thê của ta.” Mâu quang Hoắc Kiến Thành nhìn thẳng vào thủy mâu Cảnh Hân Nhi, đôi mắt màu xanh luôn lạnh lẽo bấy giờ đột nhiên ôn nhu lạ thường. Làm sao cậu có thể quên được Cảnh Chu, làm sao cậu có thể quên được người đã vì cậu hy sinh quá nhiều, cậu vĩnh viễn không bao giờ được cô. Chuyển sinh lần này, cậu nhất định sẽ trân trọng cô, Cảnh Hân Nhi của cậu, Cảnh Hân Nhi của Hoắc Kiến Thành.

Đôi mắt ấy, sự ôn nhu ấy đã khiến cho cô giật mình, rất nhiều hình ảnh đột nhiên xuất hiện, Cảnh Hân Nhi bật khóc. Hoắc Kiến Thành... Hoắc Kiến Thành... Bạch Hổ... Cảnh Chu... Cảnh Hân Nhi... cô ôm chặt lấy cậu, không nói gì, chỉ giấu mặt vào lòng ngực của cậu mà khóc, cố gắng không để mình khóc thành tiếng.

“Được rồi, được rồi, các người lui về ngồi lại vị trí cũ đi.” Mãn cảnh này thật là... Lý Nghi Huyền phát phát tay bảo hai người bọn họ về vị trí đi, muốn âu yếm nhau thì về cung điện của mình mà âu yếm.

“Vậy còn vị Đế Quân cuối cùng là ai, sư phụ xin hãy nói nhanh đi.” Nhạc Thiên Khuynh hỏi hộp chờ đợi Độc Cô Bách Ngọc nói tiếp.

Lý Nghi Huyền nhìn phu quân mình, hẳn cũng biết cô muốn nhắc nhở hẳn “Các người cũng biết Bạch Thần Đế Quân chính là mẫu thân của Thiên Quân, Từ Hoa Thần Quân, Từ Chiêu Thần Quân và Bạch Lý thượng tiên, nhưng ba vạn năm trước Bạch Thần vũ hoá, chính vì thế mà chiếc ghế Đế Quân thứ tám vẫn luôn để trống không công bố. Ta và Sinh Thần Đế Quân đã bàn luận với nhau rất nhiều lần mới đưa ra một quyết định này, nếu một trong ba đệ tử còn lại của ta ở một vạn năm trăm tuổi thăng lên thượng thần thì sẽ lập tức được ngồi vào chiếc ghế Đế Quân thứ tám.”

Nghe Độc Cô Bách Ngọc nói vậy, cả ba nữ đệ tử còn lại của hẳn trầm mặc không nói gì, rất lâu sau đó Thác Lý Linh Lan lạnh lùng lên tiếng “Ngồi trên cao có gì thú vị?” Dứt lời, cô đứng dậy rời đi, ngôi vị đó có bao nhiêu hấp dẫn mà khiến người người phải đổ máu?

“Tam sư tỷ đi đâu vậy?” Nhạc Thiên Khuynh hỏi với lại.

“Đi ngủ, đối với ngôi vị đó ta không có hứng thú.” Thác Lý Linh Lan lãnh đạm nói.

“Thế còn người Độc Cô Liên Hoa?” Lý Nghi Huyền hỏi lục y nữ tử đang nghịch tóc, năm xưa vì nhìn thích tiểu nữ hài này mà cô và hẳn nhận tiểu nữ hài này làm nghĩa nữ, để tiểu nữ hài này mang họ Độc Cô.

“Nữ nhi cũng không có hứng thú.” Độc Cô Liên Hoa hồ hững đáp.

“Vậy còn người, Nhạc Thiên Khuynh.” Lý Nghi Huyền hỏi nàng.

Nhạc Thiên Khuynh không biết nên trả lời ra sao, một vạn năm trăm tuổi thăng lên thượng thần trong lịch sử Thiên giới chỉ có một người, đó là Từ Hoa Thần Quân. Sau đó là Từ Dạ Thiên Quân một vạn sáu trăm tuổi, Từ Chiêu Thần Quân một vạn bảy trăm tuổi, sau ba người họ chẳng ai có thể thăng lên thượng thần, bọn họ cùng lắm phải ba vạn tuổi mới có thể thăng thượng thần. Mà tuổi đời nàng còn quá nhỏ, nếu may mắn ngồi lên vị trí Đế Quân thì chúng tiên có phục hay không? “Ta... ta không biết...” Nàng bây giờ đầu óc trống rỗng không biết nên giải quyết ra sao.

“Các người lui xuống đi, Hoắc Kiến Thành ở lại đây, ta muốn nói chuyện với người.” Độc Cô Bách Ngọc biết rằng bây giờ có ép nàng cũng không có ích lợi gì, hẳn cần phải nói chuyện với một người trước. Đợi ba nữ tử rời đi, hẳn mới ngã người ra ghế thờ dài “Người là người ở bên cạnh Bạch Khuynh Thành nhiều nhất ở thời viễn cổ nên người biết ai mới là hiện thân của nàng đúng không?” Hần hỏi cậu.

“Phải.” Cậu gật đầu nhưng không hỏi gì cả.

“Ta biết người đang chờ câu trả lời từ ta, ta cũng rất khó xử khi phải làm như vậy.”

“Nếu khó xử vì sao lại làm?”

“Nếu không phải vì Linh Vũ thì ta đã không làm vậy.”

“Hả?”

“Linh Vũ muốn nàng có một cuộc sống mới, không liên quan quá khứ. Chính vì thế mà ta mới nói dối việc này, nếu không nhớ không gặp thì sẽ không lưu luyến không có duyên nợ.”

“Ngài chắc chứ?”

“Sau này ta mới biết một bí mật, duyên nợ của bọn họ quả nhiên không đơn giản nói dứt là dứt. Nhưng đây là di nguyện của Linh Vũ, ta không thể không thực hiện di nguyện này. Người là người thông minh chắc sẽ hiểu lời ta này giờ.”

Hoắc Kiến Thành hiểu được một chút trong lời nói của hắn nhưng hắn nói Linh Vũ muốn cho nàng một cuộc sống bình yên. Vậy thì cậu nên thuận theo ý hắn vì cuộc sống của nàng “Ta sẽ thuận theo ý ngài, vì cuộc sống của nàng.”

“Mệnh trời ta không dám chắc sẽ cải được nhưng ta sẽ cố gắng hết sức vì di nguyện của Linh Vũ.”

Cuộc nói chuyện của bọn họ vô tình bị Nhạc Thiên Khuynh nghe thấy, nàng cảm thấy có rất nhiều điều bí ẩn xoay quanh vị Đế Quân thứ tám. Nàng phải tìm hiểu tất cả mọi chuyện nhưng phải bắt đầu từ đâu?

Nhạc Thiên Khuynh là một trong năm đệ tử xuất sắc nhất của Tử Thần Đế Quân, nàng có đôi mắt xanh biếc như đại dương, có mái tóc vàng như ánh nắng ban mai. Trong cửu giới, nàng được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cửu giới, nam nhân xếp hàng trước Lạc Quang thành cầu thân trải dài từ Thiên giới xuống Đông Liêm. Nhưng đều bị Hoắc Kiến Thành một cước đá văng tất cả ra khỏi Đông Liêm sơn, cái gì mà cầu thân, chỉ toàn một lũ háo sắc mê dung mạo xinh đẹp của tứ sư muội cậu.

Tính tình của Nhạc Thiên Khuynh có vẻ không bình thường như vẻ ngoài xinh đẹp. Nàng không thủy mị như Cảnh Hân Nhi, nàng không trầm ổn như Thác Lý Linh Lan, nàng không am hiểu sự đời như Độc Cô Liên Hoa, nói chung nàng là một sự kết hợp tính cách không giống ai: hoạt bát đến hoạt náo, năng động đến phá phách, bướng bỉnh đến lì lợm,... hoàn toàn không giống một cô nương gia! Mặc dù nàng là người mạnh nhất trong số năm sư huynh muội...

Hằng đêm, Nhạc Thiên Khuynh thường hay mơ một giấc mơ, là một nam nhân vận trường bào màu trắng có một mái tóc trắng xoã dài đang ngồi trong vườn đào tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ. Bạch y nam nhân mặt mũi không rõ, nàng chỉ nhìn thấy nụ cười vô cùng ôn nhu của chàng, nụ cười ấy khiến trái tim nàng rung động. Rốt cuộc nam nhân ấy là ai?

Tỉnh giấc, Nhạc Thiên Khuynh nước mắt không ngừng rơi, vì sao mỗi lần mơ thấy giấc mơ ấy là nước mắt nàng không thể ngừng rơi? Vì sao tim nàng đau như thế? Vì sao?

“Muội lại mơ thấy bạch y nam nhân đó nữa à?” Từ ngoài cửa bước vào, Cảnh Hân Nhi bưng một khay nước ấm vào cho nàng rửa mặt. Đã một vạn năm trăm năm trôi qua, dù không còn ký ức nhưng sao nàng lại cứ bị ám ảnh bởi người đó?

“Làm sao để không còn mơ thấy nam nhân đó?” Nàng thực sự không muốn nhìn thấy nam nhân đó, cũng không muốn cảm giác đau nhói trong tim này khiến cho mình bị lụy thêm.

Cảnh Hân Nhi nhìn nàng gục mặt xuống đầu gối mà cô thấy xót thương, cô đã nghe Hoắc Kiến Thành nói lại những gì Độc Cô Bách Ngọc. Chuyện này cô không thể nào giúp được cho nàng, nếu làm trái ý chỉ của người đó e rằng cô và cả Kiến Thành sẽ... “Muội đừng quá lo lắng, ta tới báo cho muội một tin vui đây.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 59: Chương 28.2

“Hả? Tin vui gì?” Nhạc Thiên Khuynh bật dậy hí hửng nắm bả vai thon nhỏ của cô hỏi.

“Khuynh nhi, muội bình tĩnh đã nào, muội lắng ta choáng váng cả rồi nè.” Cảnh Hân Nhi phải dùng sức vùng ra khỏi cái tay đang sắp làm mình xỉu, nghe cô nói vậy Nhạc Thiên Khuynh liền buông tay ngoan ngoãn ngồi chờ cô báo tin vui “Ta và Kiến Thành sư huynh sẽ thành thân với nhau.”

“A!” Nhạc Thiên Khuynh hét lớn “Thật sao? Thật sao? Sau bao nhiêu năm cuối cùng muội cũng được uống rượu mừng của cả hai người.”

“Là thật đó.” Cô nói chắc nịch.

Nhạc Thiên Khuynh ôm chặt lấy cô chúc mừng, cuối cùng hai người nàng yêu thương nhất cũng đã thành đôi, nàng vui lắm, phải nói là rất rất vui nhưng sao trong lòng nàng vẫn còn tồn tại một chút buồn buồn nào đó không rõ nguyên do.

Cảnh Hân Nhi vỗ nhẹ lưng nàng trầm giọng nói tiếp “Muội biết không, nếu đã có tin vui thì chắc chắn sẽ có một tin buồn kèm theo đó. Cả hai bọn ta được đặt cách không cần vào lò luyện đan của Sinh Thần Đế Quân để thăng thân, sự phụ của chúng ta đã đưa cho bọn ta ấn ký Đế Quân, chính vì thế mà chúng ta thăng thân ngay lập tức. Sự phụ còn nói rằng, nếu bọn ta đã thức tỉnh thì phải rời khỏi Lạc Quang thành này đến đất phong tử trước để mai quản.” Bữa tiệc nào cũng sẽ có lúc tàn, chẳng qua là sớm hay là muộn mà thôi.

“Sao lại như thế?” Nàng buông cô ra, mở to đôi mắt xanh nhìn thẳng vào cô “Tại sao phải đến đất phong? Ở lại đây không tốt hay sao?”

“Khuynh nhi a! Bọn ta là Đế Quân, bọn ta phải đến nơi được phong.”

“Nhưng nếu tử giả cho đại sư huynh thì đất phong của tử sẽ không ai quản sao?”

Lời nói của Nhạc Thiên Khuynh là cho Cảnh Hân Nhi cả kinh, cô chỉ là một thân nữ nhi lại là con chu tước duy nhất trong cửu giới, đất phong nơi cô đến chẳng có gì ngoài một ngọn núi hoang sơn. Nếu như cô không có ở đó, không có tiên khí trấn nơi đó thì chẳng phải yêu ma sẽ vào đó chiếm lấy sao? Mà đất phong ấy chính là một trong tứ trụ chống đỡ bầu trời, nếu một trụ không vững thì sẽ rất nguy kịch. Trong bát Đế Quân thì nhiệm vụ của Tứ Đế Quân Đông Tây Nam Bắc vô cùng quan trọng, nó sẽ quyết định sự sống còn của Thiên giới “Có lẽ ta quên mất điều đó, ta sẽ đi nói chuyện lại với sự phụ.”

“Muội cũng sẽ đi cùng với tử tới đó.” Nhạc Thiên Khuynh lập tức nhảy xuống giường rửa mặt và thay y phục. Sau đó nàng cùng Cảnh Hân Nhi đi gặp Độc Cô Bạch Ngọc.

Phía đông Lạc Quang thành đột nhiên ồn ào, tất cả mọi người trong cung Tử Huyền ai nấy đều hồi hã tất bật. Nhạc Thiên Khuynh cảm thấy lạ nên tìm một tiên nga lại hỏi chuyện. Nguyên lai là Vọng Nghĩa Liên Hoành kính ở Ma giới rạn nứt, Văn Lạc Hình Kinh thoát khỏi vọng kính và trốn mất. Vũ Thần Đế Quân cũng vì thế mà thức tỉnh nhưng bị trọng thương nghiêm trọng dẫn đến mất trí nhớ.

Sinh Thần Đế Quân đưa Vũ Thần Đế Quân đến Lạc Quang thành, nơi đây có long mạch cực thịnh rất tốt cho thương thế của Vũ Thần. Vũ Thần được đưa tới Ý Liên cung, nơi mà năm đệ tử của Tử Thần được sinh ra.

“Sự tử, chúng ta có nên đến đó không?” Nhạc Thiên Khuynh hỏi.

“Ta nghĩ tứ sư muội không nên tới đó lúc này.” Từ xa, Thác Lý Linh Lan bước tới chỗ hai người nói.

Cảnh Hân Nhi hiểu được trong lời nói của Thác Lý Linh Lan đang ám chỉ điều gì “Tam sư muội nói đúng, trong lúc này sự phụ đang lo lắng cho Vũ Thần Đế Quân. Chúng ta đừng làm phiền ngài, nếu không ngài sẽ tức giận, đến lúc đó chúng ta khó mà nói chuyện được.” Thật ra nguyên nhân không phải là vì vậy nhưng Cảnh Hân Nhi không thể đưa Nhạc Thiên Khuynh đến đó được.

Nhạc Thiên Khuynh thừa biết nếu sự phụ mình nổi trận lôi đình lên sẽ rất đáng sợ cho nên ngoan ngoãn trở về cung của mình nhưng trong vẫn không khỏi tò mò với vị Vũ Thần Đế Quân thần bí này. Ghi chép về vị Vũ Thần Đế Quân này trong sách sử Thiên giới vô cùng ít, là phụ thân của Thiên Quân, hai vị Thần Quân và vị thượng tiên đang bị giam cầm ở Vạn Băng sơn, ngoài ra còn là vị thần thượng cổ trước khi thể gian tái sinh hai lần. Một vạn năm trăm năm trước ngài đã hy sinh bản thân mình phong ấn tạm thời Văn Lạc Hình Kinh lúc bấy giờ là một yêu thú từ thời thượng cổ đang lộng hành. Ngoài những chi tiết đó ra, không còn bất kỳ ghi chép nào nữa cả, Vũ Thần Đế Quân đã là người kín kẽ, thế tử của ngài Bạch Thần Đế Quân lại càng ít ghi chép hơn.

Bạch Thần Đế Quân được ghi chép là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp với mái tóc bạch kim ánh trong nắng sớm, đôi mắt xanh biếc như biển cả, làn da trắng mịn như tuyết. Người cũng là một vị thần thượng cổ trước khi thể gian tái sinh hai lần nhưng vì mang tiên thai đến năm thứ hai sức khỏe yếu đi mà lâm vào hôn mê và khi bốn vị thượng tiên ra đời người cũng vũ hóa. Vũ Thần vì quá yêu Bạch Thần mà không tin người đã vũ hóa, ngài khẳng định người sẽ tái sinh lại và không cho phép ai xây lăng mộ cho Bạch Thần.

Đây quả là một tình yêu đẹp!

Nhạc Thiên Khuynh thật ngưỡng mộ tình yêu của hai vị Đế Quân này, phải chi nàng gặp được người cũng yêu nàng nhiều như Vũ Thần Đế Quân yêu Bạch Thần Đế Quân. Nhưng nàng cảm thấy có điểm không thích hợp, sự phụ từng nói với nàng là Vũ Thần Đế Quân có thể nhìn thấy tương lai và thay đổi tương lai của bất kỳ ai cho dù đó là tiên trên thiên giới. Nếu đã có thể thấy trước được tương lai thì tại sao lại không thấy được tương lai của Bạch Thần? Mà sự phụ cư nhiên lại chọn một trong ba nữ đệ tử còn lại ngồi vào vị trí của Bạch Thần, không lẽ sự phụ không sợ Vũ Thần nổi trận lôi đình hay sao? Giả sử đây là ý chỉ của Vũ Thần không muốn thế tử mình vất vả với vị trí này? Hoặc là một trong ba nữ đệ tử của ngài chính là Bạch Thần Đế Quân?

Chống cằm, nàng cảm thấy có rất nhiều khúc mắc trong chuyện này. Vì sao sau khi sự phụ nói sẽ đề ngôi vị Bạch Thần cho một trong ba nữ đệ tử thì Vọng Nghĩa Liên Hoành kính lại rạn nứt và Vũ Thần thức tỉnh? Đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay là có sự sắp đặt? Tất cả mọi chuyện này đều bắt nguồn từ vị Vũ Thần Đế Quân, nàng nhất định phải tìm cách tiếp cận vị Đế Quân này mới được.

Ý Liên cung

Sau khi thức tỉnh, Vũ Thần Đế Quân Độc Cô Linh Vũ được Độc Cô Bách Ngọc chăm sóc nửa bước không rời nhưng để tránh việc có người xông vào, y đã lập một kết giới vững chắc không cho phép bất kỳ ai lảng vảng. Chỉ có y, Sinh Thần và hai nhi tử của chàng có thể vào được “Huỳnh cảm thấy thế nào rồi, đại ca?”

“Ta cảm thấy đầu óc mình có chút mơ hồ không nhớ rất nhiều chuyện.” Độc Cô Linh Vũ ảm đạm nói.

“Huỳnh không nhớ Bạch Khuynh Thành luôn sao?”

“Bạch Khuynh Thành là ai?”

Độc Cô Bách Ngọc giật mình, chẳng lẽ trước khi phong ấn Văn Lạc Hình Kinh, chàng cũng phong ấn ký ức về Bạch Khuynh Thành luôn? Vì sao chàng lại cố chấp như vậy chứ... chẳng lẽ chàng muốn hoàn toàn cắt đứt mối lương duyên này? “Không nhớ không biết có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Người đó có mối quan hệ gì với ta sao?”

“Không, không có. Huỳnh nghỉ ngơi đi, ta sẽ kê đơn thuốc cho huỳnh.”

Nói rồi Độc Cô Bách Ngọc rời khỏi Ý Liên cung.

Ngồi trên giường, Độc Cô Linh Vũ sắc mặt không mấy tốt, rốt cuộc người có tên Bạch Khuynh Thành có liên quan gì đến chàng?

Từ Huyền cung.

Sau khi nghe Độc Cô Bách Ngọc nói lại tình trạng của chàng, Độc Cô Thượng Thần vuốt cằm đắn đo, có vẻ như chàng đã không muốn tạo một chút nhân duyên cho cả hai người thì bọn họ không thể ép buộc chàng. Thế nhưng Đại Mẫu Thần lại đặt đồng thể liên tâm vào cả hai người họ, làm sao bọn họ có thể giúp được chàng?

“Nhị thúc, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Độc Cô Tử Chiêu hỏi.

“Phụ thân các ngươi đã không muốn nhớ vậy thì các ngươi cũng nên xem hắn là người xa lạ giống như với mẫu thân các ngươi vậy. Ta biết điều này rất khó cho các ngươi nhưng chúng ta không thể ép bọn họ được. Từ nay các ngươi phải bằng mọi cách để bọn họ không gặp nhau, không nhìn thấy mặt nhau, giám sát nòng ở khắp mọi nơi hoặc có thể đưa nòng rời khỏi Đông Liêm này cũng được.” Độc Cô Thượng Thần nói.

“Rời khỏi Đông Liêm sao?” Độc Cô Bách Ngọc cả kinh nhưng khoan đã “Đất phong chu tước phía nam Khánh Vân sơn, nếu như Cảnh Hân Nhi gả cho Hoắc Kiến Thành chẳng phải lại không có người cai quản sao? Hay là đưa nòng và Thác Lý Linh Lan đến đó.”

“Đúng rồi ha.” Y đập tay một cái “Sao ta lại không nghĩ ra chuyện này nhỉ. Đạo này ngươi thông minh hơn trước nhiều rồi đấy Bách Ngọc.” Phải công nhận đạo này tam đệ của y rất thông minh, có lẽ y đã già mất rồi và bây giờ chàng đã trở về. Điều đó chứng tỏ chàng không thể cải lại số mệnh của Đại Mẫu Thần sắp đặt...

“Bây giờ không phải lúc đùa giỡn đâu!” Độc Cô Bách Ngọc quát lớn, sao lúc nào nhị ca của y cũng vô tư đem mọi chuyện ra đùa giỡn như thế? Bộ nhị ca không biết được tính nghiêm trọng của sự việc hay sao?

“Bình tĩnh!” Tam đệ giận thật rồi, y không nên đùa quá trớn như thế “Thế thì cứ thuận theo sắp xếp của ngươi đi, ta về Thiên giới đây.” Nếu y còn ở lại thì chắc tam đệ sẽ cạo đầu khô y mất, chuẩn trước vẫn hơn.

Nhạc Thiên Khuynh đang ngồi mơ màng suy nghĩ thì Thác Lý Linh Lan bỗng xuất hiện và lãnh đạm nói “Sư phụ đột nhiên muốn chúng ta đi cùng Cảnh Hân Nhi và một trong hai chúng ta sẽ quán đất phong thay tỷ ấy cho đến khi tỷ ấy có hài tử nối nghiệp.”

“Sao lại đường đột như vậy?” Nhạc Thiên Khuynh kinh ngạc hỏi lại Thác Lý Linh Lan.

“Ta cũng không biết nữa nhưng sư phụ ngày mai chúng ta phải đi ngay không được chùng chờ.” Nói rồi cô rời đi.

Nhạc Thiên Khuynh cảm thấy lạ, tự dừng lại đuổi các nòng đi khi vị Đế Quân kia vừa thức tỉnh. Chẳng lẽ sự hiện diện của các nòng không tốt đối với sức khỏe vị Đế Quân đó? Không đúng, chắc chắn có liên quan đến Bạch Thần, rất có khả năng nòng hoặc Thác Lý Linh Lan chính là Bạch Thần Đế Quân nhưng vì sao Vũ Thần lại không muốn gặp Bạch Thần?

Xung quanh Ý Liên cung có kết giới ngăn không cho kẻ nào đột nhập vào, cho nên nòng không thể đột nhập vào đó. Chỉ còn cách ăn trộm ấn ký Đế Quân để xem giữa nòng và Linh Lan ai mới là Bạch Thần. Nhiều năm sống ở đây, nòng biết sư phụ thường cất giữ những vật quan trọng ở đâu và cách lấy như thế nào, đêm nay trước khi rời khỏi đây nòng sẽ trộm ấn ký.

Q.2 - Chương 60: Cửa Hôi Môn Của Cảnh Hân Nhi

Khánh Vân sơn.

Nhiều năm trước đây Sinh Thần cho người xây dựng bốn cung điện lớn ở bốn phương đông tây nam bắc dành cho bốn vị Đế Quân trấn bốn phương. Phía đông có Thánh Phùng sơn Đông Long Đế Quân, phía tây có Vinh Kiện sơn Tây Hoành Đế Quân, phía bắc có Yên Vỹ sơn Bắc Quy Đế Quân và phía nam có Khánh Vân sơn Nam Uyển Đế Quân. Từ thời viễn cổ thần, thế gian chỉ có một con chu tước duy nhất cho nên Khánh Vân sơn không có người sinh sống, chỉ có vài tiên nga thị vệ quét dọn và canh gác cung điện Khánh Vân.

Năm ngày nữa là Tây Hoành Đế Quân và Nam Uyển Đế Quân thành thân, so với ba cung điện khác thì Khánh Vân cung này thật sự rất nghèo nàn. . .

“Thật không hiểu nổi Sinh Thần Đế Quân xây dựng bốn toà cung điện để làm gì mà lại để Khánh Vân cung trở nên nghèo nàn đến mức ngay cả cái ghế ngồi cũng không có.” Nhạc Thiên Khuynh sau khi đặt chân tới đây, nàng cảm thấy nơi này giống như một toà cung điện bỏ hoang. Không có bất kỳ vật dụng nào, trống không! “Muội phải nói chuyện lại với sư phụ.”

“Khuynh nhi.” Thác Lý Linh Lan ngăn cản nàng “Muội tính nói gì? Khánh Vân sơn vốn là của bộ tộc chu tước, đáng tiếc Cảnh Hân Nhi sinh ra lại là con chu tước duy nhất trên thế gian này. Chính vì thế Khánh Vân sơn mới không có tộc nhân, không có kinh thương thì làm sao có tiền mà đòi mua mấy thứ xa xỉ như các cung điện khác? Chúng ta không phải được nuôi dưỡng gần giống như một phạm nhân có thể làm được tất cả sao? Thế thì cần gì phải lo lắng thái quá như thế?”

“A Lan nói không sai, Khuynh nhi muội nên bình tĩnh lại một chút.” Cảnh Hân Nhi thở dài khuyên can nàng.

“Không được! Đường đường là một Đế Quân như nhị sư tỷ, tại sao lại chịu ủy khuất này?” Nàng không bằng lòng hét lớn.

“Nếu vậy thì muội hãy trở thành Bạch Thần Đế Quân đi. Có như vậy muội mới có quyền yêu cầu một nửa tài sản của Lạc Quang thành cho Khánh Vân cung.” Thác Lý Linh Lan âm thầm nói “Khỏi tài sản của Lạc Quang thành có thể nuôi được hai mươi đời người còn không hết, một nửa tài sản Lạc Quang thành cũng đủ để Khánh Vân cung trở thành một toà cung điện rực rỡ nhất bốn bể bát hoang.” Cô giải thích về quyền lợi nếu ai có thể ngồi được trên vị trí Bạch Thần Đế Quân.

Nhạc Thiên Khuynh nắm chặt tay thành nắm, muốn ngồi vào vị trí đó nàng buộc phải trải qua bốn mươi chính ngày thăng thần nhưng với độ tuổi một vạn năm trăm như nàng liệu có khả năng không? “Nhị sư tỷ, tỷ nhất định phải dời ngày thành thân lại hai tháng, muội nhất định phải lấy cho bằng được quyền lợi cho tỷ.” Nàng đã quyết định rồi, nàng sẽ thăng thần, nàng sẽ đường đường chính chính ngồi vào vị trí Bạch Thần Đế Quân. Vì nhị sư tỷ và cũng vì tương lai sau này của tam sư tỷ, nàng quyết phải đem toàn bộ tài sản của Lạc Quang thành qua Khánh Vân cung này.

“Khuynh nhi, muội điên rồi sao?” Cảnh Hân Nhi nắm chặt bả vai nàng lo lắng nói “Muội chỉ mới một vạn năm trăm tuổi, làm sao có thể thăng thần được. Và lại muội không có thiên phú như Từ Hoa Thần Quân được.” Cho dù trong năm sư huynh tỷ muội, nàng vốn có tư chất thiên phú luôn vượt qua mọi kỳ thi nhưng không phải vì vậy mà nàng lại xem thường tính mạng của mình như thế được.

“Ý muội đã quyết.” Dứt lời, nàng lập tức rời khỏi Khánh Vân cung cười mây bay trở về Lạc Quang thành.

Nhạc Thiên Khuynh đã suy nghĩ rất kỹ, cho dù nàng và Cảnh Hân Nhi không có cùng huyết thống nhưng cũng là đệ tử của Từ Thần Đế Quân. Năm sư huynh tỷ muội các nàng đã vào sinh ra tử nhiều năm nay, nàng quyết không để cho sư tỷ chịu ủy khuất này. Đảm rằng nàng đã đánh cắp ấn ký đó vì mục đích điều tra nhưng hôm nay nàng nhất định dùng nó để trao đổi cùng sư phụ.

Ý Liên cung.

Cảm nhận được luồng khí quen thuộc, Độc Cô Bách Ngọc đang chuẩn mạch cho Độc Cô Linh Vũ liền thầm thở dài trong lòng ‘Cuối cùng cũng chịu đem trả vật đó lại cho ta.’ Nhưng thái độ của y làm sao qua mặt được chàng, Độc Cô Linh Vũ âm thầm lên tiếng hỏi “Hình như có người tới đây phải?”

“Là một con chuột nhất ăn trộm vật không nên lấy.” Y hờ hững nói.

“Vậy người cứ ra giải quyết, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vậy huynh cứ nghỉ ngơi đi.” Dứt lời y rời khỏi phòng và đi ra ngoài cửa cung, thân ảnh bạch y nữ tử hơn một vạn năm nay y nhìn thấy đến phát ngán. Ngày hôm qua dám đánh cắp ấn ký Đế Quân, ngày hôm nay còn hùng hổ đến trước mặt y, không biết nàng muốn gì? “Người trở về làm gì?”

“Thương lượng.” Nàng tiếp đất cách kết giới Ý Liên cung một khoảng khá xa để tránh không để kết giới ấy làm tổn hại bản thân. Vì sao nàng biết được điều này, đơn giản là do nhãn thuật nàng khá tốt có thể phân biệt được đâu là kết giới có thể phá và kết giới không thể phá.

“Người muốn thương lượng gì với ta, trong khi đã ăn cắp ấn ký Đế Quân?” Đừng nói với y là nàng muốn dùng ấn ký này để trao đổi? Nàng nghĩ rằng ngu ngốc như thế sao?

“Trước khi nói chuyện trộm ấn ký của ta, đồ nhi muốn hỏi sư phụ một chuyện.”

“Nói.”

“Theo những ghi chép trong tàng thư các của Lạc Quang thành, trước đây nơi này là của Bạch Thần Đế Quân và bây giờ cũng vậy. Mà tài sản của Lạc Quang thành cũng chính là tài sản của Bạch Thần, vì thế ai ngồi vị trí Bạch Thần Đế Quân cư nhiên sẽ được sở hữu toàn bộ tài sản của Lạc Quang thành đúng không?”

“Đúng vậy.” Độc Cô Bách Ngọc thần nhiên đáp nhưng rồi cảm thấy có điểm không thích hợp liền hỏi ngược lại Nhạc Thiên Khuynh “Người muốn làm gì?”

“Ta không muốn gì nhiều, chỉ muốn một nửa tài sản của Lạc Quang thành.”

“Dựa vào đâu mà người mạnh miệng như thế?”

“Ta sẽ thắng thần.” Nàng tự tin đáp, sau đó nhớ lại những lời mấy ngày trước y từng nói qua “Chẳng phải sư phụ và nhị sư bá từng nói qua, nếu một trong ba nữ sư đệ của ngài thắng thần ở tuổi một vạn năm trăm thì vị trí Bạch Thần Đế Quân sẽ thuộc về người đó sao?”

“Đúng là ta từng nói.” Y không phủ nhận những lời nàng nói nhưng ý tứ trong lời nói của nàng là... “Chẳng lẽ người muốn mạo hiểm?”

“Đây là vì Cảnh Hân Nhi, Khánh Vân cung chẳng khác nào nhà hoang chết chủ. Phen làm nữ nhân đã thiết thòi đủ đường, một khi đã gả cho nam nhân khác thì thử có thể khiến nữ nhân sau này không chịu ủy khuất là của hồi môn.” Dừng một chút, nàng lấy ấn ký Đế Quân từ trong người ra đưa cho Độc Cô Bách Ngọc “Của hồi môn càng lớn càng nhiều chứng tỏ thế lực của nữ nhân càng lớn và người ngoài nhìn vào sẽ không thể nào bàn tán về nữ nhân đó. Cảnh Hân Nhi so với Hoắc Kiến Thành thật là một trời một vực, kẻ có của người hai bàn tay trắng, sư phụ ngài nói công bằng nằm ở đâu?”

Độc Cô Bách Ngọc đứng hình trước những lời nói đó của nàng, từng câu từng chữ nàng nói không sai. Ba vị Đế Quân còn lại đều có tộc nhân giúp đỡ cho sự phát triển của vùng đất đó, Khánh Vân sơn ngoài Cảnh Hân Nhi là con chu tước duy nhất không có bất cứ thứ gì trong tay thật sự quá ủy khuất cho cô rồi “Ta có thể cho Hân Nhi của hồi môn, người không nhất thiết phải mạo hiểm thắng thần.” Cho dù nàng có thiên phú nhưng so với Tử Hoa Thần Quân thì không có khả năng.

“Ta nghĩ mọi thứ quá dễ dàng.” Nàng cười châm chọc.

“Nhạc Thiên Khuynh.” Y hét lớn “Ta đây đã nhượng bộ với người rất nhiều lần nhưng người lại không biết vị trí của mình ở đâu thích cùng ta chông chéo lại. Dẫu sao ta cũng là người nuôi dưỡng và dạy dỗ người...” Y không hiểu vì sao năm xưa đại ca lại có thể yêu một người như thế này.

“Vậy sư phụ ngài có thể cho ta những thứ đó cả đời được không?” Nàng lãnh đạm nói “Chính ngài đuổi ta và Thác Lý Linh Lan ra khỏi Lạc Quang thành này, cũng chính ngài nói chỉ cần thắng thần liền sẽ có được vị trí Đế Quân này. Ta chẳng qua là đòi quyền lợi cho mình và A Lan, ta biết tài sản ở Lạc Quang thành này một phần cũng do Bạch Thần Đế Quân chung tay góp sức mà có. Cho nên ta chỉ đòi một nửa tài sản có gì là sai?” Nhạc Thiên Khuynh đặt y vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, nàng nói không sai, chẳng qua y bắt buộc đi phải làm như thế “Sư phụ, ta đã quyết định đánh cược, xin ngài hãy dời hôn lễ của Cảnh Hân Nhi lại hai tháng, ta nhất định phải cho tỷ ấy một hôn sự xứng đáng với địa vị của tỷ ấy.” Nàng quỳ xuống trước mặt y cầu xin.

“Hay lắm!” Từ đâu có một giọng nói vang lên, một thân tử y nam nhân xuất hiện, tay cầm phiến ngọc phe phẩy cười mỉa hoặc “Nếu nàng đã muốn vậy thì cứ đề nghị làm đi.”

“Nhị ca không được!” Độc Cô Bách Ngọc hét lớn.

“Nhị sư bá!” Nhạc Thiên Khuynh kinh hô.

Người đến, tử nam nhân, Độc Cô Thượng Thần thích thú với khẩu khí của Nhạc Thiên Khuynh. Đúng là xưa nay hắn chưa từng đánh giá sai về nàng “Người muốn thắng thần, người chắc chắn với quyết định của mình chứ?”

“Sư bá ngài có nghĩ ta có dư khả năng phá hồng lò luyện đan không?” Ánh mắt nàng trở nên kiên định hơn, sống chết vốn đã được định trước, hà tất gì phải lo sợ?

“Ta còn rất nhiều lò luyện đan khác.” Hắn nhún nhún vai cười thích chí “Người sẽ không hối hận?”

“Hối hận? Hai từ đó bây giờ đối với ta thật xa xỉ.” Nàng cũng không kém cạnh mà khẽ nhếch môi cười.

“Được, rất có khẩu khí. Vậy ngay bây giờ chúng ta cùng tới nơi thắng thần.” Dứt lời, hắn phát tay một cái, gió nổi lên cuốn lấy cả hai người bọn họ biến mất.

Độc Cô Linh Vũ cảm thấy bên ngoài quá ồn ào, không biết nữ nhân kiều ngạo kia là ai mà khẩu khí vô cùng lớn. Ngồi dậy, chàng rời khỏi phòng đi ra cửa nhưng vừa tới nơi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng bé nhỏ của nàng. Mái tóc hoàng kim như những tia nắng ban mai chiếu sáng khắp mọi nơi, toàn thân nàng tỏa ra cỗ thần khí âm áp và thuần khiết. Trên thế gian này lại có một nữ tử thoát tục như thế sao? “Nàng là ai?”

Độc Cô Bách Ngọc giật bắn người khi chàng xuất hiện ở đây “Huynh không nghĩ ngợi sao?” Phải đánh lạc hướng chàng mới được.

“Bên ngoài quá ồn ào cho nên ta mới ra đây xem thử.” Chàng nhạt nói, sau đó liền xoay người vào trong. Hình như bạch y nữ tử vừa rồi chính là tứ đệ tử của Bách Ngọc, là người có thiên phú rất cao, mà nàng lại muốn thắng thần trong khi chỉ mới một vạn năm trăm tuổi. Chàng có nên nói nàng là tuổi trẻ

tài cao không? Nhưng cách nói chuyện của nàng khiến chàng cảm thấy vô cùng thích thú, chàng muốn xem nữ tử này có bao nhiêu tài năng.

Trở lại Tử Huyền cung của mình, Độc Cô Bạch Ngọc mệt mỏi nằm dài trên nhuyễn tháp, hôm nay đúng là một ngày khó khăn đối với y. Lý Nghi Huyền từ ngoài bước vào, trên tay là trà bánh để cho phu quân mình, cô đặt khay trà bánh xuống bàn và đi tới nhuyễn tháp ngồi xuống. Đôi bàn tay đặt lên chân Bạch Ngọc và xoa bóp, cô ôn nhu hỏi “Sao vậy? Có chuyện không vui sao?”

“Ta rất sợ chúng ta giấu diếm đại ca không được, Đại Mẫu Thần so với chúng ta vẫn cao tay hơn rất nhiều. Suýt chút nữa đại ca đã gặp được nàng, vẫn là nhị ca nhanh tay hơn một chút.” Y mệt mỏi nói, sau đó nằm sấp lại cho cô đâm bóp lưng giúp mình.

“Thiên Khuynh làm sao à?”

“Ta thật khâm phục Nhạc Thiên Khuynh, loại chuyện chia tài sản này chắc chắn không phải do nàng nghĩ ra, rất có khả năng là do Linh Lan giật dây phía sau.”

“Linh Lan sao?”

“Nàng nghĩ xem, trong số năm người bọn họ thì Linh Lan là người trầm tính nhất nhưng ngược lại nàng ấy cũng biết rõ nhiều thứ nhất. Nếu không phải do A Lan giật dây thì làm sao Thiên Khuynh biết được những quyền lợi của vị trí Bạch Thần Đế Quân mang lại.”

“Đúng là trời sinh một cặp, nếu không khôn khéo như vậy thì Sinh Thần làm sao có thể vì A Lan mà nợ hai món nợ duyên kiếp này.”

“Nàng là đang khen bọn họ sao?”

“Chàng nghĩ xem, A Lan không khôn khéo không đối đầu với Sinh Thần thì Sinh Thần đã chặt đứt dây thiên mệnh kỳ duyên từ rất lâu. Đại Mẫu Thần sẽ không chọn cho Sinh Thần một nữ tử bạc nhược, có lẽ Người nhìn thấy ở A Lan được tổ chất gì đó có thể khiến Sinh Thần vì nàng ấy giữ lại linh hồn trong Ngũ đại địa cảnh.”

“Hmm... nàng nói không sai. Nhưng vì sao A Lan lại không tự mình thăng thần mà lại giật dây Thiên Khuynh?”

“Chàng lại quên những lời nói của Linh Vũ một vạn năm trăm năm trước rồi sao? Bạch Hồ trầm tính luôn giấu sức mạnh, A Lan mưu mẹo khôn sâu khó lường, Khuynh Thành thiên phú rất khó đoán tâm tư nhưng phải cẩn thận với Cảnh Chu. Đừng nhìn bề ngoài Cảnh Chu hiền lành như vậy mà lầm tưởng, Cảnh Chu biết hết tất cả mọi thứ từ quá khứ hiện tại và tương lai, nàng ta có thể hoá giải mọi thứ mà không ai biết.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 61: Chương 29.2

“Nói như vậy Cảnh Hân Nhi biết Linh Vũ đã sửa lại ký ức?”

“Không sai, nếu A Lan đã cao tay thì Hân Nhi lại càng cao tay hơn khi dùng khuôn mặt thiện lương của mình điều khiển Thiên Khuynh. Trong tứ đại thần thú viễn cổ bọn ta thì người khó thu phục nhất chính là chu tước nhưng không hiểu vì sao Sinh Thần lại có khả năng thu phục được nàng ta. Thật tò mò!”

“Nàng nói như vậy, có lẽ nào Hân Nhi cũng biết Sinh Thần sẽ dùng lò Mạch Diệp để cho Thiên Khuynh thăng thần?”

“Phải, thiếp nghĩ rằng Hân Nhi đã đặt một chút thần khí của mình trên người Thiên Khuynh để tiện cho việc truyền âm với nhau. Rõ ràng Hân Nhi biết rất rõ những thiết kế luyện lò đan của Sinh Thần có chỗ mạnh chỗ yếu cho nên mới lợi dụng điều này để giúp Thiên Khuynh trải qua Bốn mươi chín ngày thăng thần.”

“Ta không nghĩ Sinh Thần sẽ để yên chuyện này, rất có khả năng Hân Nhi sẽ bị phản hệ nếu như bị phát hiện.”

Vinh Kien son, Bích Thương cung

Sau khi Nhạc Thiên Khuynh rời đi, Cảnh Hân Nhi lập tức chạy đến Bích Thương cung để tìm Hoắc Kiến Thành, cô cảm thấy vô cùng lo lắng cho nàng “Kiến Thành ca, chàng nhất định phải ngăn chặn Thiên Khuynh, như vậy rất nguy hiểm.” Cô nắm chặt vạt áo cậu năn nỉ.

“Hân Nhi, nàng bình tĩnh lại. Bây giờ nàng cầu xin ta có ích gì? Nàng biết rõ bây giờ Sinh Thần đã đưa Thiên Khuynh vào lò Mạch Diệp rồi.”

Cảnh Hân Nhi đứng hình, lò Mạch Diệp được rèn từ bảy mươi ngôi sao trên bầu trời đêm Thiên giới và rèn trong dải ngân hàng ngũ sắc. Lò Mạch Diệp giống như lò Kim Thỉnh Một trăm ngày Thiên Quân, đối với có vị tiên khác thì Sinh Thần sẽ chỉ dùng lò Hợp Hư nhưng lần này hắn sử dụng Mạch Diệp chẳng khác nào đánh gãy ý chí của nàng. Đề nàng không thể tiếp cận được với người đó, mục đích của hắn có thật là vậy không? “Thiếp rất lo lắng.”

“Nàng phải tin tưởng Khuynh nhi chứ...”

Thiên Cung trên Thiên giới.

“Lò Mạch Diệp sao?” Độc Cô Tử Dạ nhướng cao mày kiểm nhìn Độc Cô Tử Chiêu vừa báo cáo.

“Nhị thúc không phải quá nhẩn tâm sao?” Độc Cô Tử Chiêu thở dài.

“Đề ngăn cản nàng tiếp xúc với người đó thì đây là cách tốt nhất để đánh gãy ý định của nàng.” Hắc nói rồi dừng một chút suy nghĩ gì đó đột nhiên cười lớn “Nhưng dường như nhị thúc sống quá lâu nên không nhớ nổi nàng bây giờ so với trước kia thật rất khác.”

“Khác? Khác như thế nào?”

“Nàng nhất định sẽ vượt qua được và lò Mạch Diệp sẽ bị vỡ.”

“Nhị ca, huynh rất tự tin với điều này?”

“Đại ca rất giống nàng, cho nên việc đại ca làm được, Nhạc Thiên Khuynh nàng cũng làm được.” Độc Cô Tử Dạ luôn tin tưởng vào nàng, hắc sẽ không đặt niềm tin nếu như không chắc chắn điều gì đó.

Ý Liên cung, Lạc Quang thành, Đông Liêm sơn.

Độc Cô Linh Vũ ngồi tựa vào thành giường nhìn vào không trung, từ lúc chàng tỉnh lại thì toàn bộ ký ức của chàng đều rất mơ hồ không rõ ràng và ngay cả chàng là ai, chàng cũng không chắc chắn. Người ta gọi chàng là Linh Vũ, là Vũ Thần Đế Quân, là chủ nhân của Lạc Quang thành này, ngoài ra chàng không biết gì nữa cả. Ký ức của chàng dừng lại ở cuộc chiến với Vân Lạc Hình Kinh ngoài ra chàng không mấy ấn tượng gì với nơi này. Lúc chàng chìm sâu vào giấc ngủ, hình ảnh luôn xuất hiện trong giấc mộng của chàng nhiều nhất chính là một bạch y nữ nhân.

Mái tóc bạch kim như ánh sáng chiếu rọi thế gian, làn da trắng nõn nà, tuy rằng chàng không thể nhìn thấy rõ mặt mũi của bạch y nữ nhân nhưng chàng nhìn thấy nụ cười của nàng như ánh nắng ban mai. Toàn thân nàng tỏa ra thần khí âm áp thuần khiết và thoát tục, nàng luôn xoay người bỏ đi mỗi khi chàng muốn lại gần nàng, bóng lưng nàng cứ thế in sâu vào tâm trí chàng... bóng lưng ấy hình như giống với ai đó...

Giật mình, chàng chợt nhận ra vị tiên nữ lúc ban sáng kia, tứ đệ tử của Bách Ngọc, bóng lưng của nàng, thần khí của nàng... tất cả đều rất giống với bạch y nữ nhân kia, ngoại trừ mái tóc hoàng kim của nàng. Tại sao trái tim chàng lại rung động khi nhìn thấy bóng lưng nàng? Nàng tên gì nhỉ? Hình như chàng quên hỏi Bách Ngọc tên của nàng, thật là đáng tiếc! Nhưng nàng quyết định thẳng thần khí tuổi còn quá nhỏ liệu có quá mạo hiểm không?

Vừa tỉnh lại liền gặp chuyện thú vị, chàng thật sự rất mong gặp được nàng!

Phục Sinh đại điện.

Sinh Thần, Độc Cô Thượng Thần đang ngồi trước lò Mạch Diệp nhân nhậ uống trà ăn bánh thì từ xa có một thân ảnh tử y nữ nhân uyển chuyển bước vào “Đêm đã khuya, ngài lại quên mất ăn bánh vào buổi tối rất không tốt với bụng của ngài sao?” Tử y nữ nhân lãnh đạm nói.

“Nàng nhớ ta không thể ăn bánh vào buổi tối sao?” Hắc nhấp một ngụm trà nóng kinh hỉ cười nói “Hiểu ta không ai khác ngoài A Lan.”

“Ta có thể cho đây là một lời khen của Đế Quân không?”

“Nàng đến đây chắc không phải vì Nhạc Thiên Khuynh?”

“Ta đến vì ngài.” Dứt lời, tử y nữ nhân Thác Lý Linh Lan bước gần tới trước mặt hắc, cô nở một nụ cười quý dị “Món nợ thứ hai liệu khi nào ngài mới trả cho ta?”

“A Lan hình như không đợi được nữa sao?”

“Ha ha, ngài không muốn trả cũng được nhưng ta có điều kiện.”

“Nói nghe xem.”

“...”

Đêm đó là một đêm rất dài...

Một ngày trôi qua...

Hai ngày...

Ba ngày...

Bốn mươi ngày...

Bốn mươi tám ngày...

Khánh Vân cung.

Cảnh Hân Nhi hơn một tháng nay luôn đứng ngồi không yên, đơn giản là vì từ ngày Nhạc Thiên Khuynh vào lò Mạch Diệp đến nay vẫn không rõ còn sống hay đã chết. Tâm can cô rối hời mà tam sư muội của cô, Thác Lý Linh Lan vẫn bình thản như thường “Ta nói, tam sư muội người không lo lắng cho tứ sư muội hay sao?”

“Lo lắng? Nga, ta có lo lắng đó thôi.” Thác Lý Linh Lan nhàn nhạt đáp.

“Lo lắng của người là ngồi thương trà ăn bánh sao?”

“Ngoài hai việc này ra, ta biết làm gì giờ? Chỉ bằng suốt ngày lo lắng thì sao không để tâm tư thoải mái một chút. Chuyện gì cũng đã được trời cao quyết định, hà tất gì phiền muội, mỗi người đều có số mệnh của họ, Thiên Khuynh được làm theo số mệnh của mình mà thôi.”

“Người...” Cảnh Hân Nhi vô cùng tức giận, tại sao cô lại có hai sư muội tư tưởng giống nhau như vậy? Đầu tiên là Nhạc Thiên Khuynh, sau đó là Thác Lý Linh Lan, rốt cuộc trong đầu họ đang chứa những gì?

Tử Huyền cung, Lạc Quang thành.

Lý Nghi Huyền đang ngồi thêu áo cảm nhận được cỗ khí tức khá mạnh mẽ phát ra từ Thiên giới, mà chính xác khí tức kia lại phát ra ở Phục Sinh điện. Cho dù có đánh chết cô thì cô vẫn biết khí tức này là của ai. Nhìn thấy thê tử mình đắm chiều, Độc Cô Bách Ngọc lên tiếng hỏi “Sao vậy?”

“Chàng không cảm nhận được khí tức của nàng ấy sao?”

“Nàng lại hỏi khó ta rồi, đây vốn là khả năng của Huyền Vũ mà.”

“Xin lỗi chàng.”

“Nói nghe xem, nàng cảm nhận được gì?”

“Khí tức của Thiên Khuynh rất mạnh, khả năng vào ngày mai sẽ có chấn động lớn.”

“Chấn động lớn?”

“Phải, sức mạnh này quá lớn, nó dường như ngang ngửa với Linh Vũ.”

Nghe thê tử nói vậy, Độc Cô Bách Ngọc có chút cả kinh, trước đây sức mạnh của nàng rất khó xác định, chắc vì lần này nàng đã gỡ bỏ được trói buộc cho nên mới... “Ta cảm thấy rất sợ... nỗi sợ này rất khó có thể nói nên lời, Ta nghĩ rằng mình sẽ không thể giúp được Linh Vũ...”

Ngày thứ bốn mươi chín...

Một tiếng nổ lớn vang lên từ trên điện Phục Sinh, tất cả mọi người trên Thiên Giới lập tức tụ tập lại trước cửa điện. Khói trắng bay mù mịt, từ trong khói trắng có một mảnh vỡ của lò luyện đan văng ra, tất cả chúng tiên lập tức né tránh ngay. Độc Cô Thượng Thần ngồi trên ghế nhìn thấy cảnh như vậy mà không ngớt cười, tay thì đập vào thành ghế “Ha ha, ẩn tượng, quá ẩn tượng, màn chào sân của tiểu Khuynh thật quá ẩn tượng.”

“Nhị ca người điên thật rồi.” Độc Cô Bách Ngọc ngồi kế bên tức giận mắng hấn.

“Người mắng cái gì, nàng ra rồi kìa.” Hấn vẫn không ngừng cười, tay chỉ về hướng khói trắng.

Từ trong khói trắng đi ra một thân bạch y nữ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc, tay cầm quyền trượng ánh sáng, toàn thân phát ra ánh sáng lấp lánh, phía sau mỗi bước đi của nàng là hoa cỏ mọc lên tươi tắn vô cùng “Ta đã nói với sư phụ và nhị sư bá rồi, ta nhất định sẽ phá được Mạch Diệp và thắng thần.” Giọng nói của nàng đầy uy phong, quyền trượng cầm trên tay nặng mạnh xuống đất, gió lớn từ khắp nơi tụ lại dưới đầu gây tạo thành một ma trận lớn.

Ấn ký Đế Quân trong người Độc Cô Bách Ngọc đột nhiên xuất hiện và bay nhanh về phía Nhạc Thiên Khuynh, ấn ký hạ xuống trán của nàng. Phong ba bão tố đột nhiên trôi dạt, vị Đế Quân thứ tám đã xuất hiện, Bạch Thần Đế Quân trần giũ cánh công ánh sáng. Độc Cô Bách Ngọc há hốc mồm kêu kêu Độc Cô Thượng Thần “Huynh nói xem ta nên làm gì tiếp theo?”

“Mau nhất mồm lại đi, trông người bây giờ vừa mất hình tượng vừa khó coi vô cùng.” Hấn dùng tay nâng cằm của y lên ha ha cười “Mọi chuyện thành ra như vậy rồi thì chúng ta biết làm gì đây? Hữu duyên thiên lý lại tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Người mau thực hiện lời hứa đó với nàng, đây có thể là cơ hội tốt để tách hai người họ ra.” Độc Cô Thượng Thần vừa nói vừa nhìn thân ảnh bạch y nữ nhân đang bước tới.

Nhạc Thiên Khuynh, đệ tử thứ tư của Tử Thần Đế Quân, một vạn năm trăm tuổi thăng thần và ngồi vào vị trí Bạch Thần Đế Quân. Hiện tại nàng đang ở Khánh Vân cung vì chưa chọn được đất phong cho mình. Ba ngày sau khi thăng thần, Nhạc Thiên Khuynh nhốt mình trong phòng nghiên cứu gì đó suốt một ngày, ngày hôm sau nàng rời khỏi phòng và lôi kéo Cảnh Hân Nhi đến Vinh Kị sơn gặp Hoắc Kiến Thành.

Ý Liên cung, Lạc Quang thành, Đông Liêm sơn.

Sau khi Nhạc Thiên Khuynh thăng thân, Độc Cô Linh Vũ cảm thấy ngực mình lúc nào cũng đau nhói không hiểu vì sao, đầu chàng cứ đau nhức không ngừng. Vì sao? Vì sao lại thế này? Độc Cô Thượng Thần nói chàng bị chứng rối loạn do ảnh hưởng của trận chiến Văn Lạc Hình Kinh, chàng cũng không biết có nên tin không nhưng chàng cảm thấy mệt mỏi quá. Có lẽ chàng phải rời khỏi Đông Liêm sơn dạo một chút, nếu không chàng sẽ bị điên mất.

Nghĩ là làm, Độc Cô Linh Vũ rời khỏi phòng nhưng khi đi ngang qua vườn đào, tìm chàng lại đau nhói, những hình ảnh kỳ lạ xuất hiện. Có năm tiểu hài tử chơi đùa trong vườn đào này và chàng ngồi dưới một cây đào quen thuộc nhìn năm tiểu hài tử chơi đùa... Rồi chàng nhìn thấy bạch y nữ nhân đó, nụ cười ôn nhu của nàng làm tim chàng càng đau hơn. Là ai? Nàng là ai? Tại sao nàng cứ xuất hiện trong đầu chàng? Tại sao hình ảnh của nàng lại quá mơ hồ? Rốt cuộc một vạn năm trăm năm qua đã xảy ra những chuyện gì?

Rồi hình ảnh bạch y nữ nhân với mái tóc màu vàng óng ả xuất hiện, đó là nữ đệ tử của Tử Thần, là Nhạc Thiên Khuynh, là vị Đế Quân thứ tám vừa được ấn định. Tại sao hình ảnh của nàng lại xuất hiện trong đầu của chàng? Nhạc Thiên Khuynh có liên quan vì đến vị bạch y nữ nhân tóc bạch kim chưa?

“Nhạc Thiên Khuynh... Nhạc Thiên Khuynh... rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao ngươi lại cứ ám ảnh ta như vậy hả?” Chàng hét lớn, nàng là người như thế? Nàng là ai? Nàng có bao nhiêu điểm tốt xấu? Tại sao chàng lại có những ý nghĩ vừa thôi thúc muốn biết nàng là ai vừa không muốn biết nàng? “Nhạc Thiên Khuynh, ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 62: Chỉ Là Bóng Lưng Nhưng Tim Lại Đau Nhói Mỗi Khi Nhìn Thấy.

Cuối cùng ngày cử hành hôn lễ của hai vị Đế Quân cũng đến, Khánh Vân cung từ một toà cung điện hoang sơ thì ngày hôm nay lại trở thành một toà cung điện long lẫy nhất trong bốn cung điện Đông Tây Nam Bắc, có thể so sánh với Lạc Quang thành. Toàn bộ mọi thứ đều do một tay Bạch Thần Đế Quân Nhạc Thiên Khuynh làm ra, kể cả hôn lễ của Nam Uyển Đế Quân. Của hồi môn Nam Uyển Đế Quân nhiều đến mức không đếm xuể, chúng tiên ai ai cũng được mời tới Vinh Kiện sơn, Bích Thương cung để uống rượu mừng.

Độc Cô Linh Vũ nghe nói Nhạc Thiên Khuynh có đến dự vì hôn lễ lần này do một tay nàng chuẩn bị, chàng cũng được gửi thiệp mời. Ngồi trong thư phòng, chàng mân mê tấm thiệp mời trên tay, chàng có nên đi tới đó không? Độc Cô Bách Ngọc bảo ở chỗ đó rất đông người lại ồn ào mà chàng thì lại thích yên tĩnh. Là nên đi hay không nên đi?

Nhạc Thiên Khuynh a Nhạc Thiên Khuynh! Rốt cuộc nàng là ai mà có thể khiến chàng tâm trí hoảng loạn như vậy? Độc Cô Thượng Thần nói nếu chàng muốn chấm dứt tình trạng này thì chàng buộc phải thành thân nhưng vì sao phải thành thân chứ? Liệu rằng thành thân có giúp tình trạng của chàng khá hơn không?

“Bẩm Đế Quân, Tử Thần Đế Quân hỏi ngài có muốn đến hôn lễ của hai vị Đế Quân kia không?” Bên ngoài cửa, thị vệ nói vọng vào hỏi ý kiến của chàng.

Đi hay không đi?

Độc Cô Linh Vũ trầm tư một lúc lâu, nếu đi đến đó có lẽ chàng sẽ tìm được một người thích hợp để thành thân thì sao? Nếu đi đến đó có khi chàng sẽ biết được Nhạc Thiên Khuynh là ai và nàng có tài cán gì khiến chàng trở nên tâm trí hoảng loạn “Nói với Tử Thần, bảo y cứ tới đó trước, ta chuẩn bị quà rồi sẽ tới sau.”

“Dạ Đế Quân.”

Vinh Kiện sơn, Bích Thương cung.

Hiện tại bây giờ Bích Thương cung rất đông, chúng tiên từ khắp các nơi đều tụ lại đây cho nên một mình Nhạc Thiên Khuynh sắp xếp không xuể. Bởi vì Hoắc Kiến Thành và Cảnh Hân Nhi do trời đất sinh ra và được Tử Thần Đế Quân dạy dỗ, cho nên nàng đã chuẩn bị một đài cao để cho hai người họ bái tế thiên địa. Đoàn hạc rước dâu từ Khánh Vân cung đã đến trước cửa Bích Thương cung, Hoắc Kiến Thành đến trước cửa kiệu hoa cầm tay Cảnh Hân Nhi rời khỏi kiệu, rồi cậu hạ người xuống công cô trên lưng từ từ bước vào trong Bích Thương cung để cử hành hôn lễ.

Lúc này Độc Cô Linh Vũ vừa tới, chàng nhìn thấy bọn họ công nhau đi vào lễ đường, trong dòng người theo sau bọn họ chàng có thể thấy thấp thoáng bóng lưng và mái tóc hoàng kim của nàng. Chân muốn bước nhanh tới để bắt lấy nàng, để xem nàng là ai nhưng trong lòng đột nhiên chùng lại không rõ

vì sao, cảm giác này đến tốt cùng là vì sao?

“Ngài dường như rất muốn biết Nhạc Thiên Khuynh là ai phải không?” Phía sau lưng chàng xuất hiện một tử y nữ nhân, cô từ từ bước tới gần chàng và lãnh đạm nói “Ta biết cảm giác của ngài là vì sao.”

“Thác Lý Linh Lan?” Chàng hơi nhúu chặt mày nhìn tử y nữ nhân “Dựa vào đâu để ta tin ngươi hả?” Chàng lạnh lùng hỏi cô, tại sao cô phải giúp chàng? Cô muốn gì?

“Đề Quân ngài không tin tưởng ta cũng được thôi nhưng...” Tử y nữ nhân Thác Lý Linh Lan dừng một chút rồi giương mắt nhìn chàng, khoé miệng chột nhếch cao “...nhưng ngài không muốn tiếp cận được với Thiên Khuynh sao?”

“Đi thẳng vào vấn đề đi.”

“Ta có một kế hoạch có thể giúp ngài gặp được Thiên Khuynh...”

Độc Cô Linh Vũ nhướng cao mày lạnh lùng nhìn Thác Lý Linh Lan, một cô nương như cô mà có khả năng giúp chàng hay sao?

Nhạc Thiên Khuynh lúc này đang ngồi trên hàng ghế cao dành cho sáu vị Đề Quân, đôi mắt nàng đảo qua đảo lại hàng ghế Đề Quân thì có một ghế trống. Sư phụ nàng trước khi tới đây có nói là Vũ Thần Đề đang chuẩn bị qua cưới sẽ tới sau, vậy mà đã xong hết các nghi lễ rồi mà vẫn chưa thấy người đâu. Trong lòng nàng rất hiếu kỳ, vị Đề Quân này đến tốt cùng có bao nhiêu điều tốt mà khiến cho sư phụ đuổi nàng ra khỏi Đông Liêm sơn?

Bỗng thị vệ bên ngoài lớn tiếng nói vọng vào “Vũ Thần Đề Quân và Linh Lan Thượng Tiên giá lâm!!!!”

Nhạc Thiên Khuynh vừa định xoay nhìn về hướng cửa thì một tiên nga chạy tới nói nhỏ vào tai nàng, Cảnh Hân Nhi đang rất hoảng loạn không rõ vì sao. Vì lo lắng cho nhị sư tỷ của mình, nàng lập tức bỏ khỏi bữa tiệc mà chạy tới tân phòng của cô. Độc Cô Thượng Thần nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía cửa, Thác Lý Linh Lan cô muốn đầu với hắn sao? Được lắm, hắn nhất định sẽ cùng cô đầu tới cùng.

Độc Cô Linh Vũ ôm eo Thác Lý Linh Lan tiêu sái bước vào trước sự ngỡ ngàng của tất cả chúng tiên. Vũ Thần Đề Quân từ lúc Thiên Quân đăng cơ đã không còn xuất hiện, nhiều người đồn đại chàng đã xuống chín phạm nhân, có người nói chàng đã chìm vào giấc ngủ để chờ đợi thê tử mình hoặc đã bị phong ấn cùng Yêu thú viễn cổ Văn Lạc Hình Kinh... có rất nhiều lời đồn, không ai biết lời đồn nào là thật, lời đồn nào là giả. Độc Cô Linh Vũ ôm Thác Lý Linh Lan bước lên chiếc ghế trống trên cao dành cho các vị Đề Quân trước những con mắt kinh ngạc của chúng tiên. Đó không phải là vị trí cao nhất của sáu vị Đề Quân sao? Linh Lan thượng tiên vì sao lại được ngồi chung với Vũ Thần Đề?

Nắm chặt bàn tay, Độc Cô Thượng Thần nhìn qua Thác Lý Linh Lan đang ngồi trong lòng Độc Cô Linh Vũ, rốt cuộc cô muốn làm gì? “Đại ca, có phải huynh nên nói một chút về mối quan hệ giữa hai người không?” Giọng nói của hắn có một chút tức giận trong đó, hắn cố nén không cho cơn giận bùng phát.

Độc Cô Bách Ngọc mày kiếm nhíu chặt, Lý Nghi Huyền ngồi kế bên nắm lấy tay phu quân mình khẽ lắc đầu. Chuyện này bọn họ tốt nhất không nên can thiệp vào, đây là mệnh của bốn người họ.

Độc Cô Linh Vũ hồ hởi nhìn Độc Cô Thượng Thần rồi ôm chặt eo Thác Lý Linh Lan và đồng thanh lên tiếng tuyên bố “Ta Vũ Thần Đề Quân tuyên bố Linh Lan Thượng tiên bắt đầu từ ngày hôm nay nàng sẽ là hôn thê của Đề Quân ta.”

Lời vừa dứt tất cả mọi người trợn mắt nhìn về phía chàng, chẳng phải chàng đã có thê tử rồi sao?

Độc Cô Thượng Thần cắn chặt môi, Thác Lý Linh Lan cô khá lắm, cô dám dùng cách này để chống đối lại hắn. Được, được, được lắm! “Ha ha!” Hắn cười lớn “Chúc mừng, chúc mừng đại ca, Linh Lan Thượng tiên là người tài sắc song toàn, hắn là rất xứng với huynh.” Dứt lời, hắn lập tức rời khỏi yến tiệc mặc dù tiệc chưa tàn, tại sao cô dám làm thê với hắn? Tại sao cô dám chống đối với hắn?

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Thác Lý Linh Lan trầm mặc, ánh mắt luôn dõi theo hình bóng của hắn mà lòng ngực nhói nhói đau. Độc Cô Linh Vũ nhìn thấy thái độ của cô cũng lấy làm khó hiểu, chàng dùng tay xoa nhẹ vai của cô trấn an.

Nhạc Thiên Khuynh vừa đến trước cửa tân phòng liền nhìn thấy Hoắc Kiến Thành đứng đó nhìn nàng “Sao muội đến đây?”

“Ừa? Không phải nhị sư tỷ gọi muội đến sao?”

Hoắc Kiến Thành nghe vậy mơ hồ hiểu được một chút gì đó, chắc người đó đã đến nên Tử Thần mới cho một tiên nga nói dối dụ nàng đến đây “Hân Nhi không sao rồi nên muội có thể trở lại yến tiệc hoặc đến Mộc Liên cung nghỉ ngơi vài ngày sau đó hắn về Khánh Vân cung.” Cậu xoa đầu nàng ôn nhu nói.

“Kiến Thành sư huynh, muội có thể vào bên trong nói một vài lời với nhị sư tỷ được không?”

“Được.”

Nhạc Thiên Khuynh bước vào phòng, nhìn nữ nhân hỷ phục đỏ thắm mà trong lòng cảm thấy vui mừng “Nhị sư tỷ.” Nàng lên tiếng gọi.

“Khuynh nhi đó sao?” Cảnh Hân Nhi vui mừng muốn đứng lên và bỏ khăn hỷ xuống nhưng Nhạc Thiên Khuynh nhanh tay ngăn cản cô lại “Sao muội lại vào đây? Kiến Thành sư huynh đâu?”

“Huỳnh ấy đang ở ngoài cửa, ngày hôm nay muội bận rộn quá cho nên quên mất quà cưới cho tỷ. Món quà cưới này khá đặc biệt cho nên muội phải đích thân vào đây để tặng cho tỷ.”

“Quà cưới đặc biệt sao?” Nhạc Thiên Khuynh cầm hai bàn tay của cô lên và đặt lên hai bàn tay cô hai nụ hôn ánh sáng, món quà cưới này chính là sự đền đáp công sức Cảnh Hân Nhi đã chăm sóc nàng một vạn năm trăm năm qua. Cảnh Hân Nhi cảm nhận được hai luồng sức mạnh chạy vào thân thể mình “Khuynh nhi, muội đang...” Lời chưa kịp nói liền bị nàng dùng một ngón tay ngăn lại. Nụ hôn ánh sáng dùng một phần tư thần lực của người ban tặng nhưng nàng lại tặng cô hai nụ hôn ánh sáng, rốt cuộc nàng muốn làm gì?

“Tỷ đã chăm sóc ta nhiều năm qua cho nên món quà này chẳng là gì so với ân tình của tỷ.” Nhạc Thiên Khuynh ôm cô vào lòng nói.

Sau khi tặng quà cưới xong, nàng rời khỏi tân phòng, trong lòng rất phân vân có nên trở lại yến tiệc hay không, xưa nay nàng không thích ồn ào. Có lẽ nàng nên trở lại nói với sư bá và sư phụ một tiếng rồi rời khỏi yến tiệc sớm đến Mộc Liên cung nghỉ ngơi vài ngày. Một tiên nga chạy đến nói nhỏ vào tai nàng chuyện động trời vừa mới diễn ra lúc nàng vắng mặt, nghe xong nàng liền chạy ngay tới yến tiệc mà không cần suy nghĩ.

Độc Cô Linh Vũ cảm thấy yến tiệc quá ồn ào và Thác Lý Linh Lan cũng đã ngủ gật, chàng liền ôm cô rời khỏi yến tiệc mà không cần suy nghĩ và cũng không để ý tới những ánh mắt đang rất kinh ngạc. Khi Nhạc Thiên Khuynh đến nơi thì chỉ thấy bóng dáng Độc Cô Linh Vũ đang ôm Thác Lý Linh Lan rời đi, nàng muốn ngăn cản bọn họ nhưng liền bị tiếng quát lớn của Độc Cô Bách Ngọc ngăn lại “Thiên Khuynh!”

“Sư phụ?” Nàng lập tức quay qua nhìn sư phụ mình, không kìm chế được sự tức giận mà lớn tiếng “Tại sao sư phụ lại không ngăn cản chuyện này lại?”

“Người nói ta phải ngăn cản như thế nào?” Y cũng rất muốn ngăn lại nhưng chuyện này là chuyện bốn người, làm sao y có thể làm được.

“Làm sao có thể để tam sư tỷ lại có thể thành thân cùng đại sư bá được, mối quan hệ này là sai trái, sư phụ là người hiểu rõ nhất cơ mà?”

“Cho dù là sai trái nhưng đại sư bá của người chính là Vũ Thần Đế, vị thần khai sinh ra Thế Gian này. Những gì Vũ Thần Đế muốn, chúng ta không thể ngăn được.” Lý Nghi Huyền tiếp lời phụ quân mình nói cho nàng biết.

“Cho dù là vậy đi chăng nữa thì mối quan hệ này cũng là sai trái!” Nàng hét lớn khiến cho tất cả chúng tiên đều quay lại nhìn nàng. Nắm chặt tay thành nắm đấm, nàng tuyên bố trước mặt tất cả mọi người trong yến tiệc “Ta Bạch Thần Đế sẽ không chấp nhận hôn sự giữa Vũ Thần Đế và Linh Lan Thượng tiên, Bạch Thần Đế ta chính thức đối đầu với Vũ Thần Đế. Những ai có thắc mắc thì cứ trực tiếp đến gặp ta để hỏi.” Nói xong nàng liền rời khỏi yến tiệc tới Mộc Liên cung, mặc cho mọi ánh mắt và lời xầm xì.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 63: Chương 30.2

Dĩ nhiên giọng nói đầy uy lực của nàng cho dù Độc Cô Linh Vũ rời khỏi yến tiệc khá xa cũng nghe loáng thoáng, khoe miệng chàng khẽ nhếch cao. Một kẻ hoạch hoàn hảo, Thác Lý Linh Lan này thật sự rất thú vị, có lẽ chàng phải đem cô về Ý Liên cung để khai thác về Nhạc Thiên Khuynh.

Mộc Liên cung.

Đây là toà cung điện trên cây được Nhạc Thiên Khuynh xây dựng trong vào năm ngày trước khi hôn lễ của Cảnh Hân Nhi và Hoắc Kiến Thành. Cậu đã nói là sẽ cho cô một mảnh đất để xây dựng cung điện và cô đã giao toàn quyền cho nàng. Nhạc Thiên Khuynh chọn khu rừng có những cây cao thân to lớn và chịu lực tốt để xây dựng những ngôi nhà lớn, nàng đã tốn rất nhiều thần lực để xây dựng toà cung điện trên cây này, toàn bộ đều dùng gỗ mà xây dựng. Rồi lại cộng thêm món quà cưới hai nụ hôn ánh sáng đã khiến thần lực của nàng suy giảm rất nhiều, tuy rằng đã nghỉ ngơi và dùng rất nhiều đan dược nhưng vẫn không thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Ngày hôm qua khi nghe tin Thác Lý Linh Lan và Vũ Thần Đế sẽ thành thân với nhau, mối quan hệ sai trái này nàng không thể chấp nhận được. Bên ngoài cửa phòng, tiên nga thân cận của nàng từ lúc còn ở Lạc Quang thành, Lan Khuê bước vào, trên tay là một khay thuốc vào thức ăn vừa mới nấu xong còn nghi ngút khói “Điện hạ đã đến giờ uống thuốc.” Mặc dù bây giờ nàng đã là Đế Quân nhưng đối với Lan Khuê nàng mãi mãi là vị tiểu điện hạ của Lạc Quang thành, tuy rằng nàng chỉ kém cô năm trăm tuổi nhưng tình cảm giữa cô và nàng cứ như tỷ muội thực sự.

“Lan Khuê, tỷ nói ta nghe xem liệu mối quan hệ giữa hai người họ có thể chấp nhận được không?” Nhạc Thiên Khuynh đứng bên cạnh bàn thờ dài hỏi cô.

“Điện hạ muốn tiểu tiên nói lời thật hay lời dối trá?” Lan Khuê hỏi lại nàng.

“Tỷ biết tính ta muốn nghe lời thật cơ mà.”

“Vậy xin điện hạ thứ tội cho những lời tiểu tiên sắp nói.”

“Ừ.”

“Đúng rằng mối quan hệ giữa hai người họ là không thể chấp nhận được nhưng khi điện hạ tuyên bố trước mặt tất cả chúng tiên trên Thiên giới chẳng khác nào điện hạ tuyên bố bản thân mình đang ghen với tam điện hạ Linh Lan và điện hạ là vì yêu Vũ Thần Đế mới đưa ra lời tuyên bố đó.”

“...” Nhạc Thiên Khuynh cả kinh nhìn cô.

“Mặc dù là sai trái nhưng điện hạ làm vậy cũng là sai, địa vị của điện hạ bây giờ chính là một vị Đế Quân so với điện hạ Linh Lan thì điện hạ lớn hơn điện hạ Linh Lan một bậc.”

“...” Nàng im lặng không lên tiếng, chỉ bưng chén thuốc lên một hơi uống sạch chén thuốc.

“Tiểu tiên muốn hỏi điện hạ một câu được không?”

“Cứ hỏi.”

“Điện hạ có phải đã yêu Vũ Thần Đế?”

Nghe câu hỏi của Lan Khuê, trong lòng nàng chợt chấn động, nàng chưa từng nhìn thấy chàng ngoài bóng lưng đó, ngoài mái tóc trắng và trường bào màu trắng tung bay trong gió nàng chẳng biết mặt mũi chàng ra sao thì làm sao có thể nói là yêu được “Ngay đến mặt mũi Vũ Thần Đế như thế nào ta còn không biết thì làm sao có thể yêu. Nhiều lần có cơ hội gặp nhưng cũng nhiều lần ta chỉ thấy bóng lưng cùng mái tóc trắng của ngài ấy, như thế làm sao mà yêu được hử Lan Khuê?”

Lan Khuê đứng một bên cả kinh nhìn nàng, rõ ràng cảm nhận của cô không sai, bao nhiêu năm hầu hạ Nhạc Thiên Khuynh cô biết rất rõ tâm tư của nàng. Chẳng lẽ phán đoán của cô đã sai sao? Không có khả năng, nếu không có một thứ tình cảm mãnh liệt thì nhất định nàng sẽ không phản ứng như vậy. Cho dù mối quan hệ đó có sai đi chăng nữa nhưng không ai dám ý kiến kể cả hai vị Sinh Thần và Tử Thần, nàng mới vừa ngồi vào vị trí Đế Quân lại phản ứng mạnh như vậy chẳng khác nào vạch áo cho người ngoài xem lưng. Những hành động đó có rất nhiều lời ra tiếng vào tốt có xấu cũng có, hình ảnh về nàng trong mắt mọi người bây giờ rất không tốt. Có rất nhiều điều bí ẩn ở trong chuyện này, Vũ Thần Đế thức tỉnh thì Tử Thần Đế đột nhiên đuổi các nữ đệ tử ra khỏi Lạc Quang thành. Vậy thì Linh Lan điện hạ như thế nào lại có thể gặp được Vũ Thần Đế trong khi Ý Liên cung được bảo vệ rất nghiêm ngặt? Rồi ngày thăng thân của Nhạc Thiên Khuynh, sau khi ra khỏi lò Mạch Diệp thì trên tay lại xuất hiện một cây quyền trượng ánh sáng, cô đã từng nghe qua cây quyền trượng này, chỉ có Thần Nữ Ánh Sáng mới có thể cầm nó lên. Vậy mà nàng vừa thăng thân, quyền trượng xuất hiện đúng là bất ổn...

“Lan Khuê? Tỷ đang suy nghĩ cái gì vậy?” Nhạc Thiên Khuynh gọi cô mấy lần nhưng cô hình như đang suy nghĩ cái gì đó rất nhập tâm không hề nghe thấy tiếng nàng gọi.

“Điện hạ có cảm thấy có rất nhiều điểm lạ trong chuyện này không?” Lan Khuê giật mình khi nghe nàng gọi nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh hỏi nàng.

Lời Lan Khuê càng khẳng định những nghi ngờ trong lòng nàng bấy lâu nay, không phải nàng không để ý mà là mọi chuyện không ngờ luôn tới đột ngột ập tới mỗi khi nàng có ý định tìm hiểu sâu “Tỷ cũng cảm thấy những chuyện lạ lùng đó sao?”

“Tiểu tiên không dám khẳng định nhưng cũng không thể ngăn bản thân không nghi ngờ những gì đang xảy ra.”

“Vậy theo tỷ, ta nên làm gì bây giờ?”

“Không biết điện hạ từng để ý qua trong tàng thư các ở Lạc Quang có một góc phòng bị phong ấn lại?”

“Dĩ nhiên ta có để ý qua.”

“Theo như tiểu tiên thăm dò được từ các tiên nga ba vạn tuổi thì người có phẩm vị Đế Quân mới có thể bước qua phong ấn đó để vào xem bên trong đó có gì. Bây giờ điện hạ đã là một Đế Quân, điện hạ có lẽ sẽ bước vào trong đó.”

Nhạc Thiên Khuynh giật mình, tại sao mấy ngày nay nàng không để ý chuyện đó nhỉ? Tàng thư các Lạc Quang thành chứa rất nhiều ghi chép nhưng có số ghi chép ẩn không phải người có phẩm vị cao thì không thể thấy được. Mà theo nàng được biết thì góc bị phong ấn kia chính là một căn phòng cất giữ những đoạn vận mệnh mà Sinh Thần viết cho hai vị Đế Quân kia trước khi họ thức tỉnh. Nếu đã lưu trữ những đoạn vận mệnh dang dở thì chắc hẳn Sinh Thần sẽ có lưu lại nhật ký về những chuyện đã xảy ra trước khi lên Thiên giới sinh sống. Chỉ cần tìm được quyển nhật ký đó thì nàng sẽ biết được Sinh Thần và Tử Thần đang giấu diếm nàng điều gì “Lan Khuê, một lát nữa ta sẽ bí mật đến Lạc Quang thành, tỷ ở lại đây trông chừng. Nếu có ai muốn gặp ta thì bảo ta rất mệt không muốn tiếp khách.”

“Đạ điện hạ.”

Nói rồi Nhạc Thiên Khuynh đứng dậy rời khỏi Mộc Liên cung đến Lạc Quang thành, những bí mật sắp được hé lộ rồi...

Ý Liên cung

Sau khi được Độc Cô Linh Vũ đưa đến Ý Liên cung này, Thác Lý Linh Lan chỉ nhốt mình trong phòng. Theo như những gì cô tính toán, chắc hẳn Lan Khuê đã nhận ra những điểm kỳ lạ và bày mưu tính kế cho Nhạc Thiên Khuynh. Rất có khả năng Lan Khuê đã tiết lộ về căn phòng bí mật được phong ấn ở tầng thư các. Thật đáng buồn làm sao, Độc Cô Thượng Thần à Độc Cô Thượng Thần! Hẳn trăm phương nghìn kế che che giấu giấu tất cả mọi chuyện dùm cho Linh Vũ nhưng không ngờ lại quên mất căn phòng của mình ở đây.

Đúng là sự sai lầm đáng trách!

Đây không nằm trong kế hoạch của cô mà lại nằm trong kế hoạch của Đại Mẩu Thần. Không phải cố phá bọn họ mà chính là Đại Mẩu Thần phá bọn họ, Người đã phái Lan Khuê xuống để ở bên cạnh Nhạc Thiên Khuynh và đưa ra những mưu kế cốt là để phá vỡ phong ấn ký ức của nàng. Trong phong ấn ký ức mà Linh Vũ đặt vào nàng có một khe hở chết người và Bách Ngọc là người phát hiện ra khe hở ấy. Chỉ cần Nhạc Thiên Khuynh gặp Độc Cô Linh Vũ, phong ấn ký ức sẽ lập tức phá vỡ, khe hở của phong ấn. Thác Lý Linh Lan cô chỉ là giúp Đại Mẩu Thần đạt thành tâm nguyện mà thôi.

“Nàng dường như rất vui phải không A Lan?” Một giọng nói băng lãnh vang lên rồi một thân tử y nam nhân bước vào phòng, hần tiến lại bên cạnh bàn và ngồi xuống ghế đối diện cô. Lạnh máu đỏ như máu nhìn xoắn sâu vào thủy mâu màu đen của Thác Lý Linh Lan như muốn thăm dò trong thủy mâu thăm sâu kia đang suy nghĩ cái gì.

“Chẳng phải ngài muốn ta kết duyên cùng người khác sao?” Cô chống cằm nhìn hần “Đây chẳng qua là vì ngài mà thôi.”

“Nếu nàng vì ta thì tại sao nàng lại quyết định thành thân với Linh Vũ?” Tử y nam nhân, Độc Cô Thượng Thần bật dậy nắm chặt bả vai cô, tức giận quát lớn.

“Ngài tức giận vì cái gì?” Cô vẫn giữ bình tĩnh hỏi ngược lại hần “Ta thành thân cùng ai cũng phải hỏi ý kiến ngài sao?”

“Vội bắt kỳ ai cũng được nhưng trừ Linh Vũ ra!”

“Ngài có thấy mình vô lý không? Ai cũng được thì dĩ nhiên Linh Vũ cũng được cơ mà.”

“Linh Vũ là của Khuynh Nhi, nàng tuyệt đối không được phép cướp Linh Vũ từ tay Khuynh Nhi.”

“Vậy ngài vì Khuynh Nhi, ngày xưa ngày cũng vì Khuynh Nhi, bây giờ ngài cũng vì Khuynh Nhi. Có bao giờ ngài vì ta không?” Dứt lời, cô vùng ra khỏi cánh tay của hần, Khuynh Nhi, lúc nào cũng là Khuynh Nhi. Đã bao giờ hần nghĩ cho cô chưa? Rốt cuộc hần yêu cô hay yêu Khuynh Nhi? “Ta chỉ muốn hỏi ngài một câu mà thôi, người ngài yêu đến tột cùng là ai vậy?”

Câu hỏi của cô làm hần sững người, người hần yêu là ai?

“Xin ngài hãy rời khỏi đây, ta không muốn người ngoài hiểu lầm mối quan hệ giữa chúng ta.” Thác Lý Linh Lan lạnh nhạt đuổi Độc Cô Thượng Thần, nếu đã không yêu nhau thì tốt nhất đừng dính dáng đến nhau “Món nợ duyên kia, ngài không cần phải trả cho ta, không cần phải trả...”

Độc Cô Thượng Thần lặng lẽ rời khỏi phòng, để lại sau lưng Thác Lý Linh Lan bờ vai run rẩy. Là yêu hay không yêu? Vì sao cứ phải hết lần này đến lần khác làm tổn thương nhau? Tại sao không thẳng thắn nói với nhau một lời? Tại sao cứ phải dây dưa với nhau mãi như thế?

“Tại sao vậy Thượng Thần? Tại sao chàng không chịu buông tha cho thiếp? Trong lòng chàng có thiếp hay không? Hay trong lòng chàng chỉ có mỗi Khuynh Nhi? Thiếp một mối lắm chàng có biết không? Thiếp một mối lắm... buông tha cho thiếp đi... buông tha thiếp đi...” Thác Lý Linh Lan ngã quỵ xuống đất, nước mắt của cô trào ra không ngừng, chiếc mặt nạ lãnh đạm đã bị hần gỡ bỏ ngay lúc này. Nỗi đau trong lòng cô đã chôn sâu tận đáy lòng chỉ trong phút chót đã bị con người đó khơi dậy, thà rằng hần đừng bao giờ cho cô sống lại, thà rằng hần một tay cắt đứt thiên mệnh kỳ duyên của hai người... nếu hần không thể làm được điều đó thì chính cô sẽ làm, cô sẽ chấm dứt thứ tình cảm không có hồi kết này...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Vũ Luyến Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.